玉歷至寶鈔 (พระบรมมหารัตนเทวราชโองการ)

พระบรมมหารัตน
เทวราชโองการ

我爱你

玉歷至寶鈔

己未夏日

唐[illegible]著

後附價目表

หนังสือธรรม โปรดสัตว์โลก ขัดเกลาจิต
สาธุชน เผยแผ่เพื่อน ด้วยมิตรจิต
เราและท่าน ล้วนใฝ่ธรรม ชนะจิต
รื้อห่อพัสดุ ฉกฉวยของ มิจฉาจิต
ไม่อ่านแจกมิตร เผยแพร่ธรรมะ กุศลจิต
ผู้รับปิติ สำนึกบุญคุณ เพิ่มธรรมจิต

หนังสืออ่านแล้วอย่าทิ้งขว้าง
แจกจ่ายเผยแพร่ มุ่งแดนธรรม
ผู้ให้ยินดี ทวยเทพปิติ บุญสนอง
ฟ้าปกป้อง สิ่งศักดิ์สิทธิ์พิทักษ์
บุตรหลานเจริญรุ่งเรือง

พระบรมมหารัตนเทวราชโองการ

จัดพิมพ์ถวายเป็นธรรมบรรณาการเนื่องในวโรกาสวันคล้ายวันประสูติ

ยมศาสดาพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์เจ้า

วันแรม 14 ค่ำ เดือน 7 (ตามปฏิทินจีน)ตรงกับวันที่ 30 สิงหาคม พ.ศ.2551

แห่ง

ศาลเจ้าพ่อเฮ่งเจีย (พระบาทน้อย) — พ่อปู่ตั่วแป๊ะกง

ซอย 19 ถนนสวนผัก เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ

วิริยะ วิรุณรัตนกิจ

แปลและเรียบเรียง

โดย

คณะเผยแผ่ธรรมแห่งศาลเจ้าพ่อเฮ่งเจีย ถนนสวนผัก เขตตลิ่งชัน

คุณ รุ่งเรือง จงวิมาณสินธุ์ คุณ โกวิท อิทธิภูริทัต

คุณ พิสิศฐ์ กฤษ์อุดมสักดิ์ คุณ อริศร ตันติอนันท์กุล

(ที่ปรึกษา)

ภาพปกหน้า : พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์เจ้า

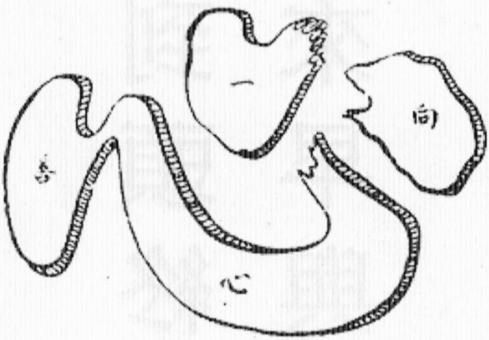
ภาพปกหลัง : รูปปกฉบับภาษาจีน

ออกแบบปกโดย ภาณุวิรุณรัตนกิจ

พิมพ์ครั้งแรก เดือน สิงหาคม พ.ศ.2551 จำนวน 5,000 เล่ม

ดำเนินการผลิตโดย บริษัท อักษรโสภิต การพิมพ์ จำกัด

จิตคือเทพ เทพคือจิต ไม่ละอายจิต คือไม่ละอายต่อเทพ ถ้าหลอกลวงแม้นจิตตน ก็คือการหลอกลวงต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์

จิตใจ

นรกในโยมโลก ก็คือนรกในใจคน ถ้าใจคนไร้นรก จากนั้นนรกในยมโลกก็จะว่างเปล่า

善惡到頭終有報
祇爭來早與來遲

ดีชั่วสุดท้ายได้ผลตอบ

เพียงแต่มาเร็วหรือมาช้า

คำนำ

หนังสือพระบรมมหารัตนเทวราชโองการ เป็นหนังสือดีที่หาได้ยากเล่มหนึ่ง ตกทอดและเผยแผ่มาถึงปัจจุบันเป็นเวลาเก้าร้อยกว่าปี ตามประวัติศาสตร์บันทึก เมื่อปีเกิงอู่ (庚午 ค.ศ.1030) ในรัชกาลซ่งเหยินจง (宋仁宗) นักพรตตั้นชือ (淡癡) ในช่วงจาริกบุญ ได้พลัดหลงเข้าไปในยมโลก รับมอบหนังสือพระบรมมหารัตนเทวราชโองการจากพญายม เฟิงตูมหาราชเจ้า (酆都大帝) หลังจากนั้น ได้มอบหนังสือเล่มนี้ให้ลูกศิษย์ (นักพรตอู้หมี 勿迷) นำไปพิมพ์เผยแพร่สู่ชาวโลก

หนังสือที่ท่านอ่านเล่มนี้แปลจากฉบับภาษาจีนที่พิมพ์ในปี ค.ศ.1928 เป็นหนังสือเก่าแก่ พิมพ์ด้วยแท่นพิมพ์หิน กระดาษบาง เก็บจนถึงปัจจุบันหนังสือทั้งเล่มกลายเป็นสีเหลือง มีสีหน้าปกและรูปเล่มเหมือนปกหลังในหนังสือเล่มนี้ เจ้าของหนังสือ (คุณรุ่งเรือง จงวิมาณสินธุ์) กล่าวว่า เป็นหนังสือที่หาได้ยากมากในประเทศไทย อยากให้ข้าพเจ้าอ่านแล้วช่วยคัดลอกเล่มใหม่เพื่อเก็บรักษาไว้ เมื่อข้าพเจ้าอ่านแล้วรู้สึกเป็นหนังสือที่มีคุณค่ามาก เนื้อหาในหนังสือนอกจากบรรยายถึงเรื่องราวของกฎแห่งกรรม กงกรรมกงเกวียนซึ่งเป็นเรื่องจริงที่บันทึกตามยุคและรัชสมัยต่างๆ มีชื่อคน วันเดือนปีและที่อยู่พร้อมสรรพ ยังบรรยายถึงสภาพในนรกภูมิว่ามีกี่ตำหนัก มีขุมนรกอะไรบ้าง ตั้งอยู่ ณ ที่ไหน ทำผิดข้อหาอะไรจึงต้องมารับโทษในขุมนรกนั้นๆ และยิ่งกว่านั้น ในหนังสือยังบันทึก

คำโอวาทของเหล่าเทพยดาและพระโพธิสัตว์เจ้า ชี้แนะให้มนุษย์ทราบว่า อะไรคือสิ่งผิด อะไรคือสิ่งถูก อะไรเป็นสิ่งที่ควรทำ อะไรเป็นสิ่งที่ควรหลีกเลี่ยง โดยเฉพาะคติพจน์คำโอวาทของ เทพเจ้าฝูอิ้ว เทพเจ้าไท่สั้งเหล่าจวิน เทพเจ้ากวนอู เป็นคำโอวาทที่ง่ายต่อการจดจำ เหมาะสำหรับเจริญภาวนา และผลของเจริญภาวนาเป็นเช่นใด ณ ที่นี้ข้าพเจ้าขออัญเชิญ คำโอวาทของเทพไท่จี๋ (太極真人垂訓) มาเป็นคำตอบ :

เทพไท่จี๋ให้โอวาทว่า " คติพจน์ที่ท่านอ่าน เป็นคำสั่งสอนของอนุตรเทพไท่สั้งเหล่าจวิน ผู้ใดนำไปสวดวันละ 1 จบ จะสามารถลดหย่อนผ่อนโทษและขจัดความผิดพลาดที่แล้วมา ผู้ใดสวดภาวนาเป็นเวลา 1 เดือน จะเพิ่มวาสนาเจริญสุข ผู้ใดปฏิบัติตามคำสั่งสอนนี้ติดต่อเป็นเวลา 1 ปีจะเจริญอายุวัฒนะ เพิ่มพูนอายุขัย ผู้ใดน้อมปฏิบัติเป็นเวลาติดต่อกันถึง 7 ปี สามารถช่วยให้บรรพบุรุษ 7 ชั่วโคตรพ้นทุกข์และขึ้นสู่สรวงสวรรค์ ผู้ใดน้อมปฏิบัติคำสอนนี้ติดต่อไปเป็นระยะเวลายาวนานโดยไม่ย่อท้อ ถึงที่สุดจะมีชื่อของท่านปรากฏอยู่ในหมู่ทวยเทพ"

เมื่อข้าพเจ้าเห็นถึงคุณค่าของหนังสือเล่มนี้ จึงคัดลอกใส่ในคอมพิวเตอร์ และร่วมมือกับมิตรสหายสามท่านร่วมทุนพิมพ์ฉบับภาษาจีนออกเผยแผ่ในปลายปีพ.ศ.2548 แต่เนื่องด้วยหนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือโบราณ ท่านเทพที่ประทานคำโอวาทก็เป็นคนโบราณ ผู้เขียนคำนำครั้งสุดท้ายในฉบับภาษาจีนก็เป็นคนในปีค.ศ.1928 คำศัพท์และไวยากรณ์ที่ใช้จึงมีความแตกต่างกับภาษาจีนในปัจจุบัน ทำให้การเผยแพร่อยู่ในขอบ เขตจำกัด ฉะนั้น ท่านปู่ "แปะกง" (ท่านปู่เวสสุวัณ) ที่ศาลเจ้าเจ้าพ่อเฮ่งเจีย

เขตตลิ่งชันได้มีดำรัสให้แปลเป็นภาษาไทย เพื่อเผยแผ่สู่พี่น้องชาวไทย แต่รอจนกระทั่งต้นปี พ.ศ.2550 ยังไม่มีสานุศิษย์ท่านใดอาสาแปลงานชิ้นนี้ ท่านปู่ "แปะกง" จึงสั่งให้ข้าพเจ้าช่วยจัดการงานนี้ ความจริงแล้วภูมิความรู้ความสามารถของข้าพเจ้ามีความจำกัดมาก แต่อาศัยศรัทธาจิตอันบริสุทธิ์ จึงรับอาสาแปลเป็นภาษาไทยและพิมพ์ถวายเผยแผ่เป็นธรรมบรรณาการ เนื่องในวโรกาสวันคล้ายวันประสูติของยมศาสดาพระกษิติครรภ์โพธิ สัตว์เจ้า วันแรม 14 ค่ำ เดือน 7 (ตามปฏิทินจีน)

ข้าพเจ้าเชื่อว่างานแปลชิ้นนี้ คงมีข้อบกพร่อง ข้อผิดพลาดไม่น้อย จึงขอให้ท่าน ผู้อ่านผู้รู้ช่วยชี้แนะ ข้าพเจ้าขอน้อมรับจะนำไปปรับปรุงแก้ไขในโอกาสต่อไป

เนื่องด้วยหนังสือเทวราชโองการเล่มนี้ บทบันทึกต่างๆมีบันทึกถึงราชวงศ์ รัชกาล ปีปฏิทินจีนโบราณ (เช่นปีเจี๋ย 甲子 อี่โฉ่ว 乙丑) เป็นต้น ทำให้ท่านผู้อ่านที่ไม่เคยศึกษาประวัติศาสตร์จีนอ่านแล้วจะไม่เข้าใจหรือสับสน เพื่อให้ท่านผู้อ่านอ่านแล้วเข้าใจง่ายและยืนยันถึงความเป็นจริง ข้าพเจ้าได้นำเอาวันเวลาเหล่านี้ไปเปรียบเทียบตำราจดบันทึกประวัติศาสตร์จีน ใช้วงเล็บจดเป็นปี ค.ศ. (คริสต์ศักราช) เพื่อให้ท่านผู้อ่านอ่านแล้วสามารถเข้าใจว่า ยุคนี้เกิดในช่วงไหน ราชวงศ์นี้อยู่ในช่วงไหน รัชกาลนี้อยู่ในปีใด เพื่อท่านจะนำไปคำนวณเวลาและหาหลักฐานได้ง่าย

หนังสือเทวราชโองการเป็นหนังสือกุศลที่ศักดิ์สิทธิ์ ผู้อ่านท่านใดถ้าสามารถตั้งใจอ่านหนังสือเล่มนี้ตั้งแต่ต้นจนจบ กุศลก็บังเกิด อ่านแล้วรู้

สำนึกและปฏิบัติตามคำสั่งสอน และนำหนังสือเล่มนี้ออกเผยแพร่ แจกจ่ายญาติมิตร อานิสงส์ของมหากุศลนี้จะบันดาลให้ท่านอายุยืนยาว ลูกหลานเจริญรุ่งเรือง

ด้วยเหตุที่หนังสือเทวราชโองการเป็นหนังสือศักดิ์สิทธิ์ จึงขอให้ท่านผู้อ่านทั้งหลายอ่านแล้วโปรดเก็บไว้ที่สูง เพื่อแสดงถึงความเคารพ

วิริยะ วิรุณรัตนกิจ น้อมคารวะ

12 กรกฎาคม พ.ศ. 2551

玉歷至寶鈔

พระบรมมหารัตนเทวราชโองการ

ความเป็นมาของการจัดพิมพ์หนังสือ

พระบรมมหารัตนเทวราชโองการ

แต่โบราณการณ์มา การจะจัดพิมพ์หนังสือธรรมะหรือหนังสือพลิกกระแสเปลี่ยนค่านิยมที่ผิดๆ เพื่อขัดเกลาจิตใจมนุษย์ออกมาเผยแพร่สู่สาธารณชนนั้น ไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายเลย นอกจากต้องทุ่มเทกำลังกาย กำลังทรัพย์อันไม่น้อยแล้ว ยังต้องอาศัยความอุตสาหะวิริยะและปณิธานอันแรงกล้า มิเช่นนั้นจะประสพผลสำเร็จมิได้

ข้าพเจ้ามีเพื่อนท่านหนึ่ง ซึ่งคลุกคลีอยู่ในวงการกระดาษมานาน ได้ตั้งประณิธานจะจัดพิมพ์หนังสือธรรมะ หรือหนังสือส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมออกจำหน่ายเผยแพร่แด่มหาสาธุชนทั้งหลาย แต่เวลาผ่านไปยี่สิบกว่าปี ก็ยังมิทราบว่าจะเริ่มต้นจากหนังสือเล่มไหนจึงจะเหมาะสม ต่อมาเมื่อต้นเดือน7 ปีเจี่ยเฉิน (甲辰年 ค.ศ.1904)ในปลายราชวงศ์แมนจู วันหนึ่ง มีลูกค้ามาจากต่างเมืองท่านหนึ่ง นำหนังสือพระบรมมหารัตนเทวราชโองการ (玉歷至寶鈔) มาให้เพื่อนข้าพเจ้าจัดพิมพ์ เพื่อจะนำไปเผยแพร่สู่สังคม เพื่อนข้าพเจ้าเห็นลูกค้าท่านนั้นมีความจริงใจ จึงสนนราคาและตอบตกลงจะจัดพิมพ์หนังสือให้

เวลาผ่านไปไม่ถึงเดือน หนังสือก็พิมพ์เสร็จเรียบร้อย ลูกค้าต่างถิ่นท่านนั้นได้กลับมาที่ร้าน รับซื้อหนังสือที่สั่งไว้ไปเพียงครึ่งเดียว ที่เหลือขอร้องฝากไว้ที่ร้านก่อน ว่าจะมารับซื้อทีหลัง

เวลาผ่านไปหนึ่งปี ไม่เห็นวี่แววของลูกค้าท่านนั้นกลับมาอีกเลย เพื่อนข้าพเจ้าเมื่อเห็นลูกค้าไม่มาเอาหนังสือ จึงนำเอาหนังสือที่ค้างไว้ออกมาวางจำหน่าย แต่สิ่งที่ไม่นึกไม่ฝันก็ปรากฏขึ้น สาธุชนท่านใดได้หยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอ่าน ก็เสมือนมีแก้วมณีอันล้ำค่ามาอยู่กับมือ ไม่ยอมปล่อยวาง ไม่ถึงเดือน หนังสือที่เหลือ ก็ถูกซื้อไปจนหมดเกลี้ยง ปรากฏการณ์นี้แสดงให้เห็นว่าฟ้ามีเมตตา ประทานหนังสือเทวราชโองการเล่มนี้มาให้ผู้คนที่โฉดเขลาได้ตื่นตัวเข้าหาธรรม และเป็นการที่ยืนยันให้เห็นว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริง เพื่อไม่ให้บรมมหารัตนเทวราชโองการเล่มนี้สูญหายไปจากโลก เลยบันดลให้เพื่อนข้าพเจ้ามาจัดพิมพ์หนังสือออกวางจำหน่าย เผยแพร่สู่ชาวโลก มิเช่นนั้นแล้ว ใยหนังสือเล่มนี้หลังจากออกวางจำหน่าย ก็มีผู้คนมาซื้อไปอ่านอย่างไม่ขาดสาย พิมพ์แล้วพิมพ์อีก จนนับครั้งไม่ถ้วนก็ยังไม่พอขาย

ปัจจุบัน หนังสือดีมีสาระไม่ใช่ว่าจะไม่มี หนังสือเกี่ยวกับพระธรรมเกี่ยวกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็ใช่ว่าจะมีน้อย แต่จะหาหนังสือที่อ่านแล้วเข้าใจง่าย รู้สำนึกเหมือนดั่งหนังสือเทวราชโองการเล่มนี้ไม่ใช่ง่ายเลย เนื่องจากหนังสือเทวราชโองการเล่มนี้ ไม่เพียงแต่มีภาพที่แสดงถึงการรับโทษทัณฑ์ของผีบาปในนรกภูมิแล้ว การเดินเรื่องก็ไม่วกวน ใช้คำศัพท์ที่อ่านแล้วเข้าใจง่าย ให้ผู้คนรับรู้ถึงการสร้างบาปกรรมในชาตินี้

ไม่เพียงแต่ต้องตกนรกหมกไหม้แล้ว วิบากกรรมนี้ยังจะไปปรากฏที่ชาติหน้า คนฉลาดอ่านแล้วรู้จักละเว้นกรรมชั่ว ผู้โฉดเขลาฟังแล้วก็ยังเกรงกลัวต่อบาป

ปัจจุบัน ศีลธรรมคุณธรรมล่มสลาย ค่านิยมของสังคมยิ่งมายิ่งเลวทราม จะให้ผู้คนอ่านหนังสือแล้วเข้าถึงธรรมะหรือซึ้งถึงคำสอนของบูรพจารย์เก่าก่อนเป็นเรื่องยากยิ่ง แต่หนังสือเทวราชโองการเล่มนี้หาเช่นนั้นไม่ หนังสือจะชี้ชัดไปเลยว่า ผู้ใดทำดีก็ได้ดี ทำชั่วก็ต้องถูกลงโทษ มิผิดเพี้ยนแม้กระเบียดนิ้ว ทำให้ผู้คนอ่านแล้วระทึกจิตจนเกิดหิริโอตตัปปะ รู้สำนึกผิดและกลับตัวกลับใจเป็นคนดี ยิ่งผู้ใดประสบเคราะห์กรรมโรคภัยไข้เจ็บหรือภัยพิบัติ ถ้าได้ภาวนาอธิษฐานบนบานว่าจะตีพิมพ์หนังสือเทวราชโองการออกเผยแพร่ จะได้อานิสงส์อย่างคาดไม่ถึง จากเคราะห์ร้ายกลายเป็นดี จากทุกข์กลายเป็นสุข ฉะนั้นหนังสือเล่มนี้จึงได้แพร่หลายในประเทศจนถึงต่างประเทศ นอกจากเมืองใหญ่ในเอเซียอาคเนย์แล้วยังไปถึงทวีปยุโรปและอเมริกาอีก ขอให้เป็นถิ่นที่คนชาติเราไปถึง หนังสือก็จะเผยแพร่ไปถึงที่นั่น

การขายดีของหนังสือเล่มนี้พลอยทำให้หนังสือธรรมะเล่มอื่นขายดีไปด้วย นี่คือเสาหลักแห่งการโต้คลื่นค่านิยมที่นับวันยิ่งเลวร้ายของสังคม เป็นโอสถที่บันดลให้มโนธรรมอันเลือนรางในจิตมนุษย์ค่อยๆกลับคืนมา ขอให้เพื่อนร่วมชาติของเราได้ก้าวสู่แดนแห่งเมตตาจิต แดนแห่งจิรายุวัฒน์เทอญ นี่คือความหวังของเพื่อนข้าพเจ้าและเป็นความพึงประสงค์ของผู้มีกุศลจิตทั้งหลาย (จินอิ่วเซิงเขียน ณ หมิงกั๋วปีที 17 ค.ศ.1928)

สารบัญ

บทที่ 1 ตรรกสาธุการพจน์แห่งเทวราชโองการ

ปฐมสาธุการพจน์ของพระอนุตรโพธิสัตว์เจ้า
無上菩提佛祖原序

พระอริยเจ้ามีจิตโปรดสรรพสัตว์อยู่คู่ฟ้าดินมิมีวันสิ้นสุด พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ (地藏王菩薩) และพญายมราชทั้งสิบตำหนัก มีจิตเวทนาสงสารความทุกข์ยากลำบากในนรกภูมิ จึงทูลเกล้าเง็กเซียนฮ่องเต้เทวาราชเจ้า ขอให้โปรดเกล้าเทวราชโองการมาสู่โลกมนุษย์เพื่อเตือนสติชาวโลก เราอันเชิญมาอ่านแล้ว จึงรู้ซึ้งถึงกฎเหล็กของนรกภูมินั้นมันเข้มงวดยิ่งนัก วัฏสงสาร (การเวียนว่ายตายเกิด) เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงมิได้ กุศลกรรมกับอกุศลกรรมแตกต่างกันลิบลับ เป็นความจริงที่แม้ผ่านหมื่นกัลป์ก็ไม่แปรเปลี่ยน ไตรศาสนามีมูลธรรมเดียวกัน เมตตากรุณา ลดหย่อนผ่อนปรน อภัยโทษแก่ผู้สำนึกผิด “เทวราชโองการ”ฉบับนี้แตกต่างกับหนังสือธรรมทั่วไป ซึ่งหนังสือเหล่านั้นมักอ้างความคิดเหลวไหลของบัณฑิต หยูคร่ำครึ ถือคำสอนของพระธรรมเป็นการน่าเบื่อเฉกเช่นฟังพระเถระเทศนา เหตุที่สร้างนรกภูมิ ก็เนื่องจากคนจำพวกนี้

สาธุชนปัจจุบัน สมควรยิ่งที่จะตีพิมพ์หนังสือเทวราชโองการขึ้นมาใหม่ เนื่องจากเทวราชโองการคือบรมมหารัตนสูตร คำพังเพย

เคยกล่าวไว้ว่า ผู้ใดตีพิมพ์หนังสือธรรมออกเผยแผ่ จักได้อสงไขยกุศล (กุศลมากมายจนนับไม่ถ้วน) คำพังเพยยังกล่าวอีกว่า ผู้ที่พิมพ์หนังสือธรรมออกเผยแผ่ ผู้นั้นจะได้รับผลบุญทุกชาติไป ในมหาสหัสโลกธาตุ กุศลอยู่ในจิต บุญสนองฟ้าลิขิต เรามิทราบว่าอานิสงส์มีมากเท่าใด บุญสนองจะได้แค่ไหน แต่รู้สึกได้ว่าการสร้างบุญนั้นไร้ขอบเขต ผลบุญที่ได้รับก็อเนกอนันต์เช่นกัน

พระอนุตรโพธิสัตว์เจ้า

ประทับทรงสาธุการพจน์ ณ อารามเก่าหยางไถแห่งเมืองฉิงชวน

ฤดูสรทะ ปีอี่เหม่า(乙卯 ค.ศ. 1855) รัชกาลเสียนเฟิง(咸豐 ค.ศ. 1850——ค.ศ.1861)

ปฐมสาธุการพจน์ของเทพเจ้าฝูอิ้ว (孚佑帝君)

คนสมัยนี้ มูลธรรมยิ่งมายิ่งเบาบาง เอะอะก็ทำแต่ความชั่ว สร้างแต่บาป เง็กเซียนฮ่องเต้เทวราชเจ้าทรงมีจิตเมตตากรุณา โปรดเกล้าการทูลของสหเทพโพธิสัตว์เจ้าว่า ต่อจากนี้ไป ศาสนิกชนใดทำผิดแล้วรู้ขมาบาปสำนึกผิดและกลับตัวกลับใจสร้างแต่ความดี จงลดโทษหรืออภัยโทษให้เป็นกรณีพิเศษ การโปรดเกล้าเทวราชโองการเพื่อให้ผู้คนที่ทำผิดแล้วรู้สำนึกบาปและแก้ไขในสิ่งผิด ละเว้นการทำชั่ว แต่น่าเสียดายพระราชดำริที่เปี่ยมด้วยเมตตากรุณานี้ผู้คนทั่วไปมักไม่ทราบ

ปัจจุบันนี้ ศาลเจ้ายมบาลประจำเมืองในเมืองต่างๆของโลกมนุษย์ เมื่อถึงวันกึงเซิน (庚申) จะมีเทพราตรีสัญจรออกตรวจตราสืบหาว่าโลกมนุษย์มีผู้ใดน้อมเกล้าฯนับถือคำสอนของเทวราชโองการหรือบริจาคทรัพย์ตีพิมพ์หนังสือเทวราชโองการออกเผยแพร่ ก็จะขึ้นทูลเกล้าเหนือหัวให้คนผู้นั้นได้รับผลบุญมีชื่อเสียงเกียรติยศรุ่งโรจน์ทุกๆชาติ ผู้ใดที่ประสพเคราะห์กรรม สามารถพิมพ์หนังสือเทวราชโองการออกเผยแพร่ ก็จะพ้นเคราะห์ จากร้ายกลายเป็นดี ผู้ใดที่ประสพโรคภัยไข้เจ็บนานวันไม่หาย ถ้าสามารถพิมพ์หนังสือเทวราชโองการออกเผยแพร่ ผู้นั้นจักโรคภัยทุเลา หรือหายจากโรคภัยไข้เจ็บและมีอายุยืนยาว สามีภรรยาคู่ใดไม่รักใคร่กลมเกลียว มักมีการทะเลาะวิวาท หรือลูกหลานไม่กตัญญู ถ้ายอมพิมพ์หนังสือออกเผยแพร่ สามีภรรยาคู่นั้นจักกลับรักกันและลูกหลานก็จะว่านอนสอนง่ายทั้งกตัญญูต่อพ่อแม่ ผู้ใดเดินทางไกลไปทำธุระหรือเป็นแขกต่างถิ่น สามารถนำหนังสือเทวราชโองการไปเผยแพร่ถึงแดนไกล ผู้นั้นก็จะลอดพ้นจากเคราะห์กรรมของโจรขโมยหรือเภทภัยจากการเดินทาง ถ้านำหนังสือไปเผยแพร่ถึงชนบทหรือเขตป่าเขาถิ่นทุรกันดาร พวกผีสางนางไม้ สิงห์สาลาสัตว์ งูเงี้ยวอสรพิษทั้งหลายก็ไม่กล้ามากล้ำกรายทำร้าย การจัดพิมพ์หนังสือเทวราชโองการออกเผยแผ่ มิเพียงสามารถแผ่ส่วนบุญส่วนกุศลให้แก่ญาติยมที่ร่วงลับไปแล้วให้หลุดพ้นจากห้วงทุกข์ ยังสามารถลดโทษละบาปของตัวเองในปรโลก ได้รับนานาผลบุญ วาสนาพูนสุขในโลกปัจจุบันอีกมิรู้จบสิ้น

ขออนุโมทนาความสุขแด่ผู้จัดพิมพ์ด้วยเทอญ

ปฐมสาธุการพจน์ของบุพพาจารย์หันเซียงจื่อ(韓湘子)
ตรัสแนะน้อมนับถือเทวราชโองการ

ในมหาพิภพนี้ พระอริยเจ้า พระพุทธเจ้า เทพยดาเจ้าได้ทรงตรัสโอวาทไว้โปรดสรรพสัตว์และเก็บสะสมไว้ให้ชนรุ่นหลัง สุดที่จะคณนานับ แต่จะหาหนังสือที่เสมือนเทวราชโองการนั้นไม่ได้ง่าย ซึ่งหนังสือเล่มนี้ได้เรียบเรียงเป็นข้อๆ ให้โลกมนุษย์ทราบถึงกฎแห่งกรรม บาปบุญคุณโทษที่มนุษย์สร้างไว้ในปัจจุบัน จะมีผลสนองทั้งปัจจุบันทางด่วนและภพหน้าอีกชั่วกัปชั่วกัลป์ หนังสือได้บรรยายถึงความหฤโหด น่าเวทนาของนรกขุมใหญ่น้อยรวมทั้งสิ้นหนึ่งร้อยสามสิบแปดแห่ง ให้ผู้คนอ่านแล้วรู้สึกสะพรึงกลัวและสำนึกต่อบาป กลับตัวกลับใจกลายเป็นคนดี นี่คืออานิสงส์อันใหญ่หลวงของหนังสือเล่มนี้แล

โอ้...มนุษย์เราหมื่นแสนล้วนไม่เสมอเหมือน ผู้เป็นมหาปราชญ์รู้ซึ้งถึงความดีเพื่อกลับสู่ปฐมภูมิ ท่านจะขัดเกลาจิตชำระใจ บำเพ็ญตนจนถึงขั้นสภาวะเป็นศูนย์ตา รู้แจ้งแจ่มจรัส ประกายประภาเจิดจ้าจรดฟ้าทั่วมหาสมุทร จนสำเร็จสัมมาสัมโพธิญาณ หลุดพ้นเหนือสามภพ ฉะนั้นไม่ต้องพูดถึงเรื่องบาปบุญคุณโทษต่อท่าน เพราะบุญวาสนาพร้อมมูลอยู่กับพระองค์ท่านแล้ว แต่ปุถุชนทั่วไปมักถือสิ่งสมมุติเป็นเรื่องจีรัง ความฟุ้งเฟ้อชั่วคราวเป็นของยั่งยืน ลุ่มหลงบ่วงรัก จิตสำนึกเลอะเลือน แหวกว่ายอยู่แต่ในโอฆสงสาร มิเกรงกลัวต่อบาป ทำทุกอย่าง

ตามแต่ตนปรารถนา คนพวกนั้นหารู้ไม่ว่าตายแล้วต้องไปรับโทษบาปในนรกภูมิและปรโลกอีกด้วย

เรามาดูเหล่าขุนพลหรืออำมาตย์ในอดีตและปัจจุบัน หลายคนเกิดจากความคิดชั่วจูบทำให้ตัวเองต้องตกนรกหมกไหม้ จนไม่ได้ผุดไม่ได้เกิด อย่างเช่น : ขุนพลไป๋ฉี่ในรัฐฉิน ด้วยความโมโหโทโสชั่วขณะ สั่งประหารเชลยศึกสี่แสนคนของรัฐเจ้า บาปกรรมนี้ ทำให้เขาต้องไปเกิดเป็น สุกร งู ตะขาบ อีกหลายภพหลายชาติ และทุกชาติล้วนถูกฟ้าผ่าตาย หลังจากนั้นยังต้องไปรับโทษในนรกภูมิ แช่อยู่ในหนองอาจมตลอดกาล

อำมาตย์หลี่หลินผู่ในสมัยราชวงศ์ถัง ได้สร้างห้องจันทร์เสี้ยวในจวนท่าน ไว้สำหรับวางแผนกลั่นแกล้ง ใส่ร้าย เข่นฆ่าข้าราชการตงฉิน (ข้าราชการที่ซื่อสัตย์สุจริต)ในยุคนั้นมิรู้เท่าใด จนกระทั่งคนในยุคนั้นได้ฉายาให้เขาว่า "ท่านแมวหลี่" เมื่อหลี่หลินผู่จบชีวิตลง นอกจากรับโทษทัณฑ์ในนรกภูมิแล้ว ยังต้องกลับชาติมาเกิดเป็นโสเภณีอีกเจ็ดชาติ เกิดเป็นโคกระบืออีกเก้าชาติ จากนั้นต้องเวียนว่ายตายเกิดเป็นสัตว์น้ำทุกชาติไป

ขุนพลเฉาฮั่นในสมัยราชวงศ์ซ่ง เนื่องจากยุทธการศึกเมืองเจียงเฉิง ด้วยความโทสะ สั่งเข่นฆ่าประชาชนเจียงเฉิงทั้งเมือง หลังเฉาฮั่นเสียชีวิตแล้ว ได้มาเข้าฝันกับผู้คนว่า เขาเนื่องจากอหังการชั่วจูบ ได้เข่นฆ่าประชาชนนับไม่ถ้วนจนเป็นบาปมหันต์ ตายแล้วต้องไปเกิดเป็น

สุกรอีกร้อยชาติ รับกรรมครบแล้วยังต้องถูกจองจำอยู่ในขุมนรก**อเวจีมหานรก**ตลอดกาล

โอ้...นี่แล เวลาในโลกมนุษย์แปดร้อยปี เทียบเท่ายมโลกแค่ครึ่งคืน พระสูตรตรัสไว้ว่า "ไตรวิถี กรรมสนอง ร้อยพันกัป ถึงเมื่อใดจึงจะได้ เกิดอีกหน" นี่ช่างน่าเวทนายิ่งนัก ตัวอย่างที่ยกมานี้ในหนังสือประวัติศาสตร์ล้วนมีบันทึก สามารถตรวจสอบได้ ไตรศาสนาเกิดจากมูลธรรมเดียวกัน ต่างใช้ปณิธานเมตตาจิตมาโปรดสรรพสัตว์ ล้วนสอนให้เรารู้ว่า ไม่ว่าโลกมนุษย์หรือยมโลก การแยกแยะผิดถูกดีชั่ว จะเป็นคนบ้าหรือเป็นนักปราชญ์ มีเส้นแบ่งเขตอยู่เส้นเดียว ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจในชั่วพริบตา ถ้าผู้ใดสามารถหักห้ามใจตัวเอง เลือกอยู่ฝ่ายธรรมะ ก็จะหลุดพ้นจากบ่วงกรรม ปรมาจารย์ขงจื่อได้ตรัสไว้ว่า "สิ่งที่ขัดต่อจารีตประเพณีและศีลธรรม อย่าไปดู อย่าไปฟัง อย่าไปพูด และอย่าไปปฏิบัติ นี่คือหลักการของการหลุดพ้นจากปุถุชนจนได้เป็นปราชญ์" และท่านยังตรัสอีกว่า "สามารถฝึกจิตตนให้มั่งคงในคุณธรรมศีลธรรม อย่าปล่อยให้จิตเกิดความสับสน ก็คือเข้าสู่อาณาเขตแห่งพระอริยเจ้าแล้ว" บุพพาจารย์เม่งจื่อตรัสไว้ว่า "น้อยคนนักที่สามารถแบ่งเขตระหว่างคนและสัตว์ แต่ผู้ใดสร้างแต่กุศลกรรม ลูกหลานผู้นั้นย่อมมีความเจริญรุ่งเรือง" พุทธาจารย์ถือการนั่งสมาธิปฏิบัติธรรมเพื่อลดละกิเลส บุพพาจารย์เต๋ายึดถือการรักษาความสมดุล อยู่อย่างพอเพียงและอิงกับธรรมชาติ หลักการเหล่านี้ควรปฏิบัติต่อเนื่องโดยไม่ละเว้น ด้วยเหตุหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างมนุษย์กับกิเลส คือหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่าง

ความเป็นกับความตาย คือหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างบาปบุญคุณโทษ ฉะนั้น มนุษย์เราจะไม่อ่านเทวราชโองการและพึงสังวรมิได้

ฟ้าดินมีเมตตาจิตต่อสรรพสัตว์ เง็กเซียนฮ่องเต้เทวราชเจ้า โปรดเกล้าให้ยมศาสดาแห่งแดนสนธยา (พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์เจ้า) รับสนองพระราชโองการบทบัญญัติอภัยโทษมาประกาศสู่โลกภูมิ เพื่อให้มนุษย์มีโอกาสปรับปรุงแก้ไข สำนึกผิดขมาบาปและกลับตัวเป็นคนดี จะได้ขึ้นสู่แดนสวรรค์ด้วยกัน เง็กเซียนฮ่องเต้ยังตรัสด้วยสีพระพักตร์ที่เข้มขึ้นอีกว่า " ปฐมเทวราชโองการฉบับนี้ นักพรต อี้เจินฟั่นจื่อ(一真范子) ได้รับจากบุพพาจารย์ ตั้นชือ(淡癡) ซึ่งเป็นโองการที่ผ่านการตรวจสอบทุกถ้อยคำทุกตัวอักษรจากนรกทั้งสิบตำหนักมาแล้ว ทั้งยังได้รับการนิพนธ์สาธุการพจน์จากพระอาจารย์เรา เทพเจ้าฝูอิ้ว (孚佑帝君) พระอาจารย์ท่านยังได้รับสั่งให้เราแถลงไขให้ทราบว่า รอคอยผู้มีบุญวาสนา นำโองการฉบับนี้ไปเผยแพร่สู่ชาวโลก และเป็นรัตนคติพจน์สืบไปชั่วกาลนาน"

บุพพาจารย์หันเซียงจื่อประทับทรงสาธุการพจน์ ณ ยอดพิมานเฝิงไหล

วันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 11 ปี จี่ซื่อ (己巳 ค.ศ. 1809) รัชกาลเจียชิ่ง (嘉慶 ค.ศ.1796—1820)

ปฐมสาธุการพจน์ของเทพเจ้าหลิ่วเจินเหยิน (柳真人)
ตรัสแนะน้อมนับถือเทวราชโองการ

มูลธรรมของพลโลกล้วนตื้นบาง เอะอะก็ก่อกรรมทำเข็ญ เง็กเซียนฮ่องเต้เทวราชเจ้าทรงมีเมตตา โปรดเกล้าตามคำทูลเกล้าของพระโพธิสัตว์และเหล่าเทพเจ้า อภัยโทษทัณฑ์แก่ผู้ที่รู้สำนึกผิดและกลับตัวกลับใจ จึงโปรดเกล้าเทวราชโองการประกาศใช้ทั่วโลกมนุษย์

ปัจจุบันศาลเจ้ายมบาลเมืองตามเมืองต่างๆ เมื่อถึงวัน เกิงเซิน (庚申日) ก็จะส่งเทพตรวจตราราตรีออกตรวจตราทุกท้องที่ เพื่อสืบหาว่าโลกมนุษย์นี้มีบุคคลใดนับถือและปฏิบัติตามคำสอนของเทวราชโองการ และได้จัดพิมพ์เผยแพร่หนังสือเล่มนี้ไปสู่โลกกว้าง ก็อนุญาตให้บุคคลผู้นั้นได้รับผลบุญมีลาภยศชื่อเสียงทุกๆชาติ หรือหายจากโรคภัยไข้เจ็บและมีอายุยืนยาว หรือเปลี่ยนจากคนจนกลายเป็นเศรษฐี หรือเปลี่ยนจากผู้ที่ไร้ทายาทสืบสกุลกลายเป็นคนที่มีลูกหลานเต็มบ้าน หรือเปลี่ยนจากพ่อม่ายแม่ม่าย กลายเป็นมีคู่สมรสและอยู่กินกันจนแก่เฒ่า ผู้ใดเผยแผ่ในบ้าน ก็จะพ้นจากภัยสงครามและภัยโรคระบาด ผู้ใดไปทำธุระหรือทำการค้าต่างถิ่น ได้นำหนังสือเทวราชโองการไปเผยแพร่ก็จะพ้นจากโศกนาฏกรรมในการเดินทาง หรือพ้นจากอันตรายของโจรผู้ร้าย ผู้ใดนำไปเผยแพร่ตามป่าเขา เสือสิงห์สัตว์ร้ายก็ไม่กล้าเข้ามาทำร้าย อา นิสงส์ของการเผยแพร่หนังสือเทวราชโองการ ไม่เพียงแต่

ลดละบาป กรรมของตัวเองแล้ว ยังสามารถโปรดวิญญาณพ่อแม่ให้พ้นจากบ่วงกรรม

เทวราชเจ้าเง็กเซียนฮ่องเต้ทรงตรัสว่า “พระอาจารย์เราเทพเจ้าฝูอี๋วทรงมีรับสั่งให้ทุกท่านทราบว่า ท่านรู้สึกสังเวชความทุกข์ทรมานของชายหญิงที่รับโทษในนรกภูมิ จึงเพียรพยายามตรัสสอนให้มนุษย์ทั้งหลาย ทำแต่ความดี ละเว้นกรรมชั่ว เมื่อถึง วันขึ้น 1 ค่ำ หรือ วันขึ้น 15 ค่ำ ให้ตั้งจิตอธิษฐานต่อหน้าเทพเจ้าเตาว่า (ในประเทศจีน เจ้าที่ประจำบ้านคือเทพเจ้าเตา) จะจัดพิมพ์หนังสือเทวราชโองการออกเผยแพร่เพื่อให้ทุกคนพึงสังวร เพื่อให้ทุกคนได้พบสุข เหตุเพราะหนังสือเล่มนี้ เราจะขนานนามว่า รัตนคติพจน์ หรือจะเรียกเทพสูตร บันทึกผีก็ได้”

เทพเจ้าหลี่วเจินเหยินประทับทรงสาธุกานพจน์ ณ เวลา 17.00น วันขึ้น15 ค่ำ เดือน เจียผิง(嘉平) ปีเกิงอู่ (庚午 ค.ศ.1810) รัชกาลเจียชิ่ง (嘉慶 ค.ศ. 1796──1820)

สหพุทธสหเทพตรัสแนะน้อมนับถือเทวราชโองการ

น่าโมโห น่าโมโห ผู้ที่ก่อกรรมทำเข็ญ ถึงแม้ฟ้าอโหสิ แต่ข้าไม่ให้อภัย

อย่าหัวเราะ อย่าหัวเราะ ผู้ใดสร้างกุศล ถึงฟ้าไม่ให้คุณแต่ข้าจะสนองให้

บาปบุญคุณโทษสร้างไว้เท่าไร ถึงสุดท้ายก็จะรู้เอง เคราะห์กรรมคนเรามิอาจคาด ดีที่สำนึกกลับใจได้ ฟ้าดินย่อมรู้ให้อภัย

เทวราชโองการสุดดีเลิศ ปลุกให้มนุษย์ตื่นจากฝัน

พระอริยเทพ กวนอู (關聖帝君)

เมา เมา เมา ถ้าจะถามพวกอัปลักษณ์เหล่านี้ แท้จริงแล้วควรใช้ไม้กวด กวดล้างชำละสิ่งโสโครกนี้ให้หมดสิ้นไป

โพธิญาณไม่น่ากลัว แต่วิบากกรรมที่สร้างไว้หลีกเลี่ยงไม่ได้หลีกเลี่ยงไม่ได้ บาปกรรมปางก่อนและเวรปัจจุบันควรคิดบัญชีรวมกันตรึกตรองให้ดี นอกเสียจากกลับตัวกลับใจด้วยจิตมุ่งมั่น หมั่นพกพาเทวราชโองการ นี่คือมหารัตนพิทักษ์กาย

เทวทูตเทพวิสุทธ์ (萬清天使)

หวนดูจากรักสุดขอบฟ้า สิ้นวาสันต์ดอกล่วงเศร้าอาดูร
ปฐพีไร้คลื่นกลายโอฆะ ลมหนาวพัดมาสู่บ้านใคร
เทพภูมิแสนไกลทวยเทพใกล้ โองการยืนยงประภาประกาย
ฝากถึงผู้เยือนสระหงส์ฟ้า พกพาโองการบาปกรรมละ

แปดเทพอสูร (八部真仙)

แสงจันทร์สายลมไม่ใช้อัฐ ยามตื่นร้องรำเมาไหลหลับ
มนุษย์ผ่านไปห้าร้อยขวบ โองการเทวราชยังอยู่ยั้ง

มหาเทพเว่ยต้าเซียน (清風處士魏大仙)

เคารพน้อมจิตท่องโองการ ถามไถ่หงส์เหินดอกไม้บาน
ได้เสียมากน้อยอยู่ที่จิต พู่กันปลุกตื่นหลับใหลฝัน

เหอต้าเซียนดาบสแห่งวุ่นชวน (汶川居士何大仙)

ใครคือผู้ดีชั่ว ตั้งจิตธูปก้านเดียว
โองการไม่กี่บท อ่านจบหมั่นตรึกตรอง

เทพหลี่เจ๋อเซียน (李謫仙)

แลไกลเขาเขียวผ่านฮั่นหยาง ไล่กลอนหยอกล้อเทพเจ๋อเซียน
ใจมนุษย์ไหนสู้เมตตาฟ้า หมั่นแผ่โองการอย่าชักช้า

ลิ่วหยูถังต้าเซียน（六如唐大仙）

โรคภัยทำให้ปัญญาเกิด บาปกรรมสร้างแล้วจิตมีทุกข์
โองการเทวโอสถทิพ จากฟ้าสู่ดินชั่วนิรันดร์

เทพเจ้าจังหวนโหว（張桓侯）

เนตรฟ้าแม้สลัว แต่แจ่มแจ้งดั่งคันฉ่อง
ใจคนสุดเคี้ยวคด จริตจะก้านเยี่ยงของ้าว
สังเวชโลกมนุษย์ล้วนลุ่มหลง สุดท้ายไม่พ้นโอฆสงสาร

หวังสานุศิษย์ทั้งหลายรีบปรับปรุงแก้ไข อย่าไปเรียนแบบสิ่งชั่วร้าย หมั่นทำบุญสร้างกุศล ก็สามารถพ้นจากอันตรายน้ำ ไฟ ศาสตราอาวุธ หมั่นให้ความสะดวกแก่ผู้อื่น ตนเองก็จะพ้นจากโรคาพยาธิ คบค้าสมาคมกับสาธุชน จะได้ร่วมก้าวสู่สรวงสวรรค์ ถ้าคลุกคลีอิงแอบกับเหล่ามิจฉาชีพ ต้องตกนรกโดยมิต้องสงสัย

ภาพนรก สิบตำหนัก ระทึกจิต
คำโอวาท อีกทีก ให้กลับใจ
เข้มงวด ปฏิบัติตาม ประสงค์นี้
สรวงสวรรค์ ป้องพ้น ภยันตราย

เทพเจ้าฝูอิ้ว（孚佑帝君）

ปฐมบทนำสังวรเผยแพร่เทวราชโองการ

เนื่องด้วยหลักธรรมมนุษย์อยู่ชิดใกล้ หลักธรรมเทพเจ้าแสนห่างไกล บุญญาธิการของเทพเจ้าแม้จะสูง แต่สัมผัสจับต้องไม่ได้ง่าย เลยทำให้เหล่าบัณฑิตไม่ค่อยจะกล่าวถึง

ข้าพเจ้าแม้เชื่อมั่นผีสางเทวดามีจริง แต่ไม่กล้าพูดจาเพ้อเจ้อ แม้ได้ยินได้ฟังเรื่องลี้ลับมานาน ได้ฝันถึงเรื่องแปลกๆก็บ่อย มีแต่เก็บไว้ในใจ ไม่กล้าเล่าให้ใครฟัง เพราะขาดหลักฐานมายืนยัน

บัดนี้ เพื่อนข้าพเจ้าท่านหนึ่ง ชื่อ พันจุ๊พอ (潘竹坡) ได้นำหนังสือเทวราชาโองการมาให้ข้าพเจ้าช่วยเขียนบทนำ หนังสือเล่มนี้ได้บันทึกถึงสภาพการณ์ของขุมนรกต่างๆ อย่างเช่น เจ้าหน้าที่เฝ้าประตูตำหนัก สะพานนรก ลานพิธี แม่น้ำ หนองน้ำ เครื่องลงทัณฑ์พัศดีและนักโทษนรก รวมถึงคุกนรกต่างๆทั้งหลายเหล่านี้ ตรงกับข้าพเจ้าที่เคยฝัน เรื่องกฎแห่งกรรม ผลกรรมจะเร็วหรือช้า จะปรากฏในโลกปัจจุบันหรือในปรโลก ล้วนมีสิ่งยืนยัน

หนังสือได้บันทึกถึงอานิสงส์ของกุศลกรรม บางคนได้เกิดเป็นเทวดา บ้างก็มีอายุยืนพูนสุข บ้างก็ร่ำรวยเรืองนาม สุดแท้แต่บุญที่สั่งสม หนังสือเล่มนี้ยังได้บันทึกถึงผลของวิบากกรรมในนรก ผีนักโทษนอกเสียจากถูกจับไปนาบติดกับเสาทองแดงซึ่งมีไฟสุมจนร้อนละอุแล้ว ยังมีนรกใหญ่น้อยรวมหนึ่งร้อยสามสิบแปดขุม ไว้สำหรับ

พันธนาการเหล่าวิญญาณบาป วิบากกรรมที่ปรากฏเร็วจะเกิดกับตัวเอง ปรากฏช้าจะตกถึงลูกหลาน บ้างได้รับกรรมหลังจากเจ้าตัวเสียชีวิต บ้างก็ถูกทำโทษจองจำเมื่อตัวเองยังมีชีวิตอยู่ สิ่งนี้เรียกว่ากรรมปัจจุบันทันด่วน กฎแห่งกรรมมีจริง ใช่ว่าต้องปรากฏในชาติหน้าเสมอไป หนังสือเทวราชโองการเล่มนี้ ท่านจะดูแคลนเสียมิได้

ใจมนุษย์เราน่ากลัวจนยากที่จะหยั่งรู้ บ้างก็นับถือเทว ราชโองการ บ้างก็ปฏิเสธเทวราชโองการ มีคนแนะนำเผยแพร่หนังสือเทวราชโองการ ก็มีบางคนออกมาขัดขวางการเผยแพร่ แต่ในหนังสือเทวราชโองการมีบทพิสูจน์ให้เห็นว่า ผู้ใดเผยแพร่เทวราชโองการ ผู้นั้นมักได้ขึ้นสวรรค์ ผู้ใดขัดขวางการเผยแพร่ ผู้นั้นมักต้องตกนรก บางท่านเคยฝันถึงไปพบยมบาลในนรก สิ่งที่เขาฝัน ไม่ว่าตำหนัก แผ่นป้ายจารึก เครื่องพันธนาการ ผู้ถูกลงทัณฑ์เป็นต้น ล้วนตรงกับหนังสือเล่มนี้ที่ได้บันทึกไว้ นี่แสดงว่าหนังสือทวราชโองการเล่มนี้เป็นของจริง

เมื่อท่านอื่นที่เคยฝันถึงนรก กล้ามาตีพิมพ์ในหนังเล่มนี้ ข้าพเจ้าก็เคยฝันถึงนรกเช่นกัน ใยไม่กล้ามาตีพิมพ์ในหนังสือเล่มนี้ เมื่อคิดเช่นนี้ข้าพเจ้าจะเล่าความฝันของข้าพเจ้าให้ทุกท่านทราบ ณ บัดนี้

เมื่อปีเจี่ยซึน (甲申年 ค.ศ. 1824) รัชกาลเต้ากวน (道光 ค.ศ. 1821──ค.ศ.1850) หลังวันไหว้บ๊ะจั่งสามวัน คืนนั้น ข้าพเจ้าได้ฝันว่าเจ้าหน้าที่ศาลยมบาลเมืองได้มาเรียกข้าพเจ้าไปเขียนหนังสือ และนำข้าพเจ้าเข้าทางประตูด้านข้าง ข้างในดูมืดสลัววังเวง แตกต่างจากโลกมนุษย์เรา พอเข้าประตู ก็พบผีใหญ่ (ยมทูต) สี่นาย หน้าตาดุร้าย ลิ้น

ยาว ตัวสูงลาวสิบห้าฟุต ล้วนใส่หมวกขาว ชุดขาว มือถือป้ายหมายเรียก กำลังจะเดินไปข้างนอก ยมทูตทั้งสี่เห็นข้าพเจ้า คงห่วงข้าพเจ้าเกิดการหวาดกลัว เลยรีบหันหน้าเข้าหากำแพง หลีกให้ข้าพเจ้าเดินผ่านไป

มาถึงหน้าห้องโถงใหญ่ ในห้องโถงมีโต๊ะทำงานเล็กๆ ตรงกลางตั้งหนึ่งชุด สองข้างจัดวางไว้ข้างละชุด บนโต๊ะทำงานทั้งสามล้วนมีสมุดบัญชีเล่มใหญ่วางอยู่ ในสมุดบัญชีได้บันทึกชื่อคนและแต้มด้วยหมึกแดง เมื่อข้าพเจ้าเดินผ่าน ณ สถานที่นี้ เจ้าหน้าที่ล้วนให้การอารักขา ข้าพเจ้ากลัวรบกวนพวกเขาทำงาน เลยเดินผ่านสถานที่นั้นโดยเร็ว เดินมาถึงสถานที่อีกแห่งหนึ่ง รูปแบบห้องหับสองข้างมืดตรงกลางสว่าง ห้องกลางเป็นห้องโถงใหญ่ กว้างขวางโอ่อ่า หน้าห้องแขวนแผ่นป้ายขวาง จารึกอักษรสี่ตัวว่า **มนุษยธรรมประจักษ์** (人倫昭著) ข้าพเจ้ามองไกลถึงด้านหลัง เห็นห้องโถงลึกวิเวกแล้ว หลังบ้านยิ่งลึกกว่า ในเวลานั้นท่านยมบาลเมืองกำลังนั่งตรวจเอกสาร มีเลขา อาลักษณ์ยืนอยู่สองข้างคอยรับใช้ สภาพการณ์ไม่ต่างจากโลกมนุษย์ ข้าพเจ้าดูเพลินอยู่ พลันมีอาลักษณ์ท่านหนึ่งเดินออกมา นำข้าพเจ้าไปยังนอกหน้าต่างห้องขวามือ แล้วปลดป้ายที่แขวนอยู่บนกำแพงห้อง ชี้ให้ข้าพเจ้าดู บนป้ายเขียนกลอนคู่ ไว้สำหรับโอวาทเหล่าผู้ใต้บังคับบัญชา อาลักษณ์ท่านนั้นเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า ท่านยมบาลเมืองสั่งให้ทำความเข้าใจและคัดลอกบทกลอนนี้ไว้ บทกลอนเขียนว่า :

ผู้ซื่อสัตย์มาถึงที่นี่ ควรพูดแต่ข้อเท็จจริง
正直人來 須說正直言語
สาธุชนมาถึงที่นี่ จิตควรมีแต่มโนธรรม
好善者至 當存好善心田

เมื่อข้าพเจ้าทำความเข้าใจกับบทกลอนเรียบร้อยแล้วก็เดินทางต่อไป เห็นข้างหน้าที่แห่งหนึ่งมีหลุมกว้างใหญ่ คล้ายสระน้ำที่แห้งขอด ภาพในหลุมมืดสลัวๆ ในนั้นมีนักโทษมากมาย บ้างสองมือถูกตรึงไว้กับกระบองไม้อันใหญ่ บ้างก็ผูกติดกับศิลาปลา บ้างก็ตรวนติดกับขอนไม้ใหญ่ มีนักโทษที่ถูกจองจำแบบนี้เต็มไปหมด ข้าพเจ้าละจากที่นี่วกไปทางซ้ายถึงอีกตึกหนึ่ง เห็นประตูปิดไว้ ข้าพเจ้าจะเปิดประตูดูสภาพข้างใน แต่ถูกเจ้าหน้าที่นำทางขัดขวางไว้ กำชับห้ามดูเด็ดขาด และคะยั้นคะยอจะรีบส่งข้าพเจ้ากลับ ดูเหตุการณ์เช่นนี้เชื่อว่าข้างในคงมีอะไรที่ไม่อยากให้ใครเห็น ข้าพเจ้าเลยทำตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่เดินทางกลับ

เมื่อมาถึงสถานที่อีกแห่งหนึ่ง มีทหารมาคอยต้อนรับ สถานที่แห่งนี้ผู้คนพลุกพล่าน ข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่าผู้คนที่นี่ต่างถือถ้วยชามดื่มกิน เวลานั้นข้าพเจ้ารู้สึกหิวน้ำมาก ก็อยากเข้าไปดื่มด้วย แต่ถูกเจ้าหน้าที่ทหารขัดขวางไว้ และรีบส่งข้าพเจ้าออกจากประตูวัง ข้าพเจ้าหันศีรษะกลับไปดูอีกที ปรากฏประตูวังถูกปิดไปแล้ว ข้างนอกประตูสีแดงนี้มีลูกหลาน ญาติพี่น้องและมิตรสหายของข้าพเจ้า มาคอยต้อนรับอยู่หน้าประตู ชัยภูมิหน้าประตูนี้กว้างยาวประมาณหนึ่งลี้ (ครึ่งกิโลเมตร) ตรงประตูออกไปจะพบเห็นสะพานไม้ ใต้สะพานไม้เป็นแม่น้ำที่สีน้ำ

ดำเหมือนสีหมึก น้ำเชี่ยวไหลกราด ข้าพเจ้าจูงลูกหอบหลานเดินข้ามสะพานไปพร้อมกัน ผู้มาส่งต่างตะโกนจากข้างหลังว่า : อย่าหันกลับมาเป็นอันขาด ! พอลงจากสะพาน จะเห็นหอสูงราว 20 ฟุตจีนอยู่หอหนึ่ง บนหอมีประตูกลม และมีผู้คนมากมายยืนมุงดูอยู่ ข้าพเจ้าอยากเข้าไปดูบ้าง แต่ผู้คนเหล่านั้นล้วนไม่อนุญาต เมื่อข้าพเจ้าคิดจะกลับบ้าน แต่ไม่ทราบว่าจะกลับทางไหน ได้รับการชี้แนะ ทันใดนั้นพลันตกใจตื่นจากฝัน

เรื่องที่ข้าพเจ้าฝัน อาจแตกต่างจากท่านอื่นๆที่บันทึกอยู่ในหนังสือเล่มนี้ เรื่องราวอาจจะแตกต่าง แต่เป็นหลักธรรมเดียวกัน ท่านจะเชื่อถือบุญญาธิการของเทพเจ้า ผีสางเทวดาก็ดี หรือจะซาบซึ้งถึงคำสอนในเทวราชโองการก็ดี การที่สามารถพิมพ์หนังสือเล่มนี้ออกเผยแพร่ ตักเตือนผู้คนอย่าทำบาป ลูกหลานทุกๆชาติต้องได้รับอานิสงส์อย่างแน่นอน ข้าพเจ้ามิได้พูดเพ้อเจ้อ เพราะหนังสือเทวราชโองการได้บันทึกบทพิสูจน์ให้ทราบแต่ต้นนานแล้ว

หยังกั๋วจื้อเล่าเรื่องในฝันเป็นปฐมบท

เดือนอ้าย ปีเจี่ยเฉิน (甲辰年 ค.ศ. 1844) รัชกาลเต้ากวน (道光 ค.ศ.1821--1850)

ปฐมบทนำ

คุณชายหลี่ทำตามคำสั่งเสียของแม่นมโจวไอ้ซื่อ(周艾氏) นำเอาเงินสะสมของท่านมาจ้างโรงพิมพ์พิมพ์หนังสือเทวราชโองการจำนวน 2000 เล่มด้วยแท่นพิมพ์หิน(หลายร้อยปีก่อน ประเทศจีนยังใช้วิธีแกะตัวอักษรไว้ในแท่นหินแล้วนำมาพิมพ์หนังสือ) เมื่อหนังสือพิมพ์เสร็จ ลูกค้าท่านหนึ่งได้ถามคุณชายหลี่ว่า "แต่เดิมมาท่านเป็นคนที่ไม่เชื่อถือศาสตร์อินหยางหรือเรื่องราวเกี่ยวกับผีสางเทวดา แต่เนื้อหาที่บันทึกอยู่ในหนังสือเล่มนี้ เช่น: พระนามของพญายมราชทั้ง10ตำหนัก ขุมนรกน้ำแข็งที่เย็นยะเยือก ขุมนรกเพลิงอันร้อนระอุ ขุมนรกภูเขามีด ขุมนรกบ่อโสโครกด้วยเลือดเป็นต้น สิ่งเหล่านี้ล้วนเหลวไหลไร้สาระ หาหลักฐานมายืนยันมิได้ บัณฑิต คหบดีทั่วไปมักไม่พูดถึง แต่ท่านไฉนกล้าอันเชิญคำสอนมาพิมพ์เป็นหนังสือออกเผยแพร่สู่ชาวโลกอย่างไม่หวั่นไหว ถึงความตั้งใจนี้จะดี แต่การกระทำนั้นช่างงมงายนัก"

คุณชายหลี่ฟังแล้วกลับยิ้มตอบอย่างปีติว่า "ท่านรู้ว่าข้าพเจ้าไม่เชื่อเรื่องผีเรื่องเจ้า แต่ไฉนท่านจะทราบว่าข้าพเจ้าไม่เชื่อเรื่องศาสตร์แห่งอินหยาง? ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าไม่เชื่อเรื่องอินหยาง แต่ท่านจะทราบไหมว่าข้าพเจ้าเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม? เนื่องจาก ยอดแห่งหลักธรรมคือ ควรว่าด้วยเหตุ ถูก ผิด ดี ชั่ว ไม่ใช่มาโต้เถียงสิ่งที่เล่ามาจริงหรือเท็จ ควรถามใจตัวว่า จริงใจหรือเสแสร้ง ไม่ควรถามเรื่องนั้นจะมีหรือไม่มี ขอให้สิ่งที่พูดมาสอดคล้องกับหลักธรรมแห่งฟ้า ตรงตามมโนธรรมมนุษย์

แม้พระอริยเจ้า นักปราชญ์หรือมหาบัณฑิต ก็มิอาจปฏิเสธได้ บทความในต้าอิ๊คุนได้บันทึกไว้ว่า: ครอบครัวใดหมั่นสร้างกุศลกรรม อานิสงส์มงคลชัยมิรู้จบสิ้น บ้านไหนก่อกรรมสร้างบาป มหันตภัยจะมาเยือนอย่างไม่หยุดหย่อน และบทอธิบายคำทำนายยังจารึกอีกไว้ว่า: พระอริยะเจ้าสอนธรรมด้วยเทพมรรค และมีหนังสือคติพจน์ตกทอดมาถึงโลกปัจจุบัน คติพจน์ได้กล่าวไว้ว่า: สร้างกุศล ร้อยมงคลปรากฏ

ทำบาปกรรม ภยันตรายมาถึง.

คติพจน์ข้อนี้ชี้ให้เห็นว่า บุญหรือกรรมล้วนไม่มีประตู แล้วแต่คนไปแสวงหา สร้างบุญหรือทำบาป ผลกรรมย่อมแตกต่าง. จากคติพจน์ข้อนี้ได้แสดงถึงความเพียรพยายามของพระอริยะเจ้าและบุรพาจารย์เก่าก่อนสอนให้คนทำแต่ความดี ไม่เคยสอนคนว่าไม่ต้องทำบุญสร้างกุศล ไม่เคยบอกว่ากฎแห่งกรรมไม่น่าเชื่อถือ ท่านซือหม่าวูน (司馬溫) ในสมัยราชวงศ์ซ่งได้กล่าวว่า "สวรรค์แม้ไม่มี แต่ในตัวเราเองมีสุภาพชนอาศัย ณ ที่นั่น นรกแม้ไม่มี แต่ในตัวเรามี คนถ่อยเข้ายึด ณ ที่นั่น"

หนังสือเล่ม "ว่าด้วยนรก" (地獄論) ของเว่ยสูจื่อ (魏叔子) มีประโยคหนึ่งเขียนไว้ว่า "เนื่องจากต้องการช่วยเหลือชาวโลก ให้มนุษย์เข้าใจถึงความยุติธรรม พระอริยะเจ้าจึงมีความจำเป็นต้องสร้างสิ่งที่เรียกว่า "นรก" ขึ้นมา ฉะนั้น คำว่า นรกได้ช่วยสอนคนที่อริยะศาสนามิอาจสอนได้ และเพิ่มเติมส่วนที่กฎหมายบ้านเมืองควบคุมไม่ถึง" โอ้...นี่ช่างเป็นวาจาวิเศษสุด ท่านฟังแล้วน่าจะพลันสำนึก อนึ่ง

ที่ข้าพเจ้าพิมพ์หนังสือเทวราชโองการออกเผยแพร่ เป็นความปรารถนาเก่าก่อนของแม่นมท่าน ซึ่งข้าพเจ้าควรปฏิบัติตามอย่างยิ่ง

มารดาข้าพเจ้าหลังจากคลอดข้าพเจ้าแล้ว ไม่มีน้ำนมพอที่จะเลี้ยงดูข้า จึงได้หาแม่นมมาท่านหนึ่ง ท่านก็คือแม่นมไอ้ซือ(สุภาพสตรีแซ่ไอ้) ท่านได้แต่งเข้าตระกุลโจว ที่หมู่บ้านตะวันออกแห่งเมืองหลินชวน มณฑลเจียงซี แม่นมท่านมาอยู่บ้านข้าพเจ้าเกือบสามสิบปี ตั้งแต่ข้ายังแบเบาะ เลี้ยงดูอุ้มชูจนกระทั่งข้าพเจ้าเติบใหญ่ ท่านทำงานขยันขันแข็งมิเคยเกียจคร้าน เมื่อข้าพเจ้ามีลูกคนที่สาม ท่านจึงได้เสียชีวิตจากเราไป

แม่นมไอ้ซือ มีลูกชายอยู่คนเดียว ชื่อฝูเจิน เป็นหนุ่มที่มีความสามารถ จบจากโรงเรียนนายเรือ ได้เป็นนายทหารคุมเรือปืนโตปีโดกำลังมีอนาคตสดใส แต่แล้ว หลังจากแม่นมเสียชีวิตไม่ถึงปี เขาก็เสียชีวิตด้วยโรคปัจจุบันทันด่วน ไม่มีลูกสืบสกุล ต้องขอลูกจากพี่ชายร่วมปู่มาเป็นผู้สืบสกุล น่าเศร้าใจยิ่งนัก แม่นมเป็นคนนิสัยมัธยัสถ์จิตใจโอบอ้อมอารี รายได้แต่ละปี นอกจากส่งกลับบ้านซื้อไร่นา สร้างบ้านแล้ว ถ้ามีผู้ที่ตกทุกข์ได้ยาก เจ็บไข้ได้ป่วยมายิบยืมเงิน ท่านจะควักกระเป๋าออกมาช่วยเหลืออย่างไม่ตระหนี่ ช่วงท่านยังมีชีวิต มักจะพูดกับข้าพเจ้าว่า “ข้าลำบากมาชั่วชีวิต ที่บ้านมีที่นาอยู่หลายไร่ ลูกเต้ามีงานทำ ไม่ต้องห่วงไม่มีข้าวกิน ฉะนั้นเงินที่สะสมไว้ทั้งหมดจะบริจาคทาน สร้างบุญกุศลเพื่อชาติหน้า ไม่ต้องเก็บให้คนรุ่นหลัง”

ก่อนสิ้นใจ ท่านยังกำชับแล้วกำชับอีกว่า ให้นำเงินที่เหลือ ช่วยสร้างกุศลแทนท่าน โอ้! อนิจจัง ท่านเป็นผู้หญิงบ้านนอกที่ไร้การศึกษาคนหนึ่งแท้ๆ แต่มีความมุ่งมั่นในการทำบุญสร้างกุศล เมตตาจิตเช่นนี้แม้ผู้ที่เคยโอ้อวดตัวเองว่าใจนักเลง รักคุณธรรมหลายท่านยังสู้มิได้ ข้าพเจ้าคิดว่าคนเหล่านั้นโง่งม แต่ท่านกลับมาหัวเราะเยาะว่าข้าโง่เขลา นี่ยิ่งแสดงให้เห็นว่า ผู้ที่คิดว่าตัวเองฉลาด แต่จริงแท้แล้วโง่ยิ่งกว่าใครๆเสียอีก” แขกผู้นั้นเมื่อฟังคุณชายหลี่กล่าวเช่นนี้ ไม่สามารถโต้ตอบได้เลยรีบเดินออกจากร้านไป

ข้าพเจ้านำเรื่องทั้งหมดมาเขียนเป็นปฐมบท นัยหนึ่ง บอกถึงเหตุที่จัดพิมพ์หนังสือเทวราชโองการ อีกนัยหนึ่งเพื่อเชิดชูกุศลจิตของแม่นมท่าน

หลี่จิง เขียน ณ ปลายทศปลายสรทะ ปีที่16 ของรัชกาลกวางสี (光緒十六年 ค.ศ.1890) เมืองเหอเฝย (合肥) มณฑลอันฮุย (安徽省)

บทนำบันทึกความศักดิ์สิทธิ์ของเทวราชโองการร่วมสมัย

คัมภีร์เขียนไว้ว่า "สร้างกุศล มงคลเยือน
ทำความชั่ว เคราะห์กรรมถึง"
"กุศลไม่สร้าง ไม่สามารถเรืองนาม
บาปกรรมไม่ก่อ ไม่ถึงขั้นประหาร"
"ทุกข์เกิดจากบาป สุขมาจากบุญ"

และยังกล่าวอีกว่า "กาเมสุมิจฉาจารเป็นยอดแห่งบาป กตัญญูกตเวทีคือเลิศของบุญ" ตรรกะนี้ชี้ให้เห็นว่า ผู้ใดทำแต่ความดี ลูกหลานของเขาย่อมเจริญรุ่งเรือง กราบเรียนท่านผู้บำเพ็ญตนที่เคารพทุกท่าน ควรปฏิบัติตามคติพจน์นี้ สร้างแต่กุศลกรรมตลอดเทอญ

ธรรมแห่งมรรคผล ปรากฏเด่นชัด กงกรรมกงเกวียน ไม่มีผิดเพี้ยน นี่เป็นธรรมะที่แม้ผ่านไปพันๆปีก็ไม่แปรเปลี่ยน ปัจจุบัน ข้าพเจ้ารู้สึกว่า เราเจริญรอยตามบัณฑิตหยูที่มีจิตเอนเอียงไปทางปฏิเสธพุทธ เพื่อรักษาชื่อเสียงเกียรติยศของตัวเอง บทความที่เขียนมักเรียนแบบหนังสือราชการ ละมุนละม่อมไปหมดทุกด้าน คำสอนของเทพธรรมไม่กล้ากล่าวถึง ความจริงแล้ว เรื่องของมรรคผล กฎแห่งกรรม มีหลักฐานยืนยันไม่น้อย อย่างเช่นพระอริยะเจ้าและบุรพาจารย์เก่าก่อน ยึดถือไม่มุสาเป็นหลัก ลัทธิขงจื๊อมีบทความคำสอนของบรมศาสดาขงจื๊อให้ปฏิบัติตาม พระสงฆ์องค์เจ้าเน้นละเว้นการทำชั่ว พระพุทธเจ้าให้ยึดหลักมรรคผล เทพเทวดาถือเจริญภาวนาจิตอย่างแน่วแน่จะได้ผลบุญ

ตอบสนอง แม้ลัทธิเต๋ายังมีหนังสืออบรมบ่มนิสัยมายืนยัน ที่กล่าวมาข้างต้นนี้ ไม่ว่าพุทธ เทพยดา หรือพระอริยะเจ้าล้วนมิยอมให้กล่าวเท็จหลอกลวงชาวโลก ศาสนาแม้แบ่งเป็นสาม แต่มี "ห้ามมุสา" เป็นหลักธรรมเดียวกัน ในเมื่อทุกศาสนาห้ามพูดเท็จ แล้วจะมาหาว่าหนังสือเทวราชโองการเล่มนี้พูดเท็จได้อย่างใด ฉะนั้น จะเข้าใจถึงกฎแห่งกรรมของโบราณและปัจจุบัน ต้องอ่านหนังสือเทวราชโองการ ยิ่งอ่านก็จะยิ่งรู้ซึ้งสิ่งเหล่านี้ ยิ่งเชื่อถือปฏิบัติตามคำว่า "ดีชั่วสุดท้ายได้ผลตอบเพียงแต่มาเร็วหรือมาช้า" คำพูดนี้เป็นคำสัตย์จริง จึงเสนอแนะให้เพื่อนร่วมชาติทั้งหลายควรยึดมั่นและนำไปปฏิบัติ ขอให้สาธุชนทุกท่านมีอายุวัฒนะ เมื่ออายุมากขึ้น ผ่านชีวิตโชกโชน ก็จะรู้ซึ้งถึงอานิสงส์ของหนังสือธรรมะไม่คลาดเคลื่อนแม้กระเบียดนิ้ว

ข้าพเจ้านายเสิวยตี้ ตั้งแต่เล็กจนโต ได้รับการอบรมสอนสั่งจากพ่อแม่ ให้หมั่นทำบุญสร้างกุศล ช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก คำสอนเหล่านี้ ได้จารึกอยู่ในจิตข้าพเจ้า มิกล้าลืมเลือน น่าเสียดายข้าพเจ้าเป็นผู้โง่เขลา ตำราเรียน กาพย์ กลอน โคลง ฉันท์ ข้าไร้วาสนา ไม่สามารถไปสอบเป็นขุนนาง ระอายใจตัวเองไม่สามารถรับใช้ใต้ฝ่าละอองทุลีพระบาทเพื่อตอบแทนบุญคุณประเทศชาติ และเชิดชูเกียรติยศชื่อเสียงของวงศ์ตระกุล จิตที่มุ่งมั่นไม่สามารถบรรลุผล เลยต้องหันไปเรียนรู้ทางการค้า

เมื่อคิดที่จะทำคุณประโยชน์แก่ประเทศชาติ สร้างกุศลเผยแผ่แก่สัพพะชีวิตแล้ว ก็อย่าไปคาดหวังอะไรมาก ยิ่งพรหมลิขิตบันดาลชะ

ตาชีวิตไม่แน่นอน บางช่วงดีบางช่วงร้าย ถึงจะมีอุดมคติยิ่งใหญ่ แต่มาถึงบัดนี้การงานก็ยังไม่ประสพผลสำเร็จ ปล่อยให้เวลาผ่านไปอย่างไร้ความหมาย อนาคตยากจะหยั่งรู้ หรือจะกลับบ้านเก่า(สิ้นบุญ)ด้วยมือเปล่า มิสู้กลับใจเข้าหาฝั่งพุทธเกษตร สร้างกุศลมรรควันนี้ เพื่อผลบุญในชาติหน้า อย่าคอยอายุขัยสิ้น ถึงจะสำนึกก็สายเสียแล้ว เมื่อคิดเช่นนั้น หลายปีที่ผ่านมา ข้าพเจ้าได้จัดพิมพ์พระสูตรไตรพระอริยเจ้า(三聖經) เพื่อแนะให้ผู้คนทำแต่ความดี หลังจากนั้น ได้พิมพ์คัมภีร์พระราชกูฏอวโลกิเตศวรสูตร (高王觀世音經) และคัมภีร์มหากรุณาจิตธารณีสูตร (大悲心大陀羅尼神咒) ออกเผยแผ่ ชักจูงคนปฏิบัติธรรมบำเพ็ญบารมี

สิบหกปีหลังจากพิมพ์หนังสือธรรมะออกเผยแพร่ ภรรยาที่คิดว่าเป็นหมันได้คลอดบุตรชายเมื่อยามอายุมาก และในปีนั้นเกิดนิมิตศุภมงคลสามประการ นี่เป็นสิ่งที่ไม่กล้าคาดฝัน หวนคิดไตร่ตรอง คงเป็นอานิสงส์ของกุศลกรรมนั้นแล ช่วงพิมพ์หนังสือธรรมะออกเผยแพร่ไม่คิดหวังบุญ เพียงเพื่อต้องการชักจูงผู้คนเข้าหาธรรม ทำแต่ความดี ไม่นึกว่าได้รับการคุ้มครองรักษา และเมตตาปราณีอย่างล้นเหลือจากเทพเจ้าถึงเยี่ยงนี้ ยิ่งทำให้ข้าพเจ้ามีจิตมุ่งมั่น แน่วแน่ต่อการทำบุญสร้างกุศลตลอดไป

ปีที่30ของรัชกาลกวางสี (ค.ศ.1904) (光緒三十年) ข้าพเจ้าไปไหว้พระบูรพาคีรีมหาราชเจ้า (東嶽大帝) และอธิษฐานพิมพ์หนังสือบรมมหารัตนเทวราชโองการเพื่อโปรดสัพพะสัตว์ถวาย2000เล่ม ปล่อย

สัตว์หมื่นชีวิต เพื่อขอพรให้คุณแม่ท่านมีอายุยืนถึง100ปี ภรรยาหายจากเจ็บป่วย ลูกชายคนโตซี่หลิน (緒琳) การค้าราบรื่น ลูกชายคนรองเซียงซี่ (相緒) อายุยืนยาว และทั้งครอบครัวอยู่เย็นเป็นสุข กิจการเจริญรุ่งเรือง หลังจากอธิฐานไม่นาน ได้รับความกรุณาคุ้มครองจากเทพเจ้า ทุกอย่างล้วนราบรื่นสมใจปรารถนา เช่นเดือนห้าของปีนี้ มารดาท่านเกิดไม่สบายหนัก ข้าพเจ้ารีบอธิฐานขอพรสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ณ กลางแจ้ง ไม่นานมารดาก็หายป่วย นี่ถ้าไม่ใช่ได้รับการคุ้มครองอย่างเงียบๆของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ บันดาลให้จากทุกข์กลายเป็นสุข จากร้ายกลายเป็นดีแล้ว จะเรียกว่าอย่างไร ด้วยเหตุนี้ จึงบันทึกความศักดิ์สิทธิของกุศลกรรม เพื่อเป็นบทเตือนใจตัวเอง กระตุ้นจิตให้มีความบากบั่นพยายามยิ่งขึ้น และอยากให้เป็นเสียงระฆังในยามวิกาลของท่านอื่น เพื่อหวังให้ทุกท่านบรรลุถึงฝั่งแห่งธรรมแต่โดยเร็วเทอญ

เสวียตี้ขอน้อมวาดหวังและน้อมคารวะ ณ ที่นี้

กราบขอนำเอาประสบการณ์จริงจากความศักดิ์สิทธิ์ที่ได้รับมาเป็นบทนำของหนังสือเล่มนี้

หยังเสวียตี้ (楊學棣) เขียนเมื่อวันขึ้น 1 ค่ำ เดือน 12 ปีกวางสี 33 (ค.ศ.1907) (光緒三十三年) ณ มณฑล เจ๋อเจียง (浙江) จังหวัดหนิงปอ (寧波) อำเภอเจิ้นไห่ (鎮海)

บทนำรวมหนังสือโอสถทิพย์โปรดสรรพสัตว์ ร่วมกับหนังสือเทวราชโองการ

คติพจน์กล่าวไว้ว่า "ประพฤติมิชอบในห้องมิดชิด ถึงไม่มีใครรู้ แต่พระเนตรดั่งสายฟ้า แม้เสียงซุบซิบนินทาของมนุษย์ เข้าถึงพระกัณณ์ดุจฟ้าคะนอง" สองประโยคนี้แสดงให้เห็นว่ามนุษย์มิอาจปิดบังฟ้าผีสางเทวดาสิงสถิตอยู่ทุกแห่งหน แม้สร้างกุศลชั่วครั้งชั่วคราวด้วยความบริสุทธิ์ใจ ฟ้ายังเมตตาให้ความคุ้มครอง ไฉนคนทำบาป(แม้เกิดจากความคิดชั่ววูบ) ฟ้าจะไม่ลงโทษ ถึงกรรมยังไม่ปรากฏ แต่ทุกข์หรือสุขตามอยู่ข้างหลังแล้ว เหตุไฉนจึงเป็นเช่นนี้ เนื่องจากการกระทำต่างต่างเกิดจากใจ คำว่า**นาบุญ**ก็คือ**นาในใจคน** ปลูกเหตุอันใด ก็รับผลอันนั้น ธรรมฟ้าแจ่มชัด มิเคยคลาดเคลื่อน ฉะนั้น มิต้องพูดถึงกฎแห่งกรรมมีจริงหรือไม่ เพราะกรรมเกาะติดกับการกระทำอยู่แล้ว

เหตุไฉนเหล่าบัณฑิตหยูมักถือเรื่องมรรคผล กฎแห่งกรรม สวรรค์นรก ว่าเรื่องเหล่านี้ปรุงแต่งขึ้นโดยชาวพุทธ เพื่อให้เด็กและสตรีหลงเชื่อ ถึงจะมีคติพจน์ของบรมศาสดาไท่ซั่ง (太上感應篇) พระสูตรโอสถทิพย์ของเทพเจ้าหวุนชัง (文昌丹桂籍) คัมภีร์โปรดสรรพสัตว์ของอริยเทพกวนอู (關聖覺世經) และรัตนคติพจน์ของเทพยดาทั้งหลาย ล้วนเป็นการจัดตั้งศาสนาเพื่อเทพธรรมเท่านั้น แต่บัณฑิตหยูหารู้ไม่ว่า คำสอนของเทพธรรมที่พวกเขาคัดค้านนั้น ได้ช่วยเหลือและเสริมแต่งในสิ่ง

ที่นักปราชญ์ บุรพาจารย์สุดวิสัยที่ทำได้ ราชาธรรมยึดหลักทำนองคลองธรรม เทพธรรมก็ไม่ต่างจากราชาธรรม ขอให้เราทำในสิ่งที่สมเหตุสมผล จิตใจก็จะสบาย เงยหน้าไม่อายฟ้า ก้มหน้าไม่อายดิน ดึกดื่นเที่ยงคืนก็ถามหาหัวใจตัวเองได้ สิ่งที่นักปราชญ์ยกย่อง เทพยดาก็ยกย่อง แล้วไฉนผู้มีบุญญาภินิหารสูงส่งอย่างเทวราชเจ้าจะไม่ยกย่อง ขอให้เราสร้างแต่ความดี หอทิพย์(หัวใจ)ไม่กี่ตะรางนิ้ว เป็นที่ก่อเกิดบุญวาสนา ร่ำรวยยศศักดิ์ วิมานเงินวิมานทอง ไวฑูรยโลกธาตุ แล้วแต่เราจะหยิบเราจะขอ พวกภูตผีเศียรโคทีไหนกล้ามารังแกเรา แม้แต่ภูเขามีดต้นไม้ดาบก็ไม่ต้องกลัว ฉะนั้น คำที่ว่านักปราชญ์ผู้รอบรู้สะเทิ้นยามหลังคารั่ว สุภาพบุรุษสะท้านต่อจตุทราบ (ฟ้าทราบ ดินทราบ เทวดาทราบ นรกทราบ) ก็เพราะเขาเหล่านั้นกลัวกุศลจิตจะไม่แข็งแกร่งพอ ยามอยู่ห้องมืดมิดชิด ตัวเองจะตบะแตก ถึงเพลานั้นรับโทษจากฟ้า จะมาเฝ้าขออธิษฐานก็ไร้ประโยชน์ สังคมปัจจุบันเต็มไปด้วยทุจริตคดโกงหลอกลวงต้มตุ๋น ใจคนเหี้ยมโหด เลวทรามต่ำช้า เหมือนตกอยู่ในโลกมืด แสงเทียนจุดเดียวที่จะนำพาเราหลุดพ้นจากห้วงทุกข์นี้คือ อ่านหนังสือ**บรมมหารัตนเทวราชโองการ** อ่านหลายๆจบ อ่านให้ขึ้นใจ จิตจะได้ตื่นจากความหลับใหล สะทกสะท้านต่อบาปกรรม และไม่ประพฤติชั่วอีกต่อไป

ก่อนที่ข้าพเจ้ามีโอกาสอ่านหนังสือเทวราชโองการ ข้าพเจ้าก็เชื่อมั่นมรรคแห่งบาปบุญคุณโทษ เชื่อมั่นกฎที่ว่า สร้างกุศล นำพาสุข เริงโลกีย์ เพิ่มเคราะห์กรรม ยิ่งหวนคิดถึงข้าพเจ้าแต่งงานช่วงเยาว์วัย เวลา

ผ่านไปสิบกว่าปี ภรรยาก็ยังไม่มีบุตร ถึงตัวเองจะไม่กังวล เพราะถือดีว่ายังหนุ่มแน่น แต่มารดาซึ่งมีอายุมากแล้ว ท่านห่วงไม่มีหลานให้อุ้ม กังวลไร้ทาญาติสืบสกุลจนจิตเป็นทุกข์ ข้าพเจ้าครุ่นคิดในใจว่า วิธีที่จะปลอบประโลมใจมารดาท่านได้มีอยู่วิธีเดียวคือ หมั่นสร้างกุศล เพื่อได้เกิดสิริมงคล ในช่วงนั้น ข้าพเจ้ายังไม่สามารถทำบุญบ่อย เพียงมีจิตคิดจะสร้างกุศลอยู่เนืองๆเท่านั้น แต่แล้ว อิทธิปาฏิหาริย์ก็เกิดขึ้น ไม่นึกเลยว่าการผลุดกุศลจิตในชั่วครู่นั้น บันดาลให้ได้รับความกรุณาจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ประทานให้ข้าพเจ้าได้ลูกชาย 4 คน ลูกสาว 1 คนในอีก 7-8 ปีต่อมา และลูกทุกคนล้วนสง่างามเฉิดฉาย เช่นนี้ยิ่งทำให้ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า บาปบุญคุณโทษล้วนเกิดจากใจคน ยิ่งทำให้ไม่กล้าไม่พึงสังวร และหวังเพื่อนร่วมชาติทั้งหลายมาร่วมกันสร้างบุญสร้างกุศล ทำแต่ความดีตลอดไปเถอะ

ปัจจุบันมีโอกาสอ่านหนังสือ "บรมมหารัตนเทวราชโองการ" ซึ่งบันทึกเรื่องราวต่างๆของกฎแห่งกรรม ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เป็นกฎที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ และมีตัวอย่างจริง มีหลักฐาน ที่อยู่ที่สามารถยืนยันได้ ในหนังสือยังพยายามว่ากล่าวตักเตือนด้วยอนุศาสน์ เพื่อให้ผู้คนหายจากหูหนวกตาบอด ตื่นจากความหลับใหล ปลุกให้สุภาพชนพึงสังวร ให้ผู้ด้อยการศึกษาควรระมัดระวัง ให้ทุกคนยึดถือคุณธรรม ตั้งจิตในสิ่งที่ถูกต้อง ทั้งหมดคือสิ่งที่เรารอคอย ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงขอตั้งจิตปฏิญาณว่า จะจัดพิมพ์หนังสือเทวราชโองการกับหนังสือโอสถทิพย์โปรดสรรพสัตว์รวมเป็นหนังสือเล่มเดียวกัน และแถมท้ายด้วยสูตรยา

ฉมัง ซึ่งผ่านการพิสูจน์ว่าใช้ได้ผลมาแล้ว เพื่อให้ท่านผู้อาศัยอยู่ในแถบชนบท ถิ่นทุรกันดารซึ่งห่างไกลจากแพทย์พยาบาลได้นำสูตรยานี้ไปใช้เป็นประโยชน์แก่ผู้เจ็บไข้ได้ป่วย และหวังอย่างยิ่งว่า ท่านผู้มีกุศลจิตทั้งหลาย ไม่ว่าอยู่ในประเทศหรือต่างประเทศ ได้อ่านบทความนี้แล้วโปรดกรุณาช่วยกันจัดพิมพ์หนังสือออกเผยแพร่ เพื่อให้ทุกครอบครัวมีรัตนสูตรนี้ไว้บ้านละเล่ม ถ้าทุกคนมีเมตตาธรรมเยี่ยงเมตตาฟ้า ถึงเพลานั้นทุกคนไม่ทำบาป ทุกคนน้อมสร้างแต่กุศลกรรม บุญวาสนาสิริมงคลปรากฏ ทุกคนได้ก้าวสู่จิรายุวัฒน์เกษตร นี่มิใช่หรือเป็นสิ่งงดงามยิ่ง

เส้าจื่อเจี้ยน (邵子建) คนตำบลจังเฉียว เมืองหนิงปอ (寧波) มณฑลเจ้อเจียง (浙江)

เขียนเมื่อต้นทศอนุวสันต์ สาธารณรัฐจีนปีที่ 3 (民國三年 ค.ศ.1914) ณ บ้านพักเมืองเซี่ยงไฮ้

คำนำจัดพิมพ์หนังสือเทวราชโองการโอสถทิพย์อีกครั้ง

หนังสือเทวราชโองการโอสถทิพย์ เป็นอนุสาสนีของบุรพาจารย์เก่าก่อน วัตถุประสงค์เพื่อให้มนุษย์ได้รับความผาสุก อย่าเดินสู่โศกวิถี ตำนานในหนังสือเล่มนี้รวมบันทึกจากผู้เคยสัมผัสสภาพในนรกภูมิ หรือผู้ป่วยหนักแล้วหลงเข้าสู่หนทางนรก หรือเป็นคำสารภาพของผู้สำนึกผิด ได้เล่าถึงความทุกข์ทรมานของการตกนรกให้ผู้ที่อยู่ข้างกายบันทึกเป็นรายลักษณ์อักษร

ผลเกิดจากมรรค มีผลย่อมมีเหตุ ถ้าสามารถขจัดความคิดอัปรีย์ ความคิดอบายมุขต่างๆออกจากจิต ย่อมไม่ต้องเข้าสู่แดนอบายภูมิ ส่วนใหญ่ผู้กระทำทุจริต ประพฤติผิดทางกามประเวณี ก่อนที่จะกระทำผิด มักมีมโนทุจริตอยู่แล้ว เมื่อไรความคิดชั่วร้ายผุดขึ้น ยับยั้งชั่งใจไม่อยู่ ก็เกิดการปฏิบัติ หรือปฏิบัติไม่ทันสำเร็จก็ได้รับโทษทัณฑ์ กรณีเช่นนี้ล้วนเกิดจากช่วงจิตชั่ววูบนั้น ได้พบเจอพลังชั่วร้ายล้อมอยู่รอบกายเรา ทำให้เกิดปรากฏการณ์ที่เลวร้ายขึ้น ถ้ากรณีกำลังจะประพฤติผิด แต่สามารถยับยั้งชั่งใจ หรือก่อกรรมแล้วกรรมยังไม่ตามสนอง ก็เนื่องจากยังไม่พบพลังชั่วร้าย หรือถึงพบพลังชั่วร้ายแต่ตัวเองมีพลังสิริมงคลคุ้มกันเอาไว้ จึงไม่มีเหตุการณ์เลวร้ายเกิดขึ้น บุคคลผู้นั้นต้องมีคุณธรรมอันไพศาล จึงสามารถมีพลังขจัดสิ่งชั่วร้ายได้ หลายพันปีผ่านมาถามว่ามีซักกี่คน ส่วนใหญ่ความคิดอกุศลมักเกิดในเวลานั่งอยู่คนเดียวไม่มีอะไรทำ มักเกิดความคิดฟุ้งซ่าน สภาวะเช่นนี้ไม่ระมัดระวังไม่ได้

ฉะนั้น บรมศาสดาจารย์ขงจื้อมีคำตักเตือนว่า "อยู่คนเดียวพึงสังวร" ยังกล่าวอีกว่า "ทุกข์ สุขไร้ประตู แล้วแต่คนแสวงหา" สองประโยคนี้ล้วนพูดถึงจิตคือตัวกำหนด

เพลานี้ มารดาและพี่ชายข้าพเจ้าขอถวายพิมพ์หนังสือเทวราชโองการท่านละ 200 เล่ม หวังสาธุชนและคนใจบุญทั้งหลาย ช่วยกันจัดพิมพ์เผยแพร่หรือช่วยกันบอกต่อ แนะนำให้ผู้คนทำแต่ความดี ช่วยกันปรับปรุงสังคมปัจจุบันให้ดีขึ้น

เขียน ณ วันมงคล เดือนอ้าย สาธารณรัฐจีนปีที่ 8 (民國八年 ค.ศ.1919)

คนหมู่บ้านกู่เฉิง (古程鄉) เยี่ยเพ่ยเฉวียน (葉沛泉) ขอน้อมคารวะ

บทนำ

เริ่มแต่โบราณการณ์มา บัณฑิตหยูมักพูดแต่กฎเกณฑ์ ไม่พูดเรื่องมรรคผล สนทนาแต่ความถูกผิด ไม่สนทนาเรื่องกฎแห่งกรรม แต่ในคัมภีร์อี้จิง (易經) (หนังสือปรัชญาโบราณของประเทศจีน) ได้กล่าวไว้ว่า "ครอบครัวที่สร้างแต่กุศลกรรม อานิสงส์มงคลชัยมิรู้จบสิ้น" คัมภีร์กล่าวว่า "เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เสริมสร้างสิริมงคล ทรยศ อกตัญญูนำพาความโชคร้าย" และยังกล่าวอีกว่า "เทพธรรมนำพาสุขแด่คนสร้างกุศล เพิ่มเคราะห์กรรมแก่คนเริงโลกีย์" นี่เป็นบทที่ยืนยันได้ว่า ในจิตตายังมีมรรคและผล ในผิดถูกก็มีกรรมตามสนอง"

คุณธรรม ศีลธรรมของโลกยิ่งมายิ่งถอดถอย คัมภีร์พระสูตรของบุรพาจารย์พระอริยะเจ้า ไม่สามารถทำให้พวกที่มีจิตวิญญาณโง่เขลาดื้อด้านสำนึกในสิ่งผิดได้ จึงมีการสร้างศาสนาเทพธรรมขึ้นมาเพื่อสั่งสอนขัดเกลาจิตชาวโลก บัดนี้ ข้าพเจ้าได้รับหนังสือบรมมหารัตนเทวราชโองการเล่มหนึ่งจากเพื่อนข้าพเจ้า แม้จะอ่านถึง 4 เที่ยว ก็ยังไม่ยอมวางมือ โดยเฉพาะเปิดหน้าแรกขึ้นมา มีอักษรคำว่า "ใจ" (จิต) (心) คำหนึ่ง ตัวอักษรขนาดใหญ่ ข้างในกลวง ซึ่งซ่อนด้วยความหมายอันลึกซึ้ง แต่ท่านผู้อ่านส่วนใหญ่มักไม่สังเกต มนุษย์เรามีใจ (จิต) เป็นหลักคิด จิตยิ่งว่าง ตายิ่งสว่าง มองปัญหาจะยิ่งแจ่มชัด ใจยิ่งว่าง คิดยิ่งลึกซึ้ง ผลงานยิ่งมีประสิทธิภาพ เมื่อทั้งแจ่มแจ้งและมีประสิทธิผลส่วนใหญ่จะรักความเป็นธรรมและชิงชังต่อสิ่งชั่วร้าย ฉะนั้น เพื่อธำรง

ศาสนาโลกปัจจุบันที่นับวันยิ่งเสื่อมถอย ผดุงจริยธรรม จารีตประเพณีที่ยิ่งมายิ่งถูกคนลืมเลือนและดูแคลน ไม่มีอะไรดีเท่าอ่านอนุสาสนีปาฏิหาริย์เทวราชาโองการ เพราะเป็นหนังสือที่ดีที่สุด และเป็นเลิศแห่งกุศล

ช่วงแรกข้าพเจ้าไม่ค่อยเชื่อมั่น แต่ต่อสู้ชีวิตมาถึงวัยกลางคน รู้จักบาปบุญคุณโทษ มรรคผลและกฎแห่งกรรมไม่มีคลาดเคลื่อน ทุกสถานะกรรมเกิดจากมีกุศลจิตหรือไม่เท่านั้น โดยเฉพาะตัวอย่างต่างๆที่ในหนังสือยิบยกมาล้วนเป็นความจริง ข้าพเจ้าเชื่อว่าหนังสือไม่หลอกลวงข้า ข้าพเจ้าไม่กล้าพูดว่า “รู้แจ้งธรรมกลับสู่ภูมิเดิม” แต่อยากให้ทุกท่านที่อ่านหนังสือเล่มนี้เชื่อมั่นต่อพยานหลักฐาน และหวังทุกๆท่านรู้สำนึก ก้าวสู่แดนแห่งธรรมด้วยกันเถิด

สาธารณรัฐจีนปีที่ 8 (中華民國八年 ค.ศ.1919) อี๋สื้อ(余氏)ขอน้อมคารวะ

คำนำการจัดพิมพ์หนังสือโปรดสัตว์บรมมหารัตนเทวราชโองการ

ข้าพเจ้านายจี้ชิง (際青) รับตำแหน่งตุลาการศาลรัฐเถาโจวได้เวลาปีกว่า ท่านจินจือกั้น (金之淦) ซึ่งเป็นขุนนางเก่าของเมืองและเป็นสาธุชนแห่งรัฐได้นำหนังสือโปรดสัตว์บรมมหารัตนเทวราชโองการมาให้ข้าพเจ้าเล่มหนึ่ง ข้าพเจ้าเมื่อว่างจากงานราชการ ก็หยิบหนังสือขึ้นมาอ่าน จึงเชื่อมั่นในกฎแห่งกรรม ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ไม่มีคลาดเคลื่อนแม้แต่น้อย หนังสือเล่มนี้เป็นประโยชน์ต่อการเตือนสติชาวโลกควรมีมโนธรรมอยู่ในจิต ในโลกนี้พวกคนชั่ว อกตัญญู มักเป็นคนเห็นกงจักรเป็นดอกบัว ชอบทำร้ายผู้อื่นเพื่อผลประโยชน์ตัวเอง ชอบพูดเหลวไหลว่า ทำบุญสร้างกุศลนั้นไร้ประโยชน์ ไม่เชื่อว่ายมโลกมีนรก คนบาปเหล่านี้ควรได้รับกรรมทันตาเห็นจึงจะสม

ข้าพเจ้าเป็นข้าราชการฝ่ายตุลาการได้ 5 ปี พิพากษาคดีต่างๆตามกฎหมายและหลักนิติธรรม ไม่กล้าตัดสินคดีโดยอำเภอใจ แต่ข้าพเจ้าเป็นปุถุชน ไม่ใช่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ย่อมหนีไม่พ้นความผิดพลาดที่เกิดโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าขอพิมพ์หนังสือบรมมหารัตนเทวราชโองการจำนวน 100 เล่มออกเผยแพร่ ไม่กล้าถือเป็นการสร้างกุศล แต่เป็นการชดเชยความผิดที่ก่อขึ้นโดยไม่รู้ตัวและขอถือบทความนี้เป็นคำนำ

วันขึ้น 1 ค่ำ เดือน 6 คิมหันต์ ปีจี่เว่ย (己未) สาธารณรัฐจีน ปีที่ 8 (民國八年 ค.ศ.1919)

เฉินจี้ชิง (陳際青) อำเภอเฟิ่งฮั่ว (奉化) ขอน้อมคารวะ ณ ที่ทำการรัฐเถาโจว (桃州官廨)

คำนำท่านเกา

เรื่องอินหยาง(陰陽) เรื่องผีสางเทวดาเป็นเรื่องที่เลือนราง เป็นสิ่งที่นักคิดนักเขียนสมัยใหม่ไม่ยอมพูดถึง แล้วเหตุไฉนข้าพเจ้ากลับเชื่อมั่นและนำมากล่าว ณ ที่นี้ ชาวโลกมิหัวเราะเยาะว่าข้าพเจ้าเป็นคนหลงงมงาย เชื่อในสิ่งไร้สาระหรือ ? สวรรค์และนรกที่เกิดขึ้นได้ ล้วนเกิดมาจากจิตชั่ววูบของมนุษย์ มนุษย์ที่มีกุศลจิตก็คือสวรรค์ มนุษย์ที่มีจิตใจชั่วร้ายก็คือนรก กฎแห่งกรรมเป็นธรรมที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ อย่างเช่น ข้าพเจ้ามีเพื่อนท่านหนึ่งแซ่เกา ได้เล่าเรื่องความฝันอันแปลกประหลาดในระหว่างล้มป่วยให้ฟัง จึงทำให้ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า เรื่องผีสางเทวดานั้นมีจริง ไม่ใช่เป็นเรื่องเสกสรรปั้นแต่งโดยอนุชน

ท่านเกาเป็นคนหวยเฉิง (淮城人)สมญานามจุ้นเหนียน (俊年) ภรรยาคือนางหูซื่อ เป็นกุลสตรีที่มีสติปัญญาและความสามารถ ในช่วงฤดูคิมหันต์ปีที 2 ของสาธารณรัฐจีน (民國二年 ค.ศ.1913) ท่านเกากังวลกับสถานการณ์บ้านเมืองที่นับวันย่ำแย่ เลยมีอาการณ์กลัดกลุ้มอึด

อัดไม่สบายใจอยู่เนืองๆ และเผอิญไปกระทบความหนาวหลังเมาเหล้า เกิดจับไข้จนกระทั่งสองขาไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ หมอที่มารักษาต่างพูดว่าเป็นโรคไขข้อที่อาจรักษาไม่ได้ ท่านเกาต้องนอนโทรมอยู่กับเตียง สองขาพิการเดินเหินไปไหนไม่ได้เป็นเวลาครึ่งปีกว่า

อยู่มาคืนหนึ่ง ท่านเกาฝันว่าเขาได้เดินไปที่ทุ่งร้างแห่งหนึ่ง รอบข้างไม่มีผู้คน ระหว่างเขากำลังหันรีหันขวางอยู่นั้น ได้เห็นเพื่อนแซ่ใต้ (戴某)เดินมาแต่ไกล สองคนพบกันทักทายปราศรัย ถามหาทุกข์สุข เพื่อนแซ่ใต้ได้พยุงท่านเกาเดินไปข้างหน้า ข้างทางมีศาลาพักร้อนอยู่แห่งหนึ่ง ข้างศาลามีสายน้ำล้อมโอบ รอบๆมีดอกไม้ป่าบานสะพรั่ง ทิวทัศน์งดงามยิ่ง เพื่อนแซ่ใต้พาท่านเกาไปนั่งพักในศาลา สักครู่ เพื่อนคนแซ่ใต้จู่ๆไม่ทราบว่าหายไปไหน ท่านเกาตกเตลิงมาก พยายามขยับกายพาตัวเองเดินออกจากศาลา เลี้ยวไปทางด้านซ้ายเห็นมีอารามเก่าอยู่แห่งหนึ่ง คลับคล้ายคลับคลามีอักษร 4 ตัวเขียนว่า "ตำหนักบูรพาบรรพต" (東嶽行宮) ตัวอักษรฉาบทองดูเลือนรางมากจนแทบจะมองไม่เห็น ประตูอารามปิดสนิท ท่านเกาพยุงกายเกาะกำแพงวิหารเดินไปถึงด้านหลัง เห็นประตูข้างหลังจู่ๆเปิดออก มีภิกษุมัชฌิมวัยรูปหนึ่งยืนบนขั้นบันไดวัด มือซ้ายถือประคำ มือขวากาวศีรษะเงยหน้ามองฟ้า ท่าทางสบายอารมณ์ยิ่งนัก เห็นท่านเกาก้าวเดินแต่ละก้าวด้วยความยากลำบาก เลยเดินเข้ามาถามว่า "ขาของประสกท่านนี้มีปัญหาหรือ?" ท่านเกาตอบว่า ""ไม่สบายหนักมากจนยากที่จะรักษา" พระภิกษุท่านนั้นยิ้มตอบว่า " ดูท่าโรคของประสกคงรักษาไม่ง่าย อาตมาพอรู้เรื่องการแพทย์

เพียงไม่ทราบว่ากับประสกท่านมีวาสนาหรือไม่? เชิญคอยสักครู่ อาตมาจะไปนำเครื่องมือแพทย์" พอพูดจบพระภิกษุรูปนั้นก็เดินเข้าไปในประตู ไม่ถึง 10 นาที ภิกษุท่านได้ถือเข็มเล็กๆออกมาหลายเล่ม สั่งให้ท่านเกาหลับตา ท่านเการู้สึกว่าที่น่องขามีเข็มทิ่มแทง แต่ไม่รู้สึกเจ็บ เวลาผ่านไปเดี๋ยวเดียว พระภิกษุท่านนั้นก็พูดขึ้นว่า "เสร็จแล้ว เสร็จแล้ว โชคดีที่ประสกมีกุศลจิต มีวาสนา มีวาสนา" ท่านเกาลืมตาขึ้นดู เห็นขาสองข้างตามรอยเข็มเลือดไหลไม่หยุด รีบรุกขึ้นก้มกราบนมัสการขอบพระคุณพระคุณเจ้า ภิกษุท่านนั้นกำลังจะก้าวขา ทันใดนั้นพลันตกใจตื่น ท่านเการีบปลุกภรรยาตื่น แล้วเล่าเหตุการณ์ในความฝันให้ภรรยาทราบ และเดินลงจากเตียง ปรากฏว่าสองขาก้าวเดินได้ปรกติ

วันรุ่งขึ้น ภรรยาท่านเการีบไปศาลยมบาลเมืองไหว้เจ้าเพื่อขอบคุณเทพ

เรื่องที่เล่ามานี้ แสดงให้เห็นชัดว่า คนเราไม่ควรมีจิตคิดทำร้ายผู้อื่นเพื่อประโยชน์ตัวเองเป็นอันขาด

城 隍 ยมบาลเมือง

土地 พระภูมิเจ้าที่

賞 善 司

ตุลาการสนองบุญ

罰 惡 司

ตุลาการลงทัณฑ์บาป

黑無常
ท้าวเวสสุวัณ

白無常
ท้าวเวสสุวัณ

眚神

เทพบันทึกความผิด

查察司

เทพตรวจตรา

鬼王 ราชันภูต　　判官 ตุลาการพิพากษา

牛頭 เศียรโค 馬面 เศียรม้า

เทพตรวจตราทิวา

เทพตรวจตราราตรี

靈霄寶殿

พระตำหนักแห่งสรวงสวรรค์

東嶽大帝 พระตำหนักบูรพาบรรพตมหาราช

ยมศาสดาแห่งแดนสนธยา พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์เจ้า

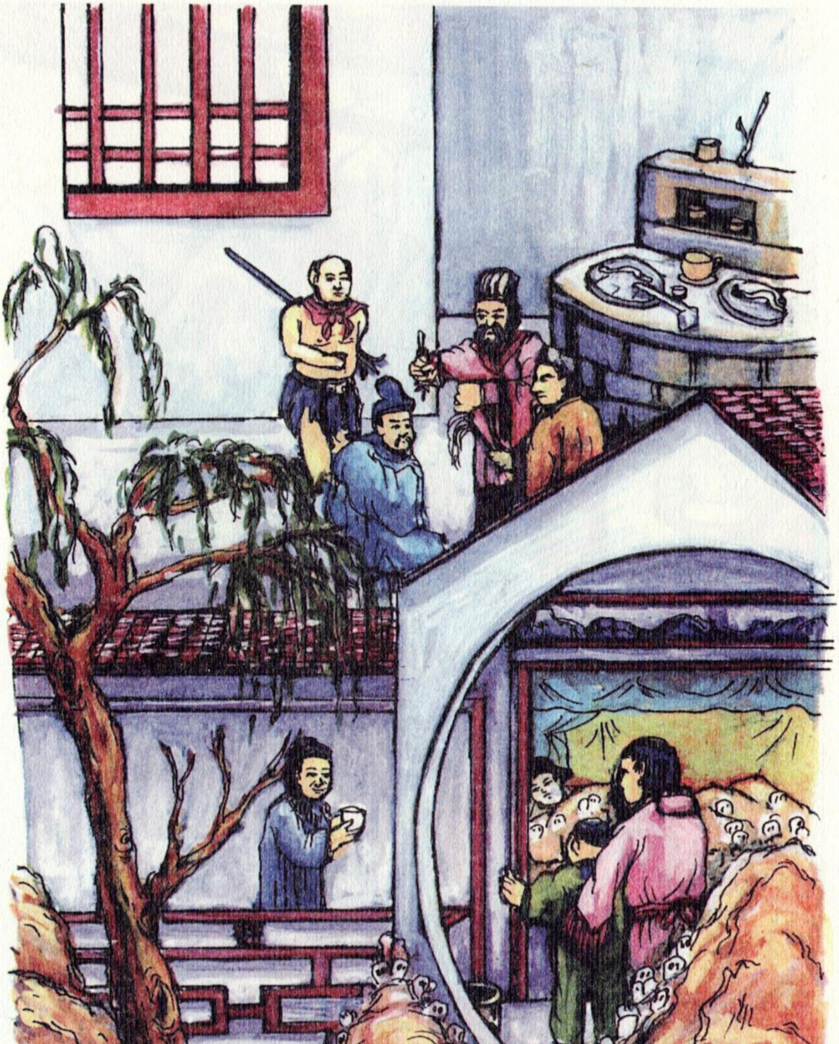
幽 明 教 主 地 藏 王 菩 薩

酆都大帝 พญายมเฟิงตูมหาราชเจ้า

府縣境主 ยมบาลเมือง

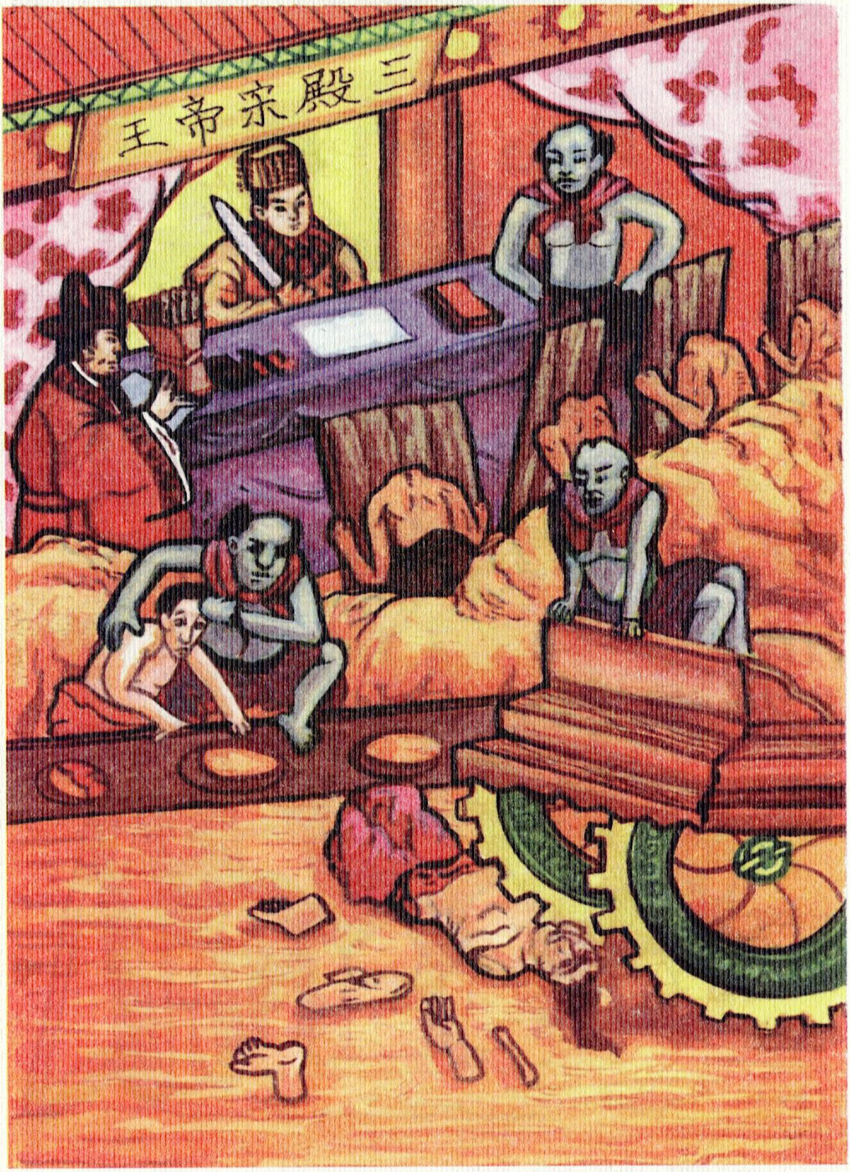

一殿秦廣王 ตำหนักที่ 1 ฉินกว่างหวัง

二殿楚江王　ตำหนักที่ 2 ฉู่เจียงหวัง

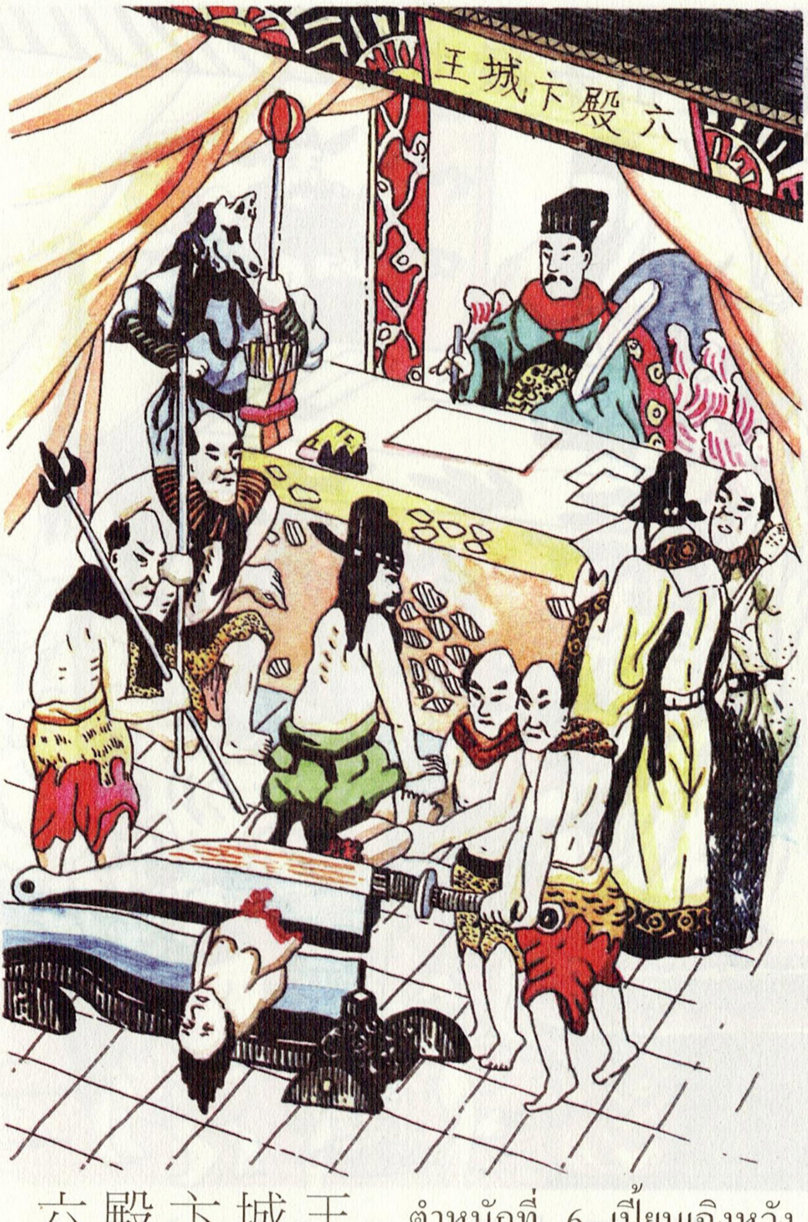
三殿宋帝王 ตำหนักที่ 3 ซ่งตี้หวัง

四殿五官王 ตำหนักที่ 4 อู่กวานหวัง

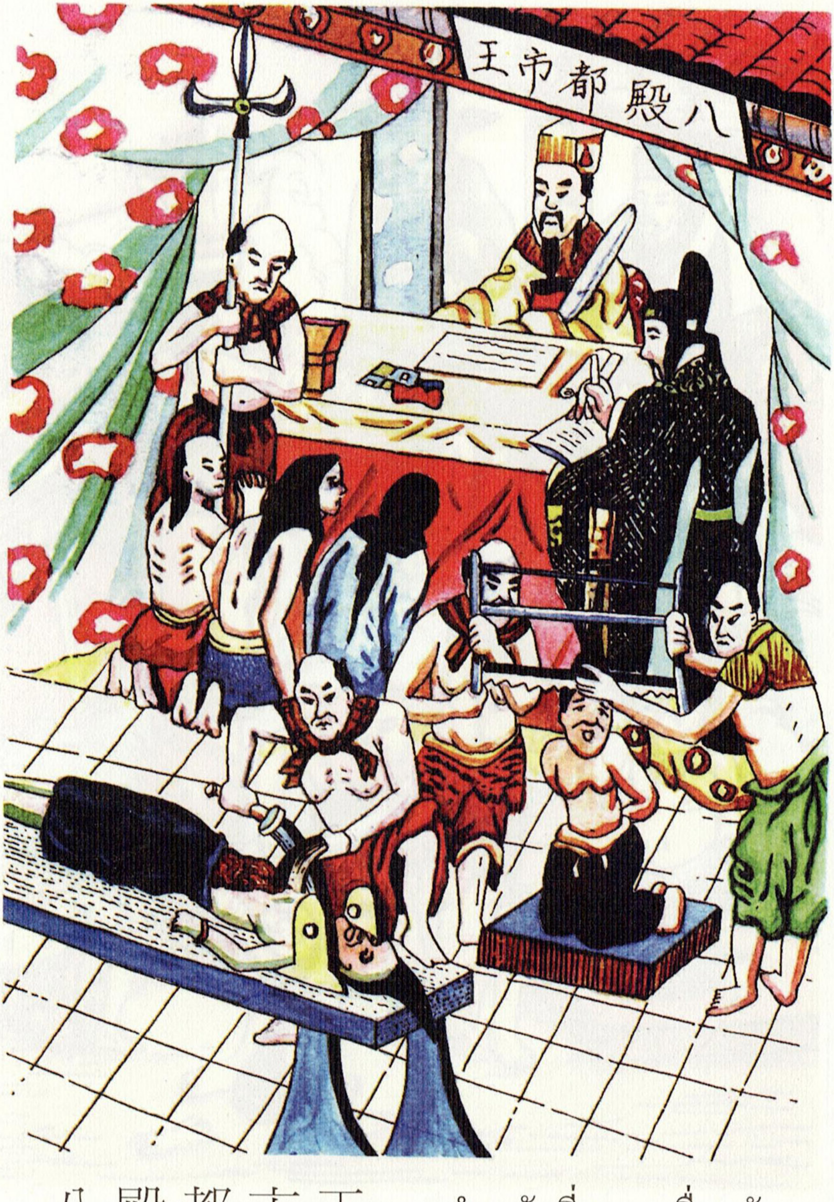
五殿森羅王 ตำหนักที่ 5 เซินหลัวหวัง

六殿卞城王 ตำหนักที่ 6 เปี้ยนเฉิงหวัง

七殿泰山王 ตำหนักที่ 7 ไท่ซันหวัง

八殿都市王 ตำหนักที่ 8 ตูซื่อหวัง

九殿平等王 ตำหนักที่ 9 ผิงเติ่งหวัง

十殿轉輪王 ตำหนักที่ 10 จ่วนหลุนหวัง

輪迴面目 สถานวัฏฏะ

輪迴面目 สถานวัฏฏะ

พระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์เจ้า (เจ้าแม่กวนอิม)

นักพรตต้นชื่อมอบหนังสือเทวราชโองการให้ลูกศิษย์
นักพรตอู้หมีนำไปตีพิมพ์เผยแพร่โปรดสัตว์ชาวโลก

บทที่ 3 อารัมภกถาเทวราชโองการ

วันเฉลิมพระชนพรรษาของพระบรมยมศาสดาพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์เจ้า พญายมราชทั้งสิบตำหนักพนมมือถวายพระพร พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์เจ้าทรงพระมหากรุณาตรัสว่า "เราต้องการโปรดสรรพสัตว์ เมื่อถึงวันนี้เราจะถ่ายทอดคำสั่งให้ลดหย่อนผ่อนโทษหรืออภัยโทษแก่นักโทษผีทั้งหลาย เพื่อไปเกิดตาม 6 วิถี (คือวิถีที่1 เกิดเป็นเจ้าเป็นนาย วิถีที่2 เกิดเป็นสามัญชน วิถีที่ 3 เกิดเป็นสัตว์ครรภ์ วิถีที่ 4 เกิดเป็นสัตว์ไข่ วิถีที่ 5 เกิดเป็นสัตว์น้ำ วิถีที่ 6 เกิดเป็นแมลง) แต่น่าเสียดาย เนื่องจากผีนรกทำความดีมีน้อย ทำบาปเสียส่วนมาก เราพิเคราะห์การลงทัณฑ์ในยมโลกเหี้ยมโหดทารุณ น่าเวทนายิ่งนัก จึงสั่งให้พิจารณาตรวจสอบอย่างระเอียดถี่ถ้วนว่า นักโทษตนไหนรู้สำนึกผิดช่วงที่มีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์เคยแนะนำผู้อื่นทำความดี 1-2 รายการ ก็พิจารณาลดโทษให้เป็นกรณีพิเศษ"

เพลานั้น พญายมราชทั้ง 10 ตำหนักได้เปิดประชุมและมีมติว่า " บรรดามนุษย์ในช่วงมีชีวิต ผู้ใดมีกุศลจิตและทำความดีตั้งแต่เด็กเมื่อสิ้นอายุขัยแล้วให้นำพาขึ้นสู่วิถีเทพ มนุษย์ที่ดีชั่วก้ำกึ่ง หลังสิ้นชีพไม่ต้องไปรับทุกข์ทรมานในตรีบาปวิถี (คือ 1 วิถีสัตว์เดรัจฉาน 2 วิถีผีเปรต 3 วิถีนรก) ก็ให้ไปเกิดในวิถีมนุษย์ จะได้จบสิ้นบาปบุญคุณโทษของวาสนาปางก่อน มนุษย์ที่ทำบาปมาก สร้างกุศลน้อย ตายแล้วให้

ล่ามวิญญาณเข้าสู่นรกขุมต่างๆรับทุกข์ทรมานจนครบโทษทัณฑ์ จึงให้ไปเกิดในวิถีมนุษย์เหมือนเดิม แต่แตกต่างด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ เพื่อทดสอบจิตใจ ผู้ใดเพียรสร้างกุศล สิ้นอายุขัยแล้วให้ไปเกิดในแดนบุญ แต่ถ้าใครมัวแต่สร้างเวรสร้างกรรม ก็จะบัญชาเจ้าหน้าที่ผีดุร้ายไปจับวิญญาณคนนั้นไปรับทุกข์ทรมานในนรกขุมต่างๆ หลังจากนั้นจึงส่งไปเกิดในครอบครัวที่แสนยากจน แสนต่ำต้อย ลำบากทุกข์เข็ญ รับทุกข์ทรมาน เพื่อให้รับรู้ถึง ยามมีชีวิตก็รับแต่ภัยพิบัติ ยามตายแล้วต้องจมดิ่งในขุมนรก ฉะนั้น ผู้ที่ไม่ซื่อสัตย์ต่อแผ่นดิน ไม่จงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์ ไม่กตัญญูต่อพ่อแม่ ผู้ไม่รักชีวิตตนโดยกระทำอัตวินิบาตกรรม ผู้ที่เอาแต่ใจตัวเอง ชอบฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เข่นฆ่าผู้อื่น ผู้ที่ไม่เชื่อมรรคผล ไม่เชื่อกฎแห่งกรรม ชอบพูดเหลวไหลว่า คนตายคือพลังและจิตแตกสลาย เหลือแต่ซากศพ ไม่มีชีวิตแล้วจะทุกข์ได้อย่างไร มีแต่ผู้มีชีวิตอยู่เท่านั้นจึงจะรับทุกข์ เคยเห็นผีที่ไหนใส่แอกร่ำโซ่ตรวน ตายก็คือตายไป ต่อจากนั้นอะไรก็ไม่รู้แล้ว แท้จริงแล้วมนุษย์หารู้ไม่ว่า “ตัวตายกายสิ้นแต่วิญญาณยังอยู่” ช่วงมีชีวิตอยู่สร้างวิบากกรรมใด ตายแล้วต้องได้รับกรรมนั้นตามสนอง ยิ่งพวกที่มิเพียงแต่ตัวเองทำชั่ว ซ้ำยังยุยงส่งเสริมให้ชนรุ่นหลังทำตาม หรือความชั่วที่เขาก่อขึ้นนำพาอนุชนสืบทอดทำบาปไม่หยุดหย่อน คนพวกนั้นต้องตกนรกอเวจีรับทุกข์ตลอดกาล โดยเฉพาะชาวโลกที่กล่าวหาคำสอนของไตรศาสนาในแต่ละยุคสมัยนั้นว่าเป็นคำเท็จ เรื่องไร้สาระ ปฏิเสธพระคุณของบุรพจารย์ พระอริยะเจ้าทั้งหลาย คนพวกนี้ช่วงมีชีวิตอยู่ก็ดื้อรั้นทำแต่บาป

ตักเตือนสั่งสอนเท่าไรก็ไม่แก้ไขปรับปรุง ต่อผีร้ายเหล่านี้ยิ่งต้องเข้มงวดกวดขัน เพิ่มโทษให้หนัก

บัดนี้ พระโพธิสัตว์เจ้าได้เบิกพระเนตรอันชาญฉลาด รับสั่งให้ทำตามมติอันสมเหตุสมผลนี้ และให้พิจารณาเพิ่มเติมอีกว่า ชาวโลกเมื่อช่วงที่มีชีวิตอยู่ ไม่ว่าบุรุษเพศหรือสตรีเพศ วัยฉกรรจ์หรือวัยแก่เฒ่าถึงเคยทำบาปมาก่อน แต่รู้จักสำนึกผิด ยอมสาบานต่อหน้าปฏิมากรพระโพธิสัตว์เจ้า หรือเมื่อถึงวันประสูติของพระโพธิสัตว์เจ้า กินแจชำระร่างกายให้สะอาด แล้วสาบานต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ว่าตั้งแต่นี้ไป จะกลับตัวเป็นคนดี ไม่ก่อกรรมสร้างบาปอีกต่อไป และเพียรพยายามสร้างกุศลหนึ่งรายการ สิ้นลมแล้วดวงวิญญาณถูกนำไปยมโลก อนุญาตให้ลดโทษหนึ่งขั้น ยกเว้นคนที่เป็นขุนนางแต่ไม่จงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์ เป็นข้าราชการแต่ไม่ซื่อตรงต่อแผ่นดิน เป็นลูกไม่กตัญญูต่อพ่อแม่ คนที่ทำอัตวินิบาตกรรม และพวกที่วางแผนใส่ร้ายป้ายสี ปองร้ายคนดี คนพวกนี้ต้องถูกฟ้าผ่าตาย หรือตายโดยอุทกภัย อัคคีภัยหรือตายโดยสัตว์ร้ายสารพัดพิษ แล้วเพิ่มโทษทัณฑ์ตามแต่กรณี คุมวิญญาณส่งไปตามลำดับขุมนรกพิจารณาตรวจความดีชั่ว บาปบุญมากน้อยแค่ไหน ให้เปรียบเทียบแล้วทำการลงโทษ หรือลดหย่อนผ่อนโทษเพื่อสนองกุศลที่เคยสร้างมา รวบรวมรายการความชั่วของโลกมนุษย์ ยามมีชีวิตก่อกรรมฉันไร ตายแล้วลงสู่ยมโลกต้องรับโทษทัณฑ์ฉันนั้น ให้จดหมายเหตุและอธิบายด้วยคำศัพท์เรียบง่าย เพื่อให้บุรุษเพศ สตรีเพศทั้งหลายอ่านแล้วง่ายต่อการเข้าใจ เสร็จแล้วถวายให้ตรวจสอบ รอคอยผู้มีบุญบารมี

คืนชีพ นำไปเผยแพร่ทั่วโลกมนุษย์ พระโพธิสัตว์เจ้าตรวจรับสั่ง "สาธุ"

จากนั้นเมื่อถึงวันขึ้น 3 ค่ำ เดือน 8 พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์เจ้า ได้นำคณะพญายมราชทั้ง 10 ตำหนักขึ้นทูลเกล้าต่อเง็กเซียนฮ่องเต้พระเทวราชาเจ้า ณ สรวงสวรรค์ พระเทวราชเจ้าทรงตรัสว่า "ประเสริฐแล้ว ประเสริฐแล้ว" จากนั้นเหล่าเทพยดาร่วมกันตรวจตราพิจารณาเพิ่มเติมว่า ถ้าชาวโลกท่านใด ยามมีชีวิตอยู่ทำผิดแล้วรู้สำนึกผิด สาบานต่อไปจะสร้างแต่กุศลกรรม ปรับปรุงแก้ไขหนึ่งเรื่อง ก็สามารถลดโทษสองข้อหา สามารถแก้ไขห้า รายการ จะอภัยโทษที่เหลือทั้งหมด บุรุษเพศให้ไปเกิดแดนบุญ สตรีเพศให้เปลี่ยนไปเกิดเป็นบุรุษเพศ ถ้าสามารถสร้างกุศลกรรมห้ารายการขึ้นไป อนุญาตให้ทำทักษิณานุประทาน (การทำบุญอุทิศส่วนกุศลเพิ่มให้แก่ผู้ตาย) เพื่อโปรดวิญญาณพ่อแม่เครือญาติให้พ้นจากห้วงทุกข์

เง็กเซียนฮ่องเต้พระเทวราชเจ้าบัญชารับนำบทบัญญัติต่างๆบันทึกลงในพระเทวราชโองการ ประกาศให้เทพเจ้าเตาและยมบาลเมืองทุกหัวเมืองในโลกมนุษย์รับทราบ น้อมนำไปปฏิบัติตามพระราชโองการนี้อย่างเคร่งครัด

ตำหนักที่ 1 ฉินกว่างหวัง (一殿秦廣王)

ตำหนักที่ 1 **ฉินกว่างหวัง** ปกครอง จัดการอายุขัยมนุษย์ ทะเบียนสูติมรณะ ควบคุม คุณโทษทั่วแดนสนธยา ตำหนักพิพากษ์วิญญาณตั้งอยู่นอกโคกถ้านหินใต้มหาสมุทร ด้านตรงของปัจฉิมทิศ มีเส้นทางมรณะหวงเฉวียน (黃泉黑路) สาธุชนเมื่อสิ้นอายุขัย จะถูกนำพาไปจุติ ณ ภพใหม่ บุรุษเพศหรือสตรีเพศที่มีกุศลกรรมและอกุศลกรรมเท่ากัน จะถูกส่งต่อไปตำหนักที่ 10 เพื่อจัดการให้ไปเกิดเป็นมนุษย์เหมือนเดิม แต่อาจเปลี่ยนจากเดิมเป็นบุรุษเพศให้ไปเกิดใหม่เป็นสตรีเพศ บ้างจากเดิมเป็นสตรีเพศให้ไปเกิดใหม่เป็นบุรุษเพศ และเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างวรรณะสูงศักดิ์หรือต่ำต้อย ถานะร่ำรวยหรือยากจน เพื่อสนองบุญและกรรมที่เขาสร้างไว้ บรรดาวิญญาณที่ทำบาปมาก สร้างกุศลน้อย ให้เข้าสู่หอสูงซึ่งตั้งอยู่ทางขวามือของตำหนัก มีชื่อว่า "**หอกระจกกรรม**" (孽鏡臺) หอสูงขนาด 10 ฟุตจีน กระจกใหญ่ราว 10 คนโอบ แขวนหันไปทางทิศตะวันออก ด้านบนกระจกมีอักษรจีนเรียงขวางอยู่ 7 คำ เขียนว่า "หน้ากระจกกรรมไร้คนดี" (孽鏡臺前無好人) พวกวิญญาณบาปเมื่อถูกควบคุมตัวมาถึงหน้ากระจก ก็จะปรากฏภาพจิตใจอันเหี้ยมโหดและพฤติกรรมอันชั่วร้ายต่างๆเมื่อช่วงมีชีวิตอยู่ออกมา และภาพอันตรายเมื่อตกนรก ถึงเวลานั้นวิญญาณจึงรู้ว่าทองคำหมื่นตำลึงที่มีอยู่นำติดตัวมาไม่ได้ ชั่วชีวิตเหลือแต่บาปกรรม

เกาะติดตัว เมื่อเข้าหอกระจกกรรม สะท้อนภาพกรรมชั่วแล้ว วิญญาณจะถูกส่งไปตำหนักที่ 2 เพื่อรับโทษทัณฑ์ ณ ขุมนรก

ชาวโลกคนไหน ไม่คำนึงถึงบุญคุณของฟ้าดินที่กำเนิดมนุษย์ บุญคุณของพ่อแม่ซึ่งเลี้ยงดูเรามาด้วยความยากลำบาก บุญคุณทั้งสี่นี้ยังไม่ได้ ทดแทน ตัวเองไม่ได้รับหมายเรียกมรณะ ก็ด่วนตัดช่องน้อยโดยการฆ่าตัวตาย ผูกคอตาย กินยาพิษหรือกระโดดน้ำตาย เป็นต้น ผู้คิดฆ่าตัวตาย ยกเว้นคนที่ตายเพื่อจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์ ตายเพื่อกตัญญูต่อพ่อแม่ ตายเพื่อรักษาความซื่อสัตย์บริสุทธิ์ ตายเพื่อรักษาสัตย์ธรรม ซึ่งคนเหล่านี้ตายแล้วได้เป็นเทพ ถ้าหากฆ่าตัวตายด้วยเหตุคับแค้นใจเล็กน้อย หรือทำความผิดแล้วถูกจับได้ โดยโทษยังไม่ถึงที่ตายแต่ด่วนชิงตายก่อน หรือพวกหาเรื่องกลั่นแกล้งใส่ร้ายผู้อื่น จากการแกล้งตายจนกลายเป็นตายจริง วิญญาณเหล่านี้ จะถูกเทพเจ้าเตาหรือเทพเจ้าทวารจับส่งมาตำหนักนี้ เข้าสู่โรงหิวกระหาย เมื่อถึงยามซีไห้ (戌亥 ยามหนึ่งทุ่มถึงห้าทุ่ม) ความเจ็บปวดทุกข์ทรมานก่อนสิ้นใจจะปรากฏขึ้นมาอีก เหตุการณ์เช่นนี้จะดำรงอยู่ประมาณ 70 วัน หรือ 1-2 ปี จึงจะคุมวิญญาณไปไว้ ณ ที่ที่ฆ่าตัวตาย ห้ามรับของเซ่นไหว้ ไม่ว่าอาหารหรือกระดาษเงินกระดาษทอง ถ้าหากวิญญาณอัตวินิบาตกรรมนี้รู้สำนึกผิด ไม่ปรากฏร่างทำให้ผู้คนตกใจ ไม่เที่ยวจับมนุษย์มาทดแทนวิญญาณตัวเอง อยู่ ณ ที่นั้นเพื่อรอวันเวลาผู้ถูกรบกวน ผู้รับทุกข์หมดวันผูกพัน เทพเจ้าเตาหรือเทพเจ้าทวารจึงจะนำวิญญาณนักโทษส่งกลับ

มาตำหนักนี้ เพื่อจ่ายต่อไปตำหนักที่ 2 ตรวจสอบบาปบุญคุณโทษ เพิ่มโทษให้หนัก จึงจัดส่งไปรับทุกข์ตามขุมนรกต่างๆ

ถ้าหากผู้ใดมีความคิดอยากฆ่าตัวตาย หรือใช้คำพูดและการกระทำฆ่าตัวตายมาข่มขู่ผู้อื่น ถึงแม้ไม่ตายจริง แต่เมื่อสิ้นชีพแล้ว กุศลกรรมต่างๆในช่วงที่มีชีวิตอยู่จะนำมาลดหย่อนผ่อนโทษไม่ได้

บรรดามนุษย์ที่ไม่รักชีวิตเมื่อฆ่าตัวตายแล้ว วิญญาณยังไปเที่ยวหลอกหลอนมนุษย์จนเกิดการช็อกตาย จะถูกยมทูตหน้าตาดุร้ายน่าเกลียดน่ากลัวจับมาลงโทษตามนรกขุมต่างๆจนครบกำหนดโทษแล้ว ยังจะถูกส่งไปลง**นรกอเวจี** ถูกคุมขังไม่ได้ผุดไม่ได้เกิดตลอดไป

พระภิกษุหรือนักพรตที่รับจ้างสวดพระอภิธรรมแทนผู้อื่น เกิดคำสวดตกหล่นหรือสวดผิดหน้าผิดเล่ม มรณภาพแล้วมาตำหนักนี้ จะถูกส่งไปยังสถาน**สวดพระอภิธรรมชดเชย** ณ สถานที่นั้นจะมีห้องทึบมืดข้างในมีคัมภีร์พระสูตรวางอยู่ คำศัพท์หรือวรรคตอนที่พระภิกษุหรือนักพรตท่านใดที่เคยสวดตกหล่นจะถูกระบุให้ต้องสวดชดเชย ในห้องมืดทึบนั้นได้ตั้งตะเกียงน้ำมันซึ่งบรรจุน้ำมันไว้หลายสิบชั่ง แต่มีไส้ตะเกียงแค่เส้นนิดเดียวไว้จุดให้สว่าง เลยทำให้แสงสว่างในห้องสลัวๆ เดี๋ยวมืดเดี๋ยวสว่าง ทำให้พระภิกษุหรือนักพรตที่ถูกทำโทษมาสวดชดเชย ไม่สามารถสวดลวดเดียวให้จบ การลงโทษนี้ แม้แต่พระภิกษุหรือนักพรตที่ปฏิบัติธรรมโดยปลีกวิเวก แต่ได้รับปัจจัยเงินทองจากมนุษย์ก็ไม่ได้ละเว้น หากบุรุษเพศ สตรีเพศที่ตั้งใจสวดภาวนาคัมภีร์พระสูตรและพระนามพระพุทธตถาคตเจ้า ณ ที่บ้านด้วยจิตและปากของ

ตนเอง ถึงจะมีตกหล่นผิดพลาดก็มิต้องโทษ เพราะการสวดมนต์ภาวนาในบ้านเน้นที่ความตั้งใจและจิตบริสุทธ์ ไม่เน้นความถูกต้องของประโยคอักขระ แม่ชีก็ถือเฉกเช่นเดียวกัน พุทธประสงค์ไม่ต้องการให้สวดชดเชย วันขึ้น 1 ค่ำของทุกเดือน ให้คัดลอกบันทึกชื่อหนังสือธรรมะ

ทุกวันขึ้น 1 ค่ำ ของเดือน 2 (ตามปฏิทินจีน) ชาวโลกท่านไดสามารถถือศีลกินเจและหันหน้าไปทางทิศเหนือ ภาวนาสาบานตนว่าต่อจากนี้ไปจะละเว้นการสร้างบาป และจะตั้งจิตนี้ตลอดไป ก็จะได้รับการยกเว้นไม่ต้องตกนรก

พระโอวาทอันเปี่ยมด้วยเมตตานี้ ถ้าคัดลอกเป็นหนังสือแจกจ่ายเผยแพร่ไปทั่วโลกมนุษย์ หมั่นแนะนำให้บุรุษเพศ สตรีเพศรู้สำนึกบาปกลับตัวเป็นคนดี ถ้าสิ้นอายุขัย จะมีกุลบุตรเสื้อเขียว (เด็กรับใช้ของเทพหรือพระอมิตาภะพุทธเจ้า)มานำพาไปสู่แดนสุขาวดี ณ ปัจฉิมทิศ

ตำหนักที่ 2 ฉู่เจียงหวัง (二殿楚江王)

ตำหนักที่ 2 **ฉู่เจียงหวัง** ปกครองสัญชีวมหานรก (活大地獄) ตั้งอยู่ทางทิศใต้ของใต้โคกถ่านหินในมหาสมุทร ขุมนรกนี้มีพื้นที่กว้างยาว 500 โยชน์ (1 โยชน์ เทียบเท่า 16 กิโลเมตร) และตั้งนรกเล็กขึ้นอีก 16 ขุม ซึ่งมีชื่อดังต่อไปนี้ :

1 ชื่ออนุนรกกาฬเมฆทราย
2 ชื่ออนุนรกโคลนตมปัสสาวะอาจม
3 ชื่ออนุนรกห้าฉมวก
4 ชื่ออนุนรกอดอยาก
5 ชื่ออนุนรกหิวกระหาย
6 ชื่ออนุนรกหนองเลือด
7 ชื่ออนุนรกขวานทองแดง
8 ชื่ออนุนรกมหัตขวานทองแดง
9 ชื่ออนุนรกเสื้อเกาะเหล็ก
10 ชื่ออนุนรกปินเลี่ยง (𠡠量小地獄)
11 ชื่ออนุนรกไก่เล็ก
12 ชื่ออนุนรกแม่น้ำเทา
13 ชื่ออนุนรกตัดท่อน
14 ชื่ออนุนรกใบมีด
15 ชื่ออนุนรกหมาป่าสุนัขจิ้งจอก

16 ชื่ออนุนรกน้ำแข็ง

ชาวโลกที่ทำความผิดดังต่อไปนี้ :

* หลอกลวงเยาวชนชายหญิงไปออกบวช

* ชายหรือหญิงออกบวชโดยไม่สมัครใจ

* ผู้อื่นฝากหนังสือ ภาพวาด คัมภีร์พระสูตรหรือสิ่งของที่มีค่าไว้กับตน ด้วยความโลภ เมื่อผู้ฝากมาทวงขอคืน ก็โกหกว่าสิ่งของเหล่านั้นถูกขโมยหรือตกหล่นสูญหายไป

* ทำร้าย หู ตา มือ เท้า ผู้อื่น

* ร้านขายยาหรือนายแพทย์เพื่อหวังผลกำไร ใช้ยาที่ไม่มีคุณภาพ ไม่ระบุแหล่งผลิต ไม่ถูกกับโรคมารักษาคนไข้

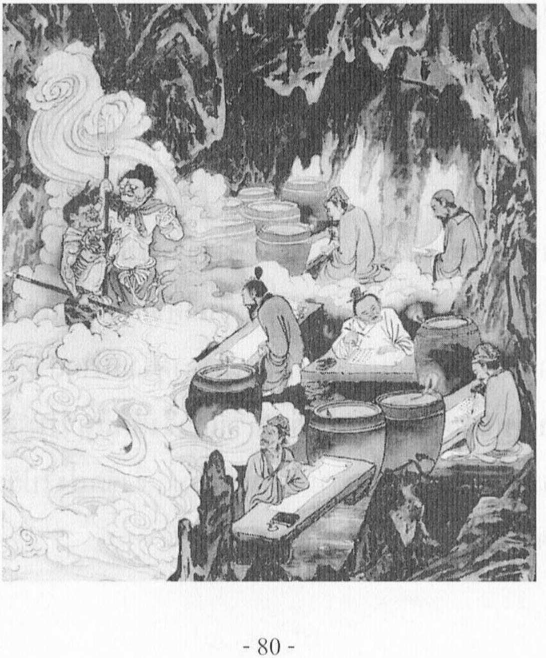
* ไม่อนุญาตสาวใช้เต็มวัย(สาวใหญ่)ไถ่ตัว

* เจรจาเรื่องคู่ครองสมรส เพื่ออำนาจผลประโยชน์ ไม่ว่าฝ่ายชายหรือฝ่ายหญิง ก่อนเจรจาสำเร็จ พยายามปิดบังอายุจริง ซ่อนเร้นโรคร้าย ปกปิดความประพฤติชั่ว เมื่อแต่งงานแล้ว ทำให้อีกฝ่ายต้องรับทุกข์ตลอดชีวิต

บาปกรรมตามข้อหาดังกล่าวนี้ ตรวจตราความผิดมากน้อยเท่าไร เวลาทำผิดยาวนานแค่ไหน กรรมที่ก่อขึ้นได้ขยายวงลามปามเปลี่ยนเหตุหรือไม่ จากนั้นบัญชา ยมทูตผมแดงหน้าตาดุร้ายน่ากลัว ผลักวิญญาณบาปลงไปรับโทษในขุมมหานรกก่อน แล้วจึงตัดสินว่าจะส่งไปรับโทษในขุมอนุนรกไหนบ้าง จนครบกำหนดโทษ จึงจัดส่งไปยังตำหนักที่ 3 รับโทษทัณฑ์ต่อ

ชาวโลกไม่ว่าบุรุษเพศหรือสตรีเพศ หมั่นนำเอาเนื้อหาคำสอนในหนังสือเทวราชโองการแนะนำให้พลโลกพึงสังวร หรือพิมพ์หนังสือเทวราชโองการออกเผยแผ่ เห็นคนเจ็บไข้ได้ป่วยก็บริจาคยาช่วยเหลือ เห็นผู้อดอยากก็บริจาคข้าวปลาอาหาร หรือบริจาคทานเงินทองให้ผู้ตกทุกข์ได้ยาก สำนึกบาปที่เคยก่อ ให้ถือคนผู้นั้นบุญบาปเท่ากัน โทษที่เหลือยกเว้น วันใดนำวิญญาณมาถึง ส่งมอบให้ตำหนักที่ 10 จัดการให้ไปเกิดในวิถีมนุษย์

ผู้ที่รักสรรพสัตว์ ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต สั่งสอนแนะนำเด็กๆอย่าทำร้ายชีวิตแมลงต่างๆ เมื่อถึงวันขึ้น 1 ค่ำ เดือน 3 สาบานว่าจะละเว้นการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ปล่อยสัตว์ปล่อยปลา เมื่อสิ้นอายุขัยแล้วไม่ต้องส่งผ่านนรกขุมต่างๆ จะถูกส่งตรงไปยังตำหนักที่ 10 จัดให้ไปเกิดในแดนบุญ

ตำหนักที่ 3 ซ่งตี้หวัง （三殿宋帝王）

ตำหนักที่ 3 ซ่งตี้หวัง ปกครองกาฬสุตตมหานรก (黑繩大地獄) ตั้งอยู่ ณ ตะวันออกเฉียงใต้ของใต้โคกถ่านหินในมหาสมุทร ขุมนรกนี้มีพื้นที่กว้างยาว 500 โยชน์ และตั้งอนุนรกขึ้นอีก 16 ขุม ดังต่อไปนี้ :

1 ชื่ออนุนรกกรดเกลือ
2 ชื่ออนุนรกคาขันรัดคอด้วยเชือกปอ
3 ชื่ออนุนรกเจาะทะลุซีกโครง
4 ชื่ออนุนรกเฉือนหน้าด้วยเหล็ก
5 ชื่ออนุนรกขูดไขมัน
6 ชื่ออนุนรกคีมหนีบบีบหัวใจ
7 ชื่ออนุนรกควักลูกตา
8 ชื่ออนุนรกถากหนัง
9 ชื่ออนุนรกตัดขาทั้งคู่
10 ชื่ออนุนรกถอนเล็บมือเล็บเท้า
11 ชื่ออนุนรกดูดเลือด
12 ชื่ออนุนรกแขวนห้อยหัว
13 ชื่ออนุนรกแยกกระดูกไหล่
14 ชื่ออนุนรกบ่อหนอน
15 ชื่ออนุนรกทุบหัวเข่า

16 ชื่ออนุนรกคราดหัวใจ

* ชาวโลกที่ลืมพระมหากรุณาธิคุณของพระมหากษัตริย์ เป็นขุนนางได้รับยศถาบรรดาศักดิ์ แต่ไม่ซื่อสัตย์สุจริตยึดมั่นในธรรมของขุนนาง

* ไพร่ฟ้าประชาราษฎ์ไม่สำนึกบุญคุณของแผ่นดิน

* ภรรยาหรืออนุภรรยาไม่เคารพสามีหรือผิดต่อสามี

* เป็นลูกบุญธรรมได้รับการเลี้ยงดูหรือสืบทอดมรดกจากพ่อแม่บุญธรรม แต่กลับเนรคุณ ทรยศหักหลัง หรือหนีไปอยู่กับบุพการี

* คนใช้ ข้าทาสรับใช้เนรคุณต่อเจ้านาย

* ข้าราชการฝ่ายปกครองหรือฝ่ายทหารผิดต่อผู้บังคับบัญชา

* ลูกจ้างผิดต่อเฒ่าแก่

* นักโทษแหกคุก ทหารเกณฑ์หนีทหาร ผู้ต้องคดีหนีการประกันตัวทำให้เจ้านายผู้บังคับบัญชา เครือญาติเพื่อนพ้องผู้ค้ำประกันตนได้รับความเดือดร้อนเป็นต้น คนพวกนี้เวลาผ่านไปนานก็ไม่สำนึก ถึงเคยทำความดี ก็ต้องถูกส่งไปขุมนรกต่างๆรับทุกข์ทรมาน ไม่มีการลดโทษ

* ผู้พิถีพิถันในเรื่องฮวงซุ้ย ขัดขวางการฝังศพ หรือเวลาทำฮวงซุ้ยหลุมฝังศพขุดพบโรงศพ ไม่ยอมเปลี่ยนที่ ยังทำการขุดต่อ รื้อโรงศพกระเทือนโครงกระดูกเก่า

* เก็บภาษีไม่ครบหรือยักยอกเงินภาษี

* ไม่ดูแลหลุมฝังศพของบรรพบุรุษปล่อยให้ถูกทำลาย

* ล่อลวงผู้อื่นทำผิดกฎหมาย

* ยุยงคนอื่นต่อสู้คดี

* เขียนบัตรสนเท่ห์

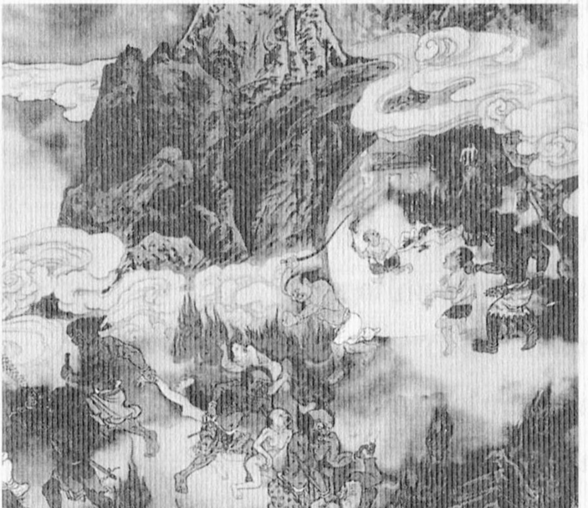
* เปิดเทียบใบหย่า

* ปลอมแปลงจดหมาย เอกสาร ใบสัญญา พินัยกรรม

* ได้เงินชำระหนี้สินแล้วไม่ยอมทำลายหลักฐานกู้ยืม คัดลอก ปลอมแปลงตราจำนำ ใบจำนำแล้วแก้ไขจำนวนเงิน ทำให้อนุชนได้รับความลำบาก

รายการความผิดข้างต้นนี้ตรวจตราโทษทัณฑ์หนักเบา บัญชาเจ้าหน้าที่ผีจอมพลังผลักวิญญาณบาปลงขุมนรกใหญ่ แล้วจึงจำแนกว่าควรไปรับโทษทัณฑ์ในขุมนรกเล็กไหนบ้าง เมื่อรับโทษครบแล้ว ส่งต่อไปรับโทษตำหนักที่ 4

เมื่อถึงวันขึ้น 8 ค่ำ เดือน 2 ชาวโลกท่านใดสาบานว่าจะไม่ทำผิดอีกต่อไป ก็ได้รับอนุญาตจัดส่ง ไม่ต้องรับทุกข์ตามขุมนรกต่างๆ

ตำหนักที่ 4 อู่กวนหวัง (四殿五官王)

ตำหนักที่ 4 **อู่กวนหวัง** ปกครองงสังฆาฏมหานรก (合大地獄) ตั้งอยู่ ณ ทิศตะวันออกของใต้โคกถ่านหินในมหาสมุทร พื้นที่กว้างยาว 500 โยชน์ และยังตั้งอีก 16 ขุมอนุนรกดังต่อไปนี้ :

1 ชื่ออนุนรกสระหิน
2 ชื่ออนุนรกย่ำโซ่ไผ่แหลม
3 ชื่ออนุนรกน้ำร้อนลวกมือ
4 ชื่ออนุนรกตบหน้าน้ำหนองไหล
5 ชื่ออนุนรกตัดเส้นเอ็นเลาะกระดูก
6 ชื่ออนุนรกล็อกไหล่ขุดหนัง
7 ชื่ออนุนรกเฉือนผิวหนัง
8 ชื่ออนุนรกนั่งยองย่อบนยอด
9 ชื่ออนุนรกเสื้อเหล็ก
10 ชื่ออนุนรกทับร่างด้วยขอนไม้อิฐหินปูนทราย
11 ชื่ออนุนรกแทงตา
12 ชื่ออนุนรกบินทับอุดปาก
13 ชื่ออนุนรกกรอกยา
14 ชื่ออนุนรกลื่นไถลน้ำมันเมล็ดถั่ว
15 ชื่ออนุนรกแทงปาก
16 ชื่ออนุนรกหินย่อยกลบร่าง

* ชาวโลกที่หลบเลี่ยงภาษี ขัดขืนการเสียภาษี ค้างค่าเช่า โกงตราชั่ง ทำยาปลอม ขายข้าวที่เคยผ่านการแช่น้ำ ใช้เงินปลอม ค้างค่าสินค้า ขายผ้าแพรปลอมปนน้ำมัน ฉาบแป้งมันในผ้าผืนหรือเสื้อผ้า

* เวลาข้ามถนนพบคนพิการ เด็ก คนเฒ่าคนแก่ไม่ยอมช่วยเหลือ หรือเดินในช่องทางแคบๆไม่ยอมหลีกทาง

* ชอบเอาเปรียบคนหมู่บ้านเดียวกัน พ่อค้าหาบเร่ คนแก่และเด็ก

* รับฝากจดหมายแล้วไม่รีบส่งให้ผู้รับ

* ขโมยอิฐหินตามถนนหรือแม้แต่เทียนไขและน้ำมันในตะเกียงส่องทางก็ยังขโมย

* จนแล้วไม่เจียมตัว

* ร่ำรวยแล้วไม่สงสารคนแก่ ไม่ช่วยเหลือคนจน เมื่อมีคนมาหยิบยืมกู้หนี้ ช่วงแรกรับปาก ถึงเวลาเอาจริงกลับปฏิเสธ ทำให้เขาเสียหาย

* เห็นคนเจ็บไข้ได้ป่วย ที่บ้านมียาแต่ตระหนี่ไม่ยอมช่วยเหลือ มีสูตรยาดีก็หวงเอาไว้ไม่ยอมเปิดเผยเพื่อช่วยเหลือคนอื่น

* ชอบทิ้งกากยาหรือเศษแก้วเศษกระเบื้องไว้ตามถนน ตามริมทาง

* เลี้ยงสัตว์เลี้ยง เช่นม้า ลา โดยไม่มีความจำเป็น ซึ่งสัตว์เหล่านี้ชอบไปถ่ายอุจจาระ ปัสสาวะตามถนนหนทาง ทำให้ผู้สัญจรได้รับความเดือดร้อน

* มีไร่นาแต่ปล่อยให้รกร้าง

* ทำกำแพงผู้อื่นเสียหาย

* ใช้เวทมนตร์คาถาอาคมปลุกเสกทำคุณไสย กุแต่งเรื่องสยองข่มขู่หลอกลวงชาวบ้าน

ผู้ทำผิดข้อหาดังกล่าว ตรวจสอบโทษทัณฑ์หนักเบา บัญชาทหารผีผลักวิญญาณบาปลงขุมมหานรกรับโทษก่อน แล้วจึงส่งต่อไปขุมอนุนรกรับโทษตามแต่กรณี ครบวันกำหนดแล้วจึงส่งต่อไปตรวจสอบยังตำหนักที่ 5

เมื่อถึงวันแรม 3 ค่ำ เดือน 2 ชาวโลกที่รู้สำนึกผิด และสาบานว่าจะไม่ประพฤติผิดอีก ให้ระเว้นโทษทัณฑ์ของตำหนักนี้ ถ้าคัดลอกเทวราชโองการทั้งฉบับ และคัดลอกเรื่องราวต่างๆของอานิสงส์กฎแห่งกรรมในสมัยโบราณและปัจจุบันซึ่งรวมอยู่ในท้ายเล่มของเทวราชโองการนี้ออกเผยแพร่ เพื่อตักเตือนสั่งสอนชาวโลกให้ทำแต่ความดี เป็นมรดกสืบทอดให้อนุชนมีโอกาสอ่านหนังสือเล่มนี้ ขัดเกลานิสัย รู้สำนึกผิด เมื่อผู้อื่นสามารถละเว้นผิด คุณก็ได้รับอานิสงส์

ตำหนักที่ 5 เอี่ยนหลัวหวัง (五殿閻羅王)

ตำหนักที่ 5 ท่านพญายมราช **เอี่ยนหลัวหวัง** เผยพระโอษฐ์กล่าว "เราเดิมปกครองตำหนักที่ 1 เนื่องจากสงสารวิญญาณที่เสียชีวิตด้วยกรณีถูกปรับปรำ มักปล่อยวิญญาณพวกนั้นคืนชีพเพื่อเรียกร้องความเป็นธรรม เลยถูกลดตำแหน่งมาปกครอง **โรรูวมหานรก** (叫喚大地獄) และอีก 16 ขุมอนุนรกสำเร็จโทษหัวใจ บรรดานักโทษผีที่ถูกส่งมาถึงตำหนักนี้ ส่วนใหญ่รับโทษจากตำหนักต่างๆมาหลายปีแล้ว แม้มีวิญญาณบางตน ได้ผ่านการตรวจสอบจาก 4 ตำหนักข้างต้นว่าไม่ได้กระทำความผิดใหญ่หลวง เมื่อครบกำหนด 7 วันนับจากวันเสียชีวิต จะถูกส่งมายังตำหนักนี้ ถึงจะตรวจสอบว่าไม่ได้ก่อกรรมทำเข็ญ แต่ซากศพที่ทิ้งไว้ 5 ถึง 7 วัน ไม่มีการว่าไม่เน่าเปื่อย นักโทษผีเมื่อมาถึงตำหนักนี้ชอบพูดว่าช่วงมีชีวิตอยู่อุปสงค์กุศลของเขายังไม่บรรลุ หรือมักพูดว่าตั้งใจจะสร้างวิหาร ซ่อมแซมถนน สะพาน ลอกคลอง ขุดบ่อน้ำ หรือรวบรวมหนังสือธรรมะเพื่อแนะนำคนทำความดียังไม่สำเร็จ ปล่อยสัตว์ยังไม่ครบจำนวน หรือมีพ่อแม่ที่ยังไม่ได้เลี้ยงดู บุญคุณที่ยังไม่ได้ทดแทน วิงวอนขอร้องปล่อยวิญญาณให้คืนชีพ และไม่มีวิญญาณตนไม่สาบานว่าต่อไปจะกลับตัวเป็นคนดี เมื่อเราฟังเช่นนี้ก็กล่าวให้ทราบว่า พวกเจ้ากรรมชั่วเด่นชัด เทพผีล้วนรู้แจ้ง เวลานี้เรือลอยมากลางแม่น้ำจึงคิดจะอุดรูรั่วย่อมสายเสียแล้ว ถึงพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์เจ้าทรงพระมหากรุณาเมตตา ดำรัสให้ลดหย่อนผ่อนโทษ พวกเราได้รวบรวมทูลเกล้า

พระโพธิสัตว์เจ้าทรงนำเหล่าทวยเทพในยมโลกขึ้นทูลเกล้าเง็กเซียนฮ่องเต้พระเทวราชเจ้า พระองค์ทรงพระมหากรุณาโปรดเกล้าให้บัญญัติเป็นเทวราชโองการประกาศมายังภพล่าง ประกาศใช้ในนรกภูมิเฟิงตู (酆都) มาเป็นเวลาช้านาน พวกเราทุกตำหนักยังรอไม่เห็นผู้มีบุญบารมีสามารถใช้ร่างมนุษย์เดินทางมาสู่นรกภูมิ รับสนองนำเทวราชโองการฉบับนี้ไปเผยแพร่ ณ โลกมนุษย์ เพื่อแนะนำมนุษย์รู้สำนึก พึงสังวร จึงเห็นได้ว่านรกภูมิไร้ผีถูกปรับปรำ โลกมนุษย์คนถูกปรับปรำมีน้อย มนุษย์ที่ตั้งใจบำเพ็ญธรรมหายากยิ่งนัก ปัจจุบัน นักโทษผีที่ส่งมาถึงตำหนักข้าพเจ้าผ่านการฉายของ**กระจกกรรม** ล้วนเป็นเศษมนุษย์ ไม่ควรให้พูดมาก เจ้าหน้าที่เศียรควายเศียรม้า ให้นำวิญญาณเหล่านี้ขึ้นไปยังหอสูง เพื่อมองดูก็ทราบเอง"

หอสูงที่สร้างขึ้นนี้เรียก "**หอดูบ้าน**" (望鄉台) หอดูบ้านด้านหน้าโค้งดังคันธนู หันหน้าไปทางทิศตะวันออก ทิศใต้และทิศตะวันตกสามด้านโค้งรวมยาว 81 ลี้ ด้านหลังตรงดั่งสายคันศร ทางทิศเหนือมีต้นดาบโอบล้อมเป็นเมือง หอสูง 490 ฟุตจีน มีเนินเขามีด ก่อเป็น 63 ขั้น คนดีไม่ต้องมาขึ้นหอนี้ วิญญาณที่คุณโทษก้ำกึ่ง ดีชั่วเสมอ ก็ถูกส่งไปเกิดโดยไม่ต้องผ่านตำหนักนี้ มีแต่ผีร้ายจึงต้องขึ้นไปที่**หอดูบ้าน** เมื่ออยู่บนหอจะเห็นบ้านอยู่ใกล้มาก ไม่ว่าหญิงชาย จะได้เห็นภาพต่างๆในบ้านตน ได้ยินเสียงคำพูดคำจา เสียงทะเลาะวิวาท ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งเสีย สิ่งที่เคยสอนสั่งก็ไม่ทำตาม ตัวไม่อยู่ทุกสิ่งก็เปลี่ยนแปลง แย่งชิงสมบัติ ข้าวของในบ้านถูกขนจนเกลี้ยง ผู้ชายคิด

จะมีเมียใหม่ ผู้หญิงคิดจะแต่งงานอีก สมบัติไร่นาถูกยักยอก แบ่งปันไม่เสมอภาค ทรัพย์สินบัญชีถูกตบแต่งเปลี่ยนแปลง ผู้ตายติดหนี้เขาเฟื้องเดียวก็มิให้ขาด คนเป็นติดหนี้คนตาย หลักฐานอันตะทานหายหมด กล่าวโทษใส่ร้าย วุ่นวายมิรู้จบ ความผิดทุกประการล้วนผลักให้คนตาย เครือญาติพรรคพวก วิจารณ์เคืองแค้น ลูกหลานตัวเองแย่งชิงสมบัติ มิตรสหายไม่รักษาสัญญา มีสักกี่คนที่คิดถึงความสัมพันธ์เก่ามาร้องไห้ข้างโรงศพ มีแต่เสียงหัวเราะแดกดัน ยิ่งกรรมตามสนอง: ชายรับโทษทางการ หญิงเกิดโรคร้าย บุตรถูกตุ๋ย ธิดาถูกโทรม กิจการล้มละลาย บ้านช่องไฟไหม้ สมบัติเงินทอง ถูกถลุงจนสิ้น จึงประจักษ์ว่า กรรมตามสนองนั้นไม่ใช่อยู่ที่วิญญาณฝ่ายเดียว

บันดานักโทษผีได้รู้เห็นถึงเรื่องราวในบ้านแล้วต้องถูกควบคุมเข้า **โรรุวมหานรก** เพื่อตรวจสอบโทษทัณฑ์อย่างละเอีย จึงส่งต่อไปยัง 16 ขุมอนุนรกสำเร็จโทษหัวใจ ในแต่ละขุมนรกเล็ก ได้ฝังเสาไม้ มีงูทองแดงเป็นโซ่ สุนัขเหล็กเป็นฐาน มัดมือมัดเท้า ใช้มีดเล็กแหลมแหวกอกผ่าท้อง เกี่ยวเอาหัวใจออกมา ชำแหละเป็นชิ้นเล็กๆให้งูกินสาวไส้ออกมาโยนให้สุนัขกิน รับทุกข์ทรมานจนครบวันกำหนด ใส่ยาสมานแผลบรรเทาปวด แล้วส่งต่อไปตำหนักอื่น

1 ชื่ออนุนรกผ่าควักหัวใจที่ไม่เคารพนับถือผีสางเทพเจ้า สงสัยความจริงเท็จของอานิสงส์กฎแห่งกรรม

2 ชื่ออนุนรกผ่าควักหัวใจที่ชอบฆ่าสัตว์ตัดชีวิต

3 ชื่ออนุนรกผ่าควักหัวใจที่ประณิธานกุศลไม่ทันทำสำเร็จ แต่บาปกรรมประกอบไม่หยุดหย่อน

4 ชื่ออนุนรกผ่าควักหัวใจที่เข้าหาอธรรม ฝึกมิจฉาสมาธิเพื่อหวังอยู่ยงคงกระพัน

5 ชื่ออนุนรกผ่าควักหัวใจที่รังแกคนดี แกรงกลัวคนชั่ว อยากให้คนที่ตนเกลียดตายเร็วๆ

6 ชื่ออนุนรกผ่าควักหัวใจที่ชอบคิดเล็กคิดน้อย ชอบใส่ร้ายป้ายสีผู้อื่น

7 ชื่ออนุนรกผ่าควักหัวใจชายที่วางแผนข่มขืนชำเราหญิง ใช้เล่ห์เหลี่ยมหลอกลวงทำลายพรหมจาริณี ล่อลวงหญิงสาวหลงรักคล้อยตามตัวเอง

8 ชื่ออนุนรกผ่าควักหัวใจที่ชอบทำลายผู้อื่นเพื่อประโยชน์ตนเอง

9 ชื่ออนุนรกผ่าควักหัวใจที่ขี้เหนียวตระหนี่ ไม่ห่วงใยชีวิตที่ตกอยู่ในห้วงอันตราย

10 ชื่ออนุนรกผ่าควักหัวใจที่มืดบอดบิดพลิ้ว ชอบโจรกรรมยักยอกของ

11 ชื่ออนุนรกผ่าควักหัวใจที่เนรคุณคนหรือทำคุณบูชาโทษ

12 ชื่ออนุนรกผ่าควักหัวใจที่ชอบท้าตีท้าต่อย เกะกะเกเร ทำให้ผู้อื่นได้รับความเดือดร้อน

13 ชื่ออนุนรกผ่าควักหัวใจที่หลอกลวงชาวบ้าน ใช้มิจฉาวาจาปลุกระดมให้ผู้คนหลงเชื่อ

14 ชื่ออนุนรกผ่าควักหัวใจที่ยุยงผู้อื่นทำร้ายคนที่ตนอยากทำลาย

15 ชื่ออนุนรกผ่าควักหัวใจที่เกลียดชังคนดี อิจฉาคนเก่ง

16 ชื่ออนุนรกผ่าควักหัวใจที่ชอบติฉินนินทา กล่าวร้ายผู้อื่น และดื้อด้านไม่ยอมแก้ไข

* ชาวโลกที่ไม่เชื่อเรื่องมรรคผล ขัดขวางสร้างกุศลกรรม อ้างไปไหว้พระไหว้เจ้าที่วิหาร แต่ไปรวมหัวติฉินนินทาผู้อื่น
* เผาทำลายหนังสือที่แนะนำตักเตือนชาวโลกทำความดี
* กินเนื้อเมาเหล้า
* รังเกียจคนสวดมนต์ไหว้พระ
* ทำพิธีศาสนาโดยไม่มีการถือศีลกินแจ
* ติฉินนินทา กล่าวร้ายศาสนาพุทธและศาสนาเต๋า
* คนที่รู้หนังสือไม่ยอมอ่านบทความแนะนำตักเตือนชาวโลกว่าด้วยอานิสงส์กฎแห่งกรรมให้เด็กและสตรีฟัง
* ขุดทำลายฮวงซุ้ยคนอื่นแล้วกลบเกลื่อนร่องรอย
* จุดไฟเผาป่า ไม่เข้มงวดกวดขันพนักงานหรือคนใช้ในเรื่องฟืนไฟปล่อยให้เกิดเพลิงไหม้แล้วลามปามไปถึงบ้านอื่น
* ยิงปืนยิงธนูแบบไร้เป้า
* หลอกล่อบังคับคนป่วยหรือคนอ่อนแอมาพนันขันต่อเรื่องใช้แรง
* ขว้างปากระเบื้องอิฐหินข้ามกำแพงทำร้ายคนข้างบ้าน
* ลอกคลองจับปลาหรือเบื่อปลา
* ใช้ปืนยิงนก ถักทอตะข่าย ทากาวดักนกหรือเยียบย่ำกรงนก
* ใช้น้ำเกลือลดลาดสนามหญ้า

* งูพิษหรือแมวตายแล้วกลบฝังไม่ลึก ปล่อยให้คนขุดคุ้ยขึ้นมาจนได้รับอันตราย

* ไถนาพรวนดินในฤดูเหมันต์เยือกเย็นวสันต์หนาวเหน็บ

* ทำลายกำแพง เปลี่ยนเตาไฟ

* อาจเอื้อมเปลี่ยนตำแหน่งขุนนางโดยพละการ

* อาศัยอำนาจยึดที่ชาวบ้าน

* กลบร่องน้ำถมบ่อน้ำ

วิญญาณผีที่ทำผิดตามข้อหาดังกล่าวนี้ ผ่าน**หอดูบ้าน**แล้วให้จ่ายไปยัง**โรรุวมหานรก** หลังจากรับทุกข์ ผู้ใดควรถูกผ่าควักชำแหละหัวใจ ยังต้องจัดส่งไปตามขุมนรกเล็กผ่าควักหัวใจตามโทษทัณฑ์จนครบวันกำหนด จึงส่งต่อไปยังตำหนักที่ 6 เพื่อตรวจสอบว่ามีโทษทัณฑ์อย่างอื่นหลงเหลืออีกหรือไม่

ชาวโลกผู้ใดช่วงมีชีวิตอยู่ไม่ว่า เคยทำผิดหรือไม่เคยทำผิดตามข้อหาดังกล่าว เมื่อถึงวันขึ้น 8 ค่ำ เดือน 1 ถือศีลกินเจและสาบานว่าจะไม่กระทำผิดอีกต่อไป ไม่เพียงแต่โทษทัณฑ์ต่างๆของตำหนักข้าพเจ้าได้รับการละเว้นแล้ว ยังอนุญาตปรึกษาตำหนักที่ 6 ให้ลดโทษทัณฑ์ยกเว้น

* คนที่ชอบฆ่าสัตว์ตัดชีวิต

* เข้าหาอธรรมมิจฉาทิฐิ

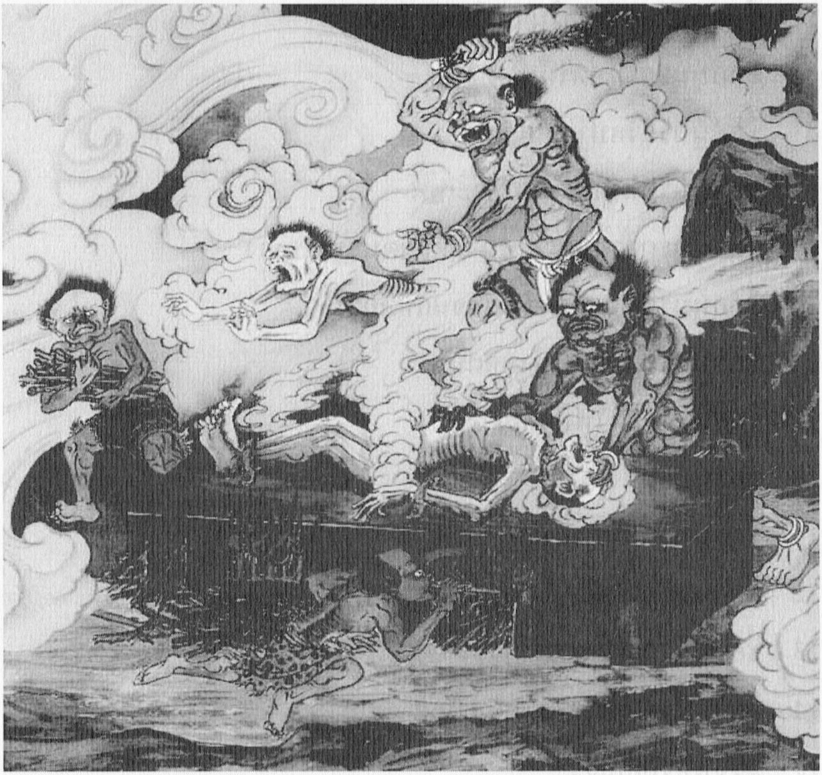
* ชายที่ข่มขืนชำเราหญิง

* หญิงร้ายขี้อิจฉาและมักมากในกาเม ชอบทำลายชื่อเสียงพรหมจารคนอื่น

* จิตมืดบอดบิดพลิ้วขี้ขโมย

* เณรคุณคนหรือทำคุณบูชาโทษ

* ช่วงมีชีวิตอยู่ยึดติดมิจฉาทิฐิ ดื้อรั้นงี่เง่า ได้อ่านได้ยินบทนิพนธ์แนะนำตักเตือนชาวโลกให้ยึดถือคุณธรรมและประพฤติแต่ความดีแล้วไม่สำนึกกลับใจโดยพลัน คนพวกนี้ล้วนไม่ลดโทษ

ตำหนักที่ 6 เปี้ยนเฉิงหวัง (六殿卞城王)

ตำหนักที่ 6 **เปี้ยนเฉิงหวัง** ปกครอง**มหาโรรุวมหานรก** (大叫喚大地獄) ซึ่งตั้งอยู่ ณ ทิศเหนือของใต้โคกถ่านหินในมหาสมุทร มีพื้นที่กว้างยาว 500 โยชน์ และตั้งอีก 16 ขุมนรกเล็กไว้รอบด้าน ดังต่อไปนี้ :

1 ชื่ออนุนรกคุกเข่าบนทรายเหล็ก

2 ชื่ออนุนรกแช่กายในเลนโคลนปัสสาวะ

3 ชื่ออนุนรกโม่บดให้เลือดไหล

4 ชื่ออนุนรกงัดปากอมเข็ม

5 ชื่ออนุนรกหนูกัดตัดอวัยวะเพศ

6 ชื่ออนุนรกตาข่ายลวดหนามตั๊กแตนแทะสมอง

7 ชื่ออนุนรกกระเดื่องตำเนื้อจนแหลกเหลว

8 ชื่ออนุนรกแหวกหนังบดเนื้อ

9 ชื่ออนุนรกยัดไฟปิดคอ

10 ชื่ออนุนรกปิ้งย่าง

11 ชื่ออนุนรกหนองอาจม

12 ชื่ออนุนรกวัวขวิดม้ากระทืบ

13 ชื่ออนุนรกเจาะทวาร

14 ชื่ออนุนรกเจาะหัวเปิดกะโหลก

15 ชื่ออนุนรกตัดเอว

16 ชื่ออนุนรกลอกหนังพับหญ้า

* ชาวโลกที่ชอบโทษฟ้าโทษดิน เมื่อเกิดลมพายุ ฟ้าผ่าฟ้าร้อง ร้อนจัด หนาวจัดก็โทษผีสางเทวดา สาปแช่งดินฟ้า

* ชอบถ่ายอุจาระ ปัสสาวะ หรือร้องห่มร้องไห้โดยหันไปทางทิศเหนือ

* โจรกรรมพระพุทธรูป รูปปั้นองค์เทพเจ้า ขุดลอกทองพระพุทธรูปและองค์เทพเจ้า

* ตะโกนเรียกชื่อเทพเจ้าอย่างไม่เคารพยำเกรง

* ไม่ถนอมหนังสือธรรมะ คัมภีร์พระสูตร

* สาดโคลน ทิ้งสิ่งโสโครกลงบริเวณวัดวาอารามหรือสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ทำให้สกปรก

* แท่นบูชาพระ แท่นบูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือห้องครัว เตาไฟไม่สะอาด

* ไม่ละเว้นกินเนื้อโคเนื้อสุนัข

* สะสมหนังสือมิจฉาวิชชา หนังสือโป๊ลามกไม่ยอมทำลายทิ้ง

* ขีดฆ่าทำลายหนังสือธรรมะที่สอนแนะคนทำความดี

* ชอบวาด แกะสลัก ถักทอสัญลักษณ์สวัสติกะ 卍 ภาพไท่จี๋ (太極圖) ภาพตะวันจันทราและ 7 ดาว ภาพสองเทพปรองดอง (和合二聖) ภาพอายุรเทพอ้วงบ้อเนี่ยเนี๊ย (王母壽星) และภาพเทพชั้นสูงลงในเครื่องปั้นดินเผา โต๊ะเก้าอี้ ผ้าแพรไหม ผ้าปูโต๊ะ ผ้าปูเตียงและภาชนะต่างๆ

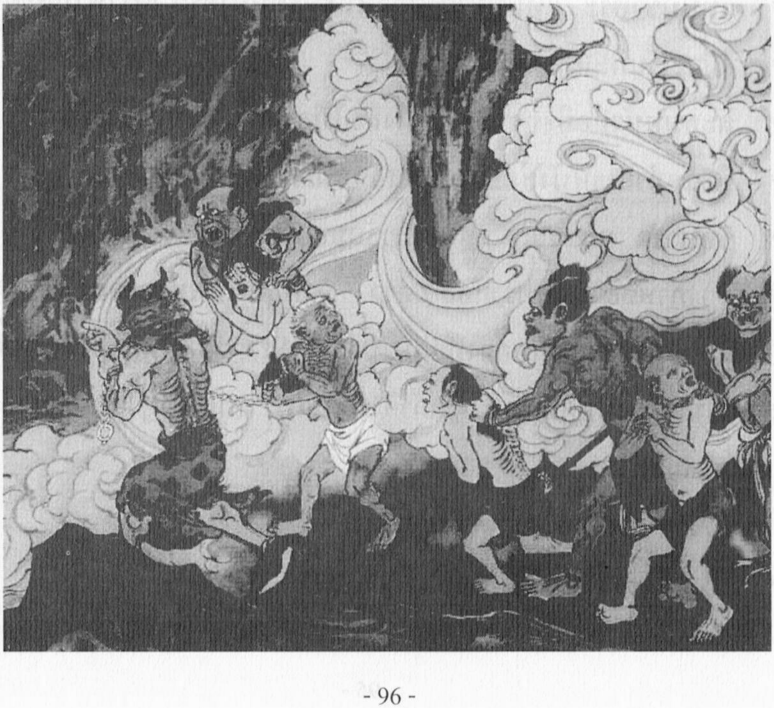
* บังอาจแอบสวมใส่ชุดหงส์ชุดมังกร

* กินทิ้งกินขว้าง ไม่ถนอมพืชธัญญาหาร

* กักตุนข้าวสารเพื่อหวังเก็งกำไรสูงๆ

ผู้ทำความผิดตามข้อหาดังกล่าวนี้ล้วนถูกจ่ายไปยัง**มหาโรรุวมหานรก** ตรวจรายละเอียดข้อหาต่างๆว่าควรจัดส่งไปรับโทษทัณฑ์ในขุมนรกเล็กไหนบ้าง รับโทษจนครบวันกำหนด จึงส่งต่อไปยังตำหนัก 7 ตรวจเช็คว่ามีโทษอย่างอื่นเหลืออีกหรือไม่

มื่อถึงวันขึ้น 8 ค่ำเดือน 3 ชาวโลกท่านใดถือศีลกินแจและสาบานว่าต่อจากนี้ไปจะไม่ประพฤติผิดตามข้อหาข้างต้นอีก และเมื่อถึงวันขึ้น 14 ค่ำ 15 ค่ำ แรม 1 ค่ำ เดือน 5 และวันขึ้น 10 ค่ำ เดือน 10 ละเว้นการร่วมสังวาส ตั้งปณิธานแนะนำบอกต่อคนอื่นให้ละเว้นการประพฤติผิด จะได้รับอนุญาตไม่ต้องไปรับทุกข์ตามขุมนรกเล็กข้างต้นนี้

ตำหนัก 7 ไท่ซันหวัง (七殿泰山王)

ตำหนักที่ 7 **ไท่ซันหวัง** ปกครอง**ตาปมหานรก** (熱恼大地獄) ตั้งอยู่ ณ ทิศตะวันตกเฉียงเหนือของใต้โคกถ่านหินในมหาสมุทร มีพื้นที่กว้างยาว 500 โยชน์ และตั้งอีก 16 อนุนรกไว้รอบด้าน ซึ่งมีดังต่อไปนี้ :

1 ชื่ออนุนรกทุบจมูกกลืนเลือดกำเดาตัวเอง

2 ชื่ออนุนรกแหวกอก

3 ชื่ออนุนรกเจาะน่องบ่อเพลิง

4 ชื่ออนุนรกง่ามไม้คัดผม

5 ชื่ออนุนรกสุนัขกัดกระดูกต้นคอ

6 ชื่ออนุนรกร้องให้โฮบนฐานสุนัขเหล็กร้อน

7 ชื่ออนุนรกผ่ากะโหลกเปิดหน้าผาก

8 ชื่ออนุนรกย่อตัวทูนหิน

9 ชื่ออนุนรกนกเป้าจิกหมูป่ากัด

10 ชื่ออนุนรกถลกหนังให้หมูลาก

11 ชื่ออนุนรกไม้ไผ่แขวนขา

12 ชื่ออนุนรกตัดลิ้นเจาะแก้ม

13 ชื่ออนุนรกลากไส้

14 ชื่ออนุนรกล่อเหยียบหมูป่ากัด

15 ชื่ออนุนรกรางเหล็กเผารวกนิ้วมือ

16 ชื่ออนุนรกกระทะทองแดง

* ชาวโลกที่ใช้ รก สายรก มากลั่นเป็นยา

* ค่าใช้จ่ายในการกินเหล้าเมายามากกว่าค่าใช้จ่ายของชีวิตประจำวัน

* ปล้นสะโดม ใช้กลอุบายหลอกล่อซื้อขาย

* โจรกรรมหลุมศพ ขโมยเสื้อผ้า เครื่องประดับของคนตาย นำโครงกระดูกไปทำยา

* ยุยงใส่ร้ายให้ผู้อื่นทะเลาะวิวาท ญาติมิตรพรากจาก

* นำสะใภ้เลี้ยงไปขายเป็นเมียน้อยผู้อื่น

* ปล่อยให้เมียตัวเองนำลูกสาวไปกดน้ำตาย

* หมกฆ่าทารกแอบคลอด

* ยักยอกเงินร่วมพนันเพื่อน

* เป็นครูบาอาจารย์แต่ไม่ตั้งใจเข้มงวดในการสอน ทำให้ลูกหลานเขาเสียหาย

* ไม่ว่าเรื่องใหญ่เล็ก เอะอะก็ทุบตีทำร้ายลูกศิษย์ ลูกน้อง สาวใช้จนทำให้บาดเจ็บภายใน

* รังแก รีดไถคนในหมู่บ้าน

* แกล้งทำเป็นเมาเหล้าแล้วเสียมารยาท ผิดทำนองคลองธรรมต่อครูบาอาจารย์และญาติผู้ใหญ่

* ปากคอเลาะร้าย ใช้วจียุยงใส่ร้ายทำลายผู้อื่นเป็นอาจิณ

ข้อหาดังกล่าวนี้ตรวจสอบให้ละเอียด จาก**ตาปมหานรก**นี้จ่ายส่งไปยังขุมนรกเล็กต่างๆรับโทษจนครบวันกำหนดจึงส่งต่อไปตำหนักที่ 8 ตรวจตราอีกหน

ยารักษาโรคของมนุษย์อะไรที่ไม่ควรนำมาใช้ ? ใครที่ใช้สัตว์ปีก สัตว์บก สัตว์น้ำ แมลง ที่เป็นๆมีชีวิตอยู่ นำไปฆ่าแล้วเอามารักษาโรค ก็นับว่าเป็นผู้มีจิตใจโหดเหี้ยมแล้ว ไฉนผู้ที่นำเอา รก สายรกมาปรุงแต่งเป็นยาอมฤตยู ยิ่งแสดงจิตใจคนนั้นเลวทรามแค่ไหน กินสิ่งโสโครกต่ำต้อยเหล่านี้ ลิ้นและปากก็ไม่ต่างจากช่องสังวาสของสตีเพศ ถึงช่วงมีชีวิตอยู่ได้สร้างกุศลกรรมไว้มาก ถ้าไปสวดมนต์ท่องคาถาแล้ว ไม่เพียงแต่ไร้บุญ กลับจะมีบาปมหันต์ พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์เจ้าย่อมไม่ให้อภัย ผู้ใดได้รับรู้ถึงข้อตักเตือนนี้ ควรรีบละเว้นการปฏิบัติ มีแต่ปลดปล่อยสิ่งมีชีวิตนับล้าน หรืองดเว้นการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ชำระปากทุกเช้า และหมั่นสวดภาวนาพระนามของพระพุทธโพธิสัตว์เจ้า ถึงเวลาใกล้สิ้นชีพตัดขัย จะมีสุทธ์กรรมเทวทูต นำตะเกียงมาชำระสิ่งโสโครกเน่าเหม็นและโทษานุโทษเก่าก่อนให้หมดสิ้น

ในโลกมนุษย์มีการโจรกรรมศพที่ถูกไฟคลอกตายและศพของทารกที่แม่แอบคลอดทิ้งไว้ไปปรุงยา โจรกรรมโครงกระดูกเพื่อค้าขายทำยา โครงกระดูกที่แข็งแกร่งค้าขายทำเครื่องใช้ไม้สอย กระดูกที่ผุกร่อนบดเป็นผงใช้ในเตาผา คนประเภทนี้ อยู่ในโลกมนุษย์ถึงมีทำความดี แต่เมื่อถูกจับมานรกภูมิแล้วจะนำความดีมาชดเชยความผิดไม่ได้ พญายมราชจะไม่ให้ลดโทษ ต้องถูกจ่ายมายัง**ตาปมหานรก** หรือจ่ายให้นรก

เล็กต่างๆรับโทษจนครบแล้ว แจ้งเรื่องไปยังตำหนัก 10 ระบุช่วงถูกส่งไปเกิดเป็นมนุษย์ต้องถูกตัดหู ตา ปาก จมูก มือ เท้า หรืออย่างใดอย่างหนึ่ง ต้องให้เกิดเป็นคนไม่สมประกอบ 1-2 รายการเพื่อเป็นโทษานุโทษของกฎแห่งกรรม

ถ้าหากมนุษย์คนไหนเคยทำบาปกรรมนี้ไว้ รู้สำนึกผิดยอมชำระบาปและไม่ทำผิดอีกต่อไป เมื่อพบคนทุกข์ยากลำบากเสียชีวิต ซื้อโรงศพบริจาค หรือหมั่นช่วยจัดการเก็บศพ ฝังศพ เมื่อตัวเองสิ้นชีพตักษัย เทพเจ้าเตาจะแต้มจุดสีดำหนึ่งจุดไว้บนหมายเรียกมรณะของยมทูต ถึงเวลานั้นจะได้ละเว้นโทษานุโทษของกฎแห่งกรรมนี้

ในโลกมนุษย์ ช่วงเกิดทุพภิกขภัย (เกิดภัยแร้งจนขาดอาหารการกิน) คนขาดแคลนอาหารจะนอนตายเป็นเบื่อ บางคนยังไม่หมดลมหายใจ ก็ถูกคนใจบาปตัดเนื้อไปทำไส้ขนม ไส้ซาลาเปาขายให้คนกิน คนใจบาปหยาบช้า ค้าขายแม้กระทั่งเนื้อมนุษย์เช่นนี้ ตายแล้วเมื่อถูกส่งมาถึงนรกภูมิ พญายมราชจะสั่งลงโทษรับทุกข์ทรมานพิเศษ 49 วัน เพิ่มโทษขุมนรกต่างๆทุกรายการ รับโทษทัณฑ์จนครบแล้ว แจ้งเรื่องไปยังตำหนักที่ 10 ลงทะเบียน ส่งเรื่องกลับไปยังตำหนักที่ 1 บันทึกลงในสมุดเกิดดับ ระบุหากเกิดในวิถีมนุษย์ ต้องระกำลำบาก ตายด้วยความอดอยาก เกิดในวิถีสัตว์ แม้เห็นอาหารที่ทิ้งขว้างไว้ก็ยากที่จะกินเข้าปาก อดอยากจนตาย นอกจากวิญญาณบาปเหล่านี้ไม่อนุญาตให้ชดเชยโทษานุโทษของชาติหน้าแล้ว พวกที่หลงกินเนื้อคนโดยไม่รู้ เมื่อรู้แล้วยังไปกินอีก ก็ต้องรับโทษว่าชาติหน้าเกิดเป็นมนุษย์หรือเกิดเป็น

สัตว์ต้องลำคอตีบบวม ถึงท้องจะหิวกระหายแค่ไหน น้ำและอาหารก็กลืนไม่ลง อดอยากจนตาย ถ้าผู้ที่หลงกินเนื้อคน เมื่อรู้แล้วไม่กลับไปกินอีก ย่อมมีการให้อภัย ถ้าเจอปีที่เกิดทุพภิกขภัย บริจาคเงินช่วยภัย หรือหุงข้าวต้ม แจกอาหาร แจกข้าวสารให้คนจน ต้มน้ำขิงน้ำถั่วต่างๆตั้งไว้ตามทางสัญจร ช่วยเหลือผู้คนยามยาก ถ้าสามารถทำให้คนอื่นรับผลประโยชน์จริงแท้นี้ ไม่เพียงแต่สามารถชดเชยความผิดข้อหาดังกล่าวนี้แล้ว ยังได้เพิ่มอานิสงส์ชาติปัจจุบัน เพิ่มพูนอายุวาสนาแก่ชาติหน้าโดยไม่รู้ตัว

ข้อหาสามข้อข้างต้นนี้ สองข้อเป็นญัตติประชุมของเหล่ายมบาลฝ่ายบุ๋นและฝ่ายบู๊ในตำหนักข้าพเจ้า อีกหนึ่งข้อมาจากการดำริของเจ้าหน้าที่มหานรก ทูลร่วมเข้าพิจารณาในการประชุมของตำหนักนี้ เราจึงสั่งการบันทึกญัตติ 3 ข้อนี้ ร่างโดยพิพากษาตุลาการนรก ทูลเกล้าแด่เง็กเซียนฮ่องเต้เทวราชเจ้า ได้รับโปรดเกล้าให้นำญัตติที่เสนอร่วมบันทึกลงในเทวราชโองการ รับสั่งให้เสนอชื่อคณะพิพากษาตุลาการนรกเพื่อพิจารณาเลื่อนขั้น เทวราชเจ้ายังได้รับสั่งว่า กรรมชั่วของมนุษย์ เหล่าทวยเทพควรพิจารณาเป็นข้อๆ หากว่าเรื่องราวที่เกี่ยวกับการทหาร การปกครอง ราชการ พิธีการ กฎข้อห้ามต่างๆที่มนุษย์บัญญัติขึ้นเอง ที่ไม่สามารถรู้หมด ให้ใช้กฎหมายข้อบังคับของแต่ละประเทศแต่ละพระมหากษัตริย์ของสี่ทวีปใหญ่ในโลกมนุษย์ลงทัณฑ์ ถ้ามีการหลบหนีพัวพันทำให้ผู้อื่นลำบาก สั่งการสารวัตรรีบรายงานต่อผู้บังคับบัญชา

ขอน้อมเกล้าน้อมกระหม่อมรับพระราชโองการ ณ ที่นี้

เมื่อถึงวันแรม 12 ค่ำ เดือน 3 ชาวโลกท่านใดสำนึกบาป ถือศีลกินแจและสาบานตนขมาบาปไปยังทิศเหนือว่าต่อจากนี้ไปจะละเว้นการทำบาป และคักลอกหรือจัดพิมพ์หนังสือเทว ราชโองการทั้งเล่มเพื่อตักเตือนชาวโลก อนุญาตไม่ต้องมารับทุกข์ในขุมนรกต่างๆแห่งตำหนักนี้

ตำหนักที่ 8 ตูซื่อหวัง (八殿都市王)

ตำหนักที่ 8 **ตูซื่อหวัง** ปกครองมหาตาปมหานรก (大熱惱大地獄) ตั้งอยู่ ณ ทิศตะวันตกของใต้โคกถ่านหินในมหาสมุทร มีพื้นที่กว้างยาว 500 โยชน์ และตั้งอีก 16 อนุนรก ซึ่งมีดังต่อไปนี้:

1 ชื่ออนุนรกรถทับร่าง
2 ชื่ออนุนรกหม้ออบ
3 ชื่ออนุนรกแล่เนื้อถึงกระดูก
4 ชื่ออนุนรกมัดในรู
5 ชื่ออนุนรกตัดลิ้น
6 ชื่ออนุนรกขับถ่ายไม่หยุด
7 ชื่ออนุนรกตัดแขนขา
8 ชื่ออนุนรกทอดเครื่องใน
9 ชื่ออนุนรกย่างไขกระดูก
10 ชื่ออนุนรกคลานในลำไส้
11 ชื่ออนุนรกเผาเกรียม
12 ชื่ออนุนรกเปิดช่องท้อง
13 ชื่ออนุนรกผ่าอก
14 ชื่ออนุนรกเปิดศีรษะงัดฟัน
15 ชื่ออนุนรกผ่าตัด

16 ชื่ออนุนรกง่ามเหล็ก

ชาวโลกถ้าไม่รู้จักกตัญญูพ่อแม่ บุคคลใดยามพ่อแม่มีชีวิตไม่เลี้ยงดู พ่อแม่สิ้นชีพไม่จัดงานศพ ทำให้บิดามารดา พ่อผัวแม่ผัว ตกใจกลัดกลุ้ม ทุกข์อกทุกข์ใจ ถ้าไม่รีบสำนึกผิด งมงายนานวัน เทพเจ้าเตาก็จะนำรายชื่อชายหญิงพวกนี้ขึ้นทูลเกล้าสวรรค์ ลดโชคลาภผู้นั้นและปล่อยให้พวกภูตผีปีศาจมาสิงตัวหลอกหลอน ตายแล้วนอกจากต้องรับโทษทัณฑ์ตามขุมนรกข้างบนแล้ว ยังต้องส่งมาที่ตำหนัก 8 ให้เจ้าหน้าที่เศียรโค เศียรม้า ลากขาวิญญาณบาปตนนั้นโยนลง**มหาตาปมหานรก** (มหานรกอิฐเผาร้อนมหาโหด) ต่อจากนั้นจึงไปรับทุกข์ทรมานและเพิ่มโทษที่อนุนรกให้สาสมแก่โทษทัณฑ์ เมื่อครบวันกำหนด ส่งต่อไปยัง **สถานกัปผัน** ในตำหนัก 10 เพื่อเปลี่ยนรูปร่างหน้าตา ให้ไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานตลอดกาล

ชาวโลกไม่ว่าบุรุษเพศหรือสตรีเพศ ถ้านับถือปฏิบัติตามคำสอนของเทวราชโองการ รู้สำนึกผิด เมื่อถึงวันขึ้น 1 ค่ำเดือน 4 สาบานว่าจะไม่ประพฤติผิดอีก หรือวันไหนเวลาไหนก็ได้ ไปสาบานต่อหน้าเทพเจ้าเตาว่า หลังจากวันนี้เป็นต้นไปจะแก้ไขในสิ่งผิด ก่อนสิ้นใจเทพเจ้าเตาจะแบ่งเป็น 3 ขั้น เขียนตัวอักษร "遵 ปฏิบัติตาม" หรือตัวอักษร "順 คล้อยตาม" หรือตัวอักษร "改 แก้ไข" ไว้บนหน้าผากของวิญญาณผู้ตาย ส่งมอบให้ยมทูต นำไปตำหนักที่ 1 จนถึงตำหนักที่ 7 ถึงมีโทษฐานอื่น ก็จะลดโทษไปกึ่งหนึ่ง ไม่ต้องส่งมาตำหนักนี้รับทุกข์ ส่งผ่านไปตำหนักที่ 9 ถ้าตรวจสอบแล้วไม่มีข้อ

หาวางเพลิงหรือข้อหาแอบแฝงชั่วร้าย ก็ส่งไปตำหนักที่ 10 จ่ายให้เกิดวิถีมนุษย์ทันที

เง็กเซียนฮ่องเต้เทวราชเจ้าโปรดเกล้ารับสั่งระบุว่า "ถ้าผู้ใดสามารถจัดพิมพ์หนังสือเทวราชโองการออกเผยแพร่ ให้ชาวโลกไม่ว่าบุรุษเพศหรือสตรีเพศ รู้สำนึกพึงสังวร โทษทัณฑ์ต่างๆตั้งแต่ตำหนักที่ 1 จนถึงตำหนักที่ 8 ล้วนละเว้น ถ้าตำหนักที่ 9 ตรวจสอบแล้วไม่มีความผิดให้ส่งต่อยังตำหนักที่ 10 จำหน่ายสู่วิถีมนุษย์ เกิดในวาสนาภูมิทันที"

ตำหนักที่ 9 ผิงเติ่งหวัง (九殿平等王)

ตำหนักที่ 9 ผิงเติ่งหวัง ปกครอง**อเวจีมหานรก** (阿鼻大地獄) ตั้งอยู่ ณ ทิศตะวันตกเฉียงใต้ของใต้โคกถ่านหินในมหาสมุทร เนื้อที่กว้างยาว 800 โยชน์ ล้อมรอบด้วยตาข่ายลวดหนามอันแน่นหนาหลายชั้น และตั้งอีก 16 อนุนรกมีชื่อดังต่อไปนี้

1 ชื่ออนุนรกเคาะกระดูกไฟลวกกาย

2 ชื่ออนุนรกบดกระดูกเลาะเส้นเอ็น

3 ชื่ออนุนรกอีกาจิกกินหัวใจ

4 ชื่ออนุนรกสุนัขแทะกินลำไส้

5 ชื่ออนุนรกเคี่ยวน้ำมันกระเซ็นร่าง

6 ชื่ออนุนรกรัดสมองถอนฟันลากลิ้น

7 ชื่ออนุนรกยัดตัวเม่นใส่สมอง

8 ชื่ออนุนรกตัดหัวนึ่งสมอง

9 ชื่ออนุนรกกระตุกชัก

10 ชื่ออนุนรกไม้หนีบเจียระไนหัว

11 ชื่ออนุนรกเจียระไนหัวใจ

12 ชื่ออนุนรกน้ำร้อนลวกกาย

13 ชื่ออนุนรกผึ้งแตน

14 ชื่ออนุนรกแมลงป่องต่อย

15 ชื่ออนุนรกมดพิษ

16 ชื่ออนุนรกอสรพิษเจาะร่าง

มนุษย์ช่วงที่มีชีวิตอยู่ทำผิดกฎหมายบ้านเมือง เช่นทำผิดข้อหาสุดฉกรรจ์ของ 10 ยอดแห่งบาป ต้องถูกลงโทษด้วยการประหารชีวิต หลังจบชีวิตและรับโทษทัณฑ์ทุกข์ทรมานจากแปดตำหนักข้างต้นแล้ว เมื่อส่งถึงตำหนักนี้ ยังต้องตรวจสอบว่ามีทำผิดข้อหา

* วางเพลิง
* ทำยาบ้า
* ทำคุณไสย
* รับทำแท้ง
* ผลาญูบั่นทอนอสุจิเด็กวัยรุ่น
* วาดภาพโป๊ (ถ่ายรูปโป๊)
* แต่งหนังสือลามก
* ปรุงยาสลบเพื่อลักทรัพย์หรือทำลายหญิง
* ปรุงยาขับเลือด ยาแท้งลูก เป็นต้น

ถ้าผู้ใดทำผิดข้อหาข้างต้น ได้ยินได้อ่านเทวราชโองการแล้วรู้สำนึกผิด รีบนำแม่พิมพ์ภาพโป๊ แม่พิมพ์หนังสือโป๊ลามก สูตรยาบ้า สูตรยาสลบไปเผาทำลาย และละเว้นไม่เผยแพร่สิ่งชั่วร้ายอถรรพเวทเหล่านี้อีก อนุญาตไม่ต้องรับทุกข์ทรมาน ให้จัดส่งไปตำหนัก 10 จำหน่ายไปเกิดในวิถีมนุษย์ทันที ถ้าหากผู้ที่ได้ยินได้อ่านเทวราชโองการแล้ว ยังกระทำสิ่งชั่วร้ายเหล่านั้นต่อไป เมื่อตายแล้ว เริ่มจากตำหนัก 2 มา

ถึงตำหนักนี้ ต้องเพิ่มโทษทัณฑ์ ลงโทษด้วยวิธีหฤโหดเช่น นำวิญญาณบาปเหล่านี้ ใช้โซ่เหล็กมัดมือมัดเท้าให้กอดแนบติดกับเสาทองแดงไส้กลวง แล้วสุมไฟเผา เพื่อให้ตัวไหม้เกรียมถึงขั้วหัวใจ เป็นต้น เมื่อรับทุกข์ทรมานตามขุมอนุนรกต่างๆแล้ว ยังต้องถูกผลักลงไปขุม**อเวจีมหานรก** ซึ่งข้างในมืดมิด เต็มไปด้วยโคลนตม ใบมีด เหล็กแหลม จะทิ่มแทงทั่วร่าง ทะลุถึงปาก วิญญาณบาปเหล่านี้จะค่อยๆจมลงถึงก้นขุมนรกอเวจี (มี 18 ชั้น) และได้รับความเจ็บปวดอย่างไม่มีวันสิ้นสุด ต้องรอจนกระทั่งผู้รับเคราะห์ทั้งหลาย ทุกๆบ้านกลับคืนสู่อาชีพเดิม ทุกๆคนได้ไปเกิดเป็นมนุษย์ใหม่ และรอจนกระทั่งแม่พิมพ์ภาพโป๊ ต้นฉบับหนังสือลามกหรือสูตรยาชั่วร้ายทั้งหลาย ซึ่งมาจากการวาด สลักเสลาแม่พิมพ์ การคัดลอกและแจกจ่ายโดยมาจากฝีมือของวิญญาณนักโทษเหล่านี้ ได้ถูกทำลายหมดสิ้นไปจากโลกนี้แล้ว จึงอนุญาตให้ออกจากขุมนรกนี้ได้ จำหน่ายไปตำหนัก 10 ส่งเกิด 6 วิถี

ชาวโลกที่ไม่เคยทำผิดในข้อหาชั่วร้ายดังกล่าวนี้ เมื่อถึงวันขึ้น 8 ค่ำ เดือน 4 หรือวันขึ้น 1 ค่ำ วันขึ้น 15 ค่ำของทุกเดือน ยอมถือศีลกินเจและตั้งปณิธานว่า จะซื้อหนังสือลามกปลุกกำหนัดและอถรรพเวทไปเผาทำลาย หรือคัดลอก จัดพิมพ์ เผยแพร่หนังสือเทวราชโองการเพื่อแนะนำ ตักเตือน บอกต่อผู้คนให้ทำแต่กุศลกรรม เมื่อสิ้นอายุขัยเทพเจ้าเตาจะเขียนอักษร “奉行 ปฏิบัติตามคำสั่ง” ไว้บนหน้าผากของวิญญาณผี จากตำหนักที่ 2 จนถึงตำหนักนี้ โทษทัณฑ์ข้อหาอื่นๆจะถูกลดหย่อนตามกุศลกรรมที่เคยสร้าง ถ้าเศรษฐี คนรวย ยอมช่วยตั้ง

รางวัลจับผู้ร้ายวางเพลิง รับซื้อแม่พิมพ์หนังสือโป๊ แม่พิมพ์หนังสือที่เป็นภัยแก่มนุษย์ชาติไปเผาทำลาย จะอนุญาตให้อานิสงส์นี้ช่วยให้ลูกหลานเขาได้เป็นขุนนาง เป็นเจ้าคนนายคนตลอดไป ถ้าคนเฒ่าคนจนผู้ยากไร้ ยอมสละเวลาช่วยคัดลอกหนังสือเทวราชโองการออกเผยแพร่แนะนำตักเตือนผู้คนทำแต่ความดี เมื่อสิ้นอายุขัยแล้ว อนุญาตให้ส่งตรงไปตำหนักที่ 10 ส่งไปเกิดในแดนบุญทันที

ตำหนักที่ 10 จ่วนหลุนหวัง （十殿轉輪王）

ตำหนักที่ 10 **จ่วนหลุนหวัง** ตำหนักนี้ตั้งอยู่ ณ นอกโคกถ่านหินในแดนสนธยา ด้านทิศตะวันออกจะตรงกับเบญจโสโครกของโลก ได้สร้างสะพานวัฏสงสารทอง เงิน หยก หิน ไม้ ไม้ไผ่ รวม 6 สาย ตำหนักนี้มีหน้าที่ปกครอง จัดการ วินิจฉัย จำแนกเหล่าวิญญาณผีที่ส่งมาจากตำหนักต่างๆว่า ควรเกิด ณ แห่งหนใดใน 4 ทวิป ควรเกิดเป็นบุรุษเพศหรือสตรีเพศ มีอายุยืนหรืออายุสั้น ควรเกิดในครอบครัวร่ำรวยมีจน วิญญาณทุกตนจะถูกระบุชื่อและรายละเอียดอย่างแจ่มชัด รวบรวมรายการต่างๆและแจ้งไปยังตำหนักที่ 1 เดือนละครั้ง เพื่อบันทึกลงทะเบียนสูติมรณะ แล้วทูลส่งไปยังเฟิงตู (酆都)

ตามกฎยมโลก บันดาวิญญาณที่ต้องไปเกิดเป็นสัตว์ครรภ์ สัตว์ไข่ สัตว์น้ำ สัตว์ไร้ขา สัตว์สองขา สัตว์สี่ขา หรือแมลงหลายขา ตายแล้วต้องไปเป็นเปรต ผ่านการหมุนเวียนของกงล้อวัฏจักรผัน บ้างมีอายุเป็นปี เป็นฤดู บ้างเกิดเช้าตายเย็น ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียน บางพวกไม่ระบุต้องฆ่า บางพวกถูกระบุต้องฆ่า วิญญาณนักโทษเหล่านี้ทั้งหมดมาจากการพิจารณาวินิจฉัยจากสถานกัปผัน (轉劫所) แล้วจัดส่งไปรับกรรมตามสถานที่ต่างๆ พอสิ้นปี รายชื่อข้อมูลทั้งหมดต้องส่งไปรายงานยังเฟิงตู

บรรดาบัณฑิตหยูที่เคยศึกษาวิชาโจวอี้ พระสงฆ์ นักพรตที่ชำนาญการสวดพระสูตรท่องกถา เมื่อวิญญาณถูกจับมายังยมโลก ก็จะสวด

คัมภีร์พระสูตรต่อต้าน ทำให้ขุมนรกต่างๆไม่สามารถลงทัณฑ์ได้ กรณีเช่นนี้ วิญญาณนักโทษเหล่านั้นจะถูกส่งมายังตำหนักนี้ บันทึกชื่อวาดลักษณะหน้าตาลงสมุดที่ชื่อว่าสมุดสูติตกต่ำ (墮落生冊) จากนั้นควบคุมตัวไปที่**หอลืมชาติ**ของเทพเมิ่งผอ (孟婆尊神) ดื่มน้ำล้างความทรงจำ ส่งไปเกิดในครรภ์มนุษย์ ให้วิญญาณเหล่านี้ไปเกิดและตายในครรภ์ หรือให้เกิด 1 ถึง 2 วัน หรือเกิด 10 ถึง 100 วัน หรือ 1 ถึง 2 ปี แล้วให้จบชีวิตลง เพื่อให้ลืมคำสอนคัมภีร์พระสูตรของไตรศาสนา จากนั้น บัญชาเจ้าหน้าที่ภูตผีดุ จับวิญญาณผีพวกนี้มาตำหนักที่ 1 ตรวจสอบความชั่วบาปกรรมชาติก่อน ส่งไปลงโทษ รับทุกข์ทรมานตามขุมนรกต่างๆ

บรรดาวิญญาณผีที่บาปบุญก้ำกึ่ง หรือวิญญาณผีที่บาปมากคุณน้อยแต่ได้รับทุกข์จนครบกำหนด จะถูกพิจารณาวินิจฉัยให้ไปเกิดเป็นชายหรือหญิง สวยหรืออัปลักษณ์ มีชีวิตสุขสบายหรือยากเข็ญ ต้องไปเกิด ณ แห่งหนใด ครอบครัวที่ร่ำรวยหรือยากจน จะถูกระบุเรียบร้อยแล้วจัดส่งไปยัง**หอลืมชาติ**ทันที

ในระหว่างที่ตำหนักข้าพเจ้าขันชื่อจัดส่งวิญญาณไปเกิดในวิถีมนุษย์นั้น มักจะมีวิญญาณสตรีเพศร้องเรียนว่ามีความแค้นอันใหญ่หลวงที่ยังไม่ได้ชำระสะสาง ยอมเป็นผีเปรต ไม่ยอมไปเกิดเป็นมนุษย์ เมื่อตรวจสอบซักไซ้ ได้ความว่าสตรีเพศเหล่านั้นมักเป็นหญิงพรหมจาริณี หรือหญิงที่ซื่อสัตย์ต่อความรัก เหตุเพราะถูกพวกนักศึกษาหรือคุณชายโฉดชั่ว หรือผู้ชายที่หลงใหลในความงามของหญิง หรือผู้ชายหวังในทรัพย์

สินเงินทอง ใช้ความรูปหล่อ ปากหวาน หรือสารพัดที่เอาอกเอาใจ หลอกลวงจนได้ร่วมประเวณี หรือโกหกว่าตัวเองยังไม่มีครอบครัว จะให้แม่สื่อมาสู่ขอ หรือใช้คำหวานหลอกล่อสาวใช้ว่าจะรับเป็นเมียน้อย หรือล่อลวงหญิงม่ายว่าจะเลี้ยงดูบุตรธิดาซึ่งเกิดจะสามีคนก่อน จนทำให้หญิงเหล่านั้นหลงรักตามใจ เสียเนื้อเสียตัว มอบพรหมจารให้แล้วก็ถูกทอดทิ้ง เวลาผ่านไปนานวัน ชายชั่วเหล่านี้ไม่เพียงแต่ไม่ยอมรับหญิงเป็นภรรยา กลับนำเรื่องเสียสาว เรื่องน่าอับอายออกมาประจาน จนทำให้พ่อแม่พี่น้อง เพื่อนบ้านเครือญาติรู้เรื่อง ถูกดูถูกดูแคลน ถูกเยาะเย้ยเสียดสีว่าต่ำช้าเลวทราม ความแค้นไม่มีที่ชำระ ความทุกข์ไม่มีที่ระบาย บ้างทนต่อความอับอายขายหน้าไม่ไหวจนฆ่าตัวตาย บ้างเก็บกดเศร้าหมองจนตรอมใจตาย เมื่อวิญญาณผีเหล่านี้รู้ข่าวว่าชายชั่วทรยศเหล่านี้ ปีนี้จะสอบได้เป็นขุนนาง ความโกรธแค้นที่มีอยู่ไม่สามารถละทิ้ง ร่ำให้ร้องขอยมบาลอนุญาตให้ไปล้างแค้นทวงชีวิต กรณีเช่นนี้ตำหนักข้าพเจ้าตรวจสอบรายละเอียดความเป็นมาทั้งหมด ถ้าพบว่านักศึกษาผู้นั้นยังไม่สิ้นอายุขัย และอานิสงส์ของบุพการียังครอบคลุมอยู่ ตำหนักนี้ก็จะอนุญาตให้เพียงแต่วิญญาณผีตนนั้นเข้าสนามสอบ ขัดขวางหรือแปลงผลสอบของชายชั่วคนนั้นให้สอบตก รอจนกระทั่งชายชั่วคนนั้นสิ้นอายุขัย จึงไปจับวิญญาณชายชั่วตนนั้นมาลงโทษ ส่งไปตำหนักที่ 1 พิจารณาตัดสินโทษชดใช้กรรม

แรม 2 ค่ำ เดือน 4 ชาวโลกท่านใด ตั้งจิตปฏิญาณว่าจะน้อมปฏิบัติตามคำสอนของเทวราชโองการ ดำเนินงานอย่างพึงสังวร หมั่น

นำคำสอนในเทวราชโองการแนะนำบอกต่อแก่คนอื่น ชาติหน้าได้เกิดเป็นมนุษย์ จะไม่ถูกผู้อื่นดูหมิ่นเหยียบหยาม มิต้องคดีความ มิต้องรับอันตรายจากน้ำไฟลวกกาย

สถานกัปผัน (轉劫所)

สถานกัปผัน มีเนื้อที่กว้าง 700 โยชน์ ทั้งหมดถูกคลุมครอบด้วยกรงเหล็กหนาแน่น ภายใน**สถานกัปผัน**แบ่งออกเป็น 81 แห่ง แต่ละแห่งจะมีหอและศาลา มีตุลาการพิพากษาตั้งโต๊ะปฏิบัติงาน นอกกรงเหล็กมีถนนเล็กๆหนึ่งแสนแปดพันสาย วกวนคดเคี้ยวมุ่งสู่ 4 ทวีป ภายในมืดมิด เป็นเส้นทางเข้าออก **ดับเกิด** ของวิถีเปรต แต่ดูจากภายนอกแล้วสว่างสุกใสดั่งแก้วผลึก มองทะลุปรุโปร่งไม่มีอะไรปิดบัง จัดเจ้าหน้าที่ทหารผลัดเปลี่ยนเวรยามเฝ้ารักษาการอยู่ตลอดเวลา การเข้าออกต้องเปรียบเทียบหน้าตาดั้งเดิมไม่ให้ผิดพราด เจ้าหน้าที่ตุลาการพิพากษาในสถานกัปผันนี้ล้วนคัดเลือกจากคนดีที่กตัญญูกตเวที รักพี่น้องเพื่อนพ้องยามเป็นมนุษย์ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตแถมเป็นคนใจบุญปล่อยสัตว์ รับคนเหล่านี้มาปฏิบัติหน้าที่ไต่สวน ตรวจตรางานวัฏฏะ กัปผัน เจ้าหน้าที่ใดปฏิบัติงาน 5 ปีโดยไม่มีข้อบกพร่อง ก็จะได้รับการเลื่อนยศเลื่อนขั้น เจ้าหน้าที่ใดเกียจคร้าน หรือตัดสินความโดยพลการ ไม่ผ่านการปรึกษาหาลือกับคณะตุลาการพิพากษา หรือทำงานบกพร่องทำให้วิญญาณผีเล็ดรอดหลบหนี จะถูกทูลเกล้าลดตำแหน่ง

บรรดามนุษย์ยามมีชีวิตอยู่ชอบฆ่าสัตว์ตัดชีวิต หรือไม่กตัญญูกตเวที เมื่อตายแล้วนอกจากรับโทษ รับทุกข์ทรมานตามขุมนรกต่างๆแล้ว จัดส่งมาถึง**สถานกัปผันนี้** ต้องถูกลงโทษเฆี่ยนด้วยไม้เลียวที่ทำจากต้นท้อจนตายกลายเป็นเปรต เปลี่ยนรูปร่างหน้าตา จำหน่ายไปยังสายทางเล็กคดเคี้ยวให้เกิดเป็นสัตว์

สัตว์ทั้งหลาย ไม่ว่าสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมที่เกิดจากครรภ์ นาค นก งู เต่าที่เกิดจากไข่ แมลง ผึ้ง ผีเสือ ตัวหนอนที่เกิดจากที่ชื้นแฉะ รับกรรมสิบ ร้อย พัน หมื่นกัป ผ่านการผันเปลี่ยนของวัฏฏะ จะกลับไปเกิดเป็นสัตว์ครรภ์อีก เมื่อครบกำหนดเคราะห์กรรมแล้ว ถ้าสามารถรักษา 3 ชาติไม่ทำลายชีวิตผู้อื่น จะอนุญาตให้กลับไปเกิดในวิถีมนุษย์ ระบุบันทึกลงใน**สมุดทะเบียนสูติมรณะ** ทูลแจ้งไปยังตำหนักที่ 1 พิจารณาจัดส่งบอบให้**หอลืมชาติ** จำหน่ายไปเกิด ณ อุตรกุรุ บุพวิเทห ชมพู อมรโคยาน ที่ใดที่หนึ่งของ 4 ทวีป

เทพเมิ่งผอ (孟婆神)

เทพเมิ่งผอ เกิดในต้นราชวงศ์ฮั่น (漢朝 ก่อน ค.ศ. 222 ถึง ค.ศ. 220) ได้เรียนหนังสือ และสวดมนต์ภาวนาตั้งแต่เด็ก เป็นคนที่เรื่องอดีตไม่ระลึก เรื่องอนาคตไม่กังวล ช่วงมีชีวิตอยู่มีแต่แนะนำคนละเว้นการฆ่าสัตว์ กินอาหารมังสวิรัติ เมื่ออายุ 81 ถึงผมจะขาวโพลน แต่หน้าตายังเหมือนเด็ก เป็นสาวพรหมจาริณีชั่วชีวิต ทราบแต่ตัวเองแซ่เมิ่ง แต่ไม่รู้ตัวเองชื่ออะไร ฉะนั้นคนทั่วไปจึงเรียกเขาว่า "คุณยายเมิ่งผอ"

คุณยายเมิ่งผอได้บำเพ็ญพรตภาวนาธรรมตามป่าเขาจนถึงปลายราชวงศ์ฮั่น (ค.ศ. 25 ถึง ค.ศ. 220) ช่วงนั้นมนุษย์ที่มีวิชาแกร่งกล้าสามารถระลึกชาติ ชอบเที่ยวตามหาเครือญาติเหล่ากอ ชอบอวดสติปัญญาแสดงความเฉลียวฉลาด เปิดเผยความลับในยมโลก ด้วยเหตุนี้ เง็กเซียนฮ่องเต้พระผู้เป็นเจ้าบนสวรรค์ ทรงมีพระบัญชาแต่งตั้งแม่นางเมิ่งผอเป็นเทพในแดนสนธยา สร้างหอ **"ลืมชาติ"** ขึ้น 1 หอ อนุญาตให้มีสิทธิคัดเลือกเจ้าหน้าที่ผีมาใช้งาน นำวิญญาณผีที่ผ่านการพิจารณาตัดสินจาก 10 ตำหนักว่าควรไปเกิดเป็นมนุษย์ ณ ที่แห่งหนใดเข้ามาใน**หอลืมชาตินี้** ใช้ยาพื้นบ้านของชาวโลกมาผสมกลั่นเป็นน้ำยาที่ดูแล้วคล้ายเหล้าแต่ก็ไม่ใช่เหล้า มีรส ขม หวาน เปรี้ยว เค็ม เผ็ด บรรดาวิญญาณที่จะไปเกิดใหม่ ต้องถูกส่งมาดื่มน้ำเมานี้ เพื่อให้ลืมเรื่องราวต่างๆของอดีตชาติ

เมื่อไปเกิดในโลกมนุษย์ จะมีอาการบ้างเหม่อลอยน้ำลาไหล บ้างหัวเราะจนเหงื่อตก บ้างวิตกจริตจนน้ำมูกน้ำตาไหล บ้างร้องห่มร้องไห้หรืออารมณ์ฉุนเฉียว บ้างถ่มน้ำลายหรือวิตกหวาดหวั่น วิญญาณผีต่างจะนำโรคาพยาธิ 1 หรือ 2 หรือ 3 ส่วนติดตัวไป ถ้าเป็นวิญญาณที่มีกุศลมาก เกิดใหม่จะมี หู ตา ที่ว่องไว จมูก ลิ้น ที่มีความสัมผัสดีกว่าเก่า ร่างกายแขนขาที่แข็งแรงกว่าเก่า แต่ถ้าวิญญาณที่มีบาปมาก ไปเกิดเป็นมนุษย์ใหม่ ซุ่มเสียง สติ ความเฉลียวฉลาด สังขาร จิตวิญญาณ เลือดเนื้อ กำลังขวัญ จะแย่กว่าเก่า หรือค่อยๆถูกบั่นทอนจนเหลือแต่สังขารที่อ่อนล้า สภาพเช่นนี้เป็นสิ่งบอกเหตุ เตือนให้มนุษย์ต้องรีบสำนึกผิดและมุ่งทำแต่ความดี

หอลืมชาติ ตั้งอยู่ข้างหน้าตำหนักของพญายมราช นอกสะพานวัฏฏะทั้ง 6แห่ง ตำหนัก 10 เป็นหอสูงใหญ่ รอบหอได้สร้างห้องซึ่งมีระเบียงติดต่อกันได้รวม 108 ห้อง ด้านตะวันออกของหอมีทางเล็กๆอยู่สายหนึ่ง กว้างแค่ 1 ฟุต 4 นิ้วจีนทอดยาวไปยังสะพาน บรรดาวิญญาณชายหญิงที่ถูกส่งมาถึงที่นี่ เดินผ่านห้องระเบียง ซึ่งข้างในมีถ้วยชามน้ำดื่มคอยต้อนรับ วิญญาณผีจะดื่มมากดื่มน้อยแล้วแต่ความต้องการ แต่ถ้ามีผีเจ้าเล่ห์ที่ไม่ยอมดื่มน้ำล้างความทรงจำ เดินผ่านจุดตรวจ ใต้ขาจะปรากฏตะขอมีดเกี่ยวขาไว้ ข้างบนจะมีท่อทองแดงทิ่มแทงมายังลำคอ เมื่อวิญญาณผีได้รับความเจ็บปวด เจ้าหน้าที่ก็จะกรอกน้ำลืมตนใส่ปาก วิญญาณผีที่ดื่มน้ำล้างความทรงจำเรียบร้อยแล้ว มีอาการสะลึมสะลือ เจ้าหน้าที่ จะประคองวิญญาณเหล่านั้น เดินออกจากเส้นทางเล็ก ผลักขึ้น

สะพานลอยที่สานจากไม้ไผ่ผูกด้วยเชือกปอ ข้างล่างสะพานเป็นสายธารน้ำเลือดสีแดง ยืนอยู่กลางสะพานแลตรงไปฝั่งผาหินที่อยู่ตรงกันข้าม จารึกตัวหนังสืออยู่ 4 บรรทัด อักษรแต่ละตัวมีขนาดใหญ่เท่ากับถังตวงข้าวสาร มีใจความว่า: "เกิดเป็นมนุษย์แสนง่ายไซร้ คงเป็นมนุษย์นั้นไม่ง่าย หวนเกิดมนุษย์ยากยิ่งหลาย ; จะเกิดแดนบุญนั้นไม่ยาก ปากใจตรงกันย่อมทำได้ " (爲人容易做人難 再要做人恐更難 欲生福地無難處 口與心同卻不難) เมื่อวิญญาณผีกำลังอ่านบทความบนหน้าผา ฝั่งตรงข้ามปรากฏยมบาลรูปร่างสูงใหญ่สองท่าน แยกเป็นสองข้างกระโดดมายืนกลางเหนือน้ำ ท่านหนึ่งใส่หมวกและชุดเสื้อลายปักสีดำ มือถือพู่กันและสมุด หลังบ่าสะพายดาบคู่ เอวแขวนเครื่องพันธนาการ ถลนตาทั้งสองข้าง ชอบหัวเราะเสียงดัง มีนามว่า **หัวอู๋ฉาง** (活無常) (ชีวิตไม่จีรัง) ยมบาลอีกท่านหนึ่งหน้าตาเกรอะกรังด้วยเลือด ใส่ชุดสีขาว มือถือลูกคิด บ่าพาดย่ามข้าว อกแขวนกระดาษเงินกระดาษทอง ชอบถอนหายใจ มีนามว่า**เซิงสื่อโหย่วเฟิน** (เกิดหรือตายล้วนถูกลิขิต) (生死有分) เร่งรัดผลักดันเหล่าวิญญาณให้กระโดดลงแม่น้ำสีแดง วิญญาณที่มีมูลธรรมเบาบาง ก็ดีอกดีใจ กระโดดโลดเต้นที่จะได้ไปเกิดเป็นมนุษย์ วิญญาณที่มีมูลธรรมหนักแน่น ก็ดันทดสะอื้น โกรธเกลียดตัวเองช่วงมีชีวิตอยู่กุศลกรรมสร้างไม่มากพออานิสงส์ไม่สามารถครอบคลุมถึงชาติที่จะเกิดใหม่ รากแห่งความทุกข์ยากไม่สามารถสลัดทิ้ง วิญญาณผีชายหญิง หลงหลายเมามาย ต่างกระโดดเข้าสู่ห้องเกิด อินหยาง (ชายหญิง) แปลเปลี่ยน อึดอัดงงงวย

กลับหัวไม่เป็นเสรี จนกระทั่งเท้าทั้งคู่กระทืบเยื่อรกแตก ร้องอุแว๊หลุดออกจากครรภ์มารดา เวลานานเข้าก็หลงใหลรสชาติอาหาร ไม่ห่วงสรรพชีวิต โพธิจิตค่อยๆสูญสิ้น ผิดต่อพระเมตตาของพระพุทธโพธิสัตว์เจ้าและเทพเจ้าแห่งสรวงสวรรค์ ไม่ห่วงใยบ้านปลายชีวิตจะลงเอยด้วยวิถีใด จะสิ้นอายุขัยอย่างสงบหรือตายอย่างทรมาน

ข้อความ 32 บรรทัดข้างต้นนี้ เป็นการทูลเกล้าของเจ้าหน้าที่อาลักษณ์**หอลืมชาติ** และได้รับการโปรดเกล้าจากเง็กเซียนฮ่องเต้เทวราชเจ้าให้บันทึกรวมลงในเทวราชโองการ ประกาศให้ทั่วโลกมนุษย์รับทราบ

บทที่ 4 การเผยแพร่ของเทวราชโองการ

ยุคทั่วพิภพสันติสุข (時天下太平 คำว่าไท่ผิงมีเสียงคล้องจองกับศักราชไท่ผิงของแคว้นเหลียว) วันขึ้น 9 ค่ำ เดือน 9 เป็นวันฉงเหยียง (重陽日) ตรงกับวันอู้เฉิน(戊辰) ปีเกิงอู่ (庚午 ค.ศ.1030) อาตมาตั้นชือ (淡癡) ขึ้นเขาจาริก ในช่วงคลุมเครือเวิ้งว้าง ได้เห็นแผ่นป้ายศิลา สลักอักษรจีนโบราณ 32 คำ (無爲大道 天知人情 無爲窈冥 鬼見人形 心言意語 鬼聞人聲 犯禁滿盈 地收人魂) มีใจความว่า "ไร้กระทำ มหามรรค ฟ้าย่อมรู้ วิสัยคน ไร้กระทำ ลึกซึ้งยิ่ง วิญญาณผี ปรากฏร่าง มโนกรรม จิตนึกคิด ผีรับรู้ เสียงใจคน กรรมชั่วก่อ วิบากเพิ่ม ธรณีรวบ วิญญาณคน" และเห็นประตูสีแดงบานใหญ่ซึ่งตอกด้วยตะปูทอง บนประตูแขวนป้ายจารึกอักษร 4 ตัว (出生入死) "ออกอุบัติ เข้ามรณะ" อาตมากำลังยืนเพ่งพิศ ก็ปรากฏกุลบุตรเสื้อเขียวดึงอาตมาหลบเข้ามุมประตู และให้คุกเข่าก้มกราบบนชานบันได จากนั้นถอยมายืน ณ ข้างล่าง

เพลานั้น พญายมราชทั้ง 10 ตำหนัก นำเหล่าตุลาการพิพากษาเดินตรงมาจากด้านนอก ตรงเข้าห้องโถงใหญ่ของพระตำหนัก เพื่อเฉลิมฉลองวันประสูติของพญายมเฟิงตูมหาราชเจ้า เมื่อถวายพระพรเรียบร้อยแล้ว พญายมเฟิงตูมหาราชเจ้าทรงตรัสว่า "พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์เจ้า ทรงมีพระเมตตาโปรดสรรพวิญญาณ ความผิดที่ทำไว้เมื่อช่วงเป็นมนุษย์ของเหล่าวิญญาณผี ถ้าใครรู้สำนึกผิดและปรับปรุงแก้ไขในช่วงที่ยังมีชี

วิตอยู่ ให้ลดหย่อนผ่อนโทษหรือนิรโทษ มิต้องรับทุกข์ทรมาน เหล่าทวยเทพได้รวบรวมเป็นญัตติขึ้นทูลเกล้าถวาย เง็กเซียนฮ่องเต้เทวราชเจ้าพระองค์ท่านได้โปรดเกล้าเป็นพระราชโองการ บันทึกลงในหนังสือเทวราชโองการประกาศให้โลกมนุษย์และยมโลกปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

ตั้งแต่พระราชโองการฉบับนี้โปรดเกล้ามาถึงตำหนักเรา ยังไม่พบผู้มีบุญบารมีมารับมอบเทวราชโองการแล้วคืนชีพไปเผยแพร่สู่โลกมนุษย์ ปัจจุบันนักพรตตั้นชือ (淡癡)ซึ่งยืนอยู่ ณ ใต้บันไดพระตำหนักนี้ เป็นผู้เพียบพร้อมด้วยบุญบารมี สามารถรับมอบหน้าที่นำพระราชโองการไปเผยแพร่ ณ โลกมนุษย์ เมื่อได้บุคคลที่เหมาะสม ตุลาการพิพากษารีบนำเทวราชโองการและคติพจน์ของเหล่าทวยเทพคัดรวมเป็นเล่ม

ก่อนหน้านี้ เง็กเซียนฮ่องเต้มีพระราชโองการว่า ศัพท์แสงดายดื่นยุ่งยากในฎีกาต่างๆที่ถวายให้พระองค์ และชื่อจริง ประวัติจริงของเหล่าทวยเทพล้วนให้ตัดออก ให้บันทึกเพียงแต่เทพเจ้าองค์นั้น พระโพธิสัตว์องค์นี้ พญายมราชตำหนักนั้น ตุลาการพิพากษาท่านนั้นเป็นต้น หรือใช้คำว่า "เรา ข้าพเจ้า" แล้วต่อท้ายด้วย "พูดว่า ตรัสว่า" คำศัพท์ตัวอักษรในญัตติต่างๆให้ตรวจตราอย่างละเอียดถี่ถ้วน มิให้ตกหล่น หรือเพิ่มเติมหรือแก้ไข เพื่อให้บุรุษเพศหรือสตรีเพศในโลกมนุษย์ง่ายต่อการรับรู้ ขอให้ทุกท่านน้อมปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

เมื่อวันเจี่ยเฉิน (甲辰日) ปลายวสันต์ ปีหยินอู่ (壬午年) เราได้ถวายฎีกาทูลเกล้าเง็กเซียนฮ่องเต้ว่า ชาวโลกมีการเล่าลือและเข้าใจผิดเรื่องยมโลกหลายประการ ควรชี้แจงให้แจ่มแจ้ง เพื่อมิให้เนื่องจากรับรู้

ผิด ยิ่งเล่าก็ยิ่งผิด พระองค์ท่านอนุญาตให้บันทึกข้อความชี้แจงนี้รวมไว้ในเทวราชโองการ" พญายมราชทั้ง10 ตำหนักต่างยินดีปรีดา หยิบพู่กันมาบันทึกเพิ่มเติม:

พญายมเฟิงตูมหาราชเจ้าทรงตรัสว่า "**เมืองผีอาฆาต** (枉死城) ล้อมรอบอยู่ด้านขวาของตำหนักเรา ชาวโลกเข้าใจผิดคิดว่าวิญญาณผีที่ถูกปรับปรำจนตาย ถูกเข่นฆ่า ประหารโดยไร้ความผิด หรือถูกหลอกลวงจนฆ่าตัวตาย ล้วนต้องมารับทุกข์ทรมานในเมืองนี้อีก คำเล่าลือที่ผิดๆนี้ทำให้ชาวโลกเข้าใจว่าเป็นความจริง มนุษย์ควรเข้าใจว่า ผู้ที่ถูกปรับปรำจนตายแล้วยังจะให้เขามารับทุกข์โดยไม่มีความผิดได้อย่างใด แต่ไหนแต่ใดมา ที่อนุญาตให้วิญญาณอาฆาตเหล่านี้มาอยู่ในเมืองนี้ ก็เพื่อรอคอยฆาตกรหรือผู้ให้ร้ายหมดอายุขัย แล้วถูกจับมาพิจารณาโทษในเมืองนี้ เพื่อให้วิญญาณรับเคราะห์ได้คลายความแค้น จนกระทั่งวิญญาณรับเคราะห์ครบวันกำหนดไปเกิดใหม่ ผีฆาตกรจึงถูกจัดส่งไปตำหนักขุมนรกต่างๆลงโทษรับทุกข์ ไม่ใช่ว่าบรรดาผีถูกปรับปรำล้วนต้องมารับโทษในเมืองนี้ ถ้าหากผู้ตายเป็นผู้ภักดี ซื่อสัตย์กตัญญู ผดุงคุณธรรม หรือทหารตำรวจที่พลีชีพเพื่อชาติ พลีชีพเพื่อพระมหากษัตริย์ คนเหล่านี้ตายแล้วได้เกิดเป็นเทพ หรือตายแล้วให้วิญญาณเขาครบสัดส่วนจากนั้นส่งไปเกิด ณ แดนบุญทันที มีเหตุผลอันใดให้เขามารับทุกข์ใน**เมืองผีอาฆาต** (枉死城)

หนองโสโครกด้วยเลือด (血污池) ตั้งอยู่ทางด้านซ้ายของตำหนักเรา ชาวโลกฟังคำพูดของพระภิกขุและภิกษุณีทำให้เกิดความเข้าใจผิดว่า สุภาพสตรีตั้งครรภ์คลอดบุตรมีความผิด เมื่อสิ้นชีพแล้วต้องมาอยู่ใน**หนองโสโครกด้วยเลือดนี้** นี่เป็นความเชื่อที่เหลวไหล การคลอดบุตรของสตรีเพศ เป็นเรื่องของธรรมชาติ เป็นสิ่งที่ควรจะมี ถึงสตรีเกิดบุตรคลอดยากจนตัวตาย ร่างศพเปรอะเปื้อนเลือด ก็ไม่มีความผิดที่จะต้องส่งมาอยู่ในหนองนี้ แต่ถ้าผู้หญิงหลังคลอดบุตรไม่ถึง 20 วันก็เข้าใกล้ เตาไฟ บ่อน้ำ ซักเสื้อผ้าแล้วตากไว้ที่สูง การกระทำเช่นนี้จะมีความผิด ความผิดเช่นนี้ ผู้ปกครองของหญิงต้องรับผิดชอบไปสามส่วน ฝ่ายตัวหญิงเองรับผิดชอบไปเจ็ดส่วน

สาเหตุการสร้าง**หนองโสโครกด้วยเลือด** ไม่ว่าชายหญิง ช่วงเป็นมนุษย์มีการร่วมประเวณีต่อหน้าพระพุทธรูป ต่อหน้าปฏิมากรเทพเจ้า ร่วมประเวณีในโบสถ์ วิหาร อาราม หรือร่วมประเวณีในวันต้องห้าม เช่น วันขึ้น 14 ค่ำ วันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 5 วันขึ้น 3 ค่ำ วันขึ้น 13 ค่ำเดือน 8 วันขึ้น 10 ค่ำ เดือน 10 วันเวลาดังเกล่า ชายหญิงมีการร่วมประเวณีผิดข้อบังคับ นอกจากเทพจะลงโทษให้เกิดโรคร้ายจนตาย หลังจากรับทุกข์ในขุมนรกต่างๆแล้ว ยังต้องมาแช่อยู่ใน**หนองโสโครกด้วยเลือด**ไม่มีวันผุดเกิด

ชายหญิงที่ชอบฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ทำให้เลือดสัตว์กระเซ็นไปเปรอะเปื้อนเตาไฟ รูปพระรูปเจ้า อารามวิหาร คัมภีร์พระสูตร หนังสือตำรา รวมถึงเครื่องใช้ในการเส้นไหว้ เมื่อสิ้นชีพหลังจากรับทุกข์ทรมานใน

ขุมนรกต่างๆแล้ว ยังต้องถูกส่งมาแช่อยู่ในหนองเลือดแห่งนี้และไปผุดเกิดได้ยาก นอกจากญาติพี่น้อง ลูกหลานในโลกมนุษย์ ยอมตั้งปณิธานละเว้นการฆ่าสัตว์ ซื้อชีวิตปล่อยสัตว์แทนคนตายจนครบจำนวน ทำพิธีทางศาสนา ไหว้พระถือศีลกินแจ สวดอภิธรรม สวดมนตร์ขจัดเลือดโสโครก จึงสามารถพ้นจากเคราะห์กรรมนี้ได้

ชาวโลกไม่ว่าชายหรือหญิง ได้เห็นได้ฟังสรรพสัตว์ประสพทุกข์ภัย ต้องการความช่วยเหลืออย่างเร่งด่วน ตัวเองมีความสามารถช่วยเหลือผู้อื่นแต่ไม่ยอมช่วย เป็นคนที่มีคุณไม่ทดแทน แต่มีแค้นต้องชำระถึงจะหมั่นทำบุญ สวดมนตร์ เพื่อหวังจะสำเร็จเป็นเซียน เป็นเทพ คนเช่นนี้ ถึงตายแล้วไม่ต้องรับทุกข์ทรมานในขุมนรกต่างๆ แต่ต้องถูกลงโทษไปเป็นเจ้าเขา (สิงอยู่ในร่างสัตว์) นางไม้ ภูผีปีศาจ (ที่อาศัยอยู่ตามป่าเขาลำเนาไพร) ผีเขา ผีดิบ สัตว์ประหลาดในน้ำ วิญญาณเร่ร่อนหรือสิงสถิตตามสัตว์เจตภูต(สัตว์ที่มีสัญชาตญาณคน) เช่นหมาจิ้งจอก หมีคน หมีควาย งู นาคเป็นต้น ในระหว่างสิบถึงร้อยปี ถ้าสามารถบำเพ็ญตนตื่นจากความรุ่มหลง คืนสู่ภูมิเดิม รักษาระเบียบวินัยก็สามารถกลับคืนแดนบุญ ถ้าไม่สำนึกผิด ปรากฏร่างออกอาละวาดทำร้ายคน ก่อกรรมสร้างเวรจนบาปเต็มอัตรา จะถูกฟ้าผ่าตายเป็นเปรต ไม่มีวันผุดเกิด

ชาวโลกมีการเข้าใจผิดไปบูชาเทพนิธิ (เทพขุมทรัพย์ 藏神) เป็นเรื่องเหลวไหล เหตุปรากฏเทพนิธิ เนื่องจากมนุษย์ไม่ว่าชายหญิงช่วงมีชีวิตอยู่นำทรัพย์เงินทองไปฝังหรือเก็บซ่อนไว้ เมื่อตายแล้วยังห่วงสม

บัติไม่ยอมปล่อยวาง วิญญาณยังสิงสถิต ณ บริเวณขุมทรัพย์ กลัวคนมาขุดค้น มีใครเข้าใกล้ก็จะปรากฏร่างทำให้ผู้นั้นหวาดกลัว ถ้าใครบุญน้อยอายุสั้น ก็จะกลัวจนเจ็บไข้ได้ป่วยหรือถึงกับสิ้นชีพตัดขัย แท้จริงแล้ววิญญาณที่เป็นปู่สมเฝ้าทรัพย์มักเป็นวิญญาณขุนนางเก่าก่อน เนื่องจากเป็นคนโง่งมหลงใหลแต่เรื่องสมบัติ ถึงตัวตายยังไม่รู้สำนึก ผีสางเทวดาระลึกถึงเขาช่วงมีชีวิตไม่ได้ทำผิดอะไร เลยปล่อยให้เขาเฝ้าสมบัติ ณ ที่นั่น นี่เรียกว่า ผีตรากตรำทรัพย์ (財痨鬼) จนกระทั่งได้สดับตรับฟังพระสูตรประโยคที่ว่า “กายมิใช่ของตัวเรา (อนัตตา) เบญจขันธ์ล้วนว่างเปล่า (五蘊皆空)” จึงพลันสำนึกว่า แม้กายยังมิใช่ของของเรา ไฉนทรัพย์สินเงินทองเล่า เมื่อสำนึก ก็ปล่อยวาง ไปเกิดในแดนบุญ บางทีอาจมีผีหลงงมงายเฝ้าแต่ทรัพย์สมบัติจนตายกลายเป็นเปรต จำใจจำจาก คอยผู้มีบุญ มีวาสนามารับขุมทรัพย์ ชาวโลกท่านใดถ้าหากได้ฟังได้เห็นว่าที่ใดมีผีสาง สิ่งแปลกประหลาดปรากฏ กล้าไป ณ ที่นั้นตั้งปณิธานและสาบานว่า ถ้าได้พบทรัพย์สินเงินทอง จะนำ 3 ใน 10 ส่วนทำบุญอุทิศกุศลให้เจ้าทรัพย์ นำ 3 ใน 10 ส่วน ซื้อชีวิตปล่อยสัตว์ นำ 1 ใน 10 ส่วนช่วยเหลือคนจน ที่เหลือ 3 ส่วนจึงเป็นของตน จะมีเทพเจ้าช่วยเหลือให้ขุดพบขุมทรัพย์ โดยไม่มีผีสางมาขัดขวางทำร้าย

บรรดาทหารหาญที่รับใช้ชาติ เมื่อรับคำสั่งไปปราบปรามกบฏต่อต้านอริราชศัตรู ตั้งใจทำงาน พิชิตข้าศึก ไม่มีการปล้นสะดมเข่นฆ่าชาวบ้าน เผาบ้านวางเพลิง ชำเราสตรี ถึงต้องสู้จนตัวตาย ศีรษะร่างกายถูกแยกชิ้นส่วน ซากศพถูกทอดทิ้ง วิญญาณไปถึงยมโลก ยม

บาลก็จะนิรโทษกรรมที่เคยก่อ ให้ร่างวิญญาณคืนสภาพปกติครบถ้วน ขึ้นชื่อในตำหนักที่ 1 เรียบร้อยแล้วส่งตรงไปยังตำหนักที่ 10 จำหน่ายเกิดในแดนบุญ ไม่ว่าจะเกิดเป็นสตรีเพศหรือบุรุษเพศ ล้วนจะถูกระบุสิ้นชีพอย่างสงบ ถ้าหากมนุษย์ที่ชอบตีรันฟันแทง ต่อสู้จนตาย หรือติดตามโจรกบฏจนถูกฆ่าตาย ไม่เพียงแต่ไม่ยกโทษ ยังต้องเพิ่มโทษเท่าตัว พิจารณาโทษทัณฑ์ตามความผิดที่เคยก่อ

ชาวโลกล้วนพูดว่า : ยมโลกมีนรก 18 ขุมเท่านั้น ผิดแล้ว แท้จริงคือนรกใหญ่ 8 ขุม ดังต่อไปนี้

สัญชีวมหานรกที่ตำหนัก 2 (第二殿之活大地獄)
กาฬสุตตมหานรกที่ตำหนัก 3 (第三殿之黑繩大地獄)
สังฆาฏมหานรกที่ตำหนัก 4 (第四殿之合大地獄)
โรรุวมหานรกที่ตำหนัก 5 (第五殿之叫喚大地獄)
มหาโรรุวมหานรกที่ตำหนัก 6 (第六殿之大叫喚大地獄)
ตาปมหานรกที่ตำหนัก 7 (第七殿之熱惱大地獄)
มหาตาปมหานรกที่ตำหนัก 8 (第八殿之大熱惱大地獄)
อเวจีมหานรกที่ตำหนัก 9 (第九殿之阿鼻大地獄)

นอกจากมหานรกทั้ง 8 ขุมนี้แล้ว แต่ละขุมมหานรกยังตั้งอีก 16 ขุมอนุนรก **รวมทั้งหนองโสโครกด้วยเลือด** (血污池) **เมืองผีอาฆาต** (枉死城) ที่อยู่ในตำหนักข้าพเจ้า นรกใหญ่เล็กทั้งหมดรวม 138 ขุม ทั้งยังมีนาบเสาไฟทองแดง การลงทัณฑ์ของแต่ละทัณฑสถาน ถึงนักโทษผีถูกทำโทษจนหนังไหม้เนื้อหลุด เส้นเอ็นขาด กระดูกแหลกเหลว

เครื่องในตับไตไส้พุงหรือแม้แต่เส้นผมก็ยังไม่มีเหลือ แต่วิญญาณเหล่านี้ถูกจำหน่ายไปอีกทัณฑสถานหนึ่ง ดวงวิญญาณจะกลับสู่สภาพเช่นช่วงแรกตาย สยายผมเปลือยกายร่อนจ้อน ไปรับโทษในขั้นตอนต่อไป ทุกตำหนักทุกขุมนรกล้วนอยู่ในสภาพเช่นนี้ จึงชี้แจงให้โลกมนุษย์ทราบ อย่าเข้าใจผิดคิดว่ายมโลกมีนรก เพียง 18 ขุมเท่านั้น

มนุษย์ร้อยปีผ่านง่ายดาย แต่ถ้าหากมนุษย์ที่แต่งหนังสือลามก วาดภาพโป๊ (ถ่ายรูปโป๊ ถ่ายหนังลามก) เขียนตำรายาทำแท้ง ตำรายาสลบ เป็นต้น ถึงตัวตายตกนรกถูกทำโทษ แต่กรรมชั่วที่สร้างไว้ยังขยายผลในโลกมนุษย์ หนังสือลามก ภาพโป๊ ตำรายาแท้ง ยาสลบ ตราบใดยังไม่สูญหายไปจากโลก วิญญาณบาปถึงผ่านไปพันหมื่นกัป ก็ยังไม่สามารถหลุดพ้นจากการรับทุกข์ทรมานตามขุมนรกต่างๆในยมโลก”

พญายมราชทั้ง 10 ตำหนักบันทึกเพิ่มเติมเรียบร้อยแล้ว มอบให้ตุลาการพิพากษาแยกกันคัดรวมเป็นเล่ม

พญายมราชทั้ง 10 ตำหนัก ยมทูตหนองโสโครกด้วยเลือด พิพากษาเมืองผีอาฆาต ต่างถวายบัญชีรายชื่อ 1 เล่ม ตั้งแต่เง็กเซียนฮ่องเต้โปรดเกล้าเทวราชโองการมา นักโทษผีทั้งร้อยกว่าขุม ผ่านการตรวจตราอย่างละเอียด พบว่าวิญญาณผีนรกช่วงที่ยังเป็นมนุษย์ เคยสร้างกุศลแนะนำผู้อื่นทำความดี ส่วนมากเกิดจากการคุยโวเรื่องบาปบุญคุณโทษ กฎแห่งกรรมในร้านขายหนังสือหรือตามแผงขายหนังสือ ซึ่งไม่ใช่เกิดจากจิตกุศลโดยสุจริตใจ เพียงอาศัยเหตุคุยโวแนะนำบุคคลอื่นทำความดี แต่ผู้มีมูลธรรมลึกซึ้งฟังแล้วรู้สึกตระหนัก ปรับปรุงแก้ไข

ในสิ่งผิด 1 ถึง 2 ,3,4,5 รายการ คนเหล่านี้ยังควรถือว่าได้สร้างกุศลกรรม แนะนำบุคคลอื่นแก้ไขในสิ่งผิด ให้ถือเป็นวิญญาณที่สามารถนิรโทษกรรม วิญญาณเหล่านี้รวบรวมได้ทั้งหมดมีห้าหมื่นสี่ร้อยแปดสิบรายชื่อ เวลานี้ พญายมราชทั้ง 10 ตำหนักได้มีมติ ให้วิญญาณผีเหล่านี้ไปเกิดเป็นมนุษย์ แยกเป็นชายหญิง ยากจน ต่ำต้อย หรือมีโรคพยาธิ หรืออายุสั้น ให้แยกย้ายไปเกิดเป็นลูกเต้าของครอบครัวแสนยากจนลำบากรับทุกข์ทรมาน ทั้งหมดจัดส่งไป**หอลืมชาติ** ให้ดื่มน้ำลืมความทรงจำส่งไปเกิดเป็นมนุษย์ทันที จากนั้น ถวายหนังสือเทวราชโองการทั้งฉบับแด่เฟิงตูมหาราชเจ้า

เมื่อพญายมเฟิงตูมหาราชเจ้าอ่านจบ ก็รับสั่งให้เหล่าตุลาการพิพากษาทั้งทหารและพลเรือน สั่งเหล่ายมทูตและผีนิรโทษ ให้ยืนเรียงรายเป็นรูปเหลี่ยมแปดทิศ สองมือประเคนหนังสือเทวราชโองการ ยืนตรงอ่านสวดเสียงดังพร้อมกัน บรรดาวิญญาณผีทั้งหลายต่างซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณ กล่าวด้วยเสียงสะอื้นว่า “เมื่อได้เกิดเป็นมนุษย์ขอให้ไม่หูหนวกตาบอด พอมีปัญญาอ่านออกเขียนได้ ถ้าได้อ่านได้ฟังหนังสือเทวราชโองการแล้ว จะน้อมนำไปปฏิบัติอย่างแน่นอน”

เพลานั้น ประกายรัศมีสุพรรณรังสีปรากฏ พระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์(เจ้าแม่กวนอิม) ทรงเสด็จ พญายมเฟิงตูมหาราชเจ้านำพญายมราชทั้ง 10 รีบรุกออกจากตำหนัก คุกเข่าน้อมกายคำนับ ณ ชานบันไดพระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์สำแดงเป็นรูปเทพเจ้าภคติกาย (เทพเจ้าราชาแห่งผี) ร่างใหญ่ผิวดำ ธรรมลักษณ์เข้มขรึม ทรงเทศนาพระสัทธรรม

ว่า “ เง็กเซียนฮ่องเต้เทวราชเจ้า ทรงโปรดเกล้าตามคำทูลของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์และพญายมราชทั้ง 10 ตำหนัก อนุญาตนิรโทษหรือลดโทษให้มนุษย์ไม่ว่าชายหญิงที่เคยกระทำผิด แต่รู้สำนึกและแก้ไขในสิ่งผิด กลับตัวเป็นคนดี โปรดเกล้าประกาศหนังสือเทวราชโองการ ให้ทุกคนรู้จักทำคุณไถ่โทษ เพื่อลดโทษหรือไม่ต้องรับทุกข์ทรมานในนรกภูมิ จำหน่ายวิญญาณผีที่เคยทำความดี รู้สำนึกผิดไปเกิดใหม่ เรารู้สึกยินดีปรีดายิ่งนัก บัดนี้ ได้ฟังจะมอบให้นักพรตต้นชื่อนำหนังสือเทวราชโองฉบับนี้ไปประกาศให้ชาวโลกรับทราบ เราขอให้มนุษย์ทั้งหลายเมื่ออ่านเทวราชโองนี้แล้ว รีบแนะนำบุคคลอื่นทำความดี บังเกิดโพธิจิต ตั้งใจปฏิบัติตามคำสอน มุ่งมั่นเผยแผ่และเผยแพร่ไปทั่วโลก หากสามารถทำให้ภูเขามืด ต้นไม้ดาบกลายเป็นที่ราบ ขุมนรกว่างเปล่า (แม้ชั่วขณะ) คนผู้นั้นจักต้องสำเร็จเป็นพระปัญญานำกุศลพ้นบ่วงกรรมพุทธเจ้า” พญายมมหาราชเจ้าและพญายมราชทั้ง 10 ตำหนักพนมมือนมัสการกล่าว “ต้องสำเร็จพระโพธิญาณแน่นอน”

พระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์เจ้าทรงตรัสอีกว่า “ชาวโลกและบุคคลใดในไตรศาสนา สามารถแปลหนังสือเทวราชโองการ หรือแปลทับศัพท์และอธิบายความ รวบรวมทำเป็นบทสวด โปรดผีวิบากกรรมในนรกภูมิให้พ้นจากบ่วงกรรม คนผู้นั้นจักต้องสำเร็จเป็นพระเมตตากรุณาบุญญาธิการอนุตรธรรมพุทธเจ้า” เหล่าตุลาการพิพากษาล้วนพนมมือนมัสการกล่าว “ต้องสำเร็จพระโพธิญาณแน่นอน”

พระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ทรงเทศนาพระสัทธรรมต่อว่า"กุลบุตรกุลธิดาในโลกมนุษย์ ได้อ่านได้ฟังเทวราชโองการ มีจิตน้อมระลึกพระกรุณาธิคุณเสมอ ไม่ว่าในกิริยาบทอันใด จนบังเกิดจิตปัญญาปารมิตาโปรดสรรพสัตว์ไม่ว่าปัจจุบันหรืออนาคต ล้วนรู้สำนึก ทำทักษิณานุประทานแก่ญาติวงศ์และบรรพบุรุษให้หลุดพ้นจากบ่วงวิบากกรรม ไม่แบ่งแยกเขาเรา จตุทิศล้วนเสมอภาค โปรดสรรพวิญญาณไร้ญาติในขุมนรกให้หลุดพ้นจากบ่วงกรรม ขุมนรกว่างเปล่า คนผู้นั้นจักต้องสำเร็จเป็นพระอารีไพศาลปลดทุกข์บรรเทาภัยพุทธเจ้า" เหล่าวิญญาณล้วนพนมมือนมัสการกล่าว "ต้องสำเร็จพระโพธิญาณแน่นอน"

บัดนั้น อาตมาต้นชื่อคุกเข่านมัสการอยู่ข้างโต๊ะบันทึกข้อความของตุลาการพิพากษา ได้เห็นพระอวโลกิเตศวรกลับคืนรูปปรางเมตตา พรมน้ำทิพย์สามครั้ง ประทับเมฆกลับคืนสู่สรวงสวรรค์ พญายมมหาราชเจ้าเลิกประชุม พญายมทั้ง 10 ลากลับคืนสู่ตำหนักของตน ตุลาการพิพากษาบันทึกคำโอวาทของพระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์เจ้าและคำตอบรับของเหล่าเทพในนรกภูมิรวมอยู่ในหนังสือพระเทวราชโองการ สั่งให้อาตมาบรรจงคัดด้วยมือของตัวเอง เริ่มจากคำ "**ยุคทั่วพิภพสันติสุข (ศักราชไท่ผิง)** จนถึงคำ **เสร็จจากการอวยพร"** เพิ่มอีก 131 ตัวอักษร รวมทั้งสิ้น 31 แผ่น อาตมาประเคนให้ท่านตุลาการพิพากษาตรวจตราก่อนจาก ท่านตุลาการได้กล่าวกับอาตมาว่า " ไม่นานมานี้ เทพในนรกภูมิได้เพิ่มจำนวนไม่น้อย ในนั้นหลายท่านเจ้าก็รู้จัก เมื่อเจ้ากลับคืนมนุษย์ภูมิ ไม่ควรเปิดเผยชื่อแซ่พวกเราเป็นอันขาด ไม่อยากให้ชายหญิง

ในโลกมนุษย์ เมื่อทราบว่ามีบรรพชนเป็นเจ้าหน้าที่ เป็นยมทูตในนรกภูมิ ยามประสพโรคภัยไข้เจ็บ ควรทำบุญสร้างกุศลแต่ไม่ยอมทำ กลับไปทำร้าย ไปทำลายสรรพชีวิต บังอาจเผาฎีกาอธิษฐานขอพรพร่ำเพรื่อ จะเป็นการเพิ่มภาระ สร้างความรำคาญแก่ตำหนักต่างๆโดยไม่จำเป็น อีกอย่าง แต่ก่อนหน้านี้เง็กเซียนฮ่องเต้เทวราชเจ้าได้มีพระบัญชา มิให้บันทึกชื่อแซ่และประวัติของพญายมมหาราชในตำหนักนี้ และพญายมราชตำหนักต่างๆลงในหนังสือเทวราชโองการ เช่นนี้แล้ว ชื่อแซ่ประวัติตุลาการอย่างพวกเรายิ่งไม่ควรให้ชาวโลกรับรู้ สมัยนี้จิตใจมนุษย์ยากที่จะหยั่งถึง เมื่อมีใครร่วงรู้ถึงข้อมูลเหล่านี้แล้ว นำไปหลอกลวงชาวบ้าน ก่อเหตุเภาะภัย เจ้าและพวกข้าพเจ้าก็จะไม่สามารถหลีกหนีความผิด ฉะนั้นจึงกำชับเจ้าจงอย่าประมาท” อาตมาตั้นชือจะน้อมปฏิบัติตามอย่างระมัดระวัง และหลั่งเลือดสาบานเพื่อเป็นประจักษ์

เมื่อฤดูคิมหันต์เดือน 6 ปีอู้เซิน (戊申 ค.ศ.1068) อาตมา (นักพรต อู้หมี 勿迷道人) ได้จาริกถึงชายทุ่งนอกเมืองอำเภอซวงหลิว (雙流縣) นครเฉิงตู (成都) มณฑลเสฉวน (四川) ได้พบพระอาจารย์อาตมา ตั้นชือ (淡癡尊者) ท่านได้กล่าวว่า **“เราผ่านวัฏฏะแดนเกิดดับ พ้นด่านคนผีถึงบัดนี้** (吾經輪迴生死地 人鬼去來關而至) เจ้าสามารถนำไปบอกต่อเผยแพร่ให้ชาวโลกรับทราบ มนุษย์ยามมีชีวิตอยู่ ไม่ว่าชายหญิง คนหนุ่มคนแก่ หรือแม้แต่ผู้ทุพพลภาพ อนุญาตให้ทำความดี สร้างกุศลไถ่โทษ ลดโทษ หรือเมื่อถึง

วันเฉลิมพระชนพรรษาของเง็กเซียนฮ่องเต้เทวราชเจ้าได้รับพระเมตตาอภัยโทษ ก็จะได้รับการนิรโทษกรรมหรือลดหย่อนผ่อนโทษ โลกปัจจุบันมีการอำพราง กลบเกลื่อน ปกปิดความผิด หรือปฏิเสธความผิดจนสามารถหลีกหนีโทษทัณฑ์ก็มีจำนวนมิใช่น้อย แต่คนเหล่านี้เมื่อไปถึงยมโลกแล้วจะไม่สามารถหลีกเลี่ยงหลบหนีได้ จะไม่มีการนิรโทษหรือลดโทษ มีอยู่ประการเดียวคือ สำนึกผิด ปรับปรุงตัวสร้างแต่กุศลจึงจะลดหย่อนผ่อนโทษได้ น่าเสียดายชาวโลกไม่ใคร่ครวญ จะเป็นผีหรือเป็นคน จะเป็นสัตว์หรือเป็นมนุษย์ มักขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของจิตชั่ววูบ บรรดานักโทษเก่าก่อน น้อยคนที่รู้สำนึก ผู้หญิงอาจมีหนึ่งสองในร้อยหรือในพัน แต่พวกผู้ชายจะหาสำนึกผิดสักหนึ่งในพันยังไม่ได้เลย ยิ่งร้ายกว่านั้น บางคนจะตายต่อหน้าต่อตาก็ไม่สำนึก แม้รู้ว่าต้องไปรับโทษในยมโลกก็ยินยอม

ปัจจุบัน โชคดีที่พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ทรงพระเมตตา เง็กเซียนฮ่องเต้เทวราชเจ้าทรงพระกรุณาอนุญาตให้ทำคุณไถ่โทษ ยมโลกเปิดประตูแห่งความสะดวกสู่ชาวโลก วันนี้เราขอแจ้งให้ชาวโลกทราบว่า จะเกิดเป็นมนุษย์นั้นไม่ใช่ง่าย ฉะนั้นยามเรามีชีวิตอยู่ รู้สำนึกผิด รู้ทำความดีจึงนับเป็นกุศลที่แท้จริง เนื่องจากเจ้า (นักพรตอู้หมี)มีจิตกุศลเผยแพร่ธรรมมาตั้งแต่ต้น วันนี้เราจึงมอบหน้าที่นี้ให้เจ้า รีบนำหนังสือเทวราชโองการไปคัดลอก แล้วนำไปเผยแพร่แก่ชาวโลก” อาตมารับฟังเช่นนั้น รีบคุกเข่าลงน้อมรับหนังสือ อาจารย์ท่านมอบหนังสือเสร็จก็ลอยตัวขึ้นฟ้าทันที

อาตมานำหนังสือที่ได้รับมอบไปคัดลอกทันที และนำไปเผยแพร่สู่ชาวโลก ขอแนะนำให้ชาวโลกทราบว่า เมื่อถึงวันคล้ายวันประสูติของสัมมาสัมพุทธเจ้า วันประสูติของเง็กเซียนฮ่องเต้มหาเทวราชเจ้า วันประสูติของเหล่าทวยเทพ ควรขมาบาป สำนึกผิดและแก้ไขในสิ่งผิด หรือนำหนังสือเทวราชโองการไปจัดพิมพ์ เผยแพร่ แจกจ่ายขยายวงกว้าง แนะนำคนทำความดี สามารถสั่งสอนให้คนหนึ่งคนแก้ไขในสิ่งผิด ประพฤติแต่ความดี เขาพ้นผิด คุณก็ได้อานิสงส์ ขอให้ชาวโลกไม่ว่าบุรุษเพศหรือสตรีเพศ เมื่อได้ฟังได้ยินคำของอาตมาแล้ว มีผิดรีบแก้ไข ไม่ผิดพึงสังวร อย่าปล่อยให้ตกนรกหมกไหม้ ถึงสำนึกก็สายเสียแล้ว ถึงเวลานั้นจะขอเกิดเป็นมนุษย์ก็หมดโอกาส

อาตมานักพรตอู้หมี (勿迷道人) ขอบันทึกเพื่อทราบ ณ ที่นี้

ก่อนน่านั้น เดือน 6 ฤดูคิมหันต์ ปีอู้อิ๋น (戊寅) ได้มอบให้สำนักพิมพ์ตงฟู่ (東阜) จัดพิมพ์เผยแพร่ ปีนี้ปีเกิงซี (庚戌) อาตมามาไหว้พระที่อารามซันจู๋ (三竺) ช่วงสารทจีนได้มอบหนังสือเทวราชโองการทั้งเล่ม รวมทั้งวันประสูติของพระพุทธองค์และเหล่าเทพพญายมรวม 32 แผ่น พร้อมทั้งค่าแรงมอบให้สำนักพิมพ์อู่หลินจัดพิมพ์เผยแพร่ ขอให้กุลบุตรกุลสตรีทั้งหลายช่วยการบริจาคเงินจัดทำหนังสือเทวราชโองการ ไม่ว่าจะหมื่นเล่ม พันเล่ม ร้อยเล่ม สิบเล่ม ขอให้ได้เผยแพร่ไปทั่วทุกที่ ทำให้ชาวโลกรู้สำนึกและแก้ไขในสิ่งผิด นับเป็นอานิสงส์อสงไขยแล

วันประสูติของเทพเจ้า

วันขึ้น 1 ค่ำ เดือน 1 เป็นวันบวงสรวงของสรวงสวรรค์

เป็นวันประสูติของ**พระเมตไตรยพุทธเจ้า**

วันนี้เหมาะตั้งประณิธานนับถือศาสนาพุทธ

วันขึ้น 8 ค่ำ เดือน 1

เป็นวันประสูติของ**พญายมราชเอี๋ยนหล้วตำหนักที่ 5**

วันประสูติของพญายมราชเหมาะตั้งประณิธานสำนึกผิดขมาบาป

วันขึ้น 9 ค่ำ เดือน 1

เป็นวันประสูติของ**เง็กเซียนฮ่องเต้มหาเทวราชเจ้า**

วันนี้เหมาะตั้งประณิธานจงรักภักดีต่อชาติ พระมหากษัตริย์ เจ้านาย

วันขึ้น 1 ค่ำ เดือน 2

เป็นวันประสูติของ**พญายมราชฉินกว่างหวังตำหนักที่ 1**

เหมาะตั้งประณิธานสำนึกผิด ขมาบาป

วันขึ้น 2 ค่ำ เดือน 2

เป็นวันประสูติของ**เทพพระภูมิเจ้าที่**

เหมาะตั้งประณิธานไม่ติฉินนินทาไตรศาสนาอีกต่อไป

วันขึ้น 8 ค่ำ เดือน 2

เป็นวันประสูติของ**พญายมราชซ่งตี้หวังตำหนักที่ 3**

เหมาะตั้งประณิธานสำนึกผิด ขมาบาป

วันแรม 3 ค่ำ เดือน 2

เป็นวันประสูติของ**พญายมราชอู่กวนหวังตำหนักที่ 4**

เหมาะตั้งประณิธานสำนึกผิด ขมาบาป

วันแรม 4 ค่ำ เดือน 2

เป็นวันประสูติของ**พระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์**(เจ้าแม่กวนอิม)

เหมาะตั้งประณิธานแนะนำผู้อื่นทำความดี งดเว้นการฆ่าสัตว์ เหมาะปล่อย ชีวิตสัตว์

วันขึ้น 1 ค่ำ เดือน 3

เป็นวันประสูติของ**พญายมราชฉู่เจียงหวัง ตำหนักที่ 2**

วันขึ้น 8 ค่ำ เดือน 3

เป็นวันประสูติของ**พญายมราชเปี้ยนเฉิงหวังตำหนัก 6**

วันแรม 12 ค่ำเดือน 3

เป็นวันประสูติของ**พญายมราชไท่ซันหวังตำหนักที่ 7**

วันขึ้น 1 ค่ำ เดือน 4

เป็นวันประสูติของ**พญายมราช ตูซื่อหวัง ตำหนักที่ 8**

สี่วันดังกล่าวเหมาะตั้งประณิธานสำนึกผิดขมาบาป

วันขึ้น 8 ค่ำ เดือน 4

เป็นวันประสูติของ**พญายมราชผิงติ่งหวัง ตำหนักที่ 9**

วันนี้ไม่ควรตัดไม้ถางหญ้า

วันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 4

เป็นวันประสูติของ**พระศากยมุนีพุทธเจ้า**

เหมาะตั้งประณิธานสร้างกุศล ทำแต่ความดีละเว้นกรรมชั่ว

วันแรม 2 ค่ำเดือน 4

เป็นวันประสูติของ**พญายมราชจ่วนหลุนหวังตำหนัก 10**

เหมาะตั้งประณิธานสำนึกผิด ขมาบาป

วันขึ้น 11 ค่ำ เดือน 5 เป็นวันประสูติของ**ยมบาลเมืองทั่วพิภพ**

เหมาะตั้งประณิธานแนะนำคนอย่าไปสาบาน สาปแช่งตามศาลเทพเจ้า

วันแรม 4 ค่ำ เดือน 6

เป็นวันสำเร็จพระโพธิญาณของ**พระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์เจ้า**

เหมาะตั้งประณิธานแนะนำคนไหว้พระสวดมนต์

วันแรม 15 ค่ำ เดือน 7

เป็นวันประสูติของ**พระบรมยมศาสดาพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์เจ้า**

เหมาะตั้งประณิธานตั้งกองทุนช่วยโปรดสัมภเวสีทั่วทศทิศ

วันขึ้น 3 ค่ำ เดือน 8

เป็นวันเกิดของ**เทพเจ้าเตา**

เหมาะตั้งประณิธานไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ด่าทอ ไม่ตบตี ไม่หัวเราะร้องไห้ใกล้เตา ไม่ทิ้งเศษอาหารไว้บนเตา ไม่ปรุงอาหารจำพวกเต่าตะพาบน้ำ ปลาไหลเป็นต้น

วันขึ้น 9 ค่ำ เดือน 9

เป็นวันประสูติของ**พญายมเฟิงตูมหาราชเจ้า**

เหมาะตั้งประณิธานเผยแพร่พระกระแสรับสั่งของมหาราชเจ้าให้ชาวโลกรับทราบ

วันขึ้น 13 ค่ำ เดือน 9

เป็นวันประสูติของ**เทพเจ้าเมิ่งผอ**

เหมาะตั้งประณิธานแนะนำผู้คนสวดมนต์ไหว้พระ ทานอาหารมังสวิรัติ

วันขึ้น 8 ค่ำ เดือน 12

เป็นวันสำเร็จพุทธเจ้าของ**พระศากยมุนีพุทธเจ้า**

เหมาะตั้งประณิธานบริจาคทานช่วยเหลือคนยากคนจน

วันแรม 9 ค่ำ เดือน 12 เป็นวันขึ้นสรวงสวรรค์กราบบังคมทูลเง็กเซียนฮ่องเต้ของบรรดาเทพเจ้าเตา เหมาะตั้งประณิธานระมัดระวังการจุดธูปเทียนฟืนไฟ และประณิธาน แม้ถูกผู้อื่นทำร้าย แต่ตัวเราจะไม่ทำลายคนอื่นเป็นอันขาด

เมื่อวันขึ้น 1 ค่ำและวันขึ้น 15 ค่ำของเดือน มักเป็นวันประสูติของเหล่าทวยเทพ เป็นวันที่เหมาะแก่การถือศีลกินเจและประกอบกุศลกิจ

นักพรตอู้หมี (勿迷道人) น้อมแนะ

ข้อพิสูจน์การเผยแพร่ของหนังสือเทวราชโองการ

หนังสือเทวราชโองการ รับมอบจากนักพรตต้นชือ โดยลูกศิษย์ท่าน "นักพรตอู้หมี" เป็นผู้นำออกเผยแพร่ ปีซินซื่อ (辛巳 ค.ศ.1761) ในองค์จักรพรรดิเฉียนหลง (乾隆) (ราชวงศ์ชิง 清 ค.ศ.1644 – 1911) ข้าพเจ้า (ชื่อหมิ่น 敏)อาศัยอยู่ในเมืองเจียงอิ้ว ได้พบหนังสือเล่มนี้ (หนังสือเทวราชโองการ) แต่เป็นฉบับเก่า พิมพ์ในสมัยราชวงศ์ซ่ง (宋 ค.ศ. 960 – 1127) ทั้งเล่มมีเพียง 32 แผ่น บรรทัดแรกเริ่มจาก **"ศักราชไท่ผิง วันขึ้น 9 ค่ำ เดือน 9 เป็นวันฉงเหยียง ตรงกับปีเกิงอู่ อาตมาต้นซือขึ้นเขาจาริก ในช่วงคลุมเครือเวิ้งว้าง"** มาถึงหน้าที่ 24 มีข้อความ **"เมื่อฤดูคิมหันต์เดือน 6 ปีอู้เซิน อาตมา ได้เจริกถึงมณฑลเสฉวน ระหว่างทางพบอาจารย์อาตมานักพรตต้นชือ"** และมีข้อความ **"ปีที่ 5 ศักราชเส้าเซิ่ง (紹聖五年) นักพรตอู้หมีคัดลอกบทความสั่งสอนชาวโลก"** ข้อความนี้แตกต่างจากหนังสือเทวราชโองการฉบับพิมพ์ใหม่ ฉบับเก่ามี **ปีที่ 5 ศักราชเส้าเซิ่ง** แต่ฉบับใหม่ข้อความนี้ได้หายไป นอกจากประโยคนี้แล้ว ส่วนอื่นจะสอดคล้องกันหมด

ปัจจุบัน ชาวโลกบางคนอ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว ไม่ติว่าใช้คำศัพท์สามัญ ก็ติว่าพูดแต่เรื่องแปลกพิลึก ยิ่งพวกที่ชอบฟื้นฝอยหาตะเข็บก็มาติว่าที่อ้างอิง วัน เดือน ปี และนักพรตต้นชือ นักพรตอู้หมีล้วนเป็นเรื่องเหลวไหล ถ้าคนอ่านใช้ท่าทีเช่นนี้แล้วอย่างอื่นยิ่งไม่ต้องพูดถึง

ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้า(หมิ่น)จึงพยายามศึกษาค้นคว้าหาหลักฐาน ในที่สุด เมื่อฤดูวสันต์ปีเจี่ยอิ๋น (甲寅 ค.ศ.1794) ในรัชกาลจักรพรรดิเฉียนหลง (乾隆) ได้พบในสารานุกรมพุทธศาสนา มีบันทึกข้อความ: **"สมัยราชวงศ์ซ่ง นักพรตตั้นชือได้พบยมบาล ยมบาลมอบหมายให้นำเรื่องในยมโลกออกเผยแพร่ ถึงแม้ความรับของฟ้าต้องรักษาอย่างเข้มงวดมิให้รั่วไหล แต่เนื่องจากชาวโลกสร้างบาปอย่างไม่หยุดไม่หย่อน เป็นเรื่องที่ปฏิเสธมิได้ เทวราชเจ้ารู้สึกสังเวชยิ่ง จึงโปรดเกล้าหนังสือผ่านนักพรตตั้นชือมอบให้นักพรตอู้หมี นำไปเผยแผ่ เพื่อสั่งสอนตักเตือนชาวโลก"** จากข้อความนี้ก็เป็นหลักฐานยืนยันได้

เรามาดู วัน เดือน ปี ที่อ้างอิงในหนังสือเทวราชโองการ จากการตรวจสอบพบว่า จักรพรรดิเหยินจง เทียนเซิ่นปีที่ 8 ในราชวงศ์ซ่ง (宋仁宗天聖八年 ค.ศ.1030) เป็นปีเกิงอู่ (庚午) เวลานั้นตรงกับศักราชไท่ผิงปีที่ 10 ของแคว้นเหลียว (遼邦太平十年) เชื่อว่านักพรตตั้นชือต้องเป็นคนแคว้นเหลียว จึงบันทึกลงในหนังสือเริ่มต้นด้วยประโยค: **"(ศักราชไท่ผิง)** ลูกศิษย์เขานักพรตอู้หมี อาจพำนักอยู่ในประเทศจีน จึงมีประโยค **"ปีอู้เซิน (戊申) จาริกไปถึงเมืองเสฉวน"**

หมายเหตุ : ปีอู้เซินตรงกับรัชกาลเสินจง (神宗 ค.ศ. 1068-1085)ซีหนิง (熙甯) ปีแรก (ค.ศ. 1068) (จักรพรรดิเสินจงเป็นฮ่องเต้ถัดจากจักรพรรดิเหยินจงในราชวงศ์ซ่ง) และมีประโยคว่า **"ก่อนนั้นปีอู้อินได้พิมพ์หนังสือที่สำนักพิมพ์ตงฟู่ ปัจจุบันปีเกิงซี"** เป็นต้น ปีอู้อินตรงกับเส้าเซิ่งปีที่ 5 (紹聖之五年 ตรงกับปีค.ศ. 1090)) ของรัชกาล

ซ่งจื๋อจง (宋哲宗 ค.ศ. 1085 - 1100) ซึ่งตรงตามหนังสือเทวราชโองการฉบับเก่าบันทึกไว้ ปีเกิงซีก็ตรงกับเกี้ยนเอี๋ยนปีที่ 4 ของรัชกาลซ่งเกาจง (宋高宗) (ซ่งเกาจงเป็นปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ซ่งใต้) จากหลักฐานเหล่านี้ พิสูจน์ได้ว่าหนังสือเทวราชโองการเป็นของจริงและเชื่อถือได้ ในหนังสือเทวราชโองการฉบับเก่าหน้าที่ 23, 24 มีประโยค **พญายมราชทั้ง 10 ตำหนักเฉลิมฉลองวันประสูติของเฟิงตูมหาราชเจ้า** และ **พญายมเฟิงตูมหาราชเจ้าตรัสว่า " เพื่อชี้แจงการเข้าใจผิดของชาวโลก เมื่อวันเจี่ยเฉินในปลายฤดูวสันต์ปีเหยินอู่ เราได้กราบบังคมทูลเทวราชเจ้า"** ย้อนตรวจดูวันเวลาดังเกล่าก็ตรงกับรัชกาลซ่งไท่จง ไท่ผิงซิงกั๋วปีที่ 7 (ค.ศ.982) ข้อความ **เมื่อวันขึ้น 3 ค่ำ เดือน 8 พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์เจ้านำพญายมราชทั้ง 10 ตำหนัก พร้อมมติของเหล่าทวยเทพขึ้นทูลเกล้าเทวราชเจ้า**เป็นเวลาก่อนท่าพญายมเฟิงตูมหาราชเจ้า เชื่อว่าต้องเป็นไท่ผิงซิงกั๋วปีที่ 6

ข้าพเจ้าเห็นว่าคำสอนในหนังสือเทวราชโองการเปรียบเสมือนคำสอนอันเข้มงวดของพุทธศาสนา ฉะนั้นจึงมิควรสันนิษฐานอย่างส่งเดช

ข้าผู้น้อยได้นำพระนามของจักรพรรดิและยุคสมัยมาลงในบทความนี้ ไม่ใช่เพื่อโอ้อวดตัวเองถูกต้องจริงแท้ไม่มีที่ติ แต่เพียงเพื่อไม่ให้ผู้อ่านวิจารณ์ส่งเดชโดยไม่ยึดหลักความเป็นจริง ในโลกนี้มีสุภาพบุรุษที่เปี่ยมด้วยปัญญาอยู่ไม่น้อย บทความนี้มีข้อผิดพลาดอันใดขอให้ท่านผู้รู้โปรดช่วยชี้แนะ เพื่อให้ท่านผู้อ่าน ท่านผู้ฟังต่อๆ ไปได้มีความเชื่อถือยิ่งๆขึ้น

หลี่จงหมิ่น (李宗敏) คนเฉียนถังเจียงหมินซัน เขียน ณ ปีเจี่ยอิ๋น(甲寅 ค.ศ. 1794) รัชกาลเฉียนหลง (乾隆)

ศาสนาพุทธและศาสนาเต๋าชอบปรารภเรื่องมรรคผลและกฎแห่งกรรม แต่บัณฑิตย์หยู(ผู้ศึกษาความคิดขงจื๊อ) มักหลีกเลี่ยงพูดถึงเรื่องราวเหล่านี้ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าถึงการศึกษา การนับถือศาสนาอาจแตกต่างกัน แต่ไม่ว่าศาสนาใดล้วนมีเป้าหมายเดียวกันคือ มุ่งชักนำคนสร้างแต่ความดี

ข้าพเจ้ากับท่านหลี่คนหมิงซันเป็นเพื่อนร่วมเรียนตำราขงจื๊อมาตั้งแต่เด็ก ไม่เคยเข้าหาพระธรรม วันหนึ่ง หลี่หมิงซันนำหนังสือเทวราชโองการมาให้ข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าอ่านแล้ว พบคำสอนในหนังสือมีจุดมุ่งหมายเดียวกับตำราขงจื๊อ แตกต่างกันเพียงแต่หนังสือเทวราชโองการจะละบุอย่างตรงๆว่าอะไรดี อะไรชั่ว ทุกข์สุขแตกต่าง ดีชั่วแจ่มชัด หนังสือเช่นนี้ ขุนนาง ข้าราชการอ่านแล้วย่อมเข้าใจทันที เด็กและสุภาพสตรีเมื่อได้ยินได้ฟังก็สามารถเข้าใจได้ มนุษย์เรามีความแตกต่างระหว่างฉลาดกับโง่เขลา มีปัญญาหรือด้อยความรู้ จะปรารภให้เขาบำเพ็ญธรรม เจริญศีล จงรักภักดี กตัญญูกตเวที ไม่ใช่ว่าทุกคนจะรับฟัง ไม่เหมือนหนังสือเทวราชโองการจะชี้ชัดไปเลยว่า ทำดีได้สุข ทำชั่วได้ทุกข์ กฎแห่งกรรมหลีกหนีไม่พ้น ทำให้คนอ่านแล้วอกสั่นขวัญแขวน ระทึกจิต เกรงกลัวบาป หนังสือเล่มนี้อ่านผิวเผินเป็นการแนะนำมนุษย์ละเว้นกรรมชั่ว ศึกษาให้ลึกซึ้งแล้วเป็นการแนะนำแนวทางการ

รำดงชีวิต ตักเตือนชาวโลก ชี้นำความสว่างแก่ประชาชน คุณูปการไม่ด้อยกว่าตำราคัมภีร์ของขงจื๊อเลย

จูหยง(朱庸) คนเฉียนถัง (錢唐)ร่วมแสดงความคิดเห็น

ได้อ่านบทความของท่านหลี่แห่งหมินซัน ด้วยเหตุนี้จึงไปค้นหาประวัติศาสตร์ของราชวงศ์ซ่ง พบว่าเฉียนซิงปีแรก (乾興元年)ของราชวงศ์ซ่ง ปีเหยินซึ (壬戌 ค.ศ.1022) เป็นศักราชไท่ผิงปีที่ 2 ของชี่ตัน (契丹) ในปีนี้จักรพรรดิซ่งเจินจง (真宗) สวรรคต (ปี ค.ศ.1022) (ซ่งเจินจงเป็นจักรพรรดิองค์ที่ 3 ของราชวงศ์ซ่งเหนือ) รัชทายาทเจิน (禎) ขึ้นครองราชย์ มีพระนามซ่งเหยินจง (宋仁宗) (ครองราชย์ปี ค.ศ. 1022 – 1063 เปาบุ้นจิ้นที่หลายท่านรู้จักก็อยู่ในรัชกาลนี้) ปีถัดไปปีกุ่ยไฮ่ (癸亥 ค.ศ.1023) เปลี่ยนศักราชเป็นเทียนเซิ่ง (天聖) ตรงกับชี่ตันไท่ผิงปีที่ 3 ชี่ตันก็คือแคว้นเหลียว (เมืองเหลียว 遼邦 อยู่ทางภาคเหนือของประเทศจีน มีอาณาจักรตั้งแต่ปักกิ่งขึ้นไปถึงมองโกเลียในทิศตะวันออกเฉียงเหนือไปถึงเหลียวหนิง เฮยหลงเจียงและเกาหลีเหนือในปัจจุบัน) ฉะนั้นที่ว่าปีเกิงอู่ (庚午) คือเทียนเซิ่งปีที่ 8 (天聖八年) (ค.ศ. 1030) ตรงกับแคว้นเหลียวไท่ผิงปีที่ 10 เป็นที่ถูกต้อง ปีติงเว่ย (丁未 ค.ศ.1067) จักรพรรดิ (ซ่งอิงจง) สวรรคต จักรพรรดิซ่งเสินจง (宋神宗) ขึ้นครองราชย์ ปีถัดไปเปลี่ยนศักราชเป็นซีหนิง ฉะนั้นปีอู้เซิน (戊申 ค.ศ.1068) คือซีหนิงปีแรก (熙甯元年 ค.ศ.1068) เป็นที่ไม่ต้องสงสัย ปีอู้อิ๋นคือจักรพรรดิจื๋อจงเส้าเซิ่งปีที่ 5 ค.ศ.1090 (

哲宗紹聖之五年) ปีเหยินอู่คือจักรพรรดิไท่จงไท่ผิงซิงกั๋วปีที่ 7 ค.ศ.982 (壬午爲太平興國之七年) ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องจริงของประวัติศาสตร์ ล้วนมีหลักฐานยืนยันได้

ในหนังสือ<รวมประวัติของเทพเทวดา> (神仙通鑑) มีบันทึกข้อความตอนหนึ่งว่า ปีศักราชเทียนเซิ่น ข้าพเจ้าซ่งเจียวและน้องชายซ่งฉีศึกษาอยู่ที่วิทยาลัยราชบัณฑิต พบภิกษุชาวหูรูปหนึ่ง(คนจีนโบราณจะเรียกชนชาติที่อยู่ทางเหนือของจีนเป็นชาวหู) ชื่อจิงอู๋ นามภิกษุ ชือเชี่ยวชาญดูลักษณะหน้าตา (ดูโหงวเฮ้ง) ภิกษุจิงอู๋ดูโหงวเฮ้งเราแล้วพูดว่า “ ซ่งเล็ก (คนน้อง) จะสอบได้ที่ 1 ของแผ่นดิน (จอหงวน) ซ่งใหญ่ (คนพี่) ก็ไม่สอบตก หลังจากนั้นผ่านไปสิบกว่าปี เพิ่งเสร็จจากการสอบในฤดูวสันต์ ข้าพเจ้าได้พบภิกษุจิงอู๋อีกครั้ง ท่านอุทานว่า “ เจ้าหน้าตามีราศีกว่าเก่า เชื่อว่าคงเคยช่วยเหลือสรรพชีวิตหลายล้านชีวิต การสอบจอหงวนปีนี้แน่นอนซ่งเล็ก (คนน้อง) ต้องได้ที่ 1 แต่เจ้าก็ไม่ด้อยกว่าเขา” ข้าพเจ้าหวนคิดถึงสิบกว่าวันก่อน เนื่องจากฝนตกหนัก ข้าพเจ้าเห็นข้างบ้านมีรังมดใหญ่อยู่รังหนึ่ง กลัวมดถูกน้ำท่วมเลยหาไม้ไผ่ถักเป็นแพให้มดเกาะ แต่ในใจยังมีข้อสงสัยว่า ในการสอบปีหนึ่งจะมีที่ 1 (จอหงวน) 2 คนได้อย่างไร? พอถึงวันประกาศผลซ่งฉี (น้องชาย) สอบได้ที่ 1 ข้าพเจ้า (ซ่งเจียว) สอบได้ที่ 3 พอเข้าเฝ้าฮ่องเต้ ไทเฮา (พระราชชนนี)ซึ่งประทับอยู่ข้างๆตรัสว่า น้องชายจะมาก่อนพี่ชายได้อย่างไร จึงเลื่อนข้าพเจ้าขึ้นมาเป็นที่ 1

ภิกษุชาวหูชื่อจิงอู๋กับนักพรตตั้นชือคือคนเดียวกัน ตอนตั้นชือมอบหนังสือเทวราชโองการให้ลูกศิษย์อู้หมี มีพูดประโยคหนึ่งว่า "吾經輪迴生死地　人鬼來去闕而至" (ออกเสียงภาษาจีนกลาง : อู๋จิงหลุนหุยเซิงสื่อตี้ เหยินกุ่ยไหลชวี่กวนเอ๋อร์จื้อ) สองคำแรก อู๋จิง ก็คือ ชื่อจิงอู๋ของ ตั้นชือ ก็เป็นไปได้

เพื่อการศึกษา จึงคัดลอกข้อความข้างต้นนี้ให้ทุกท่านค้นคว้า ตรวจสอบ

เฝิงเอี้ยวแห่งก้วนอวี้ (貫禺馮堯)จดบันทึกเพื่อร่วมพิสูจน์

หนังสือเรื่องพุทธและเทวดาของสำนักพิมพ์อารามทังจี้ (湯濟庵) มีบันทึกว่า นักพรตตั้นชือเป็นคนราชวงศ์ซ่งในสมัยซ่งเจินจง มีจิตเมตตาธรรมเป็นสมุฏฐาน มุ่งมั่นช่วยเหลือชาวโลกผู้ทุกข์ยาก มือถือขักขระ สวมรองเท้าหญ้า จาริกไปทั่วพิภพ บังเอิญเข้าไปนรกภูมิด้วยกายมนุษย์ รับมอบหนังสือเทวราชโองการจากพระหัตถ์ของพญายมมหาราชเจ้า นำมาเผยแผ่สู่โลกมนุษย์เพื่อสั่งสอนสาธุชน ต่อมาได้สำเร็จมรรคผลจนสามารถขี่เมฆขึ้นสู่สรวงสวรรค์ในเวลากลางวัน และได้รับการแต่งตั้งเป็นเทพเจ้าหงจี้ (洪濟真人) ประชาชนจำนวนไม่น้อยเคยพบเห็นเทพเจ้าหงจี้ (นักพรตตั้นชือ) ขี่ลาท่องเที่ยวตามตลาดในชนบทมณฑลเจ้อเจียง ลูกศิษย์ของท่านคือนักพรตอู้หมี ก็ได้สำเร็จพระโพธิญาณ จนสามารถควาบคุมพลังวัต ไม่ทานอาหารผ่านการหุงต้มเป็นเวลา 10 ปี สุดท้ายมรณภาพด้วยการนั่งสมาธิ

บทที่ 5 บทพิสูจน์ของหนังสือเทวราชโองการ

ค้นหาหลักฐานเทวราชโองการจากตำราขงจื๊อ

ขงจื๊อ (ก่อนค.ศ.-511 ถึงก่อนค.ศ. -479 เป็นบรมศาสดาของจีนโบราณ) กล่าวว่า **"ต้องเริ่มศึกษาจากปฐมภูมิแล้วหวนกลับภูมิเดิม จึงสามารถร่วงรู้ว่า อะไรคือชาตะ อะไรคือมรณะ (** 原始反終 故知死生之說 **) บุคคลใดเชื่อถือคำพูดประโยคนี้ ก็จะเข้าใจได้ว่าร่างกายของมนุษย์เรา ไม่สามารถดำรงอยู่อย่างยั่งยืน ถ้าละทิ้งความดี มุ่งแต่สร้างบาป กลัวว่าถึงวันสิ้นสุดของชีวิตแล้ว หนีไม่พ้นต้องกลายเป็นสัตว์ประเภทอื่น"**

กาลก่อนเคยมีคนถามเฉิงจื่อ (程子) ว่า **"พระพุทธองค์ตรัสเรื่องวัฏสงสาร** (กฎแห่งเวียนว่ายตายเกิด) **มีจริงหรือ? "** ท่านเฉิงจื่อกล่าวว่า **"จะว่ามี หรือว่าไม่มี ล้วนพูดยาก"**

ขงจื๊อกล่าวว่า **"ไม่รู้ชาตะ ไฉนจะรู้มรณะ"** คำพูดของปรมาจารย์ประโยคนี้ สื่อถึงความในอย่างแจ่มแจ้ง ท่านดูสิ แม้ผู้เป็นปราชญ์อย่างเฉินจื่อ ยังไม่กล้าฟันธงว่า **วัฏสงสารมีจริงหรือไม่** ปรมาจารย์อย่างขงจื๊อ

ยังมีคำพูด "ไฉนรู้เรื่องตาย" นี่แสดงให้เห็นชัดว่า มิใช่ตายแล้วทุกสิ่งทุกอย่างจะสูญสิ้น

โจวเหลียนซี (周濂溪) คนชงหลิง ไปนมัสการพระเถราจารย์ หนันแห่งหวงหลง (黃龍南禪師) ได้ถามถึงวัตถุประสงค์ของศาสนาอื่น พระอาจารย์หนันตอบว่า "หมั่นปัดกวาดบ้านเรือนตัวเองให้สะอาดก็พอ"

ขงจื๊อกล่าวว่า **"เช้าได้ฟังธรรม ตกเย็นถึงจะสิ้นชีพก็ไม่เสียดาย"** (朝聞道 夕死可矣) แท้จริงแล้วอะไรคือธรรม ทำไมฟังธรรมแล้วถึงเสียชีวิตก็ยอม เรามาค่อยๆวิเคราะห์ นานวันเข้า ก็สามารถหาจุดที่สอดคล้องกันได้

ในบทความ **"ว่าด้วยจิต"** ของจังจื่อ (張子論心說) มีข้อความตอนหนึ่งว่า ขงจื๊อกล่าว " สุภาพบุรุษขึ้นที่สูง คนถ่อยลงที่ต่ำ นี่เป็นกฎที่แบ่งแยกระหว่างสวรรค์และนรก เนื่องจากสุภาพบุรุษปฏิบัติตามธรรมแห่งฟ้า ยิ่งนานวันก็ยิ่งเจริญ ยิ่งสูงส่ง สาธุชนย่อมขึ้นสู่สรวงสวรรค์ คนถ่อยชอบตามใจกิเลสของตัวเอง นับวันยิ่งตกต่ำโสโครก ฉะนั้นทรชนย่อมต้องตกนรก" แต่โบราณกาลมา เส้นแบ่งระหว่าง "เมธากับคนบ้า" อยู่ที่จิต จิตใจงดงาม มีความยุติธรรม สง่าผ่าเผย ก็ได้รับพลังแห่งหยางอันอบอุ่นละมุนละม่อม ย่อมได้รับการพิทักษ์จากสิริเทพ ถ้าจิตใจโสมมต่ำทราม พลังชี่หนาวเหน็บชั่วร้ายจะครอบงำตัว ย่อมต้องเผชิญกับผีร้าย

ท่านซือหม่าอวุน (司馬溫) กล่าวว่า "เบื้องบนมีสวรรค์ เมื่อสุภาพชนสิ้นชีพแล้วพำนัก ณ ที่นั้น เบื้องล่างมีนรก เป็นที่อาศัยและจองจำของคนถ่อย" ประโยคนี้ถึงจะสั้น แต่ฟังแล้วน่าสะพรึงกลัว

กษัตริย์เหลียงอู่ตี้ (梁武帝 ครองราชย์ระหว่างค.ศ.502–549 ทางตอนใต้ของประเทศจีน) ในยุคหนันเป่ยเฉา (南北朝 ค.ศ.420–589) ทรงสุบิน เห็นพระภิกษุพิการตาข้างหนึ่งถือกระถางกำยานเดินเข้าวังใน เมื่อตื่นจากบรรทมก็มีรายงานว่าราชโอรสประสูติ ต่อมาราชโอรสองค์นี้มีโรคตาตั้งแต่เล็ก สุดท้ายรักษาไม่หายจนตาพิการไปข้างหนึ่ง หลังจากนั้นได้ขึ้นครองราชย์เป็นรัชกาลหยวนตี้ (元帝) ฉะนั้น เรื่องกลับชาติมาเกิดจึงมิใช่เรื่องเหลวไหล

ประวัติศาสตร์ปฐมราชวงศ์สุย (隋) มีขุนนางอยู่ท่านหนึ่งชื่อเจ้าหวุนชัง (趙文昌) เป็นขุนนางเก่าของเป่ยโจว (北周) ติดต่อมาถึงต้นราชวงศ์สุย ท่านเจ้าหวุนชังได้เสียชีวิตแล้วฟื้นคืนชีพอีกครั้ง และเล่าเรื่องที่เขาได้ไปท่องนรกภูมิว่า เห็นจักรพรรดิโจวอู่ตี้ (周武帝 ครองราชย์ ค.ศ. 561 ถึง ค.ศ. 579 เป็นกษัตริย์รององค์สุดท้ายของราชวงศ์เป่ยโจวในยุคหนันเป่ยเฉา) ถูกคุมขังอยู่ ณ ห้องขังห้องหนึ่ง เห็นจ้าหวุนชังก็รีบตรัสว่า "ท่านมุขมนตรี เมื่อกลับถึงบ้าน ช่วยบอกฮ่องเต้สุยว่า ความผิดทุกข้อหาเราได้ชี้แจงเรียบร้อยแล้ว ยกเว้นข้อหาเดียวที่เราไม่สามารถพ้นผิดได้คือ ทำลายศาสนาพุทธ ขอให้ฮ่องเต้สุยช่วยทำพิธีกงเต็กสวด

อภิธรรมให้เรา เพื่อข้าจะได้หลุดพ้นจากขุมนรก” (ปฐมกษัตริย์ของราชวงศ์สุยคือหยางเจียน 楊堅 เคยเป็นแม่ทัพใหญ่ของจักรพรรดิโจวอู่ตี้) เจ้าหวุนชังยังเล่าอีกว่า ก่อนออกจากนรกภูมิ ได้เห็นหัวคนคนหนึ่งผลุดโผล่อยู่ในหนองอาจม ถามว่าเป็นใคร คำตอบคือเป็นขุนพลใหญ่ไป๋ฉี่ในรัฐฉิน (白起 ไป๋ฉี่เป็นแม่ทัพรัฐฉินในยุคจั้นกั๋ว 戰國 ก่อนคริสตศักราช- 475 ถึง-221 นำทัพไปตีแคว้นเจ้า จับเชลยศึกทหารเจ้าสี่แสนคน ด้วยความโทสะ สั่งประหารเชลยศึกทั้งหมด) ไป๋ฉี่ตายแล้วตกนรกแช่อยู่ในหนองอาจม ไม่ได้ผุดเกิด

ประวัติศาสตร์ราชวงศ์ซ่ง (宋史)มีบันทึกว่า ขุนนางชั้นผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง หวังจิงกง (王荊公) มีลูกชายชื่อผัง (雱) เป็นคนเกะกะเกเร ทำแต่สิ่งชั่วร้าย การกระทำที่ผิดต่อคุณธรรม ขัดต่อกฎหมายของหวังจิงกงล้วนเกิดจากลูกชายชื่อผัง เมื่อผังสิ้น หวังจิงกงคลับคล้ายคลับคลาเห็นเจ้าผังถูกร่ำโซ่ตรวนมายืนอยู่ข้างประตูจวน หวังจิงกงเห็นเช่นนั้นรีบขายจวน นำเงินไปสร้างวัด เพื่อทำทักษิณานุประทานให้ลูกชายพ้นทุกข์

(คัดลอกจากบทบันทึกการกระทำของขุนนางชั้นผู้ใหญ่ในอดีต)

ก่อนคลอดขุนพลฟั่นจู่อวี่ (范祖禹) มารดาเขาได้ฝันเห็นชายฉกรรจ์รูปร่างสูงใหญ่ สง่าองอาจท่านหนึ่ง มายืนอยู่ข้างเตียงกล่าวว่า “ข้าคือขุนพลในราชวงศ์ฮั่นชื่อ เติ้งอวี่” เมื่อรู้สึกตัว ก็คลอดบุตรชาย จึงตั้งชื่อ

ว่าจู๋อวี่ (มีความหมายว่า บรรพบุรุษชื่ออวี่) และเนื่องจากเติ้งอวี่เป็นผู้เพียบพร้อมด้วยจริยาวัตร จึงมีอีกนามหนึ่งว่า ฉุนฟู

(บันทึกการกระทำของขุนนางชั้นผู้ใหญ่ในอดีต)

เรื่องราวข้างต้นที่บันทึกในตำราชาวหยู (นักศึกษาที่ยึดหลักคิดของขงจื๊อถูกขนานนำว่าหยู) (儒家) เป็นหลักฐานยืนยันถึงกฎแห่งกรรมมีจริง อย่างเช่นหนังสือเทวราชโองการบทแรก (ฉบับใหม่เป็นบทที่ 3) มีข้อความว่า **"ให้ทดสอบอุปนิสัยอีกครั้งหนึ่ง ถ้ายังมุ่งแต่ทำบาป ไม่สร้างความดี ตายแล้วไม่เพียงแต่ต้องตกนรก ยังต้องจมปลักถึงขั้นไปเกิดเป็นเปรตหรือเกิดเป็นเดียรัจฉาน"** อย่างเช่นหนังสือจดบันทึกของหลี่ซื่อเชียน (李士謙) ในราชวงศ์สุย (隋) มีบันทึกว่า : กุ่น (鯀) กลายเป็นหมี ตู้หวี่ (杜宇) เกิดเป็นนกคลิ้งโคลง เปาจวิน (褒君) เกิดเป็นมังกร หนิวอาย (牛哀) เกิดเป็นเสือ เผิงเซิง (彭生) เกิดเป็นหมู หยูอี้ (如意) เกิดเป็นสุนัข มารดาหวง (黃母) เกิดเป็นตะพาบน้ำทะเล เซวียนอู่ (宣武) เกิดเป็นตะพาบน้ำ เติ้งไอ้ (鄧艾) เกิดเป็นวัว สวีป๋อ(徐伯) เกิดเป็นปลา หลินเซี่ย (林下) เกิดเป็นอีกา ซูเซิง (書生) เกิดเป็นงู ข้อมูลเหล่านี้ปรากฏในหนังสือหยูมากมายยกตัวอย่างไม่จบสิ้น ฉะนั้น เราจะว่าคนตายแล้วไปเกิดเป็นสัตว์ประเภทอื่นเป็นเรื่องไม่จริงได้อย่างไร

หงม่าย (洪邁) นักปราชญ์หยูเก่าก่อนกล่าวว่า เคยเห็นคนฆ่าหมูฆ่าแพะ ก่อนสิ้นใจลงไปนอนหมอบกับพื้นแล้วร้องเสียงหมู เสียงแพะ ขอ

ทานที่เมืองหวินชี คลอดลูกออกมาบ้างมีหัวเป็นแพะ บ้างมีกายเป็นงู บางคนคลอดพวงไข่เนื้อ คนยังคลอดก้อนเนื้อลักษณะเหมือนไข่ ไฉนคนตายแล้วไม่มีโอกาสเกิดเป็นสัตว์ นี่คือกงกรรมกงเกวียน กรรมตามสนอง

玉歷可參仙旨

สำรวจโองการเหล่าเทพเทวดาจากพนังสือเทวราชโองการ

文昌帝君母，妙惠真人諭曰：
人之在世，生滅無定，漸來漸去，如虧盈月，如開謝花．今世之生，乃前之死，前若無死，今何以生？今若之死不明，後日之生奚保？

พระมารดาของเทพเจ้าหวุนชาง เทพเมี่ยวฮุ่ยทรงรับสั่งว่า

"มนุษย์เรา มีชีวิต อยู่ในโลก
จะอุบัติ ดับสูญ มิเที่ยงแท้
เพิ่งจะมา พลันจากไป ล้วนบ่แน่
ดั่งจันทรา เต็มดวง แรมตามแล
บุบผาชาติ เบ่งบาน ก็โรยร่วง
ชาตินี้เกิด เป็นมนุษย์ เพราะผลพวง
มาจากการ ดับสูญ ภพก่อนแท้
ไม่มีดับ ไฉนเลย จะอุบัติ

ถ้าวันนี้ การตาย มีเคลือบแคลง

แล้วชาติหน้า จะเกิด จากไหนแล

คนเรามีชีวิตอยู่ในชาตินี้ เป็นการมาอาศัยอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น จะเกิดจะตายล้วนไม่แน่นอน ดังเช่นดวงจันทร์มีทั้งเดือนมืดและเดือนหงาย ดอกไม้ถึงจะบานสะพลั่งแต่ไม่นานก็โรยลา การเกิดของชาตินี้ มาจากการตายของภพก่อน ชาติก่อนไม่ตาย ชาตินี้ไฉนจะมีเกิด ถ้าชาตินี้ตายอย่างไร้เหตุไร้ผล จะรับรองชาติหน้ามีโอกาสเกิดอีกได้หรือ?

東嶽大帝回生寶訓曰：天地無私．神明鑒察．不爲祭享而降福．不爲失禮而降禍．凡人有勢不可使盡．有福不可享盡貧窮不可欺盡．此三者．乃天運循環．週而復始．故一日行善．福雖未至．禍至遠矣．一日行惡．禍雖未至．福自遠矣行善之人．如春園之草．不見其長．日有所增．作惡之人如磨刀之石．不見其損．日有所虧．損人利己．切宜戒之

คติพจน์ของพระบูรพาคีรีมหาราชเจ้าตรัสไว้ว่า “ฟ้าดินมิลำเอียง เทพเจ้าหมั่นตรวจตรา ไม่ประทานสุขเพราะสักการะ (เทพเจ้าประทานสุขเฉพาะคนทำความดี) ไม่ให้ทุกข์เพราะขาดสัมมาคารวะ เกิดเป็นมนุษย์หากมีอำนาจบารมีก็มิควรนำออกใช้พร่ำเพรื่อ มีบุญวาสนา มิควรละเลงจนไม่เหลือ เห็นคนยากคนจน ดังแต่รังแกไม่เอื้อเฟื้อ สามประการนี้ คือวัฏฏะแห่งฟ้า หมุนเวียนผันแปรไม่มีสิ้นสุด ฉะนั้นผู้สร้างความดี ถึงวาสนาพูนสุขยังไม่มาเยือน แต่เภทภัยก็หลีกพ้นจาก

เราไกลเหลือ วันหนึ่งทำบาป ถึงแม้ภัยพิบัติยังไม่ปรากฏ แต่วาสนาความสุขก็จะหนีห่างจากเราจนไม่เหลือ คนทำความดี เสมือนหญ้าในสวนช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิ เห็นไม่งอกงาม แต่ก็โตขึ้นทุกวันทุกเวลา ผู้สร้างความชั่ว เสมือนหินลับมีด ถึงไม่เสียหาย แต่ก็สึกกร่อนอยู่เนืองๆ ฉะนั้น เรื่องทำลายผู้อื่นเพื่อผลประโยชน์ตัวเอง เป็นสิ่งควรงดเว้นยิ่ง

文昌帝君曰： 吾一十七世爲士大夫身．未嘗虐民酷吏．救人之急．濟人之難．憫人之孤．容人之過．廣行陰隲．上格蒼穹．人能如我存心．天必賜汝以福．
又曰：欲廣福田．須憑心地．行時時之方便．作種種之陰功
又曰：濟急如濟涸轍之魚．救危如救密羅之雀．
又曰：善人時親近之．助德行於心身．惡人則遠避之．杜災殃於眉睫．
又曰：近報則在自己．遠報則在兒孫．舉此數語．已足證明玉歷之旨．

เทพเจ้าหวุนชางทรงตรัสว่า "เราเกิดเป็นขุนนาง 17 ชาติ ไม่เคยข่มเหงรังแกประชาชน ไม่เคยโหดร้ายต่อผู้ใต้บังคับบัญชา ช่วยเหลือผู้มีความเดือดร้อนสาหัส สงเคราะห์ผู้ตกทุกข์ได้ยาก สงสารคนกำพร้าไร้ที่เพิ่ง อภัยต่อผู้หลงผิดเป็นชอบ หมั่นสร้างกุศล (โดยไม่หวังชื่อเสียงผลบุญ) ให้สูงส่งเทียมฟ้า ชาวโลกท่านใดมีจิตใจเช่นเรา สวรรค์ย่อมประทานบุญวาสนาแก่เจ้า"

ท่านยังได้ตรัสอีกว่า “จะขยายนาบุญ ต้องอาศัยกำลังจิต เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่สรรพสัตว์เสมอ และสร้างบุญสร้างกุศลอย่างไม่ย่อท้อ”

ท่านยังตรัสอีกว่า “การช่วยผู้เดือดร้อน ต้องเร่งรีบดั่งช่วยปลาที่ค้างอยู่ในร่องล้อรถ จะช่วยผู้ประสพทุกข์ภัย ต้องฉับไวเฉกเช่นช่วยนกที่ติดอยู่ในข่ายแห”

ท่านตรัสอีกว่า “หมั่นเข้าใกล้สาธุชน จะเสริมสร้างคุณธรรมศีลธรรมทั้งกายใจ ห่างไกลจากทรชน ก็สามารถขจัดภัยที่อยู่ใกล้ตัว”

ท่านตรัสอีกว่า “กรรมสนองเร็ว ตกที่ตัวเอง กรรมสนองช้าตกถึงลูกหลาน” ประโยคข้างต้นนี้ ล้วนยืนยันว่ามีวัตถุประสงค์เช่นเดียวกับหนังสือเทวราชโองการ

太上老君曰： 禍福無門． 惟人自召．
善惡之報 如影隨形．

อนุตรเทพไท่ซั่งเหล่าจวินตรัสว่า
“ทุกข์ สุขไร้ประตู แล้วแต่คนแสวงหา
กรรมสนองดีชั่ว ไวดั่งเงาตามตัว”

真武帝君曰：嬌妄求榮．名譽不揚．刻薄致富．子孫遺殃．
行惠布德．福祿來降．寡欲淡味．命壽而康．
勿欺暗室．勿昧三光．居心正直．神明衛傍．
消危度厄．佑啓無疆．

เทพเจ้าเจินอู่ตรัสว่า

“เหิมเกริมยโส	มียศไร้เกียรติ	ชื่อเสียงตกต่ำ
ตระหนี่ถี่เหนียว	ร่ำรวยไร้ค่า	ภัยถึงลูกหลาน
เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่	ทำบุญทำทาน	ศรีสุขมาเยือน
ลดกาเม ลดรสชาติ	กินน้อยใช้น้อย	อายุยืนยาว
ไม่ทำบาปคิดชั่ว	แม้นอยู่ที่ลับ	ไร้คนรู้ เห็น
ทวยเทพศักดิ์สิทธิ์	มิควรลบหลู่	มิควรมดเท็จ
จิตใจซื่อตรง	สง่าผ่าเผย	เทพย่อมพิทักษ์
ช่วยเหลือปิดเป่า	ขจัดเภทภัย	มีสุขจีรัง”

回道人曰：汝欲延生聽吾語．　凡事惺惺須恕己．
如欲延生須放生．　此是循環真道理．
他若死時汝救他．　汝若死時天救你．
延生生子別無方．　戒殺放生而已矣．

นักพรตหุย กล่าวว่า “คุณอยากอายุยืนยาวพึงฟังเรา สรรพชีวิตย่อมอภัยแก่ตัวเองและเห็นอกเห็นใจพวกพ้องเดียวกันเสมอ ฉะนั้น คุณอยากอายุยืนก็ต้องช่วยสรรพชีวิต (ปล่อยสัตว์) นี่คือสัจธรรมของวัฏจักร เมื่อเขาใกล้ตายคุณช่วยเขา เมื่อคุณใกล้ตายฟ้าช่วยคุณ คุณอยากอายุยืนหรือมีลูกหลานสืบสกุล วิธีที่ดีที่สุดคืองดเว้นการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตและช่วยเหลือสรรพชีวิต (ปล่อยสัตว์หรือช่วยเหลือชีวิตสัตว์)

許真人曰：霹靂無私震一聲．　世間善惡最分明．
人能日用行方便．　無災無難福自迎．

เทพสวี่เจินเหยินตรัสว่า

"สายฟ้าโครมครามดังกึกก้อง　แบ่งแยกดีชั่วมิบกพร่อง
นรชาติทำดีช่วยผู้อื่น　ไร้ทุกข์ไร้โศกฟ้าปกป้อง

回頭真人曰：回頭好．回頭好．　世事將來一筆掃．
紅塵隊裏任他忙．　我心清靜無煩惱．
終日貪．何時了．　只恨家中財帛少．
分明傀儡線牽提．　斷線之時身跌倒．
無常到．沒大小．　不羨金銀不要寶．
不分貧賤與王侯．　年年多少埋芳草．
看看紅日落西山．　不覺雞鳴天又曉．
急回頭．莫說早．　小小孩童易得老．
才高八斗富千箱．　業障隨身原自造．
勸世人．回頭好．　提齋念佛隨身寶．
看來名利一場空．　不如回頭念佛好．
又曰：大荒元氣鼓洪鑪．　善惡之為任爾曹．
二五真精成造化．　是非也不爽纖毫．

เทพเจ้าหุยโถวตรัสว่า

"กลับตัวเถิด　กลับใจเลิศ　กิเลสอามิสกวาดหมดจด
โลกียวัตร　แสนยุ่งเหยิง　ใจข้าสงบกิเลสหมด
โลภทั้งวัน　เมื่อไรจบ　เพียงห่วงสินทรัพย์ในบ้านลด

แท้จริงเพียงแค่หุ่นชักใย　　สายป่านหลุดขาดตัวก็มอด
สุวัณเยือน　มิแบ่งแยก　　ไม่สนเงินทองมณีรัตน์
มิแบ่งขุนนางหรือจัณฑาล　　สุดท้ายมอดม้วย มรณานต์
แลเห็นอาทิตย์อัสดง　　ไก่ขันพลันตื่นอรุณมา
รีบกลับตัว　อย่าชักช้า　　ทารกเติบใหญ่ก็ชรา
ปัญญาเงินทองแม้มากโข　　หนี้กรรมติดตัวเองนำพา
แนะชาวโลก　รีบกลัวตัว　　ถือศีลกินแจพระสูตรสวด
ชื่อเสียงลาภยศล้วนเป็นศูนย์　　มีแต่พระธรรมพึงพึ่งพา”
เทพหุยโถวตรัสอีกว่า
“เพลิงไฟโลกัลป์หล่อหลอมโลก　　บาปบุญดีชั่วท่านกำหนด
บำเพ็ญพรตเต๋าบรรลุธรรม　　กรรมบุญสนองมิรู้จบ”

คติพจน์ 20 ประการของเทพเจ้าฝูอิ้ว

孚佑帝君曰：吾觀玉歷知菩薩之行願．世尊之廣教．將以此爲木鐸振響．人有善緣．守此條例．可造聖賢仙佛．人有惡根．悟此箴規．當免輪迴劫報．今以二十條修身立命之本．作爲玉歷之精蘊．藥世之良方．勸條列左：

一　曰孝　孝行之首．天地所欽．居處日用．宜體親心．
二　曰敬　敬則無肆．每事兢兢．如承大祭．如履薄冰．
三　曰忠　忠心報國．炳着乾坤．關侯武穆．不朽精魂．
四　曰義　義無苟求．貞正自處．雁不重群．犬不二主．
五　曰守　守身如城．嗜欲勿攻．素位而行．有初有終．
六　曰忍　忍辱爲榮．廉頗負荊．淮陰胯下．滅項功成．

七　曰端　端人取友．不狎邪僻．教訓正俗．鄉黨矜式．
八　曰方　方先絜矩．復礪廉隅．不諧污世．落落自殊．
九　曰仁　仁同天地．愛物愛人．先邇後遠．始於親親．
十　曰厚　厚德無疆．坤道之成．無爲刻薄．怒觸雷霆．
十一曰不驕不詐　驕則無禮．詐則無信．禮信胥忘．元良汨盡．
十二曰不貪不嗔　貪而無厭．嗔而無歇．非墮餓鬼．即入蛇蠍．
十惡律云：貪墮餓鬼．嗔入蛇蠍．
十三曰不欺不罔　欺由罔生．心地難昭．死父生君．敢亂囂囂．
十四曰不邪不淫．淫是邪緣．見色勿迷．白粉黛綠．骷髏東西．
十五曰相親相睦　親愛存心．視無隔膜．天下一家．誰可疏薄．
十六曰同善同誠　明善誠身．聖訓諄諄．同成正覺．不別群倫．
十七曰化己化人　人己立建．大化同歸．煩惱消融．靜者之機．
十八曰好道好義　道義光明．秉彝之性．常念在茲．所性堅定．
十九曰廣勸廣行　功成惟志．勸念修行．廣大無私．普度眾生．
二十曰無非無是　是非蜂起．端由妄爲．聖哲無妄．本體不虧．

以上孚佑帝君增勸敬信懺悔二十條．係季亮從悚然集錄出．特登之

(บทสวด)

เทพเจ้าฝูอิ้วตรัสว่า "เราอ่านเทวราชโองการแล้ว รับทราบถึงจริยาปณิธานของพระโพธิสัตว์เจ้า เผยแพร่คำสั่งสอนของพระพุทธองค์ และจะนำสิ่งนี้เป็นระฆังเตือนใจชาวโลก สาธุชนใดมีบุญวาสนา ปฏิบัติตามกฎบัญญัติเหล่านี้ จะสามารถบรรลุถึงขั้นอัจฉริยะปราชญ์ เทพเทวดา จนสำเร็จพระโพธิญาณ ผู้ที่ยังมีอกุศลกรรมติดตัว ศึกษาบทบัญญัตินี้แล้วรู้สำนึกผิด ขมาบาป กลับตัวกลับใจ ก็สามารถหลุดพ้นจากเคราะห์ กรรมของวัฏสงสาร ฉะนั้น เราจึงบัญญัติกฎ 20 ประการเป็น

ข้อปฏิบัติบำเพ็ญตนในชีวิต และถือเป็นแก่นสารของเทวราชโองการ เป็นโอสถทิพย์รักษาจิตของชาวโลก ซึ่งมีดังต่อไปนี้ :

(เสนอเป็นบทสวด หมั่นสวดจะบังเกิดกุศล)

1 คือ กตัญญูกตเวที

ยอดกุศล	เลิศแห่งธรรม	คือกตัญญู
ฟ้าเชิดชู	ดินเทิดทูล	คนนับถือ
ปฏิบัติ	เป็นอาจิณ	โลกบันลือ
เอาใจใส่	บุพการี	สุดชื่นใจ

2 คือ เคารพน้อมนอบ

การเคารพ	กิริยา	ต้องนอบน้อม
ทำสิ่งใด	หมั่นระวัง	อย่าลำพอง
ถือเสมือน	งานบวงสรวง	พึงสังวร
ดั่งสัญจร	บนน้ำแข็ง	ควรระวัง

3 คือ ซื่อสัตย์ภักดี

ประเทศชาติ	ศาสน์กษัตริย์	ต้องจงรัก
เทพกวนอู	เทพงักฮุย	ผู้ซื่อสัตย์
นามระบือ	จิตจรัส	คนใจภัก
เป็นชีพพลี	อมตะ	วิญญาณรักษ์

4 คือ มีน้ำใจ มีความสัตย์

เกิดเป็นคน มีน้ำใจ และมีสัตย์
ไม่มักง่าย ไร้หลักการ ไร้ศรีศักดิ์
ห่านฟ้าบิน ไม่หลงฝูง ไม่แตกแถว
สุนัขดี ไม่พึงเฝ้า สองนายเอย

5 คือ ถนอม รักษา

ถนอมกาย สำคัญเช่น รักษาเมือง
อย่ามักมาก กามราคะ ไม่เว้นวาง
กินพอเพียง อยู่พอเพียง บำเพ็ญศีล
เสมอต้น เสมอปลาย ยึดมั่นธรรม

6 คือ อดทน อดกลั้น

อัปยศ ชั่วขณะ ต้องอดกลั้น
อนาคต มีชัย จะลือนาม
เช่นเหลียนผ่อ * หันสิ้น * ยอมอดสู
เพื่อพิชิต จู่ป้าอ๋อง นามเลื่องลือ

7 คือ สุภาพเรียบร้อย

สุภาพชน คบเพื่อน ต้องคัดสรร
อบายมุข ทั้งคนพาล ควรไกลห่าง
ธรรมเนียมชาติ กฎระเบียบ ต้องเคารพ
หมั่นสอนสั่ง ปฏิบัติตาม ครรลองธรรม

8 คือ เที่ยงตรง เคร่งครัด

คนเที่ยงตรง ควรยึดกฎ อย่างเคร่งครัด
ความประพฤติ หมั่นตรวจสอบ มิประมาท
ไม่หลงใหล มิจฉาบถ ตามกระแส
ถึงโดดเดี่ยว ไม่ย่อท้อ รักศรีศักดิ์

9 คือ เมตตากรุณา

จิตเมตตา ใจกรุณา คู่ดินฟ้า
รักชีวิต สรรพสัตว์ ดั่งรักบิดรมารดา
เริ่มจากใกล้ ไปสู่ไกล ทั่วพิภพ
จากญาติมิตร เพื่อนมนุษย์ ทั่วโลกา

10 คือ ยึดมั่นคุณธรรม

คุณธรรม อันยิ่งใหญ่ ไร้ขอบเขต
ปฐพี รับทุกสิ่ง เพราะหนักแน่น
ตระหนี่เหนียว ขาดเมตตา ฟ้าดูแคลน
รวยเหลือแสน เสียงฟ้าฟาด มอดชีวา

11 คือ ไม่ยโส ไม่มดเท็จ

เมื่อเย่อหยิ่ง ไร้มารยาท ขาดสามาคาราวะ
เมื่อมดเท็จ ชอบหลอกลวง ไร้สัจจะ

เสียมารยาท ไร้สัจจะ ไร้คุณค่า

ภาวะธรรม ความเป็นคน สูญสิ้นเอย

12 คือ มิโกรธ มิโลภ

จิตละโมบ ใจกักขฬะ มิรู้จบ

แค้นเคืองโกรธ เผาผลาญจิต จนลุ่มหลง

ชีวาวาย เปรตนรก หลีกไม่พ้น

ขุมนรก อสรพิษ คอยเจ้าเอย

อกุศลกรรมบถ 10 มีจารึกไว้ว่า "โลภต้องตกเป็นเปรต โทสะเข้าขุมอสรพิษ"

13 คือ ไม่ฉ้อโกง ไม่หลอกลวง

อันหลอกลวง มักเกิดจาก ใจฉ้อฉล

มโนจิต มืดบอด ไร้แสงส่อง

หลอกเบื้องสูง ฉ้อโกงหลวง ฆ่าบิดร

อึกทึก มิยำเกรง แม้ฟ้าดิน

14 คือ อมิจฉา ละราคะ

หลงตัณหา เริงราคะ ใกล้ อวิชชา

เห็นนารี รูปโสภา อย่าลุ่มหลง

แม้โฉมฉาย งามพริ้งเพรา ไม่ยืนยง

ทางสุดท้าย กายเน่าเปื่อย เหลือแต่โครง

15 คือ สนิทสนม รักใคร่กลมเกลียว

ความชอบพอ เกิดจากจิต เพิ่มความรัก
มิควรแบ่ง ฐานันดร หรือเชื้อชาติ
มนุษยชาติ ทั่วโลกา บ้านเดียวกัน
ควรเอื้อเฟื้อ เอื้ออาทร อย่าเหินห่าง

16 คือ จิตกุศล ใจสัตย์ซื่อ

ใจสัตย์ซื่อ จิตบริสุทธิ์ กุศลแจ้ง
คำสั่งสอน อริยะปราชญ์ หมั่นแจกแจง
ไม่แบ่งแยก พวกพ้อง เธอและฉัน
สรรพสัตว์ ล้วนสามารถ บรรลุธรรม

17 คือ โปรดเขา โปรดเรา

สรรพสัตว์ ศึกษาธรรม เสมอภาค
พระทรงโปรด สัตว์โลก หาธรรมมรรค
จิตสงบ กายวางเฉย คือหนทาง
ละกิเลส โลภโกรธหลง แจ้งพระธรรม

18 คือ เชิดชูสัตย์ เชิดชูธรรม

มหามรรค ใจสัตย์ซื่อ แจ่มจรัส
คือภูมิเดิม ความดีงาม มนุษย์ชาติ
หมั่นสำรวจ ส่องใจตน ยึดในธรรม

ใจสะอาด จิตเป็นศูนย์ ลุนิพพาน

19 คือ เผยแผ่กว้าง หมั่นแนะนำ

สวดพระสูตร เผยแพร่ธรรม บำเพ็ญพรต

จิตยึดมั่น ธรรมวิริยะ สำเร็จผล

กว้างเผยแผ่ อนัตตา มิเพื่อตน

ขยันโปรด สรรพสัตว์ สู่ฝั่งธรรม

20 คือ ไร้ผิด ไร้ถูก

สิ่งผิดถูก ล้วนขึ้นต่อ กระแสคน

เหตุเกิดเพราะ ใจมุสา จิตลุ่มหลง

ปราชญ์อริยะ ไม่ป้อปด ไม่คะนอง

สำเร็จธรรม กายวัชระ อยู่ยืนยง

คติพจน์ 20 ประการที่กล่าวนี้ เป็นคำสอนของเทพเจ้าฝูอิ๋ว (เป็นพระอาจารย์ของเง็กเซียนฮ่องเต้เทวราชเจ้า) ข้าพเจ้าจี้เลี่ยงคัดลอกมาจากบทบันทึกในหนังสือ "ส่งหยันจี๋" (悚然集) มาตีพิมพ์ ณ ที่นี้

玉歷可括佛教

หนังสือเทวราชโองการครอบคลุมคำสอนของพุทธศาสนา

คัมภีร์พระศูรางคมธารณีสูตร (楞嚴經) มีคำกล่าวว่า "ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว อย่าว่ากรรมไม่ตามสนอง เพียงขึ้นอยู่กาลเวลาของกรรมเท่านั้น"

บทรัตนคันฉาย (寶鑑編)บันทึกไว้ว่า

สวรรค์เลิศล้ำอย่าโกหก ใจไม่ทันคิดจิตสู่รู้

กรรมดีกรรมชั่วตามสนอง ช้าเร็วขึ้นอยู่กรรมกำหนด

หนังสือบันทึกกฎแห่งกรรม (因果錄) มีคำกล่าวว่า "ถ้าเราอยากทราบว่าชาติก่อนเราเคยสร้างกรรมอันใด ให้ดูชาตินี้ตัวเราได้รับผลบุญผลกรรมเช่นไรก็จะรู้ ถ้าอยากทราบชาติหน้าเราต้องไปเกิดเป็นอะไรให้ดูความประพฤติของชาตินี้ย่อมเข้าใจ เวลาแม้ผ่านไปพันหมื่นกัปแต่บุญกรรมตามสนองยังติดตามตัวเราอยู่เสมอ ทุกสิ่งขึ้นกับวาสนาและโอกาส ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เมื่อมีโอกาสสร้างกุศลกรรมจงอย่าละเลย บุญกรรมตามสนอง ย่อมไม่คราดเคลื่อน"

คัมภีร์นิพพานสูตร (涅槃經) มีคำกล่าวว่า “กรรมตามสนองมี 3 ชนิดคือ

1 **กรรมปัจจุบัน** ก็คือในชาตินี้เราสร้างกรรมอันใด ไม่ว่าบุญหรือบาป ก็จะได้รับตอบสนองไม่ว่าสุขหรือทุกข์ให้เห็นในชาตินี้ (อย่างเช่น คุณเป็นคนขยันหมั่นเพียร วิริยะอุตสาหะ ประหยัดมัธยัสถ์ ทำมากใช้น้อย และเป็นคนเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ถึงไม่สามารถเป็นเศรษฐี แต่ก็ไม่อับจน และเป็นที่ชื่นชอบของผู้อื่น)

2 **กรรมภพชาติ** ก็คือ กุศลกรรมหรือวิบากกรรมของชาติก่อน จะมาปรากฏผลบุญหรือเคราะห์กรรมในชาตินี้ หรือบาปกรรมที่ก่อขึ้นในชาตินี้จะตามสนองในภพหน้า

3 **กรรมปัจจุบันทันด่วน** ก็คือ ก่อกรรมเวลานี้ ก็เกิดกรรมสนองทันทีหรือในเวลาอันใกล้ (เช่นเราไปฆ่าคนตาย ไม่นานจะจำนนด้วยกฎหมายหรือถูกศัตรูตามมาฆ่าล้างแค้น เป็นต้น) ทุกท่านควรทราบ ต่อมนุษย์ในใต้หล้า ฟ้าดินไม่ลำเอียง ชาติก่อนสร้างกรรมต่างกัน ชาตินี้ย่อมมีผลสนองที่ไม่เหมือนกัน

เถรจารย์ฮุ่ยหย่วน(慧遠禪師)กล่าวว่า “ความฉลาดไม่สามารถเอาชนะบาปกรรม ความล่ำรวยหนีไม่พ้นเวียนว่ายตายเกิด”

พระเถระส่งหยัน (悚然僧) กล่าวว่า “คนเรามีชีวิตที่ทุกข์ยากลำบาก ฐานะต่ำต้อย โดดเดี่ยวเดียวดาย หรือโรคภัยไข้เจ็บรุมเร้าอยู่

เสมอ หรือมักมีเคราะห์กรรมเภทภัยมาเยือน หรือเกิดมาร่างกายไม่สมประกอบ มือเท้าพิการหรือใบ้บอดหูหนวกเป็นต้น สาเหตุมาจากชาติที่แล้วก่อกรรมทำเข็ญ เสวยสุขเกินควร หรือมาจากชาตินี้ในช่วงวัยหนุ่มไม่ถนอมผลบุญ เมื่อเติบใหญ่ก็ใช้ชีวิตอย่างสุรุ่ยสุร่าย กระทำในสิ่งผิดต่อศีลธรรม ผิดต่อมโนธรรม ทำให้ร่างกายเสื่อมโทรม ไร้ความสามารถ ต้องรับทุกข์นานาประการ นี่ก็คือกรรมปัจจุบัน บางท่านมีดวงชะตาที่ควรจะสมบูรณ์พูนสุข อายุยืนยาว แต่เขาเสวยสุขได้ไม่นาน กลับกลายเป็นคนยากจนข้นแค้น โรคภัยรุมเร้า บางท่านอาจมีดวงชะตาที่ต้องรับทุกข์รับภัย แต่เขาหมั่นสร้างกุศล เวลาผ่านไประยะหนึ่ง เขากลายเป็นคนที่มีชีวิตพูนสุข อายุยืนยาว การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ล้วนขึ้นกับความเมตตาของฟ้าดิน มิใช่วิสัยมนุษย์กำหนดได้ ฉะนั้น จิตของคนควรยึดมั่นคุณธรรม เพื่อสอดคล้องกับเมตตาธรรมของฟ้า

พระทีปังกรพุทธเจ้า (燃燈佛) กล่าวว่า “ให้ความเมตตาแก่ผู้อื่น ถึงเป็นกุศลอันน้อยนิด ก็ควรส่งเสริมให้ปฏิบัติ เรื่องอกุศล ถึงมีบาปแค่เสี้ยวเดียว ก็ควรแนะนำเขาอย่าพึงกระทำ คนเรารํ่ารวยมีจน ขึ้นอยู่กับบุญวาสนา กินอยู่อย่างพอเพียง ย่อมมีความสุข ไปหาหมอดูทำไม ไปเสี่ยงทายดวงชะตาทำไม รังแกผู้อื่นก็คือเคราะห์ อภัยผู้อื่นย่อมได้บุญ สวรรค์มีตา กรรมสนองรวดเร็วนัก เมื่อฟังคำกล่าวของเราแล้วพึงสังวร อย่าทำลายตัวเอง ถ้ายังดื้อดึงหลงผิด มิยอมสำนึก สุดท้ายหนีไม่พ้นตก 6 วิถีสัตว์

บทสวดเทพจารย์ผู้นั้น (普菴祖師) กล่าวไว้ว่า

" เดรัจฉานแท้จริงเกิดมาจากมนุษย์ ตั้งแต่โบราณกาลมา มนุษย์และเดรัจฉานผลัดเปลี่ยนเวียนว่ายตายเกิดมาจนถึงปัจจุบัน ฉะนั้นถ้าไม่อยากให้ตัวเองหัวมีเขา ตัวคลุมด้วยขน ก็จงอย่าให้เกิดจิตเป็นเดรัจฉานเถิด"

พระเถระเจี๋ยซื่อ (覺世長老) กล่าวไว้ว่า "นรกมีจริง เหตุเพาะใจคนมีจิตมุ่งไปทางกุศล จิตจะสว่างสดใส สภาพจิตจะเบาลอยบริสุทธิ์ก็สามารถขึ้นสู่สรวงสวรรค์ ถ้าจิตมุ่งไปทางอกุศล จิตจะโสโครกมืดมิด สภาพจิตมืดมัวหนักหน่วง ก็จะตกลงสู่นรก เราสังเกตได้ว่า เมื่อคนเราป่วยหนักใกล้ตาย มักจะเห็นคนที่ร่วงลับไปแล้วหรือภูตผีปีศาจหรือได้ยินเสียงโซ่ตรวนหรือเสียงกระทบของเหล็กสามง่าม เลยรีบสั่งลูกหลานญาติมิตรให้เผากระดาษเงินกระดาษทอง หรือบนบานศาลกล่าวถึงเวลานั้น ชีวิตใกล้ตายก็เสมือนเปลวเทียนอยู่ท่ามกลางพายุ เมื่อยมทูตมาถึงแล้วมนุษย์จะไม่มีที่หลบซ่อน วิญญาณถูกจับไปถึงนรกภูมิแล้วแม้จะก้มกราบขอร้องอย่างไรก็หนีไม่พ้นถูกผ่าท้องลากไส้โยนเข้ากระทะทองแดงรับทุกข์ เวียนว่ายไปเกิดในวิถีเดรัจฉาน ที่ต้องเป็นเช่นนี้ล้วนเกิดจากใจบาปของมนุษย์ทั้งสิ้น ถ้าคนเราไม่รีบสำนึก มาเกิดความกลัวช่วงยมทูตมาถึง ถึงจะก้มกราบวอนขอ กอดขาพระก็ไม่เกิดประโยชน์"

พระเถระเจี่ยซื่อยังกล่าวอีกว่า “ชาวโลกคนไหนถ้าถูกลิขิตว่าไม่มีบุตรสืบสกุล ถึงจะมีเมียมากมายก็ไม่มีบุตร หรือถ้าเกิดตั้งครรภ์มีบุตรก็จะแท้งก่อนเกิด หรือไม่ก็ตายทั้งกลม หรือคลอดออกมาแล้วบุตรจะเสียชีวิตแต่เยาว์วัย สิ่งเหล่านี้ล้วนเกิดจากภูมิเดิมตื้นเผินบอบบาง กรรมเก่าตามรังควาน ทำให้ต้องไปเกิดในครรภ์อื่น ส่วนพ่อแม่ที่มีบุตรหลานอยู่กับเราจนตัวแก่เฒ่า ไม่ว่าจะเป็นลูกกตัญญูหรือลูกอัปรีย์ก็ตาม ล้วนอยู่ที่บุญวาสนาหรือกรรมเวรของปางก่อน ผ่านการเปรียบเทียบชดเชย ใครสร้างกุศลมากก็สามารถบ่มเพาะรากฐานหนักแน่น จะบ่มเพาะรากฐานให้หนักแน่น ก่อนอื่นต้องสำนึกผิดขมาบาป นี่เป็นสิ่งสำคัญยิ่งควรจดจำเอาไว้”

พระบรมยมศาสดา (幽冥教主) (พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์เจ้า) ตรัสว่า “ชาวโลกผู้ใดไม่สอนบุตรหลานเรียนหนังสือ (มีการศึกษา) ทำให้บุตรหลานกลายเป็นคนไร้คุณธรรม กระทำในสิ่งผิด แต่กลับไปอันเชิญพระสงฆ์องค์เจ้ามาสวดอภิธรรมขมาบาป เข้าใจว่าการไหว้พระไหว้เจ้าอธิษฐานขอพรก็คือกุศล แท้จริงแล้วนี่มิใช่กุศล คำว่ากุศลนั้น คือการปฏิบัติตามเหตุตามผล ถือธรรมเป็นหลัก ปฏิบัติตามธรรมแห่งฟ้า ไม่เพียงแต่ตัวเองต้องครองอยู่ในศีลในธรรม ยังชี้แนะผู้อื่นปฏิบัติตามศีลตามธรรม ถ้าปฏิบัติได้เช่นนี้ ฟ้าดินย่อมสนองท่านด้วยกุศลกรรม

เรามักได้เห็นผู้ที่ตัวเองไม่สร้างกุศลกรรม มักเข้าใจว่าการสร้างกุศลกรรมเป็นสิ่งลำบากคดเคี้ยว ถอยออกห่างจากการกุศล ใช้ท่าทีไม่

กุศล (ไม่กตัญญูกตเวที) ปฏิบัติต่อพ่อแม่ปู่ย่าตาทวด เมื่อบุพการีเสีย ก็ว่าต้องตกนรก หาว่านอกจากพระภิกขุหรือนักพรตแล้วใครก็ไม่สามารถช่วยพ่อแม่ไปผุดไปเกิด ด้วยเหตุนี้จึงมีภิกขุนักพรต ใช้วิการต่างๆนาๆ อย่างเช่นพิธีกรรมทะลวงขุมนรก ทะลายบ่อโสโครกด้วยเลือด ฝากเงินทองเข้าคลังชกเชยหนี้กรรม หรือรายการเบิกสรวงสวรรค์เป็นต้น ลองคิดดู ประตูขุมนรกคุณใช้ไม้ไผ่อันเล็กๆก็สามารถเปิดออกได้หรือ? ถ้าทำเช่นนี้ได้ พวกเศรษฐีคนรวยสร้างบาปทำกรรมไว้มากมาย เมื่อสิ้นชีวิตแล้วนิมนตร์พระมาสวดคัมภีร์ไม่กี่เล่ม ท่องคาถาไม่กี่บทก็สามารถทำให้ผู้ตายพ้นทุกข์ ถ้าทำเช่นนี้ได้ แล้วผู้ยากไร้ไม่สามารถจ้างคนทำกงเก๊ก นิมนตร์พระมาสวดอภิธรรมจะรู้สึกเป็นอย่างไร ถ้าทำเช่นนี้ได้ สวรรค์ก็ลำเอียง

กล่าวถึงพุทธองค์ ท่านนั่งอยู่บนปทุมอาสน์สงบสุขยิ่ง เมื่อคนรวยสร้างบาปแล้วมาร้องขอให้ช่วย ท่านไฉนจะยื่นมือเข้ามาช่วย? เราว่าจิตใจคือพุทธะ จิตใจคือสวรรค์ จิตใจงาม รักษาธรรม คล้อยตามฟ้า พ่อแม่ของเขาก็พ้นทุกข์ ได้ไปผุดเกิด ถ้าจิตอกุศล ฝืนฟ้าขัดหลักธรรม พ่อแม่ก็ไม่สามารถผุดเกิดตลอดไป ถึงจะทุกวันๆร้องขอพระพุทธองค์ให้ช่วย พุทธองค์ท่านก็ช่วยไม่ได้ เราก็คือพุทธโพธิสัตว์องค์หนึ่ง เหตุและผล ธรรมกับอธรรมเราย่อมแยกแยะ ผู้สร้างกุศลกรรม ไม่ต้องขอร้องพุทธองค์ พุทธองค์ก็จะปกป้องเขาเอง ถ้าผู้ก่อกรรมทำเข็ญถึงจะวอนขอร่ำร้อง โขกจนศีรษะแตกก็ไม่เกิดประโยชน์

เราอยากให้ชาวโลกรีบสำนึก ปฏิบัติตามครรลองครองธรรม อย่าทำในสิ่งที่ฝืนต่อคุณธรรม อย่าคิดชั่วสร้างบาป อย่าเป็นคนเหลวไหล เราย่อมพิทักษ์ ไม่ต้องไปเชิญพระเชิญพรตมาขมาบาปกับเรา

แนบบันทึกบททูลเหนือหัวของพระอาจารย์เหวียนเฝิน (元焚法師) แห่งวัดหงส์ฝู (宏福寺) ของนครถังซึ่งนำมาจากทิเบต (西藏)

วันขมาบาปทั้ง 12 เดือน (ตามปฏิทินจีน)ของถังไท่จงฮ่องเต้ (太宗皇帝 กษัตริย์องค์ที่ 2 ของราชวงศ์ถัง ครองราชย์ ค.ศ. 627 ถึง ค.ศ. 649)

วันขึ้น 1 ค่ำ เดือน 1 ยามฟ้าสาง

หันหน้าไปทางทิศใต้ไหว้ 4 ครั้ง

ปฏิญาณสร้างกุศลกรรม ลดโทษ100กัป

วันขึ้น 9 ค่ำ เดือน 2 ยามไก่ขัน

หันหน้าไปทางทิศใต้ไหว้ 4 ครั้ง

ปฏิญาณสร้างกุศลกรรม ลดโทษ100กัป

วันขึ้น 7 ค่ำ เดือน 3 ยามดึก

หันหน้าไปทางทิศตะวันตกไหว้ 4 ครั้ง

ปฏิญาณสร้างกุศลกรรม ลดโทษ100กัป

วันขึ้น 8 ค่ำ เดือน 4 เที่ยงคืน

หันหน้าไปทางทิศตะวันออกไหว้ 4 ครั้ง

ปฏิญาณสร้างกุศลกรรม ลดโทษ100กัป

วันขึ้น 3 ค่ำ เดือน 5 ยามเย็น

หันหน้าไปทางทิศตะวันออกไหว้ 4 ครั้ง

ปฏิญาณสร้างกุศลกรรม ลดโทษ100กัป

วันขึ้น 7 ค่ำ เดือน 6 เที่ยงคืน

หันหน้าไปทางทิศใต้ไหว้ 4 ครั้ง

ปฏิญาณสร้างกุศลกรรม ลดโทษ400กัป

วันขึ้น 6 ค่ำ เดือน 7 ยามเย็น

หันหน้าไปทางทิศตะวันออกไหว้ 4 ครั้ง

ปฏิญาณสร้างกุศลกรรม ลดโทษ300กัป

วันขึ้น 8 ค่ำ เดือน 8 เที่ยงวัน

หันหน้าไปทางทิศใต้ไหว้ 9 ครั้ง

ปฏิญาณสร้างกุศลกรรม ลดโทษ300กัป

วันขึ้น 9 ค่ำ เดือน 9 เที่ยงวัน

หันหน้าไปทางทิศใต้ไหว้ 9 ครั้ง

ปฏิญาณสร้างกุศลกรรม ลดโทษ1000กัป

วันขึ้น 1 ค่ำ เดือน 10 เที่ยงวัน

หันหน้าไปทางทิศใต้ไหว้ 9 ครั้ง

ปฏิญาณสร้างกุศลกรรม ลดโทษ1000กัป

วันขึ้น 3 ค่ำ เดือน 11 ยามเย็น

หันหน้าไปทางทิศตะวันตกไหว้ 9 ครั้ง

ปฏิญาณสร้างกุศลกรรม ลดโทษ1000กัป

วันขึ้น 3 ค่ำ เดือน 12 ยามเย็น

หันหน้าไปทางทิศตะวันตกไหว้ 9 ครั้ง

ปฏิญาณสร้างกุศลกรรม ลดโทษ1000กัป

เนื่องจากวันเวลาดังกล่าวเป็นวันชุมนุมของเหล่าทวยเทพโพธิสัตว์ ถ้าสามารถทำพิธีขมาบาปในวันเวลาดังกล่าว ชั่วชีวิตทำงานราบรื่น บุตรหลานเจริญรุ่งเรือง

ทางทิศตะวันตกของมณฑลจื้อเจียงมีสามัญชนคนหนึ่งชื่อใช่จิ่วหยู (蔡九如) เนื่องจากคนในครอบครัวไม่รักใคร่ปรองดองกัน วันๆมีแต่เรื่องราวทำให้กลัดกลุ้มระทมใจ นานวันเข้า จนมาถึงฤดูร้อนปีเหยินซี (壬戌 ค.ศ.1922) จู่ๆเกิดอาการคล้ายไข้จับสั่น เดี๋ยวหนาวเดี๋ยวร้อนทุกวัน เมื่อถึงเวลาเที่ยงวัน จะเกิดความหนาวเหน็บที่ขั้วหัวใจ และความหนาวนี้จะแผ่ซ่านไปทั่วร่างกาย ต้องคลุมโปงห่มผ้าหลายชั้นก็ยังไม่หายหนาว ต้องนอนระทวยครางอยู่บนเตียง จนถึงเที่ยงคืนจึงจะหายหนาว วันๆหนึ่งจะทานอาหารได้เฉพาะมื้อเช้า มื้อเที่ยงและมื้อเย็นทานอาหารไม่ลง ร่างกายนับวันอ่อนแอ ทั่วตัวไม่มีเรี่ยวแรง และอาการเช่นนี้จะเป็นๆหายๆ เจ้าตัวก็ไม่ค่อยใส่ใจ จนกระทั่งปีถัดมาฤดูใบไม้ผลิของปีกุ่ยไห้ (癸亥 ค.ศ.1923) สีหน้าของใช่จิ่วหยูเหลืองซีดขาและเท้าบวม หน้าอกคล้ายมีเสมหะอัดแน่น นานวันเข้า ใต้อกช่วงลิ้นปี่คล้ายมีก้อนเนื้อ โตเท่าไข่นกพิราบ เมื่อก้อนเนื้อนี้ดันขึ้น จะมีอาการปวดใจอย่างแสนสาหัส ยิ่งใกล้หน้าหนาวอาการก็ยิ่งรุนแรง ปวด

เร้าทั่วทั้งตัว อาการบวมที่ขาและเท้ามากขึ้น ใบหน้าเหลืองซีดและเกิดอาการบวมเช่นกัน จนถึงปีถัดมา ฤดูร้อนปีเจี่ยจื่อ (甲子 ค.ศ.1924) อาการของใช่จิ่วหยูยิ่งสาหัส นอนครางโทรมอยู่แต่บนเตียง นายแพทย์ที่มีชื่อเสียงต่างกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่าหมดปัญญารักษา คนไข้อย่างเก่งมีชีวิตอยู่ไม่ถึงกินข้าวใหม่ในฤดูใบไม้ร่วง ก่อนถึงฤดูใบไม้ร่วงไม่กี่วัน คนไข้อาการไอหอบหนักมากจนไม่สามารถทานข้าวติดต่อกันถึงสามวันเต็ม สุดท้ายก็หมดสติไป และในระหว่างหมดสตินั้น จู่ๆคนไข้ก็นึกถึงเรื่องพิมพ์หนังเทวราชโองการออกเผยแพร่จะช่วยชีวิตได้ เลยสั่งภารยาไปจุดธูปกลางแจ้ง อธิษฐานว่าจะจัดพิมพ์หนังสือเทวราชโองการ 1000 เล่มออกเผยแพร่ ขอให้เทพเจ้าช่วยปกปักรักษาให้โรคหาย หลังจากภารยาจุดธูปอธิษฐานเสร็จไม่นาน คนไข้ก็หายจากอาการไอแล้วนอนหลับอย่างสบาย

นี่แสดงให้เห็นว่าเทพเจ้ามีจริง แม้อยู่ในความเงียบหรือยามมืดมิดกลางวันหรือกลางคืน สิ่งศักดิ์สิทธิ์จะคอยสอดส่องและตรวจตราอยู่ตลอดกาล ท่านอนุตตรเทพไท่ซั่งกล่าวว่า “บุญกรรมตามสนอง เร็วดั่งเงาตามตัว เป็นเรื่องจริงมิต้องสงสัย” วันรุ่งขึ้น ภารยารีบไปร้านหนังสือ สั่งพิมพ์หนังสือเทวราชโองการ 300 เล่ม แล้วนำไปให้ศาลเจ้า โรงแจช่วยนำออกแจกจ่าย ต่อจากนั้นสั่งพิมพ์เพิ่มอีก 700 เล่มเพื่อเผยแพร่สู่ชาวโลก หนังสือเทวราชโองการเล่มนี้เมื่อเทียบกับหนังสือธรรมะเล่มอื่นแล้ว จะยิ่งทำให้ผู้อ่านสะพรึงกลัว ผู้พิมพ์แจกเมื่ออธิษฐานต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์มักได้ผลสมใจนึก ร้านจัดพิมพ์หนังสือธรรมะหงส์ต้า

(宏大善書莊)เรียกราคาย่อมเยา หวังเพื่อนร่วมชาติทำตามอัตภาพตัวเอง พิมพ์แจกชาวบ้าน ใช้จ่ายไม่มาก แต่จะได้ผลบุญอย่างคาดคิดไม่ถึง มนุษย์ชาติมาถึงปลายยุคแห่งกัป เพื่อขัดเกลาจิตใจคนและจิตใจตัวเอง หมั่นสร้างบุญสร้างกุศลเป็นสิ่งประเสริฐสุด

สาธารณะรัฐจีนปี 13 กลางฤดูหนาวปีเจี่ยจื่อ(甲子)

ใช่จี่วหยูบันทึก ณ บ้านพักนครหนันจิง

ประสิทธิผลของการพิมพ์หนังสือธรรมะออกแจกจ่ายเผยแพร่ของลู่ชิงซิวแห่งอำเภออู๋เจียง (吳江陸清修)

กราบเรียนทุกท่าน

ข้าพเจ้าสืบทอดเป็นนายอำเภอจากบรรพบุรุษในสมัยราชวงศ์ชิง มีอุปนิสัยเถรตรง และเคารพนับถือเทพเจ้ามาตั้งแต่ต้น หลังเปลี่ยนแปลงการปกครองปีซินไห้ (1911 辛亥政變) ข้าพเจ้าเปลี่ยนอาชีพมาทำการค้า

เหตุเกิดเมื่อเดือน 7 ของสาธารณะรัฐจีนปีที่ 10 (ค.ศ.1921) เนื่องจากข้าพเจ้าไปงานส่งศพของญาติตะกุลโจว เจอฝนตกต่อเนื่อง ถนนลื่นข้าพเจ้าหกล้มจนได้แผลฉกรรจ์ที่ขา รักษาเป็นแรมปี ไม่เพียงแต่ไม่หายบาดแผลกลับขยายกว้างจนข้าพเจ้าไม่สามารถลุกเหินไปไหน ทั้งวันนอนอยู่กับเตียงดั่งเช่นคนพิการ

ต่อมาข้าพเจ้าได้ยินว่าคนข้างบ้าน หยางซื่อ (楊氏)มีหนังสือธรรมะแจก ข้าพเจ้าให้คนในบ้านไปขอมาอ่าน เป็นหนังสือเทวราชโองการ

ในหนังสือบันทึกเรื่องกฎแห่งกรรม กงกรรมกงเกวียน เวียนว่ายตายเกิด ทำดีก็จากเคราะห์ร้ายกลายเป็นดี ทำชั่วก็จากดวงดีกลายเป็นเคราะห์ร้าย เป็นต้น ข้าพเจ้ามาตรึกตรองเรื่องของตัวเอง ช่วงเป็นนายอำเภอตัดสินคดี ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะระมัดระวังเรื่องการตัดสิน แต่คงหลีกหนีไม่พ้นมีการตัดสินคดีผิดพลาด เวรกรรมสั่งสม ทำให้ทุกวันนี้มีโรคภัยไข้เจ็บติดตัว แรมปีรักษาไม่หาย เมื่อข้าพเจ้าคิดได้ รีบปฏิญาณต่อหน้าเทพเจ้าเตา ยินดีพิมพ์หนังสือเทวราชโองการออกแจกจ่ายเผยแพร่ เพื่อชดเชยบาปที่เคยก่อ จากนั้นรีบส่งจดหมายสั่งโรงพิมพ์พิมพ์หนังสือ แปลกมาก เมื่อหนังสือธรรมะส่งมาถึงบ้าน ข้าพเจ้าก็สามารถลุกขึ้นนั่งได้ เมื่อหนังสือแจกจ่ายหมด ข้าพเจ้าก็สามารถลงจากเตียงค่อยๆเดิน เวลาผ่านไปไม่นาน ร่างกายก็แข็งแรงเป็นปกติ ทั้งหมดนี้แสดงถึงประสิทธิผลของการพิมพ์หนังสือเทวราชโองการออกแจกจ่าย เพื่อตอบแทนคุณเทพเจ้า ข้าพเจ้าจึงลงบทความโฆษณาฉบับนี้ แนะชาวโลกว่าสิ่งศักดิ์สิทธิมีจริง ไม่เชื่อไม่ได้

ผู้ประกาศ ลู่ชิงซิว คนอำเภออู๋เจียงแห่งมณฑลเจียงซู (江蘇吳江縣城)

บทที่ 6 อานิสงส์ผลบุญจากการปฏิบัติตามคำสอนของหนังสือเทวราชโองการ

บทบันทึก อานิสงส์ผลบุญจากการนับถือและเผยแพร่คำสอนของหนังสือเทวราชโองการ 11 รายการ จากสำนักธรรมฉิวจี่ (求己堂)

** ท่านหวงฟังโจว (黃芳洲公) เป็นอาจารย์ในโรงเรียนหลวงแห่งอำเภอต้าซิง (大興縣) ท่านและฮูหยินท่าน(ภรรยา) ล้วนเป็นคนใจบุญสุนทาน ขณะที่ท่านรับหน้าที่เป็นอาจารย์โรงเรียนหลวงนั้น ได้บริจาคทุนทรัพย์พิมพ์หนังสือธรรมะ พระสูตร หลายสิบรายการ ภรรยาท่านก็บริจาคเงิน พิมพ์หนังสือเทวราชโองการ 1000 เล่ม และปล่อยนกปล่อยปลาเป็นจำนวนพันหมื่นชีวิต

ทั้งคู่มีบุตรชาย 5 คน คนโตชื่อสูหลิน (叔琳) สอบเข้าเป็นขุนนางและได้เป็นที่ 3 ของผู้สอบติดทั้งหมดในปีซินเว่ย (辛未 ค.ศ.1691) ในรัชกาลคังซี (康熙 คังซีเป็นกษัตริย์องค์ที่สองแห่งราชวงศ์แมนจู ค.ศ. 1662——ค.ศ.1722)

บุตรคนที่สองชื่อสูจิ้ง (叔敬) สอบเข้าเป็นขุนนางรับราชการในปีจี๋โฉ่ว (己丑 ค.ศ.1709) ในรัชกาลคังซี (康熙)

บุตรคนที่สามชื่อสูฉี (叔琪) สอบเป็นขุนนางเข้ารับราชการในปีอี่หยิ่ว (乙酉 ค.ศ.1705) ในรัชกาลคังซี

บุตรคนที่สี่ชื่อสูอ่วน (叔琬) สอบเป็นขุนนางในปีจี๋โฉ่ว 己丑 ค.ศ.1709) ในรัชกาลคังซี

บุตรคนที่ห้าชื่อสูเซวียน (叔瑄) สอบเข้ารับราชการในปีกุ่ยซื่อ (癸巳 ค.ศ.1713) จนได้เป็นขุนนางชั้นสูง

** ท่านเมี่ยวกั๋วเหวย (繆國維) เป็นคนอำเภออู๋ในมณฑลเจียงซู (江蘇吳縣人) ปลายราชวงศ์หมิง (天啓 ค.ศ.1621—ค.ศ.1643) สอบได้เป็นราชบัณฑิต(進士) แต่ไม่มีโอกาสรับราชการเป็นขุนนาง ว่างงานอยู่ที่บ้าน

ท่านเมี่ยวชอบซื้อหนังสือเกี่ยวกับกฎแห่งกรรมมาอ่าน เมื่ออ่านจบก็คัดลอกหนังสือธรรมะนั้นแจกจ่ายเพื่อนๆ ถ้าเจอะเจอหนังสือฉีกขาดหรือหลุดลุ่ย ก็จะทำการปะซ่อมให้สมบุญเหมือนเดิม

ปีใดเกิดทุพภิกขภัย ก็จะนำธัญญาหารออกแจกจ่ายชาวบ้าน ปีใดเกิดโรคระบาด ก็จะปรุงยาแจกจ่ายผู้ติดโรค

ปีติงไห้ในรัชกาล สุ้นจื้อ (順治丁亥年 ค.ศ.1647) (รัชกาลสุ้นจื้อเป็นปฐมกษัตริย์ของราชวงศ์แมนจู) บุตรชายชื่อหุ้ยหย่วน (慧遠) สอบเข้าเป็นราชบัณฑิต

ปีติงเว่ยของรัชกาลคังซี (康熙丁未年 ค.ศ.1667) หลานชายชื่อถง (彤) สอบได้เป็นจอหงวน (狀元) (จอหงวนคือผู้ที่สอบได้เป็นที่ 1 ของการสอบราชบัณฑิตในปีนั้นๆ)

หลานชายชื่อจิ่งเซวียน (景宣) ได้เข้ารับราชการเป็นผู้ถ่ายทอดคำสั่ง (หน้าห้อง) ในปีกุ่ยโฉ่ว (癸丑 ค.ศ.1673)

หลานชายชื่อจี้ย่าง (繼讓) สอบได้ราชบัณฑิตในปีอู้เฉิน (戊辰 ค.ศ.1688)

บุตรของ ถง ชื่อยื่อเจ่า (日澡) (แหลนของท่านเมี่ยว) สอบได้ที่สองของราชบัณฑิตทั้งหมดในปีอี่เว่ย (乙未 ค.ศ.1715)

บุตรคนที่สามของถง ชื่อจี่ (己) สอบได้เป็นขุนนางหั้นหลิน (翰林 ตำแหน่งคล้ายราชเลขา) ในปีกุ่ยโฉ่วรัชกาลหย่งเจิ้ง (雍正癸丑年 ค.ศ.1733)

บุตรชายของยื่อเจ่าชื่อจื้อเหยิน (致仁) สอบได้เป็นขุนนางหั้นหลินในปีจี่เว่ยรัชกาลเฉียนหลง (乾隆己未年 ค.ศ.1739)

บุตรชื่อตุนอี้ (敦義) สอบเป็นราชบัณฑิตในปีปิ่งเฉิน (丙辰 ค.ศ. 1736)

บุตรหลานของท่านเมี่ยวกั่วเหวยเป็นขุนนางสูงศักดิ์ เกียรติยศรุ่งโรจน์หลายชั่วคนล้วนเป็นอานิสงส์ของการสร้างกุศลกรรม และเพื่อเผยแพร่ผลบุญที่รับจากการทำตามคำสอนของหนังสือเทวราชโองการ เมี่ยวถงยังบันทึกข้อความข้างต้นโดยลายมือของเขาเอง ที่นำมาตีพิมพ์ในหนัง

สือเล่มนี้ ล้วนเป็นข้อความเดิมตามบันทึก ไม่ได้เพิ่มเติมหรือตัดทอนแม้แต่น้อย

** ท่านเผิงอีอัน(彭一庵) คนฉางโจว(長洲) เป็นคนใจบุญ ปีไหนเกิดทุพภิกขภัยก็จะบริจาคทานช่วยชาวบ้าน พบเห็นหนังสือดี หนังสือธรรมะ ก็จะจัดพิมพ์แจกจ่ายเผยแพร่

บุตรชายชื่อติ้งฉิว(定求) คัดลอกหนังสือเทวราชโองการ 100 เล่มออกแจกจ่าย ต่อมาติ้งฉิวสอบได้จอหงวนระดับจังหวัดและ จอหงวนระดับประเทศ แหลนของท่านเผิงอีอันชื่อฉี่ฟง(啓豐) ก็สอบได้จอหงวนจังหวัดและจอหงวนประเทศ

ลูกหลานของท่านเผิงเป็นขุนนางสืบทอดหลายชั่วคน และเจริญรุ่งเรืองมาจนถึงบัดนี้

** ท่านสีจู๋ถิง(徐竹亭) คนคุนซาน(崑山) เป็นเลขานุการของท่านเสนาบดีเอี๋ยนหวุนจิ้ง(嚴文靖公) ช่วงหนึ่ง มณฑลเจ๋อเจียง(浙江) เกิดอุทกภัย เสนอให้เปิดคลังหลวงนำอาหารแจกจ่ายชาวบ้าน ช่วยให้คนไม่อดตายจำนวนไม่น้อย

บุตรชายท่านชื่อไคจี่(開濟) ยุคปลายรัชกาลฉงเจิง(崇禎 เป็นกษัตริย์ปลายราชวงศ์หมิง) เกิดโจรกบฏ โจรกบฏจับชาวบ้านที่เป็นสตรีเพศหลายร้อยคนมากักขังในคฤหัสถ์ของเขา บังคับให้ไคจี่เป็นผู้เฝ้าและปิดประตูรั้วล็อกไม่ให้เข้าออก หลังจากโจรกบฏจากไป ไคจี่นำ

ทรัพย์สินเงินทองในบ้านทั้งหมดแจกจ่ายแก่สตรีที่ถูกลักพาตัวมา ให้ทุกคนหลบหนีอุ้มมือโจร พร้อมเผาคฤหัสถ์ตัวเอง หอบแม่พิมพ์หนังสือเทวราชโองการ แล้วนำพาครอบครัวหลบภัยโจรกบฏไปอยู่ที่เมืองไท่ชัง (太倉)

ชั่วชีวิตไคจี่ พิมพ์หนังสือเทวราชโองการแจกชาวบ้านจำนวนนับไม่ถ้วน บุตรชายสามคน คนโตชื่อเฉียนเสวีย (乾學) รัชกาลคังซีปีเกิงซือ (康熙庚戌年 ค.ศ.1670) สอบได้ทั่นฮัว (探花 ทั่นฮัวคือผู้สอบได้ที่ 3 ของการคัดเลือกราชบัณฑิตในปีนั้นๆ) เป็นขุนนางถึงขั้นเสนาบดี (เทียบเท่าตำแหน่งรัฐมนตรีในปัจจุบัน)

บุตรคนที่สองชื่อ ปิ่งอี้ (秉義) ปีกุ่ยโฉ่ว (癸丑 ค.ศ.1673) สอบได้ทั่นฮัว เป็นขุนนางสื่อหลาง (侍郎 ตำแหน่งปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าแผ่นดิน)

บุตรคนที่สามชื่อเหวียนหวุน (元文) สอบได้จอหงวน สุดท้ายเป็นถึงอัครมหาเสนาบดี

ต่อมาบุตรชายของเฉวียนเสวียทั้งห้า

สู้กู่ (樹穀) คังซีปีอี่โฉ่ว (康熙乙丑年 ค.ศ.1685) สอบเข้ารับราชการ

จวิ่ง (炯) คังซีปีเหยินซือ (康熙壬戌年 ค.ศ.1682) สอบเข้ารับราชการ

สู้หมิ่น (樹敏) ปีกุ่ยเว่ย ค.ศ.1703) สอบเข้ารับราชการ

สู้ผิง (樹屛) ปีจี่โฉ่ว (己丑 ค.ศ.1709) สอบเข้ารับราชการ

จวิ้น (駿) ปีกุ่ยซื่อ (癸巳 1713) ก็สอบเข้ารับราชการ

** ท่านไช่เพ่ยหลัน (蔡佩蘭) ชาวหูโจว (胡州) เป็นผู้กตัญญูต่อพ่อแม่และรักพี่รักน้อง ใจเมตตาอารี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ แต่ตัวเองมัธยัสถ์ พบคนตกทุกข์ได้ยากมักเข้าช่วยเหลือ แจกจ่ายยาแก่ผู้เจ็บไข้ได้ป่วย ในยามทุกข์ยาก คนจนมาขอหยิบยืมเงินทองก็ไม่คิดดอกเบี้ย ระหว่างเดินทาง ถ้าพบสตรีและเด็กหรือคนเฒ่าคนแก่ได้รับความยากลำบากหลงทาง หรือสัมภาระสูญหาย มักยื่นมือช่วยเหลือ เห็นหนังสือเทวราชโองการสามารถโปรดชาวโลก จึงใช้วิธีหยิบยืมเงินทองให้แก่ผู้ยากไร้โดยแลกเปลี่ยนให้คัดลอกหนังสือเทวราชโองการ ออกเผยแพร่ตักเตือนชาวโลกแทนดอกเบี้ย จนกระทั่งท่านไช่เพ่ยหลันอายุ 84 ปี ไม่มีไข้เจ็บนั่งสมาธิจนสำเร็จมรรคผล คนใกล้ชิดเห็นมีเทพกุลบุตรและเทพกุลธิดามาพาท่านไช่แพ่ยหลันนั่งเทพรถลอยขึ้นสรวงสวรรค์

แหลนชื่อฉี่จุน (啓樽) คังซีปีเกิงซี (康熙庚戌年 ค.ศ.1670) สอบได้จอหงวน

บุตรของฉี่จุนชื่อเซิงเหวียน (升元) ปีเหยินซี (壬戌) สอบได้จอหงวน

** ท่านสวีหวุนจิ้ง (徐文敬) เป็นขุนนางอำมาตย์ในนครหังโจว (杭郡) แต่เป็นคนรักสันโดษ ยึดถือคุณธรรม จริยธรรม ชอบศึกษาสนทนาไตรศาสนาและชีวประวัติของเมธีอริยะปราชญ์ ชอบรวบรวม

เรื่องราวของผลบุญจากการนับถือธรรม เชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม จัด พิมพ์เป็นหนังสือออกเผยแพร่ชักนำชาวโลกมุ่งสู่กุศล มุ่งสู่ธรรม

ไท่ฟูหยิน(คุณแม่)ของท่านสวีหวุนจิ้ง ก็เป็นคนธรรมะธรรมโม วันๆ จะสวดพระนามพระโพธิสัตว์กวนอิม (พระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์เจ้า) พันจบ ชอบสนทนาเรื่องมรรคผล กฎแห่งกรรม สั่งแกะแม่พิมพ์หนังสือมหารัตนเทวราชโองการขึ้นใหม่ และพิมพ์หนังสือเล่มนี้ออกเผยแพร่โปรดสัตว์ชาวโลก ปีไหนเกิดทุพภิกขภัยก็จะสละทรัพย์ช่วยเหลือชาวบ้านและญาติมิตร

ครอบครัวนี้มีบุตรชายชื่อเปิ่น (本) ได้เป็นมหาบัณฑิตในคณะรัฐมนตรี

บุตรชายอีกคนชื่อฉี่ (杞) รับราชการมีตำแหน่งเป็นผู้ตรวจการในมณฑลกันสู้ (甘肅)

หลานชายชื่อเสวี่ยน (烜) รับราชการเป็นขุนนางซื่อหลาง (侍郎)

หลานชายชื่อจิ่งซี (景熹) เป็นขุนนางควบคุมการค้าเกลือหลวง

ปัจจุบันแหลนทุกคนล้วนสอบได้ราชบัณฑิตและเป็นขุนนางทุกท่าน

** ท่านจางเมิ่งก่ง (張孟珙公) มีตำแหน่งเป็นผู้พิพากษาในมณฑลเหอหนาน (河南) เป็นขุนนางใจซื่อมือสะอาด ชอบจัดพิมพ์หนังสือเทวราชโองการ หนังสือสั่งสอนละเว้นการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตของ พระอาจารย์เหลียนฉือ (蓮池 โบกขรณี) และหนังสือเกี่ยวกับพรหมลิขิต

สุดรังเกียจพวกหนังสือโป๊เปลือย หนังสือลามก ตำรายาปลุกกำหนัด ตำรายาป้องกันการตั้งครรภ์ ตำรายาทำแท้ง และเครื่องมือเครื่องใช้ในการพนัน ผู้ใดทำสิ่งเหล่านี้ถูกจับได้จะต้องโทษหนัก ใครสามารถนำจับจะได้รับรางวัลอย่างงาม เจอะเจอภัยหนาวภัยแล้ง ไม่ว่าบ้านเกิดหรือต่างถิ่น ก็จะหาทางเข้าช่วยเหลือแจกจ่ายข้าวของ

ฮูหยินท่าน (ภรรยาท่าน) เป็นคนใจบุญสุนทาน ประหยัดกินประหยัดใช้แต่นำเงินไปพิมพ์หนังสือเทวราชโองการออกแจกจ่าย ทั้งคู่มีบุตรชาย 5 คน

คนโตชื่อเสียง (庠) รัชกาลคังซีปีจี่โฉ่ว (康熙己丑年 ค.ศ. 1709) สอบได้ราชบัณฑิต

คนรองชื่ออิ้งเจ้า (應造) ปีจี่เว่ย (己未) สอบได้ราชบัณฑิต

คนที่สามชื่อเส้าเสียน (紹賢) ปีจี่โฉ่วสอบได้ราชบัณฑิต

คนที่สี่ชื่อชี่หลิง (企齡) ปีอู้จื่อ (戊子年) สอบได้ราชบัณฑิต

คนที่ห้าชื่อจิ่งซิน (景昕) รัชกาลหย่งเจิ้งปีกุ่ยเหม่า (雍正癸卯年 ค.ศ.1723)สอบได้ราชบัณฑิต

ทั้งหมดห้าท่านล้วนได้เป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่

** ท่านเจี่ยงชุนผู่ (蔣春圃) เป็นชาวเมืองฉางโสว (常熟) ถึงครอบครัวจะร่ำรวย แต่ชั่วชีวิตเป็นคนขยันหมั่นเพียร ใช้ชีวิตสมถะเฉกเช่นบัณฑิตยากจน พบเห็นหนังสือแนะนำคนสร้างความดี จะสั่งให้บุตร

หลานจัดพิมพ์หรือคัดลอกแจกจ่ายชาวบ้าน ไม่ตระหนี่ค่าใช้จ่ายเหล่านี้แม้แต่น้อย นับเป็นคนจริงท่านหนึ่ง

บุตรหลานท่านก็เจริญรอยตามบุพการี มุ่งสร้างกุศลกรรมอย่างไม่ย่อท้อ เช่นพิมพ์หนังสือเทวราชโองการ หนังสือตักเตือนมนุษย์งดเว้นการฆ่าสัตว์ออกแจกจ่ายเผยแพร่ หลายสิบปีนี้พิมพ์หนังสือแจกนับจำนวนไม่ถ้วน

มาถึงรุ่นหลานชื่อเฟิน (棻) สอบได้เป็นขุนนาง

แหลนชื่ออี (伊) คังซีปีกุ่ยโฉ่ว (康熙癸丑 ค.ศ.1673)สอบได้เป็นขุนนาง

หลานของหลานชื่อเฉินสี (陳錫) ปีอี่โฉ่ว (乙丑 ค.ศ.1685) สอบได้เป็นขุนนาง

ถิงสี (廷錫) ปีกุ่ยเว่ย (癸未) สอบได้เป็นขุนนาง มีตำแหน่งถึงขั้นมหาบัณฑิต

เหลียนหุย (漣洄) ปีจี่โฉ่ว (己丑) สอบได้เป็นขุนนาง

ผู่(溥) รัชกาลหย่งเจิ้งปีเกิงซี (雍正庚戌年 ค.ศ.1730) สอบได้เป็นขุนนางตำแหน่งจงถัง (中堂)

หลันขึ่น (欄肯) ปีปิ่งอู่ (丙午) สอบได้ขุนนาง

ติ่ง (棡) รัชกาลเฉียงหลงปีซินเว่ย (乾隆辛未年 ค.ศ.1751) สอบได้เป็นขุนนาง

ปฏิบัติตามคำสอนของหนังสือธรรมะ ผลบุญสร้างให้บุตรหลานหลายชั่วคนมีชีวิตขุนนางที่รุ่งโรจน์

** สมัยรัชกาลเจียจิ้ง (嘉靖 ค.ศ.1522──ค.ศ.1566) เมืองหนานชางในมณฑลเจียงซี (江西南昌府) มีชายท่านหนึ่งชื่อ แสงเจ้าติ่ง (熊兆鼎) ศึกษาแพทย์แผนโบราณตั้งแต่อายุยังน้อย

เมื่อช่วงอายุ 19 ปี ท่านเจ้าติ่งมีโอกาสอ่านหนังสือเทวราชโองการโดยเฉพาะ อ่านมาถึงตอนยมโลกตำหนักที่ 2 มีข้อความตอนหนึ่งว่า"ร้านขายยาหรือนายแพทย์เพื่อหวังผลกำไร ใช้ยาที่ไม่มีคุณภาพ ไม่ระบุแหล่งผลิต ใช้ยาที่ไม่ถูกกับโรคมารักษาคนไข้ ต้องถูกลงโทษให้รับทุกข์ใน**สัญชีวมหานรก** (活大地獄) หลังจากนั้นให้ไปรับโทษในอนุนรกอีกต่างหาก"และยังมีข้อความ "ควรมีเมตตาแจกจ่ายยา ช่วยเหลือคนจน พิมพ์หนังสือเทวราชโองการออกเผยแพร่สั่งสอนชาวโลก ควรสำนึกและแก้ไขในสิ่งผิด" เป็นต้น ทำให้เขาตั้งปณิธานว่าจะรักษาคนไข้โดยไม่ยึดผลประโยชน์เป็นหลัก ไม่แบ่งยากรวยมีจน ไม่เกี่ยงว่าอากาศจะหนาวหรือร้อน ใครมีโรคภัยไข้เจ็บก็จะรีบไปรักษา ถ้าคนไข้ยากจนและอ่อนแอ มีความจำเป็นต้องใส่โสมไปช่วยรักษา ท่านหมอติ่งก็จะบดโสมเป็นผงแอบใส่ในยาให้คนไข้ทานโดยไม่คิดมูลค่า ใช้รายได้ที่มาจากคนไข้ร่ำรวย ไปช่วยเหลือจุนเจือคนไข้ยากจนตามแต่ความเหมาะสม ถ้าปีใดเกิดภัยพิบัติ ไปรักษาคนไข้แม้นเป็นหนทางยาวไกลก็จะใช้การเดินเท้า สละการนั่งเกี้ยวเพื่อประหยัดค่าใช้จ่าย ศรีภรรยาท่านก็เป็นกุลสตรีเป็นแม่ศรีเรือนที่ทำตามเจตนารมณ์ของสามี ถึงชีวิตความเป็นอยู่จะเรียบง่ายอย่างใดก็ไม่เคยปริปากบ่น

จนกระทั่งแสงเจ้าติ่งอายุครบ 80 ปี อยู่มาวันหนึ่ง ตื่นเช้าขึ้นมาปรากฏมีผ้าแพรสีแดงผืนใหญ่แขวนอยู่กลางห้องโถง เขียนด้วยอักษรสีทองมีข้อความว่า "ราชโองการจากฟ้า: แสงเจ้าติ่งได้รับการแต่งตั้งให้ไปเป็นยมบาลเมืองในมณฑลฝูเจี้ยน (福建省城隍司)

จากนั้น 3 วัน มีกลิ่นสุคนธ์โอบอวนหอมหวนไปทั่วทั้งบ้าน แสงเจ้าติ่งอาบน้ำผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า นั่งสมาธิจนสิ้นอายุขัยในท่านั่ง

บุตรหลานของแสงเจ้าติ่งหลายชั่วคน ต่างได้รับราชการเป็นขุนนางเจริญรุ่งเรือง เกรียติยศโชติช่วง เป็นที่เลื่องลือของมณฑลจนถึงบัดนี้

** ตระกูลเฉิน (陳) เป็นตระกูลใหญ่ในเมืองไห่หนิง (海甯) เมื่อพลบค่ำ จะให้บ่าวไพร่ไปจุดโคมส่องทางตามถนนหนทางและตรอกซอกซอย เพื่อความสะดวกแก่ผู้สัญจรกลางคืน ช่วงเกิดโรคระบาดก็จะบริจาคยารักษาโรคและโลงศพ ทั้งยังบริจาคที่ดินของตระกูล ให้สร้างเป็นสถานที่ฝังศพสาธารณะ พิมพ์หนังสือเทวราชโองการและหนังสือดีออกแจกจ่าย

คุณงามความดีเหล่านี้ ฟ้าตอบแทนด้วยตระกูลเฉินบังเกิดขุนนางโดดเด่น ชื่อเสียงโด่งดังหลายสมัย เป็นที่เลื่องลือในมณฑลเจ้อเจียง (浙江)

** เศรษฐีอันดับหนึ่งในเมืองหังโจวและมณฑลเจื้อเจียง (浙杭) มีสี่ตระกุลคือ กวน (關) วัง (汪) ซุน (孫) จ้าว (趙) และเป็นตระกุลดังในรัชสมัยนี้

สี่ตระกุลนี้ล้วนมีเมตตาธรรม ชอบช่วยเหลือชาวบ้าน และกระทำติดต่อมาเป็นระยะเวลานาน อย่างเช่น

ตระกุลกวน ท่านปู่ของกวนหวาย (關槐) ช่วงรับราชการอยู่ยังได้เขียนบทอธิบายในบทความโอสถทิพย์

ตระกุลวังก็ปรุงยา จื่อเซี่ยตัน (紫霞丹) ออกแจกจ่ายเป็นระยะเวลายาวนานหลายชั่วคน

ตระกุลซุนจะพิมพ์หนังสือดีออกแจกจ่ายเป็นช่วงๆ โดยเฉพาะช่วงใกล้ๆนี้ได้พิมพ์หนังสือเทวราชโองการตักเตือนชาวโลกออกเผยแพร่

ตระกุลจ้าวปฏิบัติตามคำสอนของหนังสือเทวราชโองการ หมั่นบริจาคเสื้อผ้าเพื่อคลายหนาวแก่คนจน บริจาคโลงศพแก่ศพผู้ยากไร้เป็นต้น

ทั้งสี่ตระกุลมีจิตใจกุศลเช่นนี้ ไม่เพียงแต่ทำให้สี่ตระกุลร่ำรวยทั้งยังบังเกิดขุนนางหลายชั่วคน นี่เป็นหลักฐานของคำว่า "สร้างกุศลมงคลเยือน" และเพื่อเป็นที่ประจักษ์แก่ผู้นับถือ จึงรวบรวมเอาเรื่องจริงเหล่านี้บันทึกลงในหนังสือสำนักธรรมฉิวจี่

บทความทั้ง 11 ตอนนี้เขียนโดยคนแซ่หลี่ตีพิมพ์ลงในหนังสือธรรมของสำนักธรรมฉิวจี่ (求己堂)

บันทึกอานิสงส์ผลบุญจากการนับถือหนังสือเทวราชโองการของสำนักธรรมเคอยุ่นถัง

** สำนักธรรมเคอยุ่นถัง (柯潤堂) มีจดบันทึกไว้ว่า : ในอำเภอบ้านเรามีท่านเฉินจ้งฉาง (陳仲長) เลื่อมใสหนังสือเทวราชโองการมานาน แต่ติดขัดที่โรงพิมพ์ละแวกใกล้เคียงนี้ไม่มีแม่พิมพ์ของหนังสือเล่มนี้ ทำให้หาซื้อหนังสือเล่มนี้ได้ยากมาก

ต่อมามีโอกาสไปทำธุระในเมืองซูเฉิง (蘇城) พักในอารามเก่าแห่งหนึ่ง ได้พบหนังสือเทวราชโองการเล่มหนึ่ง อ่านแล้วรู้สึกสะเทือนขวัญ ขนลุกซู่ ท่านเฉินกล่าวกับพระสงฆ์ในวัดว่า “หนังสือดีในโลกนี้ จะหาเทียบหนังสือเล่มนี้ไม่มีอีกแล้ว หนังสือเล่มนี้ไม่เพียงแต่ผู้ชาญฉลาดอ่านแล้วสามารถเข้าใจและสำนึกได้ทันที ผู้ที่ด้อยการศึกษา ถ้าได้อ่านได้ฟัง ก็จะเกิดการสะพรึงกลัว” ท่านสำนึกในความผิดที่เคยก่อโดยไม่ตั้งใจ เพื่อให้หนังสือเทวราชโองการเล่มนี้สามารถสืบทอดไปยาวนาน และเพื่อให้คนทั้งประเทศหันมามุ่งสู่ธรรมมรรค จึงตั้งปณิธานจะพิมพ์หนังสือเล่มนี้ออกแจกจ่ายทั่วไป เลยขอหนังสือเทวราชโองการที่มีอยู่เล่มเดียวในวัด นำไปให้โรงพิมพ์แกะแม่พิมพ์ตามแบบฉบับของหนังสือ จ่ายค่าแกะแม่พิมพ์ และพิมพ์หนังสือออกเผยแพร่

จากนั้นอีก 3 ปีต่อมา ปีกุ่ยอิ๋ว (癸酉) บุตรชายของท่านเฉินจ้งฉางชื่อเป่าเจี่ยน (寶儉) สอบติดบัณฑิตอำเภอ

ปีถัดมาเจี่ยซี (甲戌) สอบเข้าบัณฑิตมณฑล ได้เป็นที่ 1 ของมณฑล ชื่อเสียงระบือไปทั่วมณฑลอันเฟย (安徽)

ที่กล่าวมานั้นเป็นหลักฐานอันประจักษ์ของคำว่า "สวรรค์ประทานพรแก่ผู้สร้างกุศลกรรม"

** ในบทบันทึกสำนักธรรมเคอยุ่นถังยังมีบันทึกตอนหนึ่งว่า เสนาบดีอิ้ง (應尙書) ในเมืองไถโจว (台州) ช่วงที่ยังศึกษาอยู่ในโรงเรียนชนบท มีอยู่คืนหนึ่งซึ่งเขากำลังคัดลอกหนังสือเทวราชโองการอยู่ใต้แสงเทียน ได้ยินเสียงผีคุยกันว่า " ภรรยาของบ้านนาย ก (某家) เนื่องจากสามีไปทำมาหากินต่างถิ่นเป็นเวลายาวนาน ไม่เพียงไม่ส่งเงินทองกลับบ้านเลี้ยงครอบครัว แม้แต่ข่าวคราวความเป็นอยู่ก็ไม่มี พ่อผัวแม่ผัวคิดว่าลูกชายเขาคงไม่มีชีวิตอยู่ จึงบังคับให้ลูกสะใภ้ไปแต่งงานใหม่ แต่ภรรยานาย ก ไม่ยอม นางคิดจะผูกคอฆ่าตัวตายในคืนพรุ่งนี้ คืนพรุ่งนี้จะมีผีใหม่มาแทนที่ผีตายโหงอย่างข้า"

วันรุ่งขึ้น ท่านอิ้งได้ออกจากโรงเรียนไปตรวจสอบข้อเท็จจริงแต่เช้า พบว่ามีครอบครัวนาย ก จริงอย่างเช่นผีพูด จึงรีบกลับเข้าโรงเรียนแล้วแอบนำแท่นฝนหมึกและพิณโบราณมีชื่อ ซึ่งเป็นสมบัติที่ตกทอดจากบรรพบุรุษของเขา นำไปขายได้เงินมา 4 ตำลึง แล้วปลอมจดหมายลงนามนาย ก แสร้งทำเป็นว่านาย ก ได้ฝากจดหมายและเงิน 4 ตำลึงมาให้

เมื่อพ่อแม่นาย ก ได้รับเงินและจดหมาย เชื่อว่าบุตรชายยังมีชีวิตอยู่และสบายดี จึงไม่บังคับลูกสะใภ้ต้องแต่งงานใหม่ หญิงคนนั้นก็ลอดพ้นจากความตาย

ไม่นานนาย ก ผู้เป็นสามีก็กลับมาบ้านอย่างไม่คาดคิด และทั้งครอบครัวได้อยู่อย่างพร้อมหน้า

ต่อมา ยามราตรีหนึ่ง ท่านอิ้ง ได้ยินเสียงผีสนทนาอีกว่า "ตามหลักข้าพเจ้าควรมีผีใหม่มาแทนที่ข้า แต่น่าเสียดาย นักศึกษาท่านนี้ทำให้เสียการ" ผีข้างเคียงฟังแล้วพลันยุส่งว่า "เมื่อเขาทำให้เสียเรื่อง นายทำไมไม่จัดการกับนักศึกษาท่านนั้นเสีย?" ผีตนนั้นตอบว่า "นักศึกษาท่านนี้หมั่นคัดลอกหนังสือเทวราชโองการแจกเพื่อน และมีใจเมตตาช่วยเหลือคน เวลานี้สวรรค์เบื้องบนได้ลิขิตมาว่านักศึกษาท่านนี้ให้มีตำแหน่งขุนนางถึงขั้นเสนาบดี แล้วผีอย่างข้าจะกล้าไปทำร้ายเขาหรือ"

ต่อมา ท่านอิ้งก็สอบเข้าขุนนาง สุดท้ายได้รับตำแหน่งเสนาบดี

** ท่านโจวเจ๋อฟู (周質夫) ชาวเมืองหลูโจว (蘆洲) เรียนหนังสือจนถึงอายุ 40 ปีก็ยังไม่ประสพผลสำเร็จ (ไม่สามารถสอบเข้าเป็นขุนนาง)

บังเอิญไปเห็นคนฆ่าวัว รู้สึกเป็นการเข่นฆ่าที่ทารุณมาก ยิ่งได้มาอ่านหนังสือเทวราชโองการตอนนรกตำหนักที่ 6 มีข้อความว่า : "ถ้าไม่งดเว้นทานเนื้อวัวและเนื้อสุนัข จะต้องมารับโทษในนรกขุมนี้" ทำให้เกิดความสะพรึงกลัว เลยนำทั้งครอบครัวสาบานว่าต่อจากนี้ไป จะงดเว้นกินเนื้อวัวและเนื้อสุนัข และจะคัดลอกหนังสือเทวราชโองการ

ออกเผยแพร่ กลางปีนั้นเอง ท่านโจวเจ๋อฟูสอบได้ราชบัณฑิตเข้ารับราชการเป็นขุนนาง

ปัจจุบันบุตรหลานท่านต่างมียศศักดิ์ มีชื่อเสียงอันรุ่งโรจน์

ที่บันทึกมาทั้ง 3 รายการ ล้วนเป็นเรื่องจริงที่ได้ฟังได้พบเห็นมา มิใช่นั่งเทียนเขียนขึ้น ทั้งสามเรื่องเป็นหลักฐานแสดงให้เห็นว่า ความรุ่งโรจน์หรือต่ำต้อย ร่ำรวยมีจน ล้วนเกิดจากจิตสำนึกของเรา จิตมุ่งไปทางกุศล ฐานบุญก็จะถูกสร้างขึ้น ฉะนั้นจึงยกเป็นตัวอย่างมาให้ชาวโลกที่มีความจริงใจปฏิบัติตามคำสอนของหนังสือเทวราชโองการรับทราบ

เหวียนเต๋อชูพึ่งประสิทธิผลอันอัศจรรย์ของหนังสือเทวราชโองการช่วยโปรดคุณแม่ที่ล่วงลับและช่วยชีวิตของภรรยา

เหวียนเต๋อชู (袁德初) เกิดในครอบครัวมั่งคั่ง เป็นลูกกำพร้าของเหวียนจิ่นอัน (袁謹安) ชาวเมืองซีหยางโจวในมณฑลเสฉวน (四川西陽州)

เหวียนเต๋อชูเป็นเด็กซูบผอมขี้โรค อายุ 7 ขวบกำพร้าพ่อ มารดานางเส้าสื่อ (邵氏) กังวลสุขภาพของลูกชายมาก ได้ยินคนแนะนำเอาไก่สาวอ้วนพีไปทำน้ำซุปให้เด็กกิน จะเพิ่มภูมิต้านทานและบำรุงร่างกาย

เนื่องจากทำซุปไก่แต่ละครั้งต้องใช้ไก่อ่อน 1-2 ตัว ดังนั้นนางเส้าสื้อ จึงเพาะเลี้ยงลูกไก่ไว้จำนวนมาก วันๆบ่าวไพร่ไปขุดหาตัวหนอนแมลง มด ปลวก มาเลี้ยงลูกไก่ ขุนไว้โตเป็นไก่หนุ่มสาวจะได้เป็นอาหารบำรุงชั้นเลิศของลูกชาย

จนกระทั่งเหวินยเต๋อชูอายุ 15 ปี นางเส้าสื้อก็เกิดโรคผิวหนัง สภาพคล้ายหนอนเจาะ ทั่วทั้งกายคล้ายมีหนอนแมลงมาชอนไชและมีไก่มาจิกตามผิวหนัง ทุกข์ทรมานจนต้องนอนโทรมอยู่บนเตียงไม่สามารถลุกขึ้น แต่ก็ยังสั่งบ่าวไพร่ฆ่าไก่ทำอาหารเสริมอย่างปรกติ

เต๋อชูเห็นเช่นนี้ ทราบว่าเป็นกรรมตามสนองของการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต จึงสั่งยุติการฆ่าไก่ และนำคุณแม่ไปดูสถานที่ฆ่าไก่ ปรากฏว่ามีขนไก่และกระดูกกองเป็นเนินดั่งเช่นภูเขา

ถึงจะหยุดฆ่าไก่ แต่โรคของคุณแม่ก็รักษาไม่หาย ยิ่งนานวันยิ่งสาหัส ทุกข์ทรมานร้องระงมถึง 7 ปี ก่อนสิ้นใจ นางเส้าสือมีเสียงร้องเช่นไก่ขัน ใช้มือสองข้างเกาทั่วร่างจนผิวหนังเลือดไหล และสิ้นใจอย่างน่าเวทนา

เต๋อชูเห็นการตายของคุณแม่ รู้สึกเศร้าเสียใจมาก เพราะตัวเขาคนเดียวแท้ๆทำให้คุณแม่ต้องฆ่าสัตว์ตัดชีวิต สุดท้ายต้องรับทุกข์แสนสาหัสเช่นนี้ จึงปฏิญาณตนว่าต่อไปจะงดเว้นการฆ่าสัตว์

เวลาผ่านไปปีกว่า ญาติผู้พี่ที่แต่งไปตระกุลเฉียน (錢姓) ชื่อหนิงกู (從姊甯姑) ช่วงคลอดบุตรเกิดตกเลือดจนสิ้นชีพ และวิญญาณถูกจับไปถึงยมโลกตำหนักที่ 1 พญายมได้ตรวจทะเบียนรายชื่อผี พบ

ระบุว่านางมีความผิดต้องสิ้นชีพด้วยการตกเลือด จึงสั่งยมทูตนำไปส่งตำหนักที่ 2 เพื่อพิจารณาโทษต่อไป

แต่เวลานั้นมีตุลาการท่านหนึ่งตรวจสมุดประวัติของนางหนิงกู จึงรีบกราบทูลว่า "นางเฉียนเหวียนสื่อผู้นี้ เคยแนะนำแม่สามีอย่าเผากิ่งไม้ทำลายรังมดสามครั้ง เคยแนะนำสามีพิมพ์บทงดเว้นการฆ่าสัตว์ในพระ**สัทธรรมปุณฑริกสูตร** (妙華經戒殺文) 5000 ฉบับ ออกทุนพิมพ์พระสูตรปล่อยสัตว์ของพระอวโลกิเตศวร โพธิสัตว์ 3000 ฉบับ เทพเจ้าเตาได้รายงานให้สวรรค์รับทราบ และสวรรค์เบื้องบนได้อนุญาตเพิ่มอายุขัยแก่นางเฉวียนเหวียนสื่ออีก 35 ปี" เมื่อพญายมได้ยินเช่นนี้ ก็พนมมืออนุโมทนา แล้วสั่งพนักงานเสื้อเขียวถือฉัตรพานางกลับสู่โลกมนุษย์

ช่วงเดินออกจากตำหนักใกล้ประตูสีแดง ได้ยินเสียงเรียก "หนิงกูช่วยข้า" หนิงกูหันไปเห็นผีที่ผมเผ้ารุงรัง ทั่วตัวเลือดไหลเกรอะกรังนางหนึ่ง คืออาสะใภ้เส้าสื่อ (邵氏)ที่ร่วงลับไปนั่นเอง ผีนางพูดไปร้องไปว่า "ข้าอยู่ในยมโลก รับทุกข์แสนสาหัส เมื่อเจ้าฟื้นคืนชีพแล้วช่วยสั่งลูกชายข้า ให้สร้างกุศลกรรมสัตย์จริง ช่วยถ่ายบาปให้ข้า และข้าจะไปให้เข้าฝันเป็นการยืนยันความเป็นจริง"

พูดจบ เห็นภูตผมแดงหน้าตาดุดัน มือถือง่ามเหล็กแทงคอของนางเส้าสื่อแล้วลากนางจากไป หลิงกูตกใจมาก พลันวิญญาณกลับคืนสู่ร่าง ฟื้นคืนชีพมา

จากนั้นหลินกูนำเรื่องที่พบวิญญาณผีในยมโลกมาเล่าให้ผู้เป็นน้องเต๋อชูฟัง เต๋อชูรับฟังเช่นนั้นรีบจ้างคนมาสวดพระอภิธรรม ทำทักษิณานุประทานแก่แม่ผู้ร่วงลับ และตั้งใจไหว้พระไหว้เจ้าทุกวันขึ้น 1 ค่ำ และวันขึ้น 15 ค่ำของเดือน แต่เวลาผ่านไป 19 ปี ก็ยังไม่เคยฝันถึงคุณแม่เส้าสื้อสักครั้งเลย

ภรรยาของเต๋อชูเป็นคนสกุลซือ (施氏) เป็นตระกุลใจบุญ ตั้งแต่ปู่ย่าตาทวดมาล้วนละเว้นการฆ่าสัตว์ ชอบพิมพ์พระสูตรแจกจ่าย เต๋อชูไปธุระบ้านภรรยา ได้พบหนังสือเทวราชโองการโบราณเล่มหนึ่ง รู้สึกยินดี เลยนำกลับบ้านอ่านและคัดลอกแจกเพื่อน เวลาปีกว่า คัดลอกหนังสือได้หนึ่งร้อยยี่สิบกว่าเล่ม และแจกจ่ายออกไปถึง 108 เล่ม

รัชกาลเฉียนหลงปีเกิงอู่ (乾隆庚午 ค.ศ.1750) วันขึ้น 15 ค่ำเดือนอ้าย เต๋อชูกำลังนอนหลับพักผ่อนอยู่ ฝันเห็นคุณแม่เส้าสื้อมาลูบหลังเขาแล้วกล่าวว่า “ลูกข้ากตัญญูยิ่ง เวลานี้ข้าได้พ้นโทษแล้ว ทั้งหมดล้วนอาศัยคุณงามความดีของลูกที่คัดลอกหนังสือเทวราชโองการออกแจกจ่าย ชายหญิงที่อ่านหนังสือที่ลูกแจกแล้วรู้สำนึกมี 49 คน เวลานี้ท่านพญายมอนุญาตให้ข้ามาเข้าฝันลูก เพื่อยืนยันสิ่งที่ลูกทำได้เกิดประโยชน์ และท่านพญายมอนุญาตให้กลับคืนสู่ ณ ที่ฝังศพ สั่งให้ไปเกิดในแดนบุญ ณ วันแรม 3 ค่ำยามชวด และลูกข้าก็ได้รับการเพิ่มอายุขัยจากสวรรค์ด้วย”

เต๋อชูฝันเห็นแม่ รีบถามถึงผู้เป็นบิดาที่ร่วงลับไปแล้วด้วยอาการเศร้าโศก ท่านแม่ตอบว่า “พ่อเจ้าไปเกิดใหม่เป็นบัณฑิตยากจนคนหนึ่งนานแล้ว แต่เนื่องจากพ่อเจ้าหมั่นสร้างกุศล เขียนหนังสือเกี่ยวกับกฎ

แห่งกรรมมาตั้งแต่เยาว์วัย เวลานี้เป็นคนที่ชื่อเสียงรุ่งโรจน์ มียศมีศักดิ์แล้ว" เต๋อชูถามต่อว่าคุณพ่อไปเกิด ณ แห่งหนตำบลใด แม่เส้าสื่อไม่ตอบ ผลักเต๋อชูจนตกใจตื่น

เวลานั้นภรรยาเต๋อชูอยู่ข้างกายพอดี เลยเล่ารายระเอียดในฝันให้ภรรยาฟัง แต่ภรรยาไม่เชื่อ กลับกล่าวว่า "ทั้งหมดล้วนเกิดจากเจ้าคัดลอกหนังสือเทวราชโองการเป็นเหตุ ใจมารเข้าสิง จึงได้ฝันเช่นนี้"

ฟ้าสว่าง เต๋อชูไปยังสถานฝังศพของมารดาแต่เช้า จุดธูปต่อหน้าหลุมฝังศพแล้วกล่าวอธิษฐานว่า "เมื่อคืนลูกได้ฝันถึงคุณแม่ มิทราบเป็นเรื่องจริงหรือไม่? ถ้าหากเป็นเรื่องจริง ขอให้คุณแม่เข้าฝันลูกอีกครั้งจะได้หายความสงสัย"

กลับถึงบ้าน คืนนั้น (วันขึ้น 1 ค่ำเดือนอ้าย) เต๋อชูก็ได้ฝันถึงคุณแม่มาบ้านอีกครั้ง และชี้หน้าลูกสะใภ้แม่นางซือ (施氏)ด่าว่า "เจ้าไม่พอใจสามีคัดลอกหนังสือเทวราชโองการ ลักเอาหนังสือไปฉีกทิ้ง 5 เล่ม กุศลกรรมเกือบจะถูกเจ้าทำลาย อีกไม่นานเคราะห์กรรมกำลังจะมาหาเจ้า แล้วยังกล้ามายุยงให้สามีเจ้าเกิดความสงสัย เจ้าคือหญิงอัปมงคล"

เต๋อชูตกใจตื่น รีบปลุกภรรยาตื่นมาถามหาความจริงเกี่ยวกับเรื่องฉีกหนังสือ แม่นางซือตอบว่า "เจ้าน่าถูกผีเข้าสิง ฉันมีเหตุผล 3 ประการชี้แจงสิ่งที่เจ้าพูดไม่น่าเชื่อถือ

ข้อ 1 บ้านดิฉันเป็นครอบครัวงดเว้นการฆ่าสัตว์ ไม่เคยซื้อสิ่งมีชีวิตเข้าครัว การกระทำเช่นนี้ก็เฉกเช่นพระสงฆ์หรือภิกษุณี

ข้อ 2 บ้านเราวันนี้ไหว้พระ พรุ่งนี้ก็ไหว้พระ ทั้งยังเชิญภิกษุนักพรตมาสวดพระอภิธรรมขมากรรม สิ้นเปลืองเงินทอง ไฉนคนตายไปสิบกว่าปีแล้วยังรับทุกข์อยู่ในยมโลก แต่อานิสงส์จากที่เจ้าคัดลอกหนังสือไม่กี่เล่มกลับช่วยท่านแม่พ้นทุกข์ได้ เป็นเรื่องเหลวไหล เช่นนี้เจ้าก็คือพระมหาเมตตาโพธิสัตว์น่ะสิ

ข้อ 3 เจ้าหาว่าฉันฉีกทำลายหนังสือ หนังสือทุกเล่มก็คัดด้วยมือของเจ้า แจกด้วยมือของเจ้า ที่เหลือก็เก็บด้วยมือของเจ้า ล็อกกุญแจด้วยมือของเจ้าแท้ๆ ฉันแม้แต่หนังสือยังไม่อยากมอง จะมาหาว่าข้าทำลายได้อย่างใด

เจ้าเชื่อว่าท่านแม่มาเข้าฝันเจ้า ฉันว่าทั้งหมดเกิดจากเจ้าคัดลอกหนังสือเทวราชโองการจนมารเข้าสิงต่างหาก ไม่ใช่เป็นการฝันจริง ฉันว่าอีกไม่นาน ช้าเร็วคงต้องบ้าแน่ๆ”

เต๋อชูได้ฟังเช่นนั้นก็เกิดความลังแลใจ ไม่ทราบจะเชื่อใครดี

คืนวันแรม 2 ค่ำ ผีนางเส้าสื้อก็เข้าฝันแม่นางหนิงกู(甯姑) และเข้าฝันซือฟู่ (施馥)ที่บ้านลูกสะใภ้ บอกเขาทั้งสองว่า ที่ลูกชายเกิดความลังแลไม่เชื่อมั่น ล้วนเกิดจากคำพูดของลูกสะใภ้

และแล้วคืนนั้น ผีนางเส้าสื้อยังกลับบ้านให้ลูกชายเข้าฝัน และพาลูกสะใภ้มาด่าต่อหน้าลูกชายว่า “สะใภ้เลว นี่นางลืมไปหรือว่าวันขึ้น 6 ค่ำ เดือน 7 ของปีที่แล้ว เจ้าพานางโจวฟ่งกู (周鳳姑) คนข้างบ้านมาร่วมปักผ้าและนั่งโต๊ะเดียวกันอยู่ที่บ้าน เจ้ายังนำหนังสือเทวราชโองการเล่มหนึ่งสอดอยู่ใต้ลายปักลองเท้า พอถึงคืนวันขึ้น 7 ค่ำ เดือน 7 เจ้า

โกรธสามีที่ไม่อนุญาตพานางฟังกูคนข้างบ้านเข้ามาในบ้าน เลยนำหนังสือ 5 เล่มไปฉีกทิ้ง รุ่งเช้า วันขึ้น 8 ค่ำ เดือน 7 น้องชายเจ้าซือฟู่ (施馥) มาเยือนที่บ้าน เห็นหนังสือถูกฉีกขาด เลยแอบเอากระดาษห่อหนังสือเหล่านั้นแล้วบอกสามีเจ้าว่าจะเอาหนังสือไปแจก ซือฟู่กลับถึงบ้านใช้ความพยายามซ่อมปะหนังสือขึ้นใหม่ เขียนแต่งเรียบร้อยโดยไม่ตกหล่น แล้วนำหนังสือไปแจก นี่คือกุศลกรรมของซือฟู่ และยมโลกได้บันทึกคุณงามความดีซือฟู่ไว้แล้ว ต่อมาเนื่องจากลูกชายข้าเก็บหนังสือและใส่กุญแจอย่างมิดชิด เจ้าจึงไม่สามารถนำไปทำลาย เวลานี้เจ้ายังมาพูดเท็จบ่ายเบี่ยงอีก ยังกล้ามาพูด 3 ข้อที่ไม่น่าเชื่อถือ ยิ่งทำให้มีบาปมากขึ้น รู้หรือเปล่า เทพเจ้าเตาบ้านเราอนุญาตให้ผีร้ายเข้ามาก่อกวนในบ้าน เภทภัยกำลังมาเยือน ข้าทนดูไม่ได้" พูดจบ นางผลักของหัวเตียงให้ตกหล่นแล้วเดินออกไป

ผัวเมียทั้งคู่ตกใจตื่น เต๋อชูรีบจุดตะเกียงถามหาความจริงจากภรรยา นางตอบว่า "จะเชื่อก็มี ไม่เชื่อก็ไม่มี"

เวลานั้นพลันเห็นเงาทมิฬพุ่งเข้าในเตียง นางรู้สึกหนาวสะท้าน เลยรีบบอกสามีว่า "ต่อไป พี่ท่านก็ตั้งใจคัดหนังสืออีกหลายร้อยเล่มออกเผยแพร่ เชื่อว่ามี ดีกว่าไม่เชื่อ"

เมื่อเต๋อชูได้ยินภรรยาพูดเช่นนี้ เข้าใจทันทีว่าภรรยาทำลายหนังสือเทวราชโองการนั้นเป็นจริง และแอบดีใจที่มารดาผู้บังเกิดเกล้าได้หลุดพ้นจากห้วงทุกข์ ได้ไปผุดเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้ง ยิ่งทำให้เขาเชื่อถือความศักดิ์สิทธิ์ของหนังสือเทวราชโองการมากขึ้น แต่เวลานี้ภรรยา

เขากำลังตั้งครรภ์ และเภทภัยกรรมตามสนองก็กำลังจะมาถึง ทำให้เขาทั้งดีใจ ทั้งกลัดกลุ้มอย่างบอกไม่ถูก

ในคืนนั้นเอง แม่นางซือเกิดอาการจับไข้ตัวร้อนและปวดหลังอย่างแสนสาหัส เต๋อชูรีบไปเชิญหมอสูติมารักษา หมอมาตรวจอาการคนไข้แล้ว ว่าอาการที่เกิดขึ้นไม่เกี่ยวกับร่างกายภายใน ปฏิเสธการรักษา เต๋อชูไปเชิญหมออื่นมาตรวจใหม่ ต่างบอกว่าตำแหน่งที่ปวดบวมเปล่งคนไข้หน้าซีดปากคล้ำ ยิ่งช่วงใกล้คลอด เป็นช่วงอันตรายยากแก่การรักษา ต่างปฏิเสธให้ยา

เต๋อชูอยู่ในช่วงกระวนกระวายยากที่ตัดสินใจนั้น น้องเมียชื่อซือฟู่และญาติผู้พี่หนิงกูมาเยือนที่บ้าน เห็นคนไข้อยู่ในสภาพอันตรายเช่นนี้ต่างหวาดหวั่นพรั่นพรึง ต่างเล่าความฝันเมื่อคืน ปรากฏว่าสอดคล้องกันหมด และซือฟู่บอกกับเต๋อชูว่าที่ทำลายหนังสือเทวราชโองการ 5 เล่มนั้นเป็นเรื่องจริง บาปกรรมนี้ใหญ่หลวงนัก มีแต่อธิษฐานวอนขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้อภัย

เต๋อชูได้ฟังเช่นนั้น รีบรี่เข้าไปในครัว จุดธูปอธิษฐานต่อเทพเจ้าเตาว่า จะคัดลอกหนังสือเทวราชโองการ 100 เล่มแทนภรรยา เพื่อชดเชยและขมาบาปที่เคยก่อ เมื่ออธิษฐานเสร็จ แม่นางซือก็ตื่นจากการหมดสติ รีบเข้าไปในครัวคุกเข่าต่อหน้าเทพเจ้าแล้วกล่าวว่า ต่อจากนี้ไปจะเชื่อถือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ จะเชื่อถือหนังสือเทวราชโองการ จะนำเงินสะสมที่ได้จากงานปัก และนำของกำนัลที่มีค่าไปขายเพื่อเป็นทุนจ้างคนคัดหนังสือเทวราชโองการ เพื่อชดเชยและขมาบาปที่ตัวเองก่อ เมื่อ

กล่าวคำอธิษฐานจบ ทันทีนั้นเห็นคนแต่งชุดโบราณใส่หมวกขุนนางเดิน เข้ามาบ้าน ใช้ชายเสื้อโบกไปที่เตียงนอน เงาทมิฬก็สลายไป

ตกบ่าย อาการตัวร้อนของแม่นางซือก็ลดลง ก้อนเนื้อแข็งบวมแปร่งที่แผ่นหลังแม่นางก็จางหายและไม่ปวดอีกเลย

วันรุ่งขึ้น แม่นางซือได้คลอดบุตรเป็นชาย แม่ลูกอาการปกติและแข็งแรงทั้งคู่

เรื่องนี้เป็นเรื่องจริง เต๋อชูไม่กล้าเก็บเป็นเรื่องลับ หนังสือเทวราชโองการที่เต๋อชูได้คัดหลังจากเรื่องเกิดขึ้น หรือหนังสือเทวราชโองการที่เต๋อชูจ้างผู้อื่นคัดลอก ล้วนได้บันทึกเรื่องจริงนี้อยู่ท้ายเล่ม

เรื่องนี้ไม่เพียงแต่จะประกาศให้ชาวโลกรู้ว่าแม่นางซือ จากเป็นคนบาปของหนังสือเทวราชโองการกลายเป็นผู้สร้างคุณูปการแก่หนังสือเทวราชโองการ และจะย้ำให้ทุกท่านทราบว่า ทุกท่านควรสำนึก ทุกท่านควรเชื่อถือคำสอนของหนังสือเทวราชโองการ

(บทความนี้บันทึกในท้ายหนังสือเทวราชโองการของอำเภอจุนอี้)

ท่านจี้เลี่ยงกล่าวว่า “ก่อนหน้านั้น ข้าพเจ้าผ่านอำเภอจุนอี้ อ่านท้ายเล่มของหนังสือเทวราชโองการไม่ปรากฏมีบทความตอนนี้ แต่ต่อมาผ่านมณฑลเจ้อเจียง เห็นหนังสือเทวราชโองการฉบับใหม่ ท้ายเล่มมีบทความตอนนี้พิมพ์เพิ่มเติม ข้อความเหมือนกัน รายละเอียดอาจแตกต่างเล็กน้อย จึงเขียนบันทึก ณ ที่นี้ เพื่อยืนยันเรื่องที่เล่ามาเป็นเรื่องจริง

หนังสือเทวราชโองการชี้นำอนาคตเซี่ยเจี้ยนหม้อในความฝันอย่างอัศจรรย์

** เซี่ยเจี้ยนหม้อ (夏建謨) ฉายาเอี๋ยวเฉียว (有橋) เป็นผู้มีชื่อเสียงในด้านกตัญญูและซื่อสัตย์สุจริตของอำเภอเฉินยถัง (錢塘) ท่านบันทึกเรื่องตัวท่านที่มีส่วนเกี่ยวกับหนังสือเทวราชโองการว่า

"ปีอู้อิ๋น (戊寅) ซึ่งตรงกับรัชกาลเจียชิ่งปีที่ 23 (嘉慶二十三年 ค.ศ.1818) ข้าพเจ้าได้เตรียมสอบ ณ บ้านพักเซวียนโซ่วหลู (諼壽蘆) ของสกุลเกา

เดือน 4 ของปีนั้น ข้าพเจ้าค้นหาหนังสือเก่าบนชั้นวางหนังสือพบหนังสือเทวราชโองการเล่มหนึ่ง อ่านแล้วรู้สึกเป็นหนังสือที่มีเหตุมีผล ทั้งยังใช้คำศัพท์ง่ายๆ แม้บุรุษหรือสตรีที่ไม่ได้รับการศึกษาสูงอ่านแล้วก็สามารถเข้าใจ เลยตั้งปณิธานว่าจะนำไปพิมพ์แจกชาวบ้านสัก 100 เล่ม

เวลาผ่านไปหลายวัน นำหนังสือเทวราชโองการกลับมาอ่านใหม่ มีความรู้สึกว่าเรื่องราวต่างๆในหนังสือมีบางส่วนอาจจะเป็นเท็จก็ได้ บัณฑิตหยูอย่างเราสมควรหรือที่จะนำมาพูด เลยล้มเลิกความตั้งใจ จากนั้นในใจก็ลืมหนังสือเล่มนี้ไปเลย

เมื่อถึงเวลาสอบ ข้าพเจ้ากระวีกระวาดเข้าสนามสอบ ผ่านการสอบสามสนาม ข้าพเจ้ากลับถึงบ้าน บันทึกข้อสอบที่สอบมา รู้สึกมี

คำตอบสองประโยคตอบได้ไม่เป็นที่น่าพอใจ กลัวว่าการสอบเที่ยวนี้อาจจะสอบไม่ติด รู้สึกโมโหตัวเองและกังวลใจยิ่ง

ช่วงม่อยหลับไปนั้น ฝันเห็นคนแต่งชุดโบราณ หนวดยาว มีผ้ามัดผมจนสูง ดูคล้ายราชบัณฑิตซูตงพอ (蘇東坡) ข้าพเจ้ารีบถามหาเรื่องข้อสอบและเรื่องอนาคต ได้รับการชี้แนะว่า "คนอย่างเธอ ข้าย่อมรู้จักดี เมื่อเล็งศรย่อมถูกเป้า เมื่อรถออกเดินทาง ย่อมถึงที่หมาย เป็นห่วงไปใย? แต่หนังสือเทวราชโองการที่เจ้าเห็นก่อนหน้านั้น ทำไมไม่รีบนำไปพิมพ์เผยแพร่?" ข้าพเจ้าช่วงนั้น ลืมหนังสือเล่มนี้ไปเสียสนิท เมื่อถูกถาม ข้าพเจ้าตอบด้วยความหวาดกลัวว่า "เทวราชโองการเป็นเรื่องจริงหรือ?" บัณฑิตท่านนั้นตอบว่า "นรกในยมโลกก็คือนรกในใจคน ถ้าจิตใจคนไม่มีนรก นรกในยมโลกย่อมว่างเปล่า เธอเป็นคนเข้าใจปัญหา แต่ทำไมไม่เข้าใจถึงเหตุผลข้อนี้ อย่าสงสัย อย่าลังแล รีบนำไปพิมพ์แจก"

ข้าพเจ้าตกใจตื่นขึ้นมา แต่ไม่กล้านำเรื่องในฝันไปเล่าให้ใครฟัง คอยจนผลสอบประกาศ โชคดีสอบติด จึงรีบสั่งพิมพ์หนังสือเทวราชโองการ 100 เล่ม และบันทึกข้อความตอนนี้เพื่อเป็นหลักฐานยืนยัน

** หนังสือเทวราชโองการ คือหนังสือที่สอนให้ชาวโลกรู้ซึ้งถึงกฎแห่งกรรม เข้าใจบาปบุญคุณโทษของมรรคผล

ท่านจิ้งกง (敬公) คุณปู่ของข้าพเจ้า เคยพิมพ์หนังสือเทวราชโองการออกแจกจ่ายเผยแพร่ แนะนำผู้คนสร้างกุศลกรรมจะได้รับอานิสงส์ผลบุญ

ฤดูใบไม้ร่วงปีที่แล้ว เซี่ยเอี่ยวเฉียว (夏有橋) เพื่อนวัยเดียวกับข้าพเจ้า ได้ลางจากนิมิต พิมพ์หนังสือเทวราชโองการ 100 เล่มออกเผยแพร่และนำมาให้ข้าพเจ้าหนึ่งเล่ม ข้าพเจ้าอ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว เกิดความเร่าร้อนอยากพิมพ์หนังสือออกแจกจ่าย แต่เสียดายขาดทุนทรัพย์

วสันต์ของปีนี้ โชคดีภรรยาได้กำเนิดบุตรชาย ญาติมิตรนำของขวัญเงินทองมาแสดงความยินดี เพื่อบรรลุปณิธานที่ตั้งไว้ ข้าพเจ้ารวบรวมเงินทองที่ได้มา นำไปพิมพ์หนังสือเทวราชโองการ 500 เล่ม นำออกเผยแพร่

ขอแนบบทความนี้ไว้เป็นหลักฐาน สีเซวียน (徐暄)จากอำเภอเฉียนถัง (錢塘) น้อมคารวะ

บันทึกความอัศจรรย์ของหนังสือเทวราชโองการจาก การอธิษฐานช่วยรักษาโรคของสกุลเกาและสกุลเก๋อ

** บทบันทึกของเกาหลัน (高瀾) แห่งอำเภอเหยินเหอ (仁和) มีตอนหนึ่งบันทึกไว้ว่า : น้าชายข้าพเจ้าเซี่ยเอี๋ยวเฉียว (夏有橋) ฤดูใบไม้ร่วงปีที่แล้วได้รับความกรุณาผ่านการสอบคัดเลือกระดับอำเภอ วันขึ้น 11 ค่ำ เดือน 9 ข้าพเจ้าไปแสดงความยินดีกับน้าชาย ท่านมอบหนังสือเทวราชโองการให้ข้าพเจ้า 1 เล่ม พร้อมเล่าเรื่องในความฝันให้ฟัง ข้าพเจ้าฟังแล้วรู้สึกแปลกประหลาดใจมาก

ช่วงนั้นพอดีบุตรชายข้าพเจ้าเจิงเสี่ยน (增顯) เป็นโรคหัด เวลาผ่านไป 3-4 วัน หัดยังไม่ปรากฏชัด

วันขึ้น 15 ค่ำ ภรรยาเฝิงสื่อ (馮氏) บุตรสาวเจินชิง (貞卿) ก็ติดเชื้อหัด ต่อมาบ่าวคนหนึ่งและสาวใช้อีกคนหนึ่งก็ติดเชื้อหัดเช่นกัน ข้าพเจ้าเห็นเช่นนั้นรู้สึกกระวนกระวายมาก

คืนต่อมา ข้าพเจ้าจุดธูปพร้อมเขียนฎีกาถวายและขอขมากรรมต่อสิงศักดิ์สิทธิ์ พร้อมแสดงความปรารถนาจะปล่อยสัตว์สามแสนชีวิตและพิมพ์หนังสือเทวราชโองการ 300 เล่มออกแจกจ่ายเผยแพร่

เวลาผ่านไปไม่ถึงสิบวัน ที่บ้านก็หายจากโรคหัด 4 คน แต่เนื่องจากลูกชายร่างกายอ่อนแอ พิษหัดไม่สามารถขจัดหมด กกหูซ้ายเชื้อปะทุจนกลายเป็นหนอง ยิ่งแปลกกว่านั้น ภรรยาข้าพเจ้าเฝิงสื่อเชื้อหัดไม่ยอมปะทุ หลบซ่อนมองไม่ชัดเจน แพทย์ผู้รักษากังวลกลัวเชื้อจะซ่อน

ใน แต่หลังจากข้าพเจ้าเผาฎีกา คนไข้กินยาเหงื่อออกสามครั้ง โรคหัดทั้งสองก็หายขาด

การได้รับความเมตตาจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ คุ้มครองให้คนทั่วทั้งบ้านปลอดภัย ความอัศจรรย์ของหนังสือเทวราชโองการ มีผลปรากฏชัดในเวลาอันใกล้ ยิ่งทำให้ข้าพเจ้าจะไม่เชื่อความฝันของน้าชายเซี่ยเอี๋ยวเฉียวไม่ได้

** บทบันทึกของเก่อหวี่เถียน (葛雨田) แห่งเมืองซูโจว (蘇州) บันทึกไว้ว่า : ท่านเซี่ยเอี๋ยวเฉียวเป็นคนมีชื่อเสียงด้านกตัญญูและซื่อสัตย์สุจริตในเมืองหังโจว ปีอู้อิ๋น (戊寅 ค.ศ.1818)มาที่บ้านข้าพเจ้า มอบหนังสือเทวราชโองการหนึ่งเล่มเป็นของกำนัล เมื่อข้าพเจ้าเปิดอ่านถึงประโยค " นรกในโยมโลกก็คือนรกในใจคน" ทำให้ข้าพเจ้าสำนึกในกฎแห่งกรรมทันที

ปีจี๋เหม่า หลานชายคนโตของข้าพเจ้าไม่สบาย อาการหนักมาก ข้าพเจ้าเขียนฎีกาถวายสิ่งศักดิ์สิทธิ์และนำไปอธิษฐานในกลางแจ้งว่า ถ้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยรักษาโรคหลานชายคนโตให้หาย จะตอบแทนด้วยพิมพ์หนังสือเทวราชโองการออกเผยแพร่ จากนั้นอาการไข้ของหลานชายก็ดีขึ้น จนกระทั่งหายขาด

เดือนยี่ของปีซิงซื่อ (辛巳 ค.ศ.1821) บุตรชายคนโตอิ๋นเลี่ยง (寅亮) เป็นโรคคอตีบ อาการสาหัส ข้าพเจ้าร้อนลนและจนปัญญามีแต่จุดธูปแล้วไปกลางแจ้งอธิษฐานให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยเหลือ และตั้ง

ปณิธานจะพิมพ์หนังสือเทวราชเพิ่มอีก อธิษฐานเสร็จไม่นาน อาการลูกชายก็จากร้ายกลายเป็นดี

เพื่อขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครอง คราวก่อนไหว้วานเพื่อนไปสั่งพิมพ์หนังสือเทวราชโองการ 300 เล่มเพิ่งแจกหมด เที่ยวนี้จะไปหังโจวสั่งพิมพ์ใหม่อีก 300 เล่ม แต่เที่ยวนี้ต้องนำหนังสือไปแจกต่างถิ่น เพื่อหนังสือสามารถเผยแพร่สู่โลกกว้างและแนะนำชาวโลกให้ทราบว่า ผู้ใดนอบน้อมปฏิบัติตามหนังสือเล่มนี้ ผลบุญที่ได้รับก็ไร้ขอบเขต

** หนังสือรวมบทบันทึกสำนักธรรมฉิวจี่แห่งสกุลหลี่บันทึกไว้ว่า : ท่านหลิวเสวียเฉา (劉學潮) แห่งอำเภอซันอิน (山陰) รัชกาลเฉียนหลง (乾隆) ปีปิ่งเซิน (丙申 ค.ศ.1776) พาครอบครัวเดินทางไปนครหลวงปักกิ่งเพื่อเตรียมการสอบ

ในระหว่างการเดินทาง วันหนึ่งได้พบแม่นางเสื้อแดงนางหนึ่งมาขวางหน้าและพูดกับเขาว่า “ในช่วงข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ ปรารถนาจะพิมพ์หนังสือเทวราชโองการ 100 เล่มออกเผยแพร่ แต่ท่านมาขัดขวาง หาว่าการพิมพ์หนังสือไม่เกิดประโยชน์อันใด ทำให้ข้าตายแล้วต้องรับกรรมในนรกภูมิ”

ท่านหลิวเห็นผู้หญิงคนนั้นแล้วรู้สึกตกใจมาก เพราะแม่นางคนนี้คือคนใช้ในบ้าน แม่นมเจิ้ง (鄭媽媽)ที่ล่วงลับไปนั่นเอง

จากวันนั้น ท่านหลิวก็ล้มป่วยจนต้องเดินทางกลับบ้านเกิด วิญญาณของแม่นมเจิ้งยังไม่ยอมจากไป มักมาป้วนเปี้ยนปรากฏให้ท่านหลิวเห็นอยู่เนืองๆ

ภรรยาท่านหลิวแม่นางเจียงสื้อ (姜氏) เห็นการณ์เช่นนี้เลยอธิษฐานต่อวิญญาณแม่นมเจิ้งว่า จะจัดพิมพ์หนังสือเทวราชโองการแทนสามีเพื่อชดเชยความผิด และพิมพ์จำนวนเพิ่มเป็นสองเท่าของแม่นมเจิ้งที่เคยปรารถนาไว้

และแล้ว ท่านหลิวก็ใช้เสียงและสำเนียงการพูดแบบแม่นมเจิ้งพูดกับภรรยาตนเองว่า "โรคของนายท่านเกิดจากอายุขัยท่านจวนจะสิ้น ข้าพเจ้ามาพูดเรื่องนี้เพื่อชี้แจงให้ทราบ และเตรียมรับนายท่านไปสู่ปรโลกพร้อมกัน เวลานี้ นายหญิงยอมช่วยพิมพ์และช่วยแจกจ่ายหนังสือเทวราชโองการแทนข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าพลอยได้ผลบุญอานิสงส์นี้จนได้ไปผุดเกิด แต่ถ้านายหญิงยอมช่วยพิมพ์หนังสือเพิ่มอีกเท่าตัวแทนนายท่านก็สามารถช่วยยืดอายุขัยนายท่านได้ด้วย"

แม่นางเจียงสื้อฟังเช่นนั้น รีบบริจาคเงินพิมพ์หนังสือแทวราชโองการ 400 เล่มและนำออกแจกจ่ายเพื่อนฝูงญาติมิตร

เวลาผ่านไปครึ่งเดือน ท่านหลิวและภรรยาพร้อมฝันเห็นแม่นมเจิ้งมาขอบคุณทั้งคู่ และแสดงความยินดีกับทั้งสองว่า "เนื่องจากหนังสือธรรมของท่านที่พิมพ์ออกเผยแพร่ ทำให้หลายคนอ่านแล้วรู้สำนึกท่านพญายมราชอนุญาตให้บ่าวไปผุดเกิด และเพิ่มอายุขัยให้แก่นายท่าน

ทั้งนี้ล้วนเป็นอานิสงส์ของนายหญิง และท่านจะได้รับผลบุญต่อไปในภายภาคหน้าไม่รู้จบสิ้น”

สามีภรรยาเมื่อตื่นขึ้น ถามหาความฝันเมื่อคืนต่างตรงกัน จากนั้นไม่นาน ท่านหลิวก็หายจากการเจ็บป่วย

บันทึกโดยหลอเหลี่ยงฟงแห่งจู๋ซี

** บทบันทึกสำนักธรรมฉิวจี่ถังยังมีบันทึกอีกตอนหนึ่งว่า : ท่านฉิวฟู่ชู (裘復初) ชาวนครหนันจิง (南京) ช่วงที่บิดามารดายังมีชีวิตอยู่ เขาเป็นผู้มีชื่อเสียงในด้านกตัญญูกตเวที ภรรยาเสียชีวิตไปตั้งแต่ลูกอายุยังน้อย ลูกชายชื่อต้าหยง (大榮) ก็เป็นคนกตัญญูและมีจิตอันเป็นกุศล แต่ท่านฟู่ชูเป็นคนไม่เชื่อเรื่องผีสางเทวดา ไม่เชื่อเรื่องสวรรค์หรือนรก

ปีเหยินจื่อในรัชกาลเฉียงหลง (乾隆壬子 ค.ศ.1792) ฟู่ชูไปทำการค้าที่เมืองซูโจว ขากลับนำหนังสือเทวราชโองการกลับมาเล่มหนึ่ง พ่อลูกทั้งสองได้อ่านหนังสือเล่มนี้ แต่ฟู่ชูอ่านแล้วหัวเราะว่าเป็นเรื่องเหลวไหล นำหนังสือไปเก็บไว้ที่สูง ส่วนลูกชายต้าหยงอ่านแล้วกลับเชื่อถือว่าเป็นเรื่องจริง ใจอยากจะนำไปพิมพ์ออกแจกจ่ายเผยแพร่ แต่กลัวท่านพ่อรู้เข้าจะถูกดุด่า เลยพับโครงการนี้ไว้

ปีกุ่ยโฉ่ว (癸丑 ปีถัดมา ค.ศ.1793) ฟู่ชูเกิดไม่สบายหนัก เลยบ่นกับบุตรชายว่า “ ช่วงนี้ พ่อเจ้ามักฝันเห็น ผีที่หน้าตาน่าเกลียดน่ากลัวและแปลกประหลาด มารวมตัวป้วนเปี้ยนอยู่ในบ้านเรา พ่อเจ้าจึงทราบ

ว่าเรื่องผีนั้นมีจริง เมื่อผีมีจริง เชื่อว่าเรื่องนรกในยมโลกย่อมมีจริง น่าเสียดายที่พ่อเจ้าไม่น้อมนับถือหนังสือเทวราชโองการมาตั้งแต่ต้น"

เมื่อผู้เป็นบุตรได้ยินคำพูดของบิดา รีบปฏิญาณจะพิมพ์หนังสือเทวราชโองการ 300 เล่มออกเผยแพร่

ต่อมาฟู่ชูได้ยินผีพูดว่า "เขาใกล้จะตายแล้ว เทพเจ้าเตาจะสลักคำว่า "ปฏิบัติตาม" ไว้บนหน้าผากเขา" แต่แล้ว อีกไม่นาน ฟู่ชูก็ได้ยินเสียงผีร้องเรียกพรรคพวกจากข้างนอกว่า "ราชโองการของเง็กเซียนฮ่องเต้มาถึงแล้ว พวกเรารีบกระจายหนีเถอะ มิเช่นนั้นจะถูกยมโลกลงโทษ" จากนั้นไม่นาน ฟู่ชูก็หายจากอาการเจ็บป่วย

บันทึกคำพูดของฉิวต้าหยงที่สนทนากับหลินจวง

** หนังสือรวมบันทึกของสำนักเคอยุ่นถังแห่งสกุลเคอ มีบันทึกตอนหนึ่งว่า : ท่านหลิวเต๋อสั้น (劉得善) เป็นชาวจิ้งหลิง (竟陵) ในมณฑล หูเป่ย (湖北) มีบุตรชายชื่อเทียนหวี้ (天裕) วันหนึ่งได้เจ็บป่วยจนยากแก่การเยียวยา หมอที่มารักษาต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า "ถึงนายแพทย์เปี่ยนเชี่ยว (扁鵲 เป็นนายแพทย์ชื่อดังในสมัยจีนโบราณยุคจั้นกั๋ว 戰國 ปี 475-221 ก่อนคริสตศักราช) กลับชาติมาเกิดใหม่ก็ไม่สามารถรักษา" คำพูดของนายแพทย์ทำให้คนทั้งบ้านตื่นตระหนกมากจนทำอะไรไม่ถูก ท่านเต๋อสั้นเลยเปลี่ยนมาตั้งจิตอธิษฐาน ขอความ

เมตตาจากฟ้า ช่วยให้ลูกชายหายจากไข้เจ็บ และปฏิญาณว่าจะพิมพ์หนังสือเทวราชโองการจำนวน 100 เล่ม เพื่อโปรดชาวโลก

เป็นเรื่องแปลก เมื่อเต๋อชูอธิษฐานเสร็จไม่นาน สีหน้าของลูกชายก็ค่อยๆดีขึ้น เต๋อชูรีบเชิญหมอที่รักษามาดูคนไข้อีกที คุณหมอตรวจอาการคนไข้แล้วอุทานว่า “ แปลกมาก แปลกมาก ทำไมตอนเย็นมาตรวจอาการคนไข้ต่างจากตอนเช้าราวฟ้ากับดิน?” คุณหมอจึงเจียดยารักษาผ่านไป 10 วัน คนไข้ก็หายเป็นปรกติ

** หนังสือรวมบทบันทึกของเคอยุ่นถังยังมีบันทึกอีกตอนหนึ่งว่า : ท่านเฉินเคอะควน (陳克寬) แห่งอำเภอสั้งหยวน (上元) มีญาติชื่อพันจิ่งเฟิง (潘景峕) เนื่องจากป่วยหนัก ใช้ยาอะไรก็รักษาไม่ได้ผล เฉินเคอะควนไปเยี่ยมคนไข้ ตั้งใจจะแนะนำคนไข้พิมพ์หนังสือเทวราชโองการออกเผยแพร่ แต่ไปถึงคนไข้อาการสาหัสจนหมดสติ ไม่สามารถพูดจาได้

ต่อมา วิญญาณคนไข้ได้เข้าไปนรกภูมิ พบพระโพธิสัตว์กวนอิมที่ทางบ้านสักการบูชา และพระโพธิสัตว์ตรัสกับพันจิ่งเฟิงว่า อายุขัยของพันจิ่งเฟิงสิ้นแล้ว ทางเดียวที่จะยืดอายุขัยเขาได้คือพิมพ์หนังสือเทวราชโองการออกเผยแพร่หมื่นเล่ม เมื่อพันจิ่งเฟิงได้ยินเช่นนั้นดีใจมากจนฟื้นสติขึ้นมาใหม่ เล่าเหตุการณ์ในฝันและคำโอวาทของพระโพธิสัตว์กวนอิมให้คนในบ้านฟัง คนในบ้านต่างกล่าวเป็นเรื่องอัศจรรย์ยิ่งเลยปฏิญาณว่าจะทำตามคำชี้แนะของพระโพธิสัตว์เจ้า

แต่น่าเสียดายครอบครัวยากจน ภรรยาก็เป็นสตรีเพศที่อ่อนแอ ลูกชายอายุยังน้อย จะคัดลอกหนังสือเองก็ไม่สามารถทำได้ วันๆรู้แต่ร้องไห้คร่ำครวญจนจัดการปัญหาไม่ถูก เนื่องจากพวกเขาไม่รู้จักจัดแบ่งเป็นสัดส่วน ไม่รู้จักพิมพ์หนังสือจำนวนหนึ่งมาถวายก่อน ที่เหลือค่อยแบ่งเป็นเวลาจัดพิมพ์ถวายทีหลัง ถึงแม้พันจิ่งเฟิงจะเร่งรัดทุกวัน ก็ไม่ได้ผล

เวลาผ่านไป 10 วันยังไม่มีหนังสือสักเล่มปรากฏให้เห็น พันจิ่งเฟิงเห็นเช่นนั้นมีแต่ถอนหายใจว่า "ท่านพระโพธิสัตว์ได้ตรัสไว้ ยมโลกให้เวลาเพียง 10 วัน เวลานี้ครบกำหนดแล้ว แต่หนังสือสักเล่มก็ไม่มี ช่วยไม่ได้แล้ว"

ต่อมาเฉินเต๋อควนได้รับข่าวพันจิ่งเฟิงเสียชีวิตแล้ว สอบถามรายละเอียด ทราบถึงต้นสายปลายเหตุ จึงนำเรื่องราวทั้งหมดเผยแพร่ทั่วนครนานกิง

หลังจากนั้นมา ในนครนานกิงใครเกิดป่วยหนัก มักจะอธิษฐานพิมพ์หนังสือเทวราชโองการออกแจกจ่ายเผยแพร่ และมักได้สมหวังตามที่ขอ

เฉินเต๋อควนไม่กล้าพูดเท็จ เล่าตามเหตุการณ์จริง จึงบันทึกเป็นหลักฐาน เพื่อแนะนำผู้คนมุ่งสู่กุศลกรรม

** เซวียนฮ่วนจัง (宣喚章) แห่งอำเภอเป่าซัน (寶山) เป็นโรคริดสีดวงทวารหนักจนขับถ่ายเป็นเลือดมาเป็นระยะเวลานาน อาการเจ็บปวดจนยากแก่การเดินเหิน

เดือน 3 ปีอู้เฉิน (戊辰 ค.ศ.1808) ในรัชกาลเจียชิ่ง (嘉慶) บังเอิญได้อ่านหนังสือเทวราชโองการ จิตเกิดความศรัทธา จึงไปปฏิญาณต่อหน้าเทพเจ้าเตาว่าปรารถนาจะพิมพ์หนังสือเทวราชโองการ หนังสือว่าด้วยรักษ์อักษร หนังสือเพิงเคารพต่อเทพเจ้าเตา เพื่อหวังสิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยขจัดโรคเรื้อรังให้หมดสิ้น หลังจากการอธิษฐาน คืนนั้นก็ได้ฝันเห็นภิกษุองค์หนึ่ง มือถือดาบมากล่าวกับเขาว่า "ข้าจะตัดริดสีดวงของเจ้าออกเสีย" เซวียนฮ่วงจังตกใจตื่น จากนั้นมาไม่นาน โรคริดสีดวงเรื้อรังของเขาก็หายขาด

คัดจาดบทสนทนาระหว่างหลิวเป่าชูกับจี้เลี่ยง

** หลู่เจ้าแสง (魯兆熊) คนอำเภอฉูโจว (滁州) เนื่องจากมารดาป่วยหนัก เชิญนายแพทย์มาทำการรักษา แต่หมอกลับบอกว่า "อาการของมารดาท่านเข้าขั้นโคม่า ไม่สามารถเยียวยา" เจ้าแสงจนปัญญา มีแต่ไปอธิษฐานต่อหน้าพระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์เจ้า ว่าจะจัดพิมพ์หนังสือเทวราชโองการ 200 เล่มออกเผยแพร่ ขอให้พระโพธิสัตว์เจ้าช่วยขจัดโรคภัยของท่านแม่ จากนั้นไม่ถึงครึ่งเดือน มารดาก็หายป่วย

คัดจากคำสนทนาระหว่างเจ้าแสงกับจี้เลี่ยง

** เฉินจวิน (陳鈞) เป็นชาวเมืองหยูเกา (如皋) อายุ 39 ปี รับหน้าที่เป็นครูสอนหนังสือในอำเภอหวั้งเจียง (望江縣)

คืนวันขึ้น 11 ค่ำ เดือน 6 ได้ฝันเห็นตัวเองไปศาลเจ้าพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์เจ้าซึ่งตั้งอยู่ทางทิศใต้ของประตูเมืองหยูเกา มีคนแต่งชุดสีดำมาพาเขาเข้าไปในศาลเจ้า เห็นในตำหนักควันธูปสุคนธ์หอมโอบอวน หน้าบัลลังก์มีภูตพนักงานยืนเรียงรายสองข้างอย่างสง่างามและน่าเกรงขำ เฉินจวินรีบคุกเข่าก้มกราบลง ณ หน้าบันไดบัลลังก์ ได้ยินพระโพธิสัตว์ตรัสว่า "ครอบครัวเจ้าเป็นตระกุลซื่อสัตย์ มารดาเจ้ามิเพียงเป็นหญิงกตัญญูและซื่อตรงต่อสามี ยังเป็นหญิงที่น้อมนับถือพุทธ ไหว้พระไหว้เจ้าอย่างสม่ำเสมอ ผลบุญที่แม่เจ้าสั่งสม กำหนดให้ชะตาชีวิตเจ้ามีอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญคัมภีร์ตำรามาสอนให้เจ้าจนได้รับการสอบคัดเลือก แต่เนื่องจากเจ้าไม่เคยสร้างกุศล ทำแต่บาป ดวงเป็นขุนนางของเจ้าจึงถูกตัดทิ้งไป เจ้าเมื่อถึงอายุ 40 ก็เดินถึงชะตาชีวิตที่ต้องรับกรรมของตัวเองที่ผ่านมามีคนให้หนังสือเทวราชโองการแก่เจ้าเล่มหนึ่ง เจ้าอ่านแล้วไม่เพียงแต่ไม่เชื่อถือ ยังนำหนังสือที่เขาฝากส่งให้เพื่อนไปเก็บ ไม่ยอมส่งต่อ ขัดขวางผู้อื่นเดินกุศลมรรค บาปกรรมนี้หนักหนายิ่งนัก เมื่อถึงเดือน 8 เจ้าต้องสิ้นชีพอย่างฉับพลัน หลีกเลี่ยงไม่ได้"

เฉินจวินได้ฟังเช่นนั้นตกใจจนผวาตื่น หวนคิดขึ้นมา ปีที่แล้วเป็นปีจี่เหม่า (己卯) ตัวเขาไปสอบคัดเลือกที่นครนานจิง พบหวงหยงเจิง (黃榮曾) ซึ่งเป็นลูกชายของครูสอนหนังสือในอำเภอเซวียนเฉิง (宣城) ได้กำนัลหนังสือเทวราชโองการแก่เขาหนึ่งเล่ม และฝากอีก 2

เล่มไปให้เพื่อนร่วมหอ แต่เนื่องจากใกล้เวลาสอบ ฉุกละหุก เลยไม่ได้นำไปให้ ปัจจุบันหนังสือยังกองอยู่ในชั้นหนังสือที่บ้าน เรื่องนี้ตัวเองลืมจนสนิท เวลานี้เกิดนิมิตจึงหวนคิดขึ้นมาได้ เรื่องก็ผ่านไปแล้ว แก้ไขอะไรไม่ได้ แต่มาคิดอีกที เรื่องในความฝัน คงแค่ความฝัน จึงทำให้ตัวเองเกิดการลังเลสงสัย

เช้าตรู่ของวันแรม 1 ค่ำ เดือน 8 เฉินจวินจู่ๆรู้สึกมือเท้าเย็นชา สติสับสน เหงื่อหลายพราก และอยู่ในระหว่างจวนเจียนจะหมดสตินั้น พลันนึกถึงความฝันวันก่อนต้องเป็นเรื่องจริงแน่แท้ และในใจก็นึกอีกว่า ถึงตัวเองจะชั่วช้าบาปหนา แต่ถ้าเรากลับตัวกลับใจตั้งแต่บัดนี้คงไม่สาย เมื่อจิตนึกเช่นนี้ การแน่นหน้าอกเมื่อกี้ก็ค่อยทุเลา สติเริ่มแจ่มใส จึงพยายามตะเกียกตะกายรุกขึ้น นำพู่กันเขียนคำสารภาพผิดและตำหนิการกระทำของตนเองที่ผ่านมา และปฏิญาณว่าต่อไปจะทำแต่ความดี จะพิมพ์หนังสือเทวราชโองการ หรือหนังสือเกี่ยวกับกฎแห่งกรรมออกเผยแพร่ เมื่อเขียนจบก็นำไปจุดเผาที่ตะเกียง

ในคืนนั้น เฉินจวินได้ฝันเห็นเทพเจ้าองค์หนึ่งมานำพาเขาไปยังตำหนักแห่งหนึ่ง มาถึงหน้าประตู เทพเจ้าองค์นั้นก็เข้าไปในตำหนักคล้ายกับไปเรียนทูลจิตสำนึกผิดและขมาบาปแทนเขา สักครู่เทพเจ้าองค์นั้นกลับออกมาใหม่และตรัสกับเขาว่า “มีคำสั่งให้เลี่ยงโทษตายชั่วคราวปณิธานที่ตั้งไว้ต้องแน่วแน่ จงอย่าลืมเลือน”

ตื่นเช้าขึ้นมา รู้สึกจิตใจแจ่มใส ผ่านการกินยา ตัวเองก็หายจากอาการป่วยไข้ บทความนี้บันทึกโดยเฉินจวิน(陳鈞自記節錄)

** ข้าพเจ้าเฉิงชุนผู่ (程春普) เป็นชาวซิวหนิง (休甯)

บทต่อท้ายของบทบันทึกเฉินจวินเขียนว่า "มีฟ้าดินย่อมมีอินหยาง (陰陽) มีอินหยางก็ย่อมมีเทพเจ้าและภูตผี ย่อมมีสวรรค์และนรก

ผู้เที่ยวเตร่เสเพล คนชอบท่องอบายมุข มักจะพูดว่า ตายยังไม่กลัว ไฉนจะกลัวภูตผีเทพเจ้า

พวกเคร่งคัดธรรมเนียม ยึดแต่ตำรามักจะพูดว่า เรื่องของคนทำอะไรต้องมีหลักมีฐาน มีข้อพิสูจน์ แต่เรื่องของเทพเรื่องของผี ยากที่จะคาดคะเน หาสิ่งยืนยันได้ยาก

บางทีเรามาไตร่ตรองให้ดี จะพบว่า สายตาที่เราเพ่งมองออกไป สิบนิ้วที่เราชี้ออกไป ในอีกมิติหนึ่ง (ซึ่งเรามองไม่เห็น) หรือในความมืด ล้วนมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์สิงสถิตอยู่ เมื่อกุศลจิตบังเกิด สิ่งศักดิ์สิทธิ์ย่อมรับรู้และคุ้มครองเรา เมื่อจิตชั่วช้าบังเกิด ผีสางเทวดาก็จะคาดโทษ

ข้าพเจ้าเล่าเรียนหนังสือมาเป็นเวลา 40 ปีแล้ว เป็นคนถือดีทะนงตนถึงตัวเองจะเชื่อถือหนังสือเทวราชโองการ แต่จิตโลภ โกรธ หลง มุสา ยังไม่สามารถขจัดสิ้น บางทีชอบพูดจาโอหัง เย้ยฟ้าท้าดิน เชื่อว่าคงมีการกระทำอันใดทำให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์โกรธกริ้ว จึงทำให้ข้าพเจ้าถึงจะเชี่ยวชาญตำรา ร่ำเรียนหนังสือนับไม่ถ้วน จนอายุเลย 50 ปีแล้ว สุดท้ายก็เป็นแค่ "บัณฑิต"

มาถึงวันนี้รู้สำนึกผิดยิ่งนัก เวลานี้ได้อ่านบทบันทึกของเฉินจวินเพื่อนข้าพเจ้า เนื่องจากนิมิต ทำให้สามารถแก้ไขในสิ่งผิด และเพื่อมิ

ให้ต้องเหินห่างสวรรค์ ลงสู่นรก จึงนำเรื่องจริงมาตีแผ่ให้ชาวโลกรับทราบ

เฉินจวินกับข้าพเจ้า จริงแท้คือคนหัวอกเดียวกัน ฉะนั้น ข้าพเจ้าขอบันทึกข้อความตอนนี้เรียนให้ทุกท่านทราบ

ความอัศจรรย์จากการตีพิมพ์หนังสือเทวราชโองการ

บันทึกโดยดาบสปี้หวินแห่งเอี้ยวเอี๋ยน 碧雲居士曜巖自記

เดือน 5 ของปีกุ่ยอิ่ว (癸酉) ข้าเจ้าทำการตรวจทานต้นฉบับ (ตรวจปรู๊ฟ)หนังสือเทวราชโองการ เพื่อจะนำไปตีพิมพ์ใหม่อีกครั้ง ใช้เวลาตรวจทานเดือนกว่าจึงตรวจปรู๊ฟสำเร็จ มอบให้คนในหมู่บ้านนำไปจัดพิมพ์ พอดีลูกสะใภ้คนรองถึงกำหนดคลอด โชคดีได้หลานชาย

ทารกคลอดไม่ถึงเจ็ดวัน มีอาการร้องไห้กระจองงอแงทั้งวันทั้งคืน ไม่ยอมกินนม หางตาสีเหลืองละห้อย ปลายจมูกและแก้มสองข้างล้วนเปลี่ยนสี เชิญหมอมาตรวจ หมอบอกเป็นโรคไข้ตัวร้อน ให้ทานยาหลายวันก็ไม่หาย แต่แท้จริงแล้ว เด็กน้อยใช่เป็นไข้ตัวร้อน แต่เป็นไข้ลมสะดือกำเริบ

ช่วงเด็กไม่สบาย ข้าพเจ้าพยายามค้นอ่านตำราแพทย์หลายเล่ม บังเอิญได้พบรายการ “วิธีรักษาไข้ลมสะดือของทารก” ในข้อความระบุว่า :

ทารกแรกเกิด ช่วงสะดือบังเกิดเส้นเลือดสีเขียวพุ่งไปทางหน้าอก หางตา ปลายจมูกเปลี่ยนเป็นสีเหลือง เวลาดูดนมแม่ปากไม่กระชับ ดูดนมไม่ได้ อาการเช่นนี้เรียกว่า "ไข้ลมสะดือ" วิธีรักษาคือ นำใบสมุนไพรไอ้ (艾) มาขยี้แล้วม้วนเป็นลูกกลมๆเล็กๆ แล้วนำไปจุดไฟใกล้เส้นเลือดเขียวบนสะดือเด็กน้อย เส้นเลือดเขียวเมื่อถูกความร้อนของยาจะหดสั้นลงประมาณนิ้วเศษทันที จากนั้นต้องสลับจี้ใกล้เส้นเลือดเขียวบนสะดือต่อ เส้นเลือดเขียวจะค่อยๆหดลงๆจนหาย แต่ถ้าปรากฏเส้นเลือดเขียวยืดไปถึงหน้าอกใกล้หัวใจ เด็กน้อยคนนี้ก็ยากแก่การรักษา

ข้าพเจ้ารีบรุกไปดูตัวเด็ก พบมีอาการดั่งเช่นตำราระบุ บนสะดือพบมีเส้นเลือดเขียวพุ่งยืดยาวถึงหน้าอกเกือบถึงหัวใจ ข้าพเจ้ารีบใช้วิธีรักษาตามตำราแพทย์ จริงดุจที่ว่า เส้นเลือดเขียวบนท้องเหนือสะดือค่อยๆหดหายจนสิ้น แต่ริมฝีปากและใบหน้ายังคงสีเหลืองเหมือนเดิม

ทั่วทั้งบ้านเห็นอาการเช่นนี้หวาดหวั่นยิ่งนัก ข้าพเจ้าจึงสั่งลูกชายคนรองชื่อฉีเซิน (其森) รีบไปอธิษฐานขอพรต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่หน้าพระเจ้าเตา ขอให้ช่วยรักษาโรคไข้ลมสะดือของเด็กน้อยให้หาย จะบริจาคเงินพิมพ์หนังสือเทวราชโองการ 300 เล่ม แต่เวลานั้นสีหน้าของเด็กน้อยเริ่มปรากฏสีคล้ำแล้ว

และแล้ว จู่ๆมีหญิงชาวบ้านท่านหนึ่งมาที่หน้าประตูบ้าน บอกสามารถรักษาโรคไข้ลมสะดือของเด็ก พวกเรา รีบเชิญเข้ามาบ้านรักษา หญิงท่านนั้นใช้เข็มเงินแทงที่เหงือกของเด็กน้อยหลายครั้ง จากนั้นเด็กน้อยก็ยอมดูดนม กินยาอีกไม่นานเด็กน้อยก็หายจากไข้ลมสะดือ

ใคร่ครวญเหตุการณ์ทั้งหมด การที่ข้าพเจ้าสามารถค้นพบอาการไข้แท้จริงของเด็กจากตำราแพทย์ จะเรียกว่าเป็นเหตุบังเอิญก็ได้ แต่จู่ๆมีหญิงชาวบ้านใช้เข็มเงินมารักษาอาการไข้ของเด็ก คงไม่เป็นเรื่องบังเอิญแน่แท้

คุณจะเชื่อก็ได้ หรือไม่เชื่อก็ได้ สิ่งที่เราคาดคิดไม่ถึง ก็ปรากฏเป็นจริงให้เราเห็นอยู่นี่แล้ว

เมื่อหลานชายคนรองครบเดือน หลานชายคนโตก็เกิดอาการจับไข้ตัวร้อน 10 วันผ่านไปไข้ไม่ยอมลด ข้าพเจ้ารีบสั่งลูกชายคนโตชื่อฉีจี่ (其濟) ไปอธิษฐานกับเทพเจ้าเตา ว่าจะบริจาคทรัพย์พิมพ์หนังสือเทวราชโองการ 100 เล่ม วันรุ่งขึ้นหลานชายคนโตก็หายจากการป่วยไข้

เรื่องทั้งหมดเป็นเรื่องจริงที่ข้าพเจ้าประสบมา ไม่มีคำเท็จหรือแต่งเติมแม้แต่น้อย ทั้งหมดแสดงถึงอิทธิปาฏิหาริย์ของหนังสือเทวราชโองการมีจริง

บทบันทึกพึ่งหนังสือเทวราชโองการสลายความแค้นของโจวหุ้ยฉง

โจวหุ้ยฉง (周匯淙) สอบได้ราชบัณฑิต (進士) ในปีอี่โฉ่ว (乙丑) ในรัชกาลเต้ากวง (道光) มีหนังสือจดบันทึกสิ่งที่น่าเคารพนับถือ มีบันทึกตอนหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องราวสลายความแค้นของท่านจันเจ๋อหลิน (詹澤林) บันทึกไว้ว่า :

จันเจ๋อหลินเป็นชาวซิวหนิง (休甯) ในเมืองฮุยโจว (徽州) มีลุงทำงานเป็นพนักงานขายของในร้านซูสงเม่า (蘇松茂) ในเมืองฮั่นสั้งเมื่ออายุ 21 ปี จันเจ๋อหลินได้ติดตามคุณลุงมาเมืองฮั่นสั้ง (漢上) เพื่อศึกษาทำการค้า และพักอยู่กับคุณลุงซึ่งเช่าห้องเช่าของคนแซ่วังอาศัยอยู่

รัชกาลเต้ากวงปีที่ 14 (ค.ศ.1834) คุณลุงของเขาก็ได้ถึงแก่กรรม เจ๋อหลินผู้เป็นหลาน ทุกคืนต้องกลับบ้านพักดูแลงานศพของคุณลุง

มีอยู่คืนหนึ่ง จู่ๆจันเจ๋อหลินพูดจาคล้ายคนบ้าว่า "ข้าคือนางชุ่ยหวังหวังสื่อ ช่วงข้ายังมีชีวิตอยู่ มีสามีแซ่หวัง (姓王) ชื่อหยวน (名元) เป็นคนเจียซิง (嘉興) ในมณฑลเจ้อเจียง (浙江) จันเจ๋อหลินร่างที่ข้าพเจ้าสิงอยู่นี้ชาติที่แล้วแซ่อู๋ ชื่อเอี้ยวเจิน (吳耀珍) เป็นคนอำเภอหนันชัง (南昌) ในมณฑลเจียงซี (江西)

เนื่องจากอู๋เอี้ยวเจินมาทำการค้าที่เจ้อเจียง รู้จักกับสามีข้าและคบค้าเป็นสหายสนิท เมื่ออู๋เอี้ยวเจินจะกลับหนานชัง สามีข้าหวังหยวนได้มอบเงิน 1000 ตำลึงร่วมทำการค้ากับอู๋เอี้ยวเจิน

เวลาผ่านไปหลายปี สามีข้าหวังหยวนไปหาอู๋เอี้ยวเจินเพื่อทวงเงินทุนคืน แต่ที่ไหนได้ อู๋เอี้ยวเจินกลับปฏิเสธว่าไม่เคยเอาเงินมาร่วมทำการค้า ทำให้หวังหยวนบันดาลโทสะ เกิดทะเลาะวิวาท จนเอามีดห้ำหั่นกัน แต่หวังหยวนสู้อู๋ไม่ได้ ถูกอู๋ทำร้ายจนบาดเจ็บ ต้องหนีกลับจากหนันชัง

ข้าพเจ้าหวังชุ่ยได้ไปฟ้องศาลที่เจียซิง ทางการเจียซิงมีหมายจับไปเมืองหนันชัง จับอู๋เอี้ยวเจินและตัดสินคดีลงโทษเนรเทศไปชายแดน เรื่องที่เล่ามาเกิดในรัชกาลเฉียงหลง (乾隆) ปีที่ 59 ค.ศ.1794)

มาถึงรัชกาลเจียชิ่ง (嘉慶)ปีที่ 6 (ค.ศ.1801) อู๋เอี้ยวเจินได้รับอภัยโทษกลับไปทำมาหากินที่หนันชังใหม่ แต่ข้าพเจ้าหวังชุ่ย สามีได้รับบาดเจ็บอีกไม่นานก็ตายจากไป เหลือข้าตัวคนเดียวไม่มีที่พึ่งพา เมื่อได้ยินอู๋เอี้ยวเจินกลับไปทำการค้าใหม่ ข้าพเจ้าจึงไปหนันชังเพื่อทวงเงินกับอู๋เอี้ยวเจินที่ติดค้างสามีข้าอีกครั้ง

เมื่อไปถึง อู๋เอี้ยวเจินไม่เพียงไม่ยอมคืนเงิน ยังปิดประตูมิให้ข้าพเจ้าเข้าบ้าน ข้าพเจ้าหวังชุ่ยตัวคนเดียว ที่พักก็ไม่มี ค่าเดินทางก็ไม่มี คับแค้นใจยิ่งนัก จึงตัดสินใจผูกคอตายหน้าประตูบ้านอู๋ อู๋เอี้ยวเจินหลบหนีออกจากบ้าน ไม่ถึง 2 ปีก็เสียชีวิตเช่นกัน

รัชกาลเจียชิ่งปีที่ 19 (ค.ศ.1814) อู๋เอี้ยวเจินมาเกิดในบ้านตระกุลจัน เขาก็คือร่างที่ข้าสิงอยู่ ณ วันนี้จันเจ๋อหลินนั่นเอง

ข้าพเจ้าหวังชุ่ย วิญญาณวงเวียนป้วนเปี้ยนเข้าออกอยู่ในเมือง**ผีอาฆาต**เป็นเวลามา 30 กว่าปี ตายโดยใช่เหตุ ตายด้วยความแค้น และ

แค้นนี้ต้องชำระ ข้าพเจ้าพลิกทั่วแผ่นดิน เพิ่งมาทราบว่าเขามาเกิดเป็นจันเจ๋อหลินและมาอาศัยอยู่ ณ ฮั่งสั้งนี่เอง ข้าต้องเอาชีวิตจันเจ๋อหลินมาชดเชย เพื่อชำระแค้นเก่าของข้า

แต่ละคืน วิญญาณผีแม่นางหวังสื่อจะเข้าสิงร่างของจันเจ๋อหลินหลายครั้ง แต่ละครั้งจะใช้มือสองข้างของร่างบีบคอคอตัวร่างเอง ไม่ก็กัดมือกัดแขน ชกอกชกท้อง หรือใช้เล็บขีดข่วนทั่วร่างกาย ทำให้ทั่วร่างของจันเจ๋อหลิน ทั้งหน้าทั้งคอ เลือดไหลซิบๆ หน้าตาบูดเบี้ยว ทำให้ผู้เห็นรู้สึกตกตลึงและน่าสังเวช

เวลานั้น มีชายอายุ 70 กว่าปี ซึ่งพักอยู่บ้านเช่าเดียวกันชื่อวังหลั่งถิง (汪朗亭) เห็นเหตุการณ์เช่นนี้จึงเดินเข้าไปพูดคุยกับผีแม่นางหวังสื่อแนะแม่นางหวังสื่อว่า “ ฟังท่านเล่ามา ดูเหมือนมีหลักมีฐาน มีเหตุมีผลแต่เรื่องความแค้นนั้นควรให้อภัย ควรอโหสิ ไม่ควรผูกพยาบาทและล้างแค้นต่อไปจะไม่มีวันสิ้นสุด แล้วที่ว่าติดหนี้คุณไม่ได้ชดใช้ ทำให้คุณกลายเป็นวิญญาณเร่ร่อน เอาแบบนี้ได้ไหม? พวกเราจะเชิญพระมาสวดอภิธรรม ทำกงเต็กให้เจ้า อนึ่งได้ช่วยชีวิตของจันเจ๋อหลิน อนึ่งท่านจะได้ไปผุดเกิดใหม่ เช่นนี้จะดีทั้งสองฝ่าย”

วิญญาณผีแม่นางหวังสื่อฟังแล้วก็ตอบตกลง และพูดว่า “เวลานี้ข้ากับสามีข้าหวังหยวนมาด้วยกัน เรือทอดอยู่ที่ท่าน้ำตระกุลจู เมื่อพวกเจ้ารับปากจะสลายความแค้นและส่งเราทั้งสองไปผุดเกิด ควรทำเรือกระดาษใหญ่ลำหนึ่ง เตรียมรองเท้ากระดาษชายหญิงสองคู่ เงินสุวรรณบัตรยมโลก 10 พัน คนแจวเรือและของเส้นไหว้ให้ครบ พวกเราก็จะไป”

ท่านวังหลั่งถิงจัดการตามวิญญาณผีแนะนำจนครบทุกประการ แต่เวลาผ่านไปเพียงสองวัน วิญญาณผีหวังสื้อก็เข้าสิงร่างจันเจ๋อหลินอีกแล้วพูดว่า "สามีข้าหวังหยวนยมบาลให้ไปเกิดใหม่แล้ว แต่ข้าซิ ยังถูกควบคุมอยู่ในยมโลกรอคอยคำสั่ง ข้าไม่ยอม ข้าต้องเอาชีวิตของจันมาชดใช้ให้ได้"

เหตุการณ์วิญญาณเข้าสิงร่างและทำร้ายร่างกายของจันเจ๋อหลินเกิดขึ้นทุกคืน ยิ่งมายิ่งรุนแรง หลายวันต่อมา เรื่องนี้ทราบถึงหูของท่านเอี๋ยวเกิงซิน (姚耕心) ซึ่งเป็นคนหั้นสั้ง จึงรีบมาปรึกษากับวังหลั่งถิงว่า "ความแค้นของทั้งสองแก้ไขไม่ง่าย นอกเสียจากพึ่งพิมพ์หนังสือเทวราชโองการอย่างเดียว วิธีอื่นยากยิ่งนัก" และท่านเอี๋ยวก็เล่าเรื่องของตัวเองว่าอาศัยพิมพ์หนังสือเทวราชโองการ 500 เล่มออกแจกจ่าย จนสามารถโปรดมารดาตัวเองไปเกิดใหม่ และมารดาเขาก็มาเข้าฝันบอกลูกชายตัวเองจะไปเกิดใหม่แล้ว

ท่านเอี๋ยวยังเล่าต่อว่าเขามีเพื่อนอีกคนหนึ่งชื่อเอี๋ยวจื่อหวุน (姚子文) มารดาแม่นางโจวป่วยหนัก หมอรักษาไม่หาย สุดท้ายอาศัยพิมพ์หนังสือเทวราชโองการ 500 เล่มถวาย มารดาก็หายจากป่วยไข้

ฉะนั้น ทั้งสองปรึกษาแล้วตัดสินใจทำตามคำแนะนำของเอี๋ยวเกิงซิน ถึงจันเจ๋อหลินขาดทุนทรัพย์ในการจัดพิมพ์หนังสือ แต่เขาทั้งสองจะช่วยเหลือจนพิมพ์ให้สำเร็จ ว่าแล้วทั้งสองก็เขียนฎีกาว่าจะจัดพิมพ์หนังสือ 500 เล่ม และทำกงเต็กให้หนึ่งคืนแทนจันเจ๋อหลิน เพื่อสลายความแค้น และโปรดหวังสื้อไปผุดไปเกิด

หลังจากเผาฎีกา คืนแรม 13 ค่ำ เดือน 6 วิญญาณของแม่นางหวังสื้อมาเข้าสิงร่างจันเจ๋อหลินอีก แล้วพูดว่า “เบื้องบนอนุญาตให้ข้าพเจ้าไปเกิดใหม่ ณ ถิ่นเดิม ความแค้นของข้ากับจันเจ๋อหลินก็จบสิ้นเพียงแค่นี้

วันขึ้น 1 ค่ำ เดือน 7 พวกเขาได้คัดเลือกหูสั้นเผย (胡善培)เป็นผู้นำ เชิญพระมาสวดกงเต็กและจัดพิมพ์หนังสือ

ถึงวันขึ้น 6 ค่ำ ทุกอย่างทำเรียบร้อย ในคืนนั้น จันเจ๋อหลินเข้านอน ฝันเห็นตัวเองกับวิญญาณแม่นางหวังสื้อไปที่ศาลเจ้าบูรพาบรรพตมหาราช จันถูกทำโทษโดยโบยตี 30 ไม้ แล้วสั่งแม่นางหวังสื้อจบสิ้นความแค้นนี้ ตื่นเช้าขึ้นมา จันเจ๋อหลินแสดงหลักฐานน่องทั้งสองของตัวเองถูกโบยตีจนบวมเปล่งให้ทุกคนดู จากนั้นวิญญาณของแม่นางหวังสื้อก็ไม่มาปรากฏอีกเลย

** ท่านเอี๋ยวเกิงซิน มุ่งสร้างกุศล ไม่เคยย่อท้อ เที่ยวนี้ได้ร่วมมือกับท่านหู ท่านวัง ช่วยคลี่คลายความแค้นในอดีตชาติของจันเจ๋อหลิน ยิ่งแสดงถึงความใจกว้างและรอบรู้ของเขา และเรื่องนี้ก็เป็นตัวอย่างที่ดีของชาวโลก มนุษย์เราควรละเว้นการละโมบและหลอกลวงตัวเอง

ท่านเอี๋ยวนำต้นฉบับของข้อความมาให้ข้าพเจ้าพิสูจน์อักษรและแก้ข้อความที่ผิด ข้าพเจ้าชื่นชมจิตอันดีงามของท่านเอี๋ยว ทำตามเจตนารมณ์ของท่าน เพื่อชี้ให้ชาวโลกรับรู้ถึงความอัศจรรย์ของหนังสือเทวราชโองการจึงบันทึกตามความเป็นจริง โดยไม่มีการแก้ไข

โจวหุ้ยฉงน้อมคารวะ

** ท่านหยางเฉิงไจ (楊誠齋) กล่าวว่า "ข้าพเจ้าอ่านบทบันทึกของโจวหุ้ยฉง ทำให้ระลึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านข้าพเจ้าเรื่องหนึ่ง หมู่บ้านเรามีหญิงชาวบ้านคนหนึ่ง กลางวันเสดๆถูกผีทำร้ายจนกระอักเลือดเกือบตาย และสารภาพว่าชาติที่แล้วเขาได้บวชเป็นพระสงฆ์ แต่เกิดตัณหาไปชำเราเด็กหญิงคนหนึ่ง ทำให้เด็กหญิงคนนั้นเกิดความอับอายจนฆ่าตัวตาย วิญญาณของเด็กหญิงคนนั้นไม่ยอมไปเกิด เวลานี้จะมาตามทวงชีวิตคืน เชื่อว่าตัวเองคงไม่รอดแน่ เมื่อสามีเขาได้ฟังเช่นนั้น รีบไปอธิษฐานต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ว่าจะพิมพ์หนังสือเทวราชโองการ 300 เล่ม เพื่อโปรดวิญญาณเด็ก และทำกงเต็กสวดพระอภิธรรมให้เด็กอีกต่างหาก จากนั้น 3 วัน อาการของผู้หญิงคนนั้นทุเลาจนหาย

เหตุการณ์นี้กับกรณีของจันเจ๋อหลินถึงจะแตกต่างกัน แต่มีเนื้อหาและความหมายคล้ายกัน จึงบันทึกให้ทุกคนรับทราบ

บันทึกเหตุการณ์เกี่ยวกับอิทธิฤทธิ์ของหนังสือ เทวราชโองการร่วมสมัย

** บทบันทึกของหลี่ฉวนไท่ (李詮泰) ซึ่งพักอยู่ที่ฐานทัพหลี่หวี (鯉魚屯) ณ อำเภอเจียงเซี่ย (江夏) มีบันทึกตอนหนึ่งว่า : ในอดีตข้าพเจ้าเคยเป็นโรคกระอักเลือด ฤดูหนาวปีที่แล้ว โรคเก่ากำเริบ และอาการหนักกว่าเก่า ถึงขั้นอันตราย พี่ชายภรรยา ท่านเจียงหวยชิง (江懷清) ได้มาตรวจอาการไข้ของข้าพเจ้า และเล่าเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์ของหนังสือเทวราชโองการให้ข้าพเจ้าฟัง ทั้งยังเล่าเรื่องคดีความอดีตชาติของจันเจ๋อหลินให้ฟังด้วย ทำให้ข้าพเจ้าฟังแล้วเกิดความประหลาดใจยิ่ง จึงไปนำหนังสือเทวราชโองการที่ก่อนหน้านี้เพื่อนกำนัลให้ แต่ถูกข้าพเจ้าตั้งเก็บไว้อย่างไม่สนใจออกมาอ่าน

เมื่ออ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว ทำให้ข้าพเจ้าตั้งปณิธานในใจว่าจะพิมพ์หนังสือออกเผยแพร่

เพียงจิตสำนึก ใจครุ่นคิด ไม่นานก็รู้สึกชุ่มคอและอาการกระอักเลือดก็ยุติ นึกไม่ถึงแค่จิตมีสำนึก ผลบุญก็ปรากฏ จึงปรารถนาจะพิมพ์หนังสือเทวราชโองการ 50 เล่ม

ข้าพเจ้าเขียนคำฎีกา อธิษฐานต่อหน้าเทพเจ้าเตา หลังจากเผาฎีกาถวายต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ อาการไข้ก็ทุเลาทันที

ใจข้าพเจ้าตรึกตรองเรื่องที่เกิดขึ้น พูดได้ว่า จิตมนุษย์กับเทพเจ้าแท้จริงแล้วพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน หรือพูดได้ว่า จิตคือเทพ เทพ

คือจิต ข้าพเจ้าจึงอธิฐานในใจต่อว่า ถ้าข้าพเจ้าสามารถหายจากอาการเจ็บป่วยโดยเร็ว ข้าพเจ้าจะพิมพ์หนังสือเพิ่มจาก 50 เล่มเป็น 100 เล่ม

และแล้วในคืนนั้น ข้าพเจ้าได้ฝันเห็นมีหมอเวทท่านหนึ่งมาชี้แนะข้าพเจ้า ให้ใช้ยา 4 ชนิดต้มน้ำดื่มกินเป็นเวลา 4 วัน โรคก็จะหาย

ตื่นเช้า เปรียบเทียบยา 4 ชนิดในความฝัน เหมือนกับสูตรยาที่พี่เมียท่านเจียงเขียนไว้ ข้าพเจ้าจึงจัดการทำตามที่ฝัน กินยาไม่ถึง 10 วัน หน้าที่แดงกร่ำและอาการหืดหอบก็หาย ทุกอย่างคืนสู่ปรกติ ข้าวปลาอาหารก็ทานได้ตามปรกติเช่นเดิม ข้าพเจ้าจึงเขียนบทความนี้เพื่อยืนยันผลบุญสนองรวดเร็วยิ่งนัก

** บทบันทึกของหลิวจู่ไท่ (劉祖泰) แห่งอำเภอฮั่นหยาง (漢陽) เขียนไว้ว่า : เมื่อข้าพเจ้าอายุยังไม่ถึง 20 เกิดอาการกระอักเลือด วันหนึ่งจะกำเริบ 3-4 ครั้ง และเป็นเช่นนี้ติดต่อมาเป็นเวลา 3 ปี สูตรยาอะไรก็รักษาไม่ได้ผล

ต่อมา ข้าพเจ้ามีโอกาสอ่านหนังสือธรรมะ ซึ่งในหนังสือแนะนำให้งดเว้นทานเนื้อวัวและเนื้อสุนัข จะช่วยขจัดโรคภัยไข้เจ็บได้ ข้าพเจ้าจึงทำตามหนังสือแนะนำ ไม่ถึง 10 วัน โรคกระอักเลือดก็หาย

ข้าพเจ้าแต่งงานมาหลายปี อายุมาถึง 28 ปียังไม่มีบุตรสักคน จึงจิตตั้งมั่นจะจริงใจถนอมรักษ์กระดาษอักษร เวลาผ่านไป 2 ปี มาถึงปีเกิงจื่อ (庚子年) ภรรยาได้กำเนิดบุตรชาย

ช่วงลูกชายอายุยังไม่ครบขวบ เกิดไม่สบายหนัก เชิญหมอมารักษาตั้งหลายคนก็ไม่หาย ทั่วทั้งบ้านหวาดหวั่นพรั่นพรึงยิ่งนัก ข้าพเจ้าจึงไปจุดธูปอธิษฐานต่อหน้าเทพเจ้าเตาว่า วันขึ้น 1 ค่ำ เดือนเหมันต์จะถวายหนังสือเทวราชโองการ 10 เล่ม รุ่งเช้าอาการไข้ของบุตรชายก็ดีขึ้น

เมื่อถึงวันขึ้น 1 ค่ำ เดือนเหมันต์ เนื่องจากข้าพเจ้าไม่ว่าง ทุนทรัพย์ไม่พร้อม จึงไม่ได้เข้าเมืองไปซื้อหนังสือ ตกบ่าย อาการไข้ของลูกชายก็กำเริบอีก ข้าพเจ้าตกใจมาก รีบไปจุดธูปบอกเทพเจ้าเตาว่า วันขึ้น 4 ค่ำจะไปซื้อหนังสือแจกจ่ายแน่นอน รุ่งเช้า อาการไข้ของบุตรก็หาย

วันขึ้น 4 ค่ำ ข้าพเจ้าตื่นแต่เช้าจะเข้าเมืองซื้อหนังสือ แต่วันนั้นท้องฟ้ามืดครึ้ม ข้าพเจ้าไปถึงริมน้ำ คนแจวเรือว่าวันนี้น่าจะมีพายุฝนเดินทางไม่ปลอดภัย แต่ข้าพเจ้าตั้งใจไว้อย่างแน่วแน่ว่าวันนี้ต้องเข้าเมืองซื้อหนังสือให้ได้ จึงคะยั้นคะยอให้คนเรือออกเดินทาง เรือมาถึงกลางแม่น้ำ จู่ๆก็เกิดพายุฝนอย่างแรง กระหน่ำจนเสาใบเรือหัก ข้าพเจ้านั่งสวดอธิษฐานอยู่ในเรือ ขอให้เทพคุ้มครองให้พ้นภัย โชคดีเรือไม่จม เวลาผ่านไปสักครู่ ฝนหยุดตก ท้องฟ้าแจ่มใส ตกบ่ายก็มาถึงตัวเมือง ข้าพเจ้ารีบไปซื้อหนังสือเทวราชโองการและแจกจ่ายให้คนรู้จัก กลับถึงบ้าน เห็นลูกชายนั่งยิ้มเริงร่าอยู่หน้าบ้าน

เรื่องราวที่เกิดขึ้น แสดงให้เห็นว่าหนังสือเทวราชโองการสามารถช่วยเราในยามคับขัน ปัดเป่าเหตุร้ายให้กลายเป็นดี จึงบันทึกข้อความนี้เพื่อยืนยันต่อสาธุชน

** บทบันทึกของหลิวกั๋วโต้ง (劉國棟) บันทึกไว้ว่า : ข้าพเจ้ากับหลิวจู่ไท่เป็นคนอำเภอเดียวกัน ได้ยินบุตรชายเขาเป็นไข้ฝีดาษรักษาไม่หาย จึงบนบานต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์จะพิมพ์หนังสือเทวราชโองการถวาย สุดท้ายโรคฝีดาษก็หาย

เดือน 3 ของปีเกิงซี (庚戌年) หลานชายข้าพเจ้าก็ติดเชื้อฝีดาษ เยียวยาเท่าไรแผลไม่ยอมสมาน ทั้งยังเกิดอาการหอบจนไม่ยอมกินนม น้ำก็ทานไม่ได้ ทำให้คนทั้งบ้านกระวนกระวายจนทำอะไรไม่ถูก

เวลานั้นมีคนรู้จักชื่อหวังซินถิง (王心亭) มาที่บ้าน แนะนำให้พิมพ์หนังสือธรรมะจะช่วยโรคของหลานได้ จึงทำให้ข้าพเจ้าฉุกคิดถึงเรื่องลูกชายของหลิวจู่ไท่ ทำให้ข้าตื่นจากฝัน รีบไปอธิษฐานต่อเทพเจ้าว่าจะถวายหนังสือเทวราชโองการ 20 เล่ม และหนังสือจดอธิบายกฎแห่งกรรม 30 เล่ม

ไม่นานอาการหอบและอาการสำลักน้ำของหลานชายก็ดีขึ้น สามารถทานนมได้ และตามตัวของหลานชายปะทุฝีเม็ดเล็กๆขึ้นมา ปรากฏการเช่นนี้เป็นสภาพมงคล ตามตำราแพทย์เรียกว่า “ลูกช่วยแม่” ไม่นานไข้ฝีดาษของหลานชายก็หายเป็นปรกติ

คุณซินถิงเห็นเช่นนี้จึงเสนอให้เปลี่ยนชื่อหลานชาย เป็นชื่อไจ้เซิง (再生 แปลว่า เกิดใหม่) และทุกวันนี้ยังเรียกหลานชายคนนี้ว่าหลานไจ้เซิง

คำพูดที่ว่า “ฟ้าย่อมช่วยแต่คนดี” เป็นคำสมจริง และตอบสนองเร็วอย่างเราคาดคิดไม่ถึง

** บทบันทึกของหวังถิงกวง (王亭光) คนอำเภอฮั่นหยาง(漢陽縣) บันทึกไว้ว่า : ข้าพเจ้าเรียนตำราโจวอี้มาตั้งแต่เด็ก (โจวอี้ 周易 เป็นตำราจีนโบราณอายุไม่น้อยกว่า 3000 ปี เป็นศาสตร์ที่กล่าวถึงความ สัมพันธ์ของจักรวาล ฟ้า ดิน อิน หยาง และสรรพสิ่ง ทั้งยังเป็นตำราเสี่ยงทายของจีนโบราณมาจนถึงปัจจุบัน) จึงเข้าใจถึงเหตุผล ความสัมพันธ์ของ ฟ้า ดิน เทพ ผี นรกและสวรรค์ เข้าใจถึงลางสังหรณ์และการสนอง เหตุเกิดของลางดีและลางร้าย ยิ่งได้มาอ่านหนังสือเทวราชโองการ ซึ่งเป็นหนังสือที่พูดถึงกฎแห่งกรรม กงเกวียนกำเกวียน ยิ่งทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจถึงเรื่องบางเรื่องมีความเกี่ยวพันธ์กับสิ่งลี้ลับ พิสูจน์ได้ยากแต่กลับมีเหตุและผลที่แจ่มชัด มีการตอบสนองที่แน่นอน คือทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว มิมีผิดเพี้ยน มีขอก็มีให้ มีบนบานก็มีสนอง ไม่ต้องรอคอย การอ่านหนังสือเล่มนี้เท่ากับได้ศึกษาธรรมมรรคอี้จิง และยิ่งช่วยให้เราเข้าใจปัญหาได้มากยิ่งขึ้น

ข้าพเจ้ามีหลานชื่ออิ้นฝัน (蔭繁) เป็นโรคไขข้อเท้ามานมนานรักษาไม่หาย แต่เมื่อเขียนคำฎีกาถวายต่อเทพเจ้าเตาว่าจะพิมพ์หนังสือเทวราชโองการออกเผยแพร่ 500 เล่ม แต่จะพิมพ์ล่วงหน้าก่อน 100 เล่ม และที่เหลือจะพิมพ์ต่อทีหลัง ไม่นานโรคข้อเท้าก็ทุเลา สุดท้ายก็หายขาด

** บันทึกของหลิวโห้วจี้ (劉厚記) เขียนไว้ว่า “ที่อำเภอฮั่นหยาง (漢陽) ของข้าพเจ้า โรคฝีดาษของเด็กๆจะเกิดช่วงฤดูวสันต์ แต่ลูกชายจื่อเหยิน (梓仁) ของข้าพเจ้าเป็นโรคฝีดาษในวันแรม 7 ค่ำของเดือน 12 ในปีเหยินซึ (壬戌 ค.ศ.1862) ของรัชกาลโถงจื่อ (同治)จนกระทั่งถึงวันขึ้น 2 ค่ำ เดือนอ้ายของปีกุ่ยไฮ่ (癸亥) (ปีถัดมา) ฝีดาษยังไม่แห้ง การณ์เช่นนี้ทำให้คนทั้งบ้านตื่นตระหนกมาก จึงรีบไปบนบานต่อเจ้าว่าจะถวายหนังสือเทวราชโองการ 20 เล่ม ขอให้ฝีดาษของลูกหายเร็วๆ

แต่มาถึงเที่ยงของวันขึ้น 5 ค่ำ อาการไข้ของเด็กกลับทรุดหนัก น้ำฝีกลายเป็นสีขาว เห็นท่าเด็กคงจะไม่รอด

ท่านถงเซียงผู่ (童香圃) คนในหมู่บ้านมาแนะนำว่า ให้ไปอธิษฐานต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใหม่ว่า จะถวายหนังสือจาก 20 เล่ม เพิ่มเป็น 40 เล่ม ขอให้เด็กหายป่วยโดยเร็ว พอตกบ่าย น้ำฝีก็กลายเป็นสีเหลือง จากนั้นอีกไม่กี่วันก็หายและไม่มีแผลเป็น

ข้าพเจ้าจึงบันทึกข้อความนี้เพื่อแสดงถึงอิทธิปาฏิหารย์ของสิ่งศักดิ์สิทธิ์

** ปีที่ 8 ของรัชกาลถงจื่อ (ค.ศ.1869)(同治) ผู้พิพากษาเจี่ยนจงเจี๋ย (簡宗杰) ป่วยหนัก กินยาหม้อจนเหงื่อหลายพรากแล้วสิ้นใจตาย

เจี่ยนเห็นยมทูต 2 ท่านนำหมายเรียกมา จึงจัดการกับเสื้อผ้าให้เรียบร้อยแล้วนั่งรถตามยมทูตไป ได้ยินเสียงผู้หญิงด่าทออยู่ข้างหลังรถไม่ขาดสาย

มาถึงศาลว่าการแห่งหนึ่ง เห็นขุนนางพิพากษานั่งอยู่บนบัลลังก์ หน้าบัลลังก์ มีผีพนักงานยืนเรียงรายสองข้างอย่างสง่าน่าเกรงขาม สองยมทูตคุกเข่าและรายงานต่อเจ้านาย ตุลาการพิพากษาที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ขานชื่อแล้วสอบถามถึงประวัติของเจี่ยนจงเจี๋ย

เจี่ยนจงเจี๋ยยืนคำนับและรายงานว่า เขาเป็นคนคุงหมิงในมณฑลหวินหนาน (雲南昆明人) สอบได้ราชบัณฑิต รับราชการเป็นผู้พิพากษาคดีอาญา

ขุนนางพิพากษาที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ได้ยินเช่นนั้นก็ตอบว่า "จับคนผิดแล้ว คนที่ต้องการคือผู้พิพากษาอาญาคนหูหนาน (湖南) ต่างหาก" จึงสั่งยมทูตให้ส่งผู้พิพากษาเจี่ยนคืนชีพ

เจี่ยนจงเจี๋ยฟังเช่นนั้นจึงถามว่า "ท่านจะให้ข้าพเจ้าคืนชีพ มีหลักฐานอันใดที่สามารถยืนยันถึงเรื่องนี้ ?" ได้รับคำตอบว่า "ช่วงท่านป่วยหนัก หมอสั่งยาใส่สมุนไพรหมาหวง (麻黄) 3 หุน (分) แต่ข้าพเจ้าได้ส่งพนักงานผีไปที่ร้านขายยา บันดาลคนขายยาเจียดยาลงไป 3 สลึง 錢 (เป็นสิบเท่าของ 3 หุน) นี่คือหลักฐาน"

ออกจากศาลเจ้า เจี่ยนถามยมทูตว่าผู้พิพากษาที่อยู่ในศาลคือใคร ได้คำตอบว่า ท่านคืออดีตผู้พิพากษาอาญาเฉ่าเฉา (曹某) เนื่องจากเป็นคนซื่อสัตย์สุจริต เที่ยงธรรม สิ้นชีพแล้วเทวราชเจ้าให้มาดำรงตำแหน่งนี้

ไม่นานยมทูตก็ส่งเจี่ยนจงเจี๋ยถึงบ้าน เห็นในบ้านมีญาติมิตรหลายคนเตรียมจัดการงานศพ สักครู่ร่างกายของเจี่ยนเปลี่ยนเป็นอุ่นขึ้น

สามารถพูดได้ ทุกคนในบ้านต่างตกตลึงร้อง คืนชีพแล้ว คืนชีพแล้ว คนในบ้านรีบไปนำน้ำอุ่นให้เจี่ยนทาน ในที่สุดก็หายป่วย

เจี่ยนจงเจี๋ยเรียกฮูหยิน (ภรรยา) ไปนำกากยาที่ต้มแล้วมาตรวจ นำสมุนไพรหมาหวงไปชั่ง เป็น 3 สลึงจริงๆ แต่ในใบเจียดยาหมอสั่งแค่ 3 หุน ฮูหยินท่านเห็นแล้วตกใจมาก ตำหนิตัวเองไม่ได้ตรวจให้รอบครอบ ทำให้เกิดความผิดพลาดขึ้นจนได้ ท่านเจี่ยนจงเจี๋ยบอกไม่ใช่ความผิดของภรรยา และเล่าความเป็นจริงให้ภรรยาฟัง

หลังจากนั้นไม่กี่วันผู้พิพากษาที่เป็นชาวหูหนานซึ่งอยู่ซอยถัดไปก็เสียชีวิตลง และตรวจสอบอดีตพิพากษา มีคนแซ่เฉาเป็นชาวกวางตุ้งจริงตามที่ยมทูตพูด

เจี่ยนจงเจี๋ยจึงจัดพิมพ์หนังสือ และเขียนบทความนี้แนะนำชาวโลกให้มุ่งทำแต่ความดี อย่าได้ย่อท้อ

ต่อมาท่านเจี่ยนมีตำแหน่งถึงหลังจง (郎中) ลูกชายหวิ่นจง (允中) สอบได้ราชบัณฑิต (進士)

อิทธิฤทธิ์ของการพิมพ์เผยแพร่หนังสือเทวราชโองการ

สร้างกุศล มงคลเกิด ก่อกรรมชั่ว พิบัติเยือน
ชั่วดีแท้ เกิดจากจิต กรรมสนอง มิผิดเพี้ยน

ข้าพเจ้ามีโอกาสอ่านหนังสือเทวราชโองการมานานแล้ว คำสอนในหนังสือ ข้าพเจ้าทูลเกล้าใส่กระหม่อม จดจำใส่ใจทุกเวลา

เร็วๆนี้ แม่นางหลิว (劉氏) สะใภ้รองข้าพเจ้าติดเชื้อโรคหัดห่า ทานยาเท่าไรก็ไม่ดีขึ้น อาการนับวันทรุดหนัก ป่วยมา 12 วัน หมอรักษาหลายคนต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า พิษห่าซึมเข้าหัวใจ ชีพจรอ่อนจนใกล้หยุดเต้น ถึงพ้นคืนนี้ไม่พ้นพรุ่ง

หมอหมดหนทางเยียวยา ทุกคนหมดปัญญาแก้ไข ข้าพเจ้ามีแต่ไปจุดธูปที่หน้าเทพเจ้าเตาและอธิษฐานต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ขอให้ช่วยสะใภ้รองพ้นจากอันตราย จะพิมพ์หนังสือเทวราชโองการถวาย 100 เล่มและจะแนะนำคนนับถือ ศรัทธาหนังสือเล่มนี้ แก้ไขในสิ่งผิด มุ่งสร้างแต่ความดี

สองทุ่มในคืนนั้น ข้าพเจ้าไปจุดธูปที่หน้าเทพเจ้าเตาอีกครั้ง

สี่ทุ่ม ข้าพเจ้ากับลูกชายคนรองนั่งอยู่ในห้อง อธิษฐานขอร้องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ตลอดเวลา ขอร้องเทพเบื้องบนทรงโปรดเมตตาสะใภ้รอง ช่วยรักษาให้หายจากโรคพิษหัดห่า พวกเราจะหมั่นแนะนำชาวโลกนับถือหนังสือมุ่งสร้างกุศล

พอถึงยาม 5 (ใกล้รุ่ง) บ่าวในบ้านซึ่งม่อยหลับอยู่ข้างเตา ฝันเห็นมีคนมาเคาะประตู เมื่อเปิดประตูออกก็เห็นผู้เฒ่าคนหนึ่งมือถือยาเม็ดสีดำ ว่าจะนำมารักษาโรคของแม่นางหลิว ว่าแล้วเดินเข้าห้องสะใภ้รอง นำยาให้สะใภ้รองทาน บ่าวรับใช้เฝ้ายืนอยู่หน้าห้อง สักครู่ได้ยินคนในห้องร้องว่า จะขับถ่าย จะขับถ่าย และแล้วเห็นสาวใช้นำถังอุจจาระออกมานอกห้อง (จีนในสมัยก่อน สตรีมักใช้ถังไม้นั่งขับถ่ายในห้อง) โดยไม่ระวัง ถังอึหลุดมือ หกลดตัวคนใช้ เขาเลยตกใจตื่น เดินเข้าไปในห้องโถง ได้ยินว่าอาการของสะใภ้รองดีขึ้นมาก

รุ่งเช้า เชิญหมอมาตรวจอาการไข้ใหม่ ปรากฏว่าชีพจรเริ่มเต้นแรง จากนั้นกินยาอีกไม่กี่เทียบก็หายจากไข้เจ็บ

เหตุการณ์นี้แสดงถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริง สิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครองเราอย่างเงียบๆ มีขอก็มีให้ มีอธิษฐานก็มีสนองพร ข้าพเจ้าจึงขอแนะนำสาธุชนทุกท่าน เมื่ออ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว ควรปฏิบัติตามคำสอนอย่างจริงจัง หรือพิมพ์หนังสือเผยแพร่แจกจ่ายผู้อื่น หรือแนะนำเพื่อนฝูงควรงดเว้นกรรมชั่ว มุ่งสร้างความดี อานิสงส์ผลบุญจะมิมีสิ้นสุด

ข้าพเจ้าถังอีนอวี้ (唐恩裕) คนอำเภอเมือง เมืองเทียนสินขอกราบเรียน ณ มงคลฤกษ์ เดือน 4 รัชกาลกวงสีปีที่ 3 (ค.ศ.1877)(光緒三年四月穀日)

บันทึกอิทธิฤทธิ์ของหนังสือเทวราชโองการ โอสถทิพย์

หนังสือเล่มนี้บันทึกถึงเรื่องราวเกี่ยวกับกรรมดีกรรมชั่ว บาปบุญคุณโทษ พร้อมมีสูตรยารักษาสรรพโรค แนะนำชาวโลกควรมีจิตเมตตาช่วยสรรพชีวิต เป็นหนังสือที่อ่านแล้วเกิดประโยชน์ยิ่งนัก

เนื่องจากข้าพเจ้าศรัทธาหนังสือเล่มนี้ หลายปีมา มีบริจาคทุนทรัพย์จัดพิมพ์หนังสือ พร้อมเขียนจดหมายเหตุ แนะนำคนเดินกุศลมรรค

ช่วงแรก ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเรื่องบันทึกบาปบุญคุณโทษในหนังสือเทวราชโองการเป็นฝีมือเขียนของนักเขียน เนื่องจากมีกุศลจิตที่จะตักเตือนชาวโลก จึงแต่งเรื่องต่างๆเพื่อให้คนอ่านระทึก คงจะไม่ใช่เรื่องที่เกิดขึ้นจริง แต่แล้ว เรื่องจริงก็เกิดขึ้นในครอบครัวของข้าพเจ้า

บุตรสาวคนรองของข้าพเจ้าแต่งงานกับบุตรชายคนโตชื่อจ้งชิง (仲青) ของท่านหลิงซันเจี้ยน (凌珊雋)คนเหาเหอโถว (濠河頭) ท่านหลิงซันเจี้ยนเป็นบัณฑิตเก่าปลายราชวงศ์ชิง เป็นครูสอนพิเศษและเป็นที่ปรึกษาของท่านเส้าจือเซียง (邵芝香先生) และทั้งครอบครัวได้พักอาศัยอยู่ในบ้านพักชนบทของเส้าจือเซียง

วันที่ 12 เดือน 2 ของฤดูวสันต์ปีนี้ บุตรสาวคนรองของข้าพเจ้าจู่ๆเกิดอาการปวดท้องฉับพลัน อาการปวดสาหัสมากจนลูกสาวต้องร้องไห้โฮเสียงดังจนคนฟังแล้วอดนึกสงสารไม่ได้ พ่อสามีลูกสาวท่านหลิง

ซันเจี้ยนก็เป็นผู้เชี่ยวชาญการแพทย์ จึงเขียนสูตรยาและเจียดยาให้ลูกสาวทาน แต่ไม่ได้ผล

บุตรเขยจ้งชิงเห็นภรรยาเจ็บปวดเหลือทน ตัวเองก็อดที่จะน้ำตาร่วงตามภรรยาไม่ได้

ภรรยาข้าพเจ้าได้ยินข่าวลูกสาวป่วยหนัก จึงพาลูกชายคนที่สามร่วมเดินทางไปเยี่ยมลูกสาวที่ชนบท ไปถึงบ้านลูกสาวก็ตกบ่าย เห็นสภาพความเจ็บปวดของลูกสาวแล้ว แม่ร้องไห้ตามลูก สามีระทมตามภรรยา น้องชายสะอื้นแทนพี่สาว เห็นเหตุการณ์เช่นนี้แล้ว ถึงใจจะทำด้วยหินเหล็กก็อดที่จะสงสารไม่ได้

ช่วงนั้นตะวันใกล้ตกดิน อาการลูกสาวยิ่งหนักขึ้น บุตรเขยข้าพเจ้าอยากจะเชิญข้าพเจ้าไปตรวจอาการลูกอีกคนก็เดินทางไม่ทัน ในช่วงที่สับสนอยู่นั้น บุตรเขยบังเอิญคิดถึงคำพูดของข้าพเจ้าที่ว่า "หนังสือเทวราชโองการโอสถทิพย์ สามารถช่วยคนในยามคับขัน" จึงรีบไปจุดธูปหน้าเทพเจ้าเตา อธิษฐานให้เทพเจ้าช่วยรักษาอาการปวดท้องของภรรยาจะถวายหนังสือ 60 เล่ม

หลังบนบานต่อเทพเจ้าแล้ว เวลาผ่านไปครึ่งชั่วยาม อาการของลูกสาวดูดีขึ้น แต่เรื่องปวดท้องยังไม่หาย ลูกเขยข้าพเจ้ากำลังนึกสงสัยที่อธิษฐานมาจะได้ผลหรือเปล่า? จู่ๆก็ได้ยินลูกสาวข้าพเจ้าพูดขึ้นมาว่า "ใครเอายามาให้ข้ากิน ? ทำไมมีอะไรมาจุกอยู่ที่ลำคอข้า?" พูดยังไม่ทันจบ ยาก็เข้าไปในท้องแล้ว เวลาผ่านไปชั่วครู่ อาการปวดท้องของลูกสาวก็ทุเลา

ในเวลานั้น นั่งห้อมล้อมอยู่ข้างเตียงของลูกสาว มีแต่ญาติพี่น้องเท่านั้น ไม่มีใครเอายาให้ลูกสาวข้าพเจ้ากินเลย

วันรุ่งขึ้นอาการลูกสาวก็หายเป็นปรกติ ลูกเขยข้าพเจ้ามาเล่าเรื่องทั้งหมดให้ข้าพเจ้าฟัง ข้าพเจ้าจึงตอบเขาว่า “นี่คือความศักดิ์สิทธิ์ของหนังสือเทวราชโองการ เทพประทานโอสถทิพย์ให้เจ้า เจ้าสมควรตั้งจิตขอบพระคุณเทพเจ้า” ลูกเขยรับปากว่าจะปฏิบัติตาม

เนื่องจากหนังสือเทวราชโองการเล่มนี้มีอิทธิฤทธิ์ ผลบุญยังครอบคลุมไปถึงบ้านของบุตรเขย ข้าพเจ้าจึงกล้าเขียนบทความนี้ให้ทุกท่านทราบ ณ ที่นี้ เพื่อยืนยันถึงความศักดิ์สิทธ์ของหนังสือเล่มนี้ และเพื่อให้ผู้อ่านอ่านแล้วเกิดความศรัทธาจากใจจริง เลือกเดินหนทางกุศล ฟ้าย่อมคุ้มครอง ฟ้าย่อมประทานพร หนังสือเล่มนี้มิใช่หนังสือธรรมะธรรมดาที่จะเปรียบเทียบได้

นายแพทย์หวังจิ่งซัน (醫生王景生)กราบเรียน ณ วสันต์เดือน 2 สาธารณรัฐจีนปีที่ 5 (民國五年 ค. ศ. 1916)

ประสิทธิผลจากการพิมพ์หนังสือเทวราชโองการ

ที่อำเภออิ๋นเสี้ยน (鄞縣) แม่นางเปาสื้อ (包氏) ภรรยาของเฉิงเต้าเมิ่ง (陳道孟) ตั้งท้องได้ 5 เดือน วันแรม 5 ค่ำ ของเดือนอ้ายปีนี้ จู่ๆ เกิดแท้งลูก เวลานั้นเขาไม่มีอาการปวดท้องเลย แต่สายสะดือเด็กปรากฏออกมาให้เห็นก่อน การณ์เช่นนี้อันตรายและคับขันยิ่งนัก ข้าพเจ้าจนปัญญา จึงรีบไปจุดธูปอธิษฐานต่อเทพเจ้าเตา ขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยภรรยาให้ปลอดภัย จะถวายหนังสือเทวราชโองการ 200 เล่ม

ไม่นานเด็กก็คลอดออกมา และภรรยาข้าพเจ้าปลอดภัย ข้าพเจ้าจึงถวายหนังสือ 200 เล่มตามที่บนบานไว้ และเขียนข้อความนี้เพื่อยืนยันถึงความศักดิ์สิทธิ์ของหนังสือเทวราชโองการ

เขียน ณ วันขึ้น 8 ค่ำ เดือน 6 ปีจี่เว่ย (己未) สาธารณรัฐจีนปีที่ 8 (民國八年 ค.ศ. 1919)

(เทพเจ้าเตา)

บันทึกความศักดิ์สิทธิ์ของหนังสือเทวราชโองการ

คนเราเกิดมาชาติหนึ่ง สิ่งสำคัญที่สุดคือจิตต้องมีหิริโอตตัปปะ เกิดเป็นคน อย่าหลอกตัวเอง จิตคือธรรม ธรรมคือฟ้า ซื่อตรงต่อจิต ก็เสมือนซื่อตรงต่อฟ้า

อย่างไรจึงเรียกว่าซื่อตรงต่อฟ้า สร้างกุศลกรรม มุ่งสู่ธรรม ก็คือซื่อตรงต่อฟ้า

ผู้ซื่อตรงต่อฟ้า ฟ้าย่อมปราณี ฟ้าย่อมคุ้มครอง

ใครละเมิดฟ้า หลอกลวงฟ้า ฟ้าย่อมพิโรธ เคราะห์กรรมมาเยือน

หลักธรรมนี้เป็นสัจธรรม เป็นของเที่ยงแท้ ไม่มียกเว้น

ช่วงที่ข้าพเจ้าเป็นวัยรุ่น ความรู้ยังน้อย ธรรมไม่สันทัด ถึงรู้ว่าทำดีก็คือเข้าหาฟ้า แต่ทำดี สร้างกุศล แล้วได้อะไร มีผลสนองอย่างไร ยังเกิดความลังเลสงสัย บังเอิญได้หนังสือเทวราชโองการมาเล่มหนึ่ง ตั้งจิตอ่านแล้วจึงรู้ซึ้งถึงความดีไม่ทำไม่ได้ กุศลไม่สร้างยิ่งไม่ได้ เพราะเหตุใด เพราะว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ปลูกถั่วได้ถั่ว ปลูกงาก็ได้งามิมีผิดเพี้ยน

การสร้างกุศลไม่มีอะไรดีกว่าการแนะนำผู้อื่นทำความดี แนะนำผู้อื่นสร้างความดี ไม่มีอะไรดีเท่ากำนัลหนังสือเทวราชโองการให้เขาเล่มหนึ่ง

ภรรยาข้าพเจ้านางเจียงสื้อ (江氏) ปัจจุบันอายุ 50 ปี เป็นคนมีจิตเมตตาตั้งแต่เด็ก และเป็นคนศรัทธาต่อหนังสือเทวราชโองการด้วย เดือน 7 ของปีนี้เกิดโรคตาต้อทั้งคู่ เมื่อเกิดตาต้อก็ต้องทำการลอกตา

การลอกตานั้นเจ็บปวดยิ่งนัก ตาก็มองไม่เห็น นั่งนอนเดินเหินลำบากยิ่ง ข้าวปลาอาหารทานไม่ค่อยได้ ข้าพเจ้าเห็นโรคตาของภรรยาเป็นโรคของร่างกาย ไม่ใช้ยาหยอดก็ใช้ยาล้าง ไม่ใช้ยาล้างก็ใช้ยากิน มีแต่ยาอย่างเดียวที่จะรักษาได้

เวลาผ่านไปสิบกว่าวัน การรักษาไม่ได้ผล ข้าพเจ้าทำอะไรไม่ถูกจนปัญญายิ่งนัก แต่ภรรยาข้าพเจ้า อยู่ในช่วงหมดหนทางกลับนึกถึงหนังสือเทวราชโองการขึ้นมา จึงสั่งลูกชายไปจุดธูปอธิษฐานต่อเทพเจ้าเตาว่า ถ้าสามารถช่วยรักษาโรคตาให้หาย จะถวายหนังสือเทวราชโองการ 100 เล่ม

คืนนั้น อาการปวดตาของภรรยาก็ทุเลาและนอนหลับสนิท วันรุ่งขึ้นแกะผ้าปิดตาออก อาการบวมทุเลาและมองเห็นชัดขึ้น สุดท้ายตาทั้งคู่ก็หายเป็นปรกติ

อธิษฐานต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ศักดิ์สิทธิ์หรือไม่ความจริงก็ปรากฏให้เห็น

ข้าพเจ้าเป็นคนอำเภออันคิว (安邱) ในมณฑลซันตง (山東) ปัจจุบันมาสอนหนังสืออยู่ที่อำเภอฟ่งเทียน (奉天) ชีวิตการเป็นครูลำบากแสนเข็ญทุกคนย่อมทราบ

เมื่อใจมีกุศล ก็จงอย่าชักช้า ยิ่งบนบานต่อเทพเจ้า จะไม่ปฏิบัติตามย่อมไม่ได้ ฉะนั้น มีแต่ยิ่งประหยัดมัธยัสถ์และภรรยาเย็บปักถักร้อยให้มากยิ่งขึ้น สุดท้ายจึงสามารถรวบรวมเงินซื้อหนังสือมาแจกจ่ายแก่ท่านสุภาพชน และหวังว่าทุกท่านช่วยชักจูงชาวโลกมุ่งสู่กุศลธรรม

ชาวอำเภออันคิวหลี่ฉุนซี (李純熙) ซึ่งปัจจุบันอาศัยอยู่ที่ฟงเทียนเขียน ณ วันมงคล เดือน 8 สาธารณรัฐจีนปีที่ 8 (ค.ศ.1919)

** เจิงหวุนชิน (曾文欽) ชาวอำเภอสุยหนิง (遂甯) มณฑลเสฉวน (四川) ปัจจุบันอาศัยอยู่ในเขตเช่าญี่ปุ่นในเมืองเทียนสิน (天津) ปัจจุบันเปิดร้านอาหาร ซื่อสือชุนหนันฟั่นจวง (四時春南飯莊)

เนื่องจากกิจการค้าไม่สมปรารถนา วันแรม 13 ค่ำ เดือน 4 ปี เกิงซึน (庚申) สาธารณรัฐปีที่ 9 ข้าพเจ้าอาบน้ำผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า จุดธูปนั่งสมาธิอธิษฐานต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ขอให้ทำงานประสพผลสำเร็จ จะถวายหนังสือเทวราชโองการ 100 เล่ม

วันแรม 14 ค่ำ สิ่งที่อธิษฐานนั้นสำฤทธิ์ผล จึงขอพิมพ์หนังสือตอบแทนเทพเจ้า และเขียนข้อความนี้ยืนยันต่อสาธุชน

ประสิทธิ์ผลของการศรัทธาหนังสือเทวราชโองการ

จิตมนุษย์ มุ่งกุศล เทพฟ้าดิน ย่อมคุ้มครอง
ใจโฉดชั่ว ฝ่อธรรม ฟ้าสนอง ด้วยเคราะห์กรรม

นี่คืออริยะวาจาของอริยบุรพาจารย์ คำสั่งสอนที่แจ่มจรัส ยังเฉิดฉายส่องทางแก่ชนรุ่นหลัง

แต่ปัจจุบัน ใจมนุษย์ มักมืดบอด ไม่เพียงแต่ไม่ทำตามคำสอนของพระอริยะเจ้าแล้ว ยังเยาะเย้ยผู้ฝ่ายธรรม มุ่งกุศลคือผู้คร่ำครึ วกวนแต่เรื่องเก่าๆ ไม่มีประโยชน์อันใด

คนสร้างกุศล ฝักใฝ่ธรรมะ ปัจจุบันอาจจะประสพอุปสรรค ได้รับความลำบาก แต่ขอให้จิตใจมั่นคง การกระทำสง่าผ่าเผย ไม่สะทกสะท้าน ยืนหยัดไม่เปลี่ยนสี สุดท้ายก็ประสพผลสำเร็จ เป็นที่เคารพของผู้อื่น

เราหวนดูผู้ก่อกรรมทำเข็ญ มิจฉาอาชีวะทำให้เขาร่ำรวย แต่เป็นของชั่วคราว ได้ง่ายก็เสียง่าย วันนี้เป็นเศรษฐี พรุ่งนี้อาจกลายเป็นยาจก ยามเคราะห์กรรมถึงตัว บางทีแม้ชีวิตก็รักษาไม่อยู่ นี่ย่อมแสดงถึงธรรมแห่งฟ้าคุ้มครองคนดี ให้โทษคนชั่ว

ข้าพเจ้า หลัน (嵐) เป็นคนฝักใฝ่ธรรมะ มุ่งสร้างกุศล มีอาชีพเป็นครูสอนหนังสือมาสิบกว่าปี เรื่องการกุศลไม่เคยว่างเว้น แต่โชคไม่ดี ภรรยาเสียชีวิตเมื่อข้าพเจ้ายังอยู่ในวัยกลางคน ทิ้งลูกซึ่งอายุยังน้อยไว้ให้เลี้ยงดู ข้าพเจ้าจึงเปลี่ยนอาชีพเป็นหมอ เพราะถือว่าเป็นอาชีพที่

ช่วยเหลือชาวโลกได้เช่นกัน แต่สังคมปัจจุบัน ศีลธรรมถอดถอย ใจคนต่ำทราม ลูกชายข้าพเจ้าก็มีนิสัยดื้อดึง ไม่เชื่อฟังพ่อ ทำให้ข้าพเจ้าคิดถึงคำพูดของคนโบราณว่า "เหลือทรัพย์สินมากมายทิ้งให้ลูก มีแต่ส่งเสริมให้ลูกเสียคน มากทรัพย์ทำให้ลูกไม่รักดี ไม่รักดีก็คือลูกเณรคุณ ผู้รู้ย่อมไม่เพิงกระทำ" ฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงนำเงินที่เหลือใช้ มุ่งสร้างกุศลเช่นพิมพ์หนังสือธรรมะออกแจกจ่ายเผยแพร่ เพื่อหวังสวรรค์เบื้องบนช่วยโปรดลูกข้าพเจ้าให้เป็นคนดี

สาธารณรัฐจีนปีที่ 9 ข้าพเจ้าได้รู้จักผู้ใจบุญท่านหนึ่ง คือเฒ่าแก่ร้านพิมพ์หนังสือธรรมหงส์ต้าเห้า (宏大號善書出版社) ข้าพเจ้าจึงสั่งพิมพ์คัมภีร์ไตรพระอริยะเจ้า (三聖經) คัมภีร์ปลายสมัยกัลป์สูตร (末劫經) หนังสือเทวราชโองการ (玉歷鈔) อย่างละหลายร้อยเล่ม ต่อมายังสั่งพิมพ์เทวราชโองการเพิ่มอีก 100 เล่ม จากนั้นไม่กลัวความลำบาก ไม่กลัวเหนื่อยยาก เที่ยวนำหนังสือไปแจกให้เพื่อนฝูงญาติมิตร แนะนำผู้คนหมั่นทำความดี

เวลาผ่านไป 3 ปี ร่างกายที่เคยชราภาพกลับแข็งแรงขึ้น กิจการงานก็สมใจปรารถนา ครอบครัวอยู่เย็นเป็นสุข ลูกที่เคยดื้อแพ่งกลับว่านอนสอนง่าย

ยุคนี้เป็นยุคที่โจรขโมยชุกชุม ท้องถิ่นเราก็ไม่ละเว้น ถูกโจรปล้นตั้งหลายครั้ง แต่เคราะห์ดีครอบครัวข้าพเจ้า โจรขโมยไม่เคยมากล้ำกราย

สิ่งเหล่านี้ ไม่ใช่อิทธิฤทธิ์ ประสิทธิผลของการศรัทธาหนังสือเทวราชโองการแล้วเรียกว่าอะไร ถ้าไม่ใช่เทพคุ้มครอง ครอบครัวเราจะปลอดภัยและสงบสุขเช่นนี้หือ?

เห็นได้ชัด สร้างกุศล มงคลเยือน เทพคุ้มครอง ฟ้าพิทักษ์

ข้าพเจ้าเขียนบทความนี้เพื่อยืนยันให้สาธุชนทราบถึงประสิทธิผลของการศรัทธาหนังสือเทวราชโองการ ณ ที่นี้

หลิวเสี่ยวหลัน (劉曉嵐)คนอำเภอเจ่าหยาง (棗陽縣) เขียนเมื่อคืนแรม 15 ค่ำ เดือน 8 ปีเหยินซี (壬戌) สาธรณรัฐจีนปีที่ 11 (ค.ศ. 1922)

** หูหลี่เสียน (胡禮賢) คนอำเภอหลินเจียง (臨江) มณฑลเจียงซี (江西) ตั้งแต่สิ้นราชวงศ์ชิง เริ่มยุคสาธารณรัฐจีนมา ต้องตรากตรำการค้า จนร่างกายเจ็บป่วย ถึงทานยาหาย แต่ไม่นานก็เป็นอีก จนสภาพร่างกายไม่แข็งแรงเหมือนเดิม

คืนแรม 14 ค่ำ เดือน 9 สาธารณรัฐจีนปีที่ 11 ข้าพเจ้าได้จุดธูปอธิษฐานสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่อหน้าพระเจ้าเตา ขอให้ร่างกายแข็งแรงเหมือนเดิม จะพิมพ์หนังสือเทวราชโองการแนะนำชาวโลก 200 เล่มถวาย

หลังจากนั้นข้าพเจ้ารู้สึกตัวเองสดชื่น กระชุ่มกระชวยกว่าเก่า เวลาผ่านไปครึ่งปี อาการเจ็บไข้ ออดๆแอดๆก็หายอย่างปลิดทิ้ง นี่แสดงถึงความศักดิ์สิทธิ์ของหนังสือเทวราชโองการเป็นจริง จึงเขียนบันทึกให้ทุกท่านทราบ ณ ที่นี้

บทที่ 7 เคราะห์กรรมจากการไม่ศรัทธาหนังสือเทวราชโองการ

เคราะห์กรรมที่ไม่ศรัทธาหนังสือเทวราชโองการของพันหยั่งจือ

พันหยั่งจือ (潘仰之) เป็นบัณฑิตหยูแห่งอำเภอกุ้ยตง (桂東縣) เป็นคนมีนิสัยชอบกล่าวร้ายหนังสือธรรมะ

เมื่อเปิดหนังสือเทวราชโองการออกมาอ่าน หน้าแรกพบประโยคที่ว่า "**ใครเคยเห็นผีใส่โซ่ตรวน**" พันหยั่งจือรีบใช้พู่กันหมึกแดงเขียนระบุว่า "ถูกต้องที่สุด"

เริ่มจากหน้าตำหนักที่ 1 ก็เริ่มใช้พู่กันหมึกดำขีดฆ่า จนถึงข้อความตำหนักที่ 4 ก็ใช้พู่กันหมึกแดงขีดฆ่าอีก

อ่านมาถึงบทบันทึกตำหนักที่ 7 ข้อความตอน "**ค่าใช้จ่ายในการกินเหล้าเมายามากกว่าค่าใช้จ่ายของชีวิตประจำวัน**" ก็ใช้พู่กันแดงขีดฆ่าและเขียนระบุว่า "น่าหัวเราะ"

อ่านมาถึงตอนตำหนักที่ 10 ประโยคที่ว่า "**หลงรักจนคล้อยตาม**" ก็ใช้หมึกดำเขียนระบุว่า "ผู้หญิงตัวเองคิดฆ่าตัวตาย ไปเกี่ยวอะไรกับผู้ชาย"

อ่านถึงตอนบท "**สถานกัปผัน**" ก็ใช้หมึกแดงเขียนระบุว่า "พูดเหลวไหล"

อ่านมาถึงตอน "**เทพเมิ่งผอ**" ก็ใช้พู่กันหมึกดำจุดเป็นจุดๆหลายบรรทัด แล้วเขียนระบุว่า "มูลแห่งทุกข์ ยากจะตัดขาด" แล้วใช้พู่กันหมึกแดงวงรอบแล้วรอบอีก ยิ่งมาถึงประโยค "**เป็นผีศพไร้ที่ฝัง**" ใช้หมึกแดงวงซ้อนกันถึง 9 วง

บทความของหนังสือเทวราชโองการ ไม่ถูกพันหยั่งจือวงขีดฆ่า ก็ถูกเขียนระบุ จนมาถึงประโยค "**เพลานั้น ประกายรัศมีสุพรรณรังสีปรากฏ พระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์เจ้า (เจ้าแม่กวนอิม) ทรงเสด็จ**" ในห้องจู่ๆเกิดเพลิงลุกสว่างโชตช่วง ร่างของหยั่งจือลอยขึ้นพุ่งออกจากประตู หมอบลงกลางธรณีประตู ท่าทางคล้ายถูกใครมัดไว้

ภรรยาเขาแม่นางฮง (訇氏) ตกใจตื่นจากความฝัน เปลือยกายร่อนจ้อนหนีลงจากเตียงอย่างไม่คิดชีวิต ก้าวข้ามตัวหยั่งจือหนีออกไปนอกบ้าน เป็นที่อับอายต่อชาวบ้านญาติมิตร

บุตรชายพันหยั่งจือได้ยินเสียงร้องเอะอะโครมคราม รีบหยิบหนังสือเทวราชโองการมามอบให้คนข้างบ้าน แต่ตัวเองวกกลับวิ่งเข้าบ้านเพื่อเก็บข้าวของ ซึ่งตอนนั้นไฟได้ลุกลามไปทั่วบ้าน สุดท้ายถูกไฟคลอกตาย

ช่วงนั้นตัวพันหยั่งจือมีไฟลุกท่วมตัว ขอความช่วยเหลืออย่างทรมาน สุดท้ายทนพิษบาดแผลไฟลวกไม่ไหวสิ้นใจตาย

ก่อนสิ้นใจ พันหยั่งจือได้พูดกับชาวบ้านว่า "ชาวโลกทุกคนอย่าเรียนแบบใจไม้ไส้ระกำอย่างข้า ไปกล่าวร้ายหนังสือเทวราชโองการ จึงต้องพบจุดจบเช่นนี้" พูดจบก็สิ้นใจ และเนื่องจากซากศพเขาถูกไฟไหม้จนมีกลิ่นเหม็นไหม้ สุนัขแถวนั้นก็มาแย่งแทะซากศพ

ภรรยาหยั่งจือ เนื่องจากเปลือยกายหนีออกจากบ้าน อับอายคนท้องถิ่น จึงหนีไปต่างถิ่น ช่วงนั้นอายุเขาแค่ 33 ปี ร่างกายยังสาว จึงถูกขอทานข้างถนนจับไปเป็นเมีย และด้วยเหตุนี้ ทำให้ญาติมิตรต่างปฏิเสธที่จะไปมาหาสู่กับเขา ไม่นานสามีขอทานของนางตาย สุดท้ายได้ยินข่าวว่าไปกินอยู่กับบ่าวไพร่เก่า แล้วย้ายไปถิ่นไกลจนไม่มีข่าวคราวอีกเลย

บันทึก ณ บทต่อท้ายหนังสือเทวราชโองการตงฟู่

เคราะห์กรรมของภิกษุนักพรตที่ริษยาคิดทำลายหนังสือเทวราชโองการ

พระภิกษุต๋าหย่วน (達遠) จำศีลอยู่ ณ วัดถูกู่ (土穀社廟)ทางทิศตะวันตกของหมู่บ้าน สนิทชิดชอบกับนักพรตก้วนเซียน (貫先) ของอารามฉุนหยาง (純陽庵) เนื่องจากอ่านหนังสือเทวราชโองการมาถึงตอนตำหนักที่ 1 มีประโยคว่า "**พระภิกษุหรือนักพรตที่รับจ้างสวดพระ**

อภิธรรมแทนผู้อื่น เกิดคำสวดตกหล่นหรือสวดผิดหน้าผิดเล่ม มรณภาพแล้วมาตำหนักนี้ จะถูกส่งไปยังสถานสวดพระอภิธรรมชดเชย--------ไม่สามารถสวดรวดเดียวให้จบ" และในตอนตำหนักที่ 10 พบประโยคที่ว่า "**พระสงฆ์ นักพรตที่ชำนาญการสวดพระสูตร ท่องคาถา เมื่อวิญญาณถูกจับมายังยมโลก ก็จะสวดคัมภีร์พระสูตรต่อต้าน ทำให้ขุมนรกต่างๆไม่สามารถลงทัณฑ์ได้**" จึงนำหนังสือเทวราชโองการไปให้นักพรตก้วนเซียนอ่าน แล้วพูดกับนักพรตว่า " นักพรตและอาตมาล้วนชำนาญในการสวดพระสูตรท่องคาถา ชาติหน้าจะเกิดเป็นอะไรย่อมปรึกษาได้ แต่ชาตินี้นักพรตและอาตมาล้วนอาศัยการสวดพระอภิธรรมและทำกงเต็กขมากรรมจึงมีชีวิตอยู่ได้ ถ้าหนังสือเล่มนี้เกิดเผยแพร่ออกไปและมีผู้คนเชื่อถือ อาชีพของเรามิถูกกระเทือนหรือ? ถึงอาตมาจะนำหนังสือเทวราชโองการไปเผาทำลายหลายเล่ม แต่จะทำลายหมดได้อย่างไร?"

นักพรตก้วนเซียนเมื่อฟังเช่นนั้นก็ตอบพระภิกษุต๋าหย่วนว่า "ไม่ต้องร้อนใจ ข้าพเจ้ามีกรรมวิธีทำการทรงเจ้า ท่านไปช่วยบอกสมัครพรรคพวกว่า ข้าจะเชิญเทพยดามาประทับทรง ข้าพเจ้าก็มีวิธีทำให้ชาวบ้านไม่เชื่อหนังสือเล่มนี้แน่นอน ถึงตอนนั้น การค้าของเราจะเจริญกว่าเก่า"

ดังนั้น ภิกษุต๋าหย่วนก็ไปเที่ยวโฆษนาตามที่ต่างๆว่า "นักพรตก้วนเซียนในอารามฉุนหยางเป็นผู้มีวิชาอาคมแกร่งกล้า สามารถอัญเชิญเทพยดามาประทับทรง ชาวบ้านทุกคนสามารถไปถามหาทุกข์สุข เรื่องอนาคต ในวันขึ้น 14 ค่ำ เดือน 4 เทพอาจารย์หลีฉุนหยางจะประทับทรง

ให้ทุกคนเตรียมธูปเทียน เงินทอง (ค่าตรวจดวงชะตา) ไปถามดวงชะตาอนาคตได้”

เช้าวันขึ้น 14 ค่ำ นักพรตก้วนเซียนจัดตบแต่งแท่นบูชา พร้อมจุดธูปเทียน เตรียมทำพิธีทรงเจ้าแต่เช้า พอตกเย็น ภิกษุสามเณรและชาวบ้านเข้าคิวกันเข้ามาในอาราม และคุกเข่าเตรียมรับเทพเสร็จอยู่นอกธรณีประตูตำหนัก

นักพรตก้วนเซียนประทับบนแท่นพิธี สวดคาถาและเผากระดาษยันต์ สักครู่กิ่งหงส์ขยับแล้ว (กิ่งหงส์คือกิ่งต้นหลิว ร่างทรงเวลาทรงเจ้าจะใช้กิ่งต้นหลิวตัดเป็นลักษณะง่าม แล้วนั่งประครองกิ่งหลิวซึ่งมีความหมายแทนเทพเจ้า เขียนตัวอักษรบอกเรื่องราวหรือคำทำนายลงบนถาดทรายให้สานุศิษย์ทราบ) นักพรตก้วนเซียนเรียกสานุศิษย์จับถาดทรายที่วางอยู่บนโต๊ะพิธีให้แน่น แล้วนำกิ่งหงส์ ขีดเขียนบนถาดทรายจากนั้นเรียกผู้รู้จักหนังสือขึ้นมาที่แท่นพิธี ให้แยกตัวอักษรแล้วลอกไว้บนสมุด ปรากฏมีอักษรจีน 7 ตัวเขียนว่า

“ข้าพเจ้าเทพฉุนหยางมาถึงแล้ว” และอีก 8 ตัวอักษรเล็กเขียนว่า “ใครมีธุระจะถามให้เข้ามาถามได้”

ผู้คนที่นั่งอยู่นอกธรณีตำหนัก ต่างคอยพนักงานแยกอักษรแยกเสร็จแล้วประกาศคำพูดของเทพเจ้า หลายคนอยากถามหาทุกข์สุข หลายคนอยากถามเรื่องราวในอนาคต แต่พรรคพวกของภิกษุต๋าหย่วนไฉนจะปล่อยให้เข้าใกล้แท่นพิธี มีแต่ปล่อยให้ภิกษุต๋าหย่วนคนเดียวเข้ามาข้างใน เพื่อแสดงละครทรงเจ้าต่อไป

ภิกษุต๋าหย่วนถามว่า “ในโลกนี้ อะไรคือเรื่องที่ดีที่สุด? และทั้งหมดมีกี่เรื่อง?”

นักพรตก้วนเซียนเมื่อฟังเช่นนั้นก็พูดขึ้นว่า “กิ่งหงส์ขยับอีกแล้ว ทุกคนอยู่ในความสงบ คอยเขียนอักษร ผู้แยกอักษรออกไปล้างมือก่อน จุดธูปเทียนเพิ่ม”

จากนั้น ทุกคนเห็นนักพรตและสานุศิษย์ขยับกิ่งหงส์ ขีดๆ เขียนๆอยู่บนถาดทราย เจ้าหน้าที่แยกอักษรกลับขึ้นแท่นพิธีอีกครั้ง เห็นในถาดทรายเขียนอักษรบรรจงขนาดเล็กนับไม่ถ้วน มีข้อความว่า

“ ข้อที่ 1 คือต้องบูชานักพรตเต๋า (道家)

ข้อที่ 2 ต้องเคารพพระภิกษุและภิกษุณี

เนื่องจากนักพรตสามารถถวายฎีกาแด่สวรรค์ สามารถทำให้ชีวิตเป็นอมตะ พระภิกษุสามารถโปรดวิญญาณให้ไปผุดเกิด ให้ไปสู่แดนสุขาวดี

ในโลกนี้สิ่งที่เลวร้ายที่สุดคือคนตระหนี่หวงทรัพย์ ไม่ยอมจุดธูปเทียนไหว้พระไหว้เจ้า ไม่ยอมแจกทาน ไม่ยอมเช่าบูชาเครื่องรางของขลัง ทำให้ต้องประสพเคราะห์ภัย ในโลกนี้มีหนังสือที่นั่งเทียนแต่งขึ้นเล่มหนึ่ง ชื่อว่าหนังสือเทวราชโองการ มีที่ไหน หนังสือเขียนว่าขอให้รู้สำนึกผิดและขมาบาป ปรับปรุงแก้ไข ก็สามารถลดหย่อนผ่อนโทษ ในยมโลกมีอะไรที่ง่ายดายเพียงนี้

ยิ่งช่วงใกล้ๆนี้มีคนพิมพ์แจก ทำให้คนโง่เขลาหลงผิด เสียโอกาสเสียเวลา ควรรีบนำหนังสือเล่มนี้ไปเผาทิ้ง จึงเป็นอานิสงส์ที่ใหญ่หลวง”

พนักงานแยกอักษรลอกข้อความมาถึงตอนนี้ เห็นประกายรัตนประภามรกตพวยพุ่งมายังนักพรต ก้วนเซียนเกิดอาการเย็นยะเยือก ตกจากแท่นพิธี หน้าถอดสี ปากเบี้ยวตาแข แล้วคลานมาคุกเข่าอยู่ข้างภิกษุต๋าหย่วน

พนักงานแยกอักษรเห็นเหตุการณ์เช่นนี้ตกตลึงจนอ้าปากหวอยืนอยู่ข้างกระถางธูป แปล่งเสียงพูดว่า "ข้าคือเทพเจ้าหลิว รับคำสั่งจากเทพอาจารย์ให้มาถ่ายทอดให้ทุกคนทราบว่า ยุคนี้คนไม่ยอมบำเพ็ญธรรมมักก่อกรรมทำเข็ญ โชคดีที่เง็กเซียนฮ่องเต้เทวราชเจ้าโปรดเกล้าตามคำทูลของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์เจ้าและเหล่าทวยเทพ โปรดเกล้าเทวราชโองการให้ชาวโลกรับทราบและปฏิบัติตาม เพื่อให้ชาวโลกมีโอกาสแก้ไขในสิ่งผิด ท่านทรงเมตตาลดโทษหรืออภัยโทษแก่ผู้สำนึกผิด

แต่เวลานี้ เจ้าหัวโล้นต๋าหย่วนกับเจ้าหน้าหนูก้วนเซียนกลับอิจฉาวางแผนทำลายหนังสือเทวราชโองการ จะอาศัยกิ่งหลิวทรงเจ้าของข้ามาหลอกลวงชาวบ้าน คนเช่นนี้ต้องตกนรกหมกไหม้ ให้ตรวจสอบความผิด รับโทษตามขุมนรกต่างๆแล้ว สุดท้ายต้องตกนรกอเวจี ไม่ต้องผุดเกิดตลอดไป และต่อไปนี้ ถ้ามีภิกษุหรือนักพรตคนไหนปฏิบัติตามแบบอย่างต๋าหย่วนและก้วนเซียน ก็ให้รับกรรมเช่นสองคนนี้"

พนักงานแยกอักษรพูดจบ ก็ถอยลงมาคุกเข่ากราบไหว้อยู่หน้าแท่นพิธี ชาวบ้านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์เช่นนี้รีบกรูกันเข้ามาคุกเข่าอยู่หน้าแท่นพิธี ก้มหัวคำนับและต่างร้องขอยาวิเศษและสูตรยาอายุวัฒนะ

เพลานั้น เห็นกิ่งหงส์ (กิ่งหลิว) ไม่มีคนจับแต่ขยับเขยื้อนอยู่บนถาดทราย เมื่อกิ่งหลิวยุดนิ่ง พนักงานแยกหนังสือลุกขึ้นไปดูถาดทรายบนแท่นพิธี ปรากฏอักษรจีน 33 ตัวเขียนว่า“心病得須心藥醫 血肉葷腥少吃些 書中是有波羅密 能使冤愆斬脫離 吾柳仙去也” แปลเป็นไทยมีความหมายว่า “โรคภัยที่เกิดจากจิต ควรรักษาด้วยจิต เนื้อสัตว์ของคาวทานให้น้อย หนังสือพระสูตรย่อมมีปรมัตถ์สามารถนำเราหลุดพ้นจากบาปโทษทั้งปวง ข้าพเจ้าเทพเจ้าหลิวขอลากลับ”

พนักงานแยกหนังสือกลับลงมาข้างล่างกราบไหว้อีกครั้ง แล้วเล่าสิ่งที่เขาเห็นให้ทุกคนฟังว่า “เมื่อข้าพเจ้าแยกหนังสือคัดลอกมาถึงคำว่าอานิสงส์ใหญ่หลวง จู่ๆเห็นเงาเขียวลูกใหญ่เท่าภูเขาพุ่งเข้ามาข้างซ้ายมือร่างทรงเทพอาจารย์ (นักพรตก้วนเซียน) เป็นเทพองค์หนึ่งมีพระพักตร์สีน้ำเงิน ปากสีแดง คิ้วขาว ดวงเนตรสีทอง ผมแดง เคราเหลือง สวมชุดพัสตราภรณ์สีเขียวสด มือซ้ายถือรัตนะกุณโฑ มือขวาถือแซ่ปัดฝุ่นสีเงิน เท้าเหยียบปทุมมา ให้ข้าพเจ้าถ่ายทอดคำสั่งของเทพอาจารย์ จากนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่รู้เรื่องอะไรอีกเลย ต่อมา ข้าพเจ้ามารู้สึกตัวอีกทีท่านเทพกำลังจะจากไป ข้าพเจ้าจึงรีบลงจากแท่นพิธีมากราบไหว้ท่านเทพ พวกท่านมาขอสูตรยาอายุวัฒนะ ท่านเทพได้จากพวกเราไปแล้ว

คืนนั้น ชาวบ้านจำนวนมากนั่งสนทนาเรื่องราวที่เกิดขึ้นจนดึกจนดื่น หญิงชายหลายคนไม่ได้กลับบ้าน พักในอารามจนถึงสว่าง เมื่อ

ฟ้าสาง คนในอารามจึงรู้ว่า พวกภิกษุเห็นเหตุการณ์ไม่ดี ได้นำภิกษุต๋าหย่วนและนักพรตก้วนเซียนหนีออกจากอารามไปที่วัดถูกู่แล้ว

ตั้งแต่วันนั้นมา นักพรตก้วนเซียนและภิกษุต๋าหย่วนทานอะไรไม่ได้เห่าหอนสามวัน ตัวพองขึ้นอืดจนสิ้นใจตาย

จากนั้นมา หญิงชายทั่วทั้งหมู่บ้าน ไม่มีใครไม่เคารพศรัทธาหนังสือเทวราชโองการ จึงเขียนเรื่องราวทั้งหมดตีพิมพ์ลงท้ายเล่มให้สาธุชนทุกท่านทราบว่า เคราะห์กรรมคนเราล้วนเกิดจากการสร้าง อานิสงส์ผลบุญนั้น คุณจะใช้วิธีปล้นชิงมาก็ไม่ได้ เรื่องนี้เป็นตัวอย่างที่สอนให้ทุกท่านทราบว่า อย่าคิดทำลายหนังสือเทวราชโองการเป็นอันขาด

คัดลอกจากท้ายเล่มหนังสือเทวราชโองการตงฟู่

ชุยเมิ่งหลินบันทึกหลักฐานกรรมสนองของหนังสือเทวราชโองการ

บทบันทึกของชุยเมิ่งหลิน (崔夢麟)คนอ่วนผิง (宛平)มีบันทึกตอนหนึ่งว่า :

หยางไฉ่เจา (楊彩招) เป็นคนอำเภอเจ่าเฉียง (棗強縣) เนื่องจากเกิดทุพภิกขภัย จึงย้ายถิ่นฐานมาทำมาหากินที่เมืองหลวง ไฉ่เจาเป็นคนตรงแต่ชอบดื่มเหล้า

วันหนึ่งของฤดูวสันต์ปีที่ 14 ของรัชกาลเจียชิ่ง (ค.ศ.1809) (嘉慶十四年) ไฉ่เจียวเก็บตั๋วแลกเงินใบหนึ่งได้ ณ หน้าศาลเจ้าเจินอู่ (真武廟) ใกล้จวนผู้บังคับการทหารประจำมณฑลที่ซอยเม่าอื๋อ (帽兒衚同) เป็นตั๋วแลกเงินที่ระบุจำนวนเงินแปดพันกว่าอีแปะ พอเดินมาถึงซอยงาดำ เห็นผู้ชายคนหนึ่งคว้าคอเสื้อเด็กหนุ่มคนหนึ่งไว้แล้วลงมือทุบตีเอาทุบตีเอา จึงเดินเข้าไปถามหาสาเหตุ ได้ยินว่าเด็กหนุ่มคนนี้ไปขโมยตั๋วแลกเงินของผู้ชาย ไฉ่เจาจึงถามจำนวนเงิน และวัน เดือน ปี ในใบตั๋วแลกเงิน ตรงกับจำนวนเงินและวันเดือนปีใบตั๋วแลกเงินที่เขาเก็บได้ ไฉ่เจาจึงนำตั๋วแลกเงินที่เขาเก็บได้คืนให้กับผู้ชายคนนั้นอย่างใจกว้าง

ข้าพเจ้าเคยได้ยินเรื่องราวที่เล่าขันเรื่องนี้ ในใจนึกชมเชยความซื่อตรงและใจนักเลงอย่างเช่นไฉ่เจา แต่ก็ไม่รู้จักไฉ่เจาคือใคร

เดือน 9 ของปีนี้ ไฉ่เจาไปที่บ้านข้าพเจ้าเพื่อสอบถามและค้นหาหลักฐานยืนยันเรื่องราวเกี่ยวกับกรรมสนองของกฎแห่งกรรม ข้าพเจ้าจึงถามเรื่องราวรายละเอียดที่เกิดขึ้น ได้ความว่า :

กลางเดือน 3 ของปีนี้ ไฉ่เจาเนื่องจากเป็นไข้หวัดใหญ่ อาการหนักจนหมดสติไป ในช่วงหมดสติ เขาได้เห็นบิดาที่เสียชีวิตไปแล้วนั้นมาพาไฉ่เจาไปที่แห่งหนึ่ง ที่นั่นเป็นตำหนักวิมานที่สูงตระหง่าน บนประตูใหญ่หน้าตำหนักเขียนอักษร 3 ตัวว่า "東嶽府 ตำหนักบูรพาบรรพต" สองข้างประตู มีกลอนคู่บทหนึ่ง อักษรแต่ละตัวใหญ่เกือบฟุต เขียนด้วยสีทองสว่างโชติช่วงว่า

"陽世奸雄違天害理皆由己　　陰司報應古往今來放過誰"

"ทุจริตเหี้ยมหาญของชาวโลก ก่อกรรมทำเข็ญละเมิดฟ้า ทุกสิ่งล้วนเกิดจากการกระทำของตน

ทุกข์กรรมสนองในยมโลก จากโบราณจนถึงปัจจุบัน ถามว่ามีใครหลีกหนีได้พ้น"

เมื่อก้าวเข้าไปในตำหนัก ได้เห็นเจ้าหน้าที่ท่านหนึ่ง แท้จริงคือพ่อตาเขาที่เสียชีวิตไปแล้ว พ่อตาเขาในช่วงมีชีวิตอยู่เป็นบัณฑิตหลวง ท่านเล่าให้ฟังว่าตามชะตาฟ้าลิขิตเขาต้องมีอายุขัยถึง 59 ปี แต่เนื่องจากไปรับหญิงที่มีสามีมาเป็นเมียน้อย ถูกยมโลกทอนอายุขัย 10 ปี จากนั้นยังเสนอแนะอาหญิงคนในตระกูลเดียวกันไปแต่งงานใหม่ เลยถูกทอนอายุไปอีก 10 ปี เมื่ออายุ 39 ก็เสียชีวิต หลังจากเสียชีวิต เนื่องจากยมบาลตรวจสอบแล้วไม่มีความผิดอื่นใด ยมโลกจึงคัดเลือกเขาไปเป็นเจ้าหน้าที่บัญชีของยมโลก

พ่อตาไฉ่เจาสั่งพนักงานผีท่านหนึ่งพาไฉ่เจาไปชมสถานทัณฑนิคม เห็นผู้หญิงคนหนึ่งถูกไขว้มัดอยู่กับเสาต้นหนึ่ง พะทำมะรงผี(ผู้ควบคุมนักโทษ) กำลังผ่าอกควักหัวใจออกมา ผู้หญิงคนนั้นร้องเสียงลั่นจนแก้วหูแทบแตก ไฉ่เจาจำได้ว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นเมียของพ่อบ้านสกุลชิ่ง (慶) คนหนึ่ง ณ ที่นี้ไม่สะดวกที่จะเอ่ยชื่อเขา

เมื่อท่องมาถึงอีกที่หนึ่ง เห็นคนผู้หนึ่งถูกมัดติดกับเสาโรง พะทำมะรงผีกำลังใช้ไฟเผาที่สันหลังเขา เพ่งมองให้ชัด คนคนนั้นคือยามเฝ้าบ้านตระกูลชิ่งหันเอ้อนั่นเอง (慶宅更夫韓二) เห็นอีกคนหนึ่งใช้เชือกสองเส้นมัดอยู่รอบซี่โครง ถูกจับแขวนห้อยโตงเตงอยู่กลางขื่อ

บ้าน เสียงร้องอันเจ็บปวดน่าสงสาร ทำให้คนไม่อยากได้ยิน ที่หัวปักธงเขียนว่า "หวังอีหลง (王一龍) คนหลบเลี่ยงภาษี" คนคนนี้ไฉ่เจารู้จักดี เขาคือคนขายเหล้าเถื่อน เกลือเถื่อน ในละแวกเหอเจี๋ยนนั่นเอง มีชื่อว่าหวังหนิวจื่อ (王牛子) แต่ไม่รู้ว่าเขามีฉายาหวังอีหลง (王一龍) และเห็นอีกคนหนึ่งซึ่งเป็นญาติของไฉ่เจาแซ่หลิน (林) ที่ลำคอมัดร้อยด้วยแถบตะปูคู่

ท่องมาถึงอีกสถานที่หนึ่ง เห็นหอระฆังที่มีแต่ขื่อเสาแต่ยังไม่มุงหลังคา แขวนระฆังขนาดใหญ่มากหลังหนึ่ง ไฉ่เจาอยากทราบระฆังใหญ่ขนาดไหน จึงเดินเข้าไปกางสองแขนโอบ เห็นบนระฆังสลักชื่อคนจำนวนมาก ในนั้นมีชื่อของตัวเอง หยางไฉ่เจาบริจาคเงินสร้างระฆัง 5 อีแปะ ผู้บอกบุญ (คนแนะนำให้ทำบุญ) ชุยเมิ่งหลิน

ท่องมาถึงสถานที่อีกแห่งหนึ่ง เห็นคนคนหนึ่งขี่อยู่บนหลังวัว ใช้แซ่เฆี่ยนวัว แต่พอลงแซ่ถูกตัววัว ตัวเองกลับร้องด้วยความเจ็บปวด และพูดเสียงดังว่า "นี่คือกรรมสนองที่ตัวเองเมื่อมีชีวิตอยู่ชอบทานเนื้อวัว"

เมื่อเที่ยวชมมาถึงที่อีกแห่งหนึ่ง พบบนธวัชรัตนฉัตรวางคัมภีร์**วัชรสูตร** (金剛經)และคัมภีร์**พระหฤทัยสูตร** (心經) อย่างละ 1 เล่ม มีสาธุชนชายหญิงจำนวนนับไม่ถ้วนถือประคำนั่งสวดภาวนา

เดินมาถึงด้านหลัง เห็นขุนเขาสูงตระหง่าน ปีนถึงยอดเขามองออกไป กลายเป็นทะเลน้ำหมึกอันเวิ้งว้าง ตกใจสุดขีด รู้สึกในอกแผดร้อนจนอดกลั้นไม่ไหว เห็นมีตุ่มน้ำตั้งอยู่ข้างๆ ในนั้นมีน้ำใสอยู่

ครึ่งตุ่มพร้อมกระบวยตักน้ำ จึงตักน้ำขึ้นมาดื่มหลายอึก รู้สึกเย็นสดชื่นเข้าขั้วหัวใจ พลันสะดุ้งตื่น เห็นตัวเองนอนอยู่บนเตียง ถามคนในบ้าน บอกว่านอนสลบมาเป็นเวลา 17 วันคืนแล้ว

ไฉ่เจาถามเรื่องเมียเจ้าบ้านตระกุลชิ่ง คำตอบคือปวดใจจนสิ้นชีพไปแล้ว ถามถึงคนยามหันเอ้อ คำตอบคือแผ่นหลังเกิดฝีขนาดใหญ่อาการสาหัสไม่กี่วันก็เสียชีวิต

เมื่อเดือน 7 มีโอกาสพบคนหมู่บ้านเดียวกันที่รู้จักกับหวังหนิวจื่อ จึงถามหาสภาพของหวังหนิวจื่อ ได้รับคำตอบว่า “ตายไปแล้ว เป็นการตายแบบแปลกประหลาดมาก ก่อนตาย เกิดโรคประหลาด ซี่โครงกระดูกสองข้างเจ็บปวดจนร้องทุกข์ระงมทั้งวันทั้งคืน ทนไม่ไหวจนต้องเรียกคนในบ้านไปนำเชือกมามัดไว้รอบซี่โครง แล้วจับแขวนห้อยโตงเตงอยู่กลางขื่อบ้านจึงรู้สึกค่อยสบายขึ้น และเป็นเช่นนี้หลายวันจนตาย”

ส่วนคนแซ่หลินที่ลำคอผูกร้อยตะปูคู่นั้น ทำงานราชการในแถบมณฑลหูกว่าง เดือนนี้มีจดหมายมาแจ้งให้ทราบเป็นโรคปากเปื่อยคู่จนเสียชีวิต

หลายเรื่องที่เห็นในยมโลก ในโลกมนุษย์มีพยานหลักฐานพิสูจน์ให้เห็นชัด แต่เรื่องที่เห็นชื่อตัวเองปรากฏอยู่ในระฆังหลังใหญ่ในยมโลกนั้นยังไม่สามารถเข้าใจ

หลังหายจากป่วยไข้ ไฉ่เจาครุ่นคิดถึงมีชื่อข้าพเจ้าสลักอยู่ในระฆัง เชื่อว่าข้าพเจ้าคงจะเข้าใจ จึงมาถามข้าพเจ้าว่านี่คือมรรคผลอันใดของกฎแห่งกรรม

เมื่อข้าพเจ้าถูกถามเช่นนี้ ช่วงแรกรู้สึกงุนงงมาก แต่มาทบทวนนึกคิดอีกทีจึงจำได้ว่าเมื่อ 3 ปีก่อน อารามหลิงจิ้ว (靈鷲庵) ประสงค์หล่อระฆังใหญ่ 1 หลัง มอบซองทำบุญร้อยซองให้ข้าพเจ้าช่วยบอกบุญเพื่อนฝูง ข้าพเจ้าจึงไปบอกบุญกับเพื่อนพ้องพี่น้อง รวบรวมได้เงิน 20 พันอีแปะ แต่ตัวข้าพเจ้าไม่ได้บริจาคเงินแม้อีแปะเดียว ไม่นึกเลยว่าแค่บอกบุญสร้างกุศล ยมโลกยังจาลึกชื่อเอาไว้ หวนคิดขึ้นมาเป็นสิ่งน่ากลัวยิ่งนัก

เวลานี้อ่านถึงกรรมสนองต่างๆในหนังสือเทวราชโองการ ยิ่งทำให้ข้าพเจ้าหวาดหวั่นพรั่นพรึง ด้วยเหตุนี้ จึงน้อมบริจาคเงินร่วมพิมพ์หนังสือเทวราชโองการออกแจกจ่าย หวังว่าท่านผู้มีใจศรัทธาเช่นเราทุกท่าน มาร่วมกันหมั่นสร้างกุศลกรรมเทอญ

ชุยเมิ่งหลินบันทึก ณ วันขึ้น 1 ค่ำ เดือน 10 รัชกาลเจียชิ่งปีที่ 20 (ค.ศ.1815)

บันทึกคดีความนรกของหนังสือเทวราชโองการ
จากอารามฉีเซิง

** อู๋จั้นชี (吳湛七) ชาวเจียงซี (江西) เป็นพ่อค้าละโมบ เล่ห์เหลี่ยมแพรวพราว ลึกล้ำยากที่จะหยั่งถึง แต่ละปี เขาจะนำผ้าแพรจากหมิ่นจง (閩中) ไปขายที่ซันจั่ว (山左) ทุกครั้งจะนำตัวอย่างผ้าที่ทำให้ลูกค้าดูแล้วรู้สึกพอใจออกมาขาย เมื่อลูกค้าสั่งซื้อแล้ว ช่วงมอบสินค้าก็จะนำสินค้าคุณภาพต่ำมอบให้ กรรมวิธีในการสับเปลี่ยนสินค้าหลากหลายมาก ทำให้พ่อค้าขายผ้าจำนวนมากถูกจั้นชีหลอก

เจียงซีมีพ่อค้าผ้าท่านหนึ่งวานเพื่อนไปซื้อผ้ากับจั้นชี สุดท้ายถูกจั้นชีหลอกนำสินค้าคุณภาพต่ำมามอบให้ พ่อค้าท่านนั้นโกรธเคืองเพื่อนเขามาก ด่าทอเพื่อนยกใหญ่ เพื่อนเขาก็บันดาลโทสะจึงตอบไปว่า “เก่งจริงไปซื้อเองซิ จะได้ไม่ถูกหลอก” พ่อค้าท่านนั้นก็ตอบว่า “แน่นอนข้าจะไปซื้อเอง ถ้าถูกหลอก จะไม่มาให้เจ้าเห็นหน้าอีก”

วันถัดมา พ่อค้าท่านนั้นไปซื้อผ้ากับจั้นชีด้วยตนเอง เห็นตัวอย่างม้วนผ้าเป็นที่พอใจมาก จึงตกลงซื้อ และยึดผ้าตัวอย่างพับนั้นนั่งทับไว้ จั้นชีเห็นเช่นนี้ก็กระวนกระวายรีบเดินออกมาจากร้านโดยทางลับ เปลี่ยนเครื่องแต่งตัวเดินมาที่หน้าร้าน แล้วยิ้มคำนับพ่อค้าท่านนั้นคล้ายกับคนที่รู้จักกันมานาน พ่อค้าจำจั้นชีไม่ได้ เพื่อไม่ให้เสียมารยาทจึงลุกมาที่หน้าร้านโค้งคำนับตอบ ในเวลานั้นเอง จั้นชีให้พนักงานในร้านแอบสับเปลี่ยนผ้า พ่อค้ารู้เท่าไม่ถึงการณ์ ไม่ได้สังเกตความเรียบร้อยก็

หอบผ้ากลับมาอวดเพื่อนอย่างดีใจ เพื่อนแกะสินค้าออกดู เนื้อผ้าก็เช่นเดียวกับที่เขาไปซื้อมา คุณภาพผ้าต่ำ หนาบางไม่สม่ำเสมอ เพื่อนพ่อค้าจึงเยาะเย้ยพ่อค้าว่า "เป็นไง ไปซื้อเองแล้วเป็นไง?"

พ่อค้าท่านนั้น ไปซื้อด้วยตนเองยังถูกหลอกได้ของคุณภาพต่ำ ซ้ำถูกเพื่อนหัวเราะเยาะ อับอายขายหน้า ยิ่งคิดถึงคำพูดที่ตัวเคยกล่าวไว้เลยตัดสินใจไปผูกคอตาย

นี่คือตัวอย่างหนึ่งของการค้าจั้นชี เพื่อผลประโยชน์ ไม่คิดถึงผลกรรม ใช้สารพัดเล่ห์เหลี่ยมหลอกลวงผู้อื่น

กลางปีเทียนฉี่(天啓) จั้นชีเกิดเจ็บป่วยระหว่างเดินทาง จากนั้นบอกเห็นภูตผีมาไล่ต้อนเขาไปขุมนรกต่างๆ ร้องเสียงเอะอะโวยวายทั้งวันทั้งคืน ช่วงจั้นชีป่วยหนัก ชอบนอนบนเสื่อไผ่ แล้วตะโกนร้องเรียก "ช่วยข้า ช่วยข้า เขามาผูกข้าอยู่บนเตียงไฟแล้ว" คนรอบข้างเห็นแล้วต่างจนปัญญาช่วย

จั้นชีตะโกนเรียกลูกเขา "เอาน้ำมาราดตัวข้า" ลูกชายเขาจนปัญญาอมน้ำพ่นทั่วตัวพ่อ เวลาผ่านไปสักพักใหญ่จั้นชีก็บอกว่า "เขาปล่อยข้าแล้ว" จากนั้นโชว์แผ่นหลังให้คนดู มีรอยไหม้เป็นแนวๆ

เวลาผ่านไปสักพัก จั้นชีตะโกนขึ้นมาอีกว่า "ฟ้าช่วยด้วย ทำไมเอาตัวข้าไปชั่ง ทั้งยังเอาตาขอมาเกี่ยวหลังข้าอีก" คนที่มุงดูยิ่งรู้สึกแปลกแต่ช่วยอะไรไม่ได้ จึงปล่อยเขาเอะอะร้องเรียกไปเรื่อยๆ สักพักใหญ่จั้นชีก็พูดว่า "เขาปล่อยข้าแล้ว พร้อมอวดแผ่นหลังให้คนดู เห็นมีลอยถูกตาขอเกี่ยว ปูดนูนขึ้นนิ้วกว่า แล้วร้องเรียกอยากกินน้ำ ลูกชายเขา

ต้มยาให้เขาทานแต่ไม่ยอมรับ ชงน้ำชาให้ดื่มก็ไม่ยอมดื่ม กลับตะโกนว่า "ข้าไม่ต้องการน้ำพวกนี้" เมื่อถามว่าต้องการน้ำอะไร กลับตอบว่า "ต้องการน้ำครำในท่อน้ำเสียนอกบ้าน"

ลูกชายจั้นชีเห็นพ่อพูดเช่นนั้นอับอายชาวบ้านจนไม่ยอมตอบ จั้นชีเห็นลูกไม่ทำตามที่ขอ ทุบเตียงด่าลูกว่าเป็นลูกอกตัญญู ลูกเนรคุณ

เวลานั้นมีหนุ่มทะเล้นคนหนึ่ง ไปตักน้ำครำในท่อน้ำเสียมาหยอกล้อ จั้นชี จั้นชีเห็นน้ำครำดีอกดีใจ รับน้ำครำแล้วพรวดเดียวดื่มจนหมดเกลี้ยง พร้อมชมว่า "นี่เป็นน้ำเลิศรสที่สุด"

จั้นชีมีอาการดังกล่าวเป็นเวลาหลายวัน ทั่วร่างกายเกิดรอยไหม้เกรียม และบอกกล่าวต่อทุกคนว่า "รอยไหม้เหล่านี้คือรอยโทษทัณฑ์ของขุมนรกต่างๆ"

สุดท้ายจั้นชีก็เสียชีวิตอย่างน่าเวทนา นี่คือคำที่ว่า "ตกนรกทั้งเป็น"

** ยุคกลางรัชกาลหงจื้อ (弘治 ค.ศ.1488 – 1505) โก่งหงส์ (龔宏) ผู้ว่าเอี๋ยนโจว (兗州) เป็นผู้ศรัทธาหนังสือเทวราชโองการมาก ได้ยินข่าวท้องที่ที่เขาปกครองมีศาลเจ้าบูรพาบรรพต มีชื่อเสียงโด่งดังด้านอิทธิฤทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ พอตกเวลากลางคืน จะปรากฏมีเสียงแซ่โบยตีนักโทษดังอยู่ในศาลเจ้าเสมอ

วันหนึ่ง โก่งหงส์ไปนมัสการเทพเจ้าที่ศาลเจ้าบูรพาบรรพตแต่เช้า ศาลเจ้าเงียบสงบไม่มีอะไรผิดปรกติ ลูกน้องที่ติดตามไปแจ้งให้นายทราบว่า อยากทราบข้อเท็จจริง ขอให้มาช่วงกลางคืน

โก่งหงส์ทำตามคำแนะนำของลูกน้อง หลังพระอาทิตย์ตกดินก็แวะไปที่ศาลเจ้าอีกครั้ง พอเปิดประตูเข้าไป เห็นพนักงานภูตผีถือเหล็กนาบที่เผาไฟจนร้อนแดงจี้หลังของภิกษุองค์หนึ่ง

ถามหาสาเหตุ ได้รับคำตอบว่า : ภิกษุองค์นี้เป็นพระสงฆ์ของวัดวัดหนึ่ง เที่ยวเรี่ยไรเงินชาวบ้านในนามมาบูรณะวัด แต่กลับนำเงินไปเที่ยวสตรี กินเหล้าเมายา ฉะนั้นต้องรับโทษทัณฑ์เช่นนี้

โก่งหงส์กลับจากศาลเจ้า สั่งลูกน้องไปสืบหาวัดดังกล่าว ปรากฏว่าจริงดังผีบอก มีพระสงฆ์รูปหนึ่งมีความประพฤติเช่นนั้นจริง และเร็วๆนี้พระสงฆ์รูปนั้นกลางหลังเกิดฝีฝักบัว สุดท้ายมรณภาพ

** ไต้จี่เหยิน (戴舉人) เป็นชาวอำเภอ อู๋ (吳縣) (舉人 คำว่าจี่เหยินคือการเรียกผู้ที่เคยสอบได้ที่หนึ่งของหมู่บ้าน) เป็นคนก่อกรรมทำเข็ญเนืองๆ แต่เป็นคนชอบไหว้เจ้าแม่กวนอิม และจะสวด “มหากรุณาธารณีสูตร” (大悲咒) ทุกวัน

เมื่อไต้จี่เหยินเจ็บป่วยจนสิ้นชีพไปไม่กี่วัน ข้างบ้านเขาก็มีคนเสียชีวิตแล้วฟื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่ เล่าเหตุการณ์ที่เขาไปนรกภูมิให้ทุกคนทราบว่า :

เมื่อเขาถึงนรกภูมิ ยมบาลตรัสกับเขาว่า “เจ้าอายุขัยสิ้นแล้ว แต่เนื่องจากสามวันก่อน เจ้าได้ช่วยไกล่เกลี่ยสามีภรรยาคู่หนึ่งที่กำลังจะหย่าร้างกันให้คืนดีกันใหม่ ฉะนั้น ยมโลกเพิ่มอายุขัยให้เจ้าอีกหนึ่งรอบ” (หนึ่งรอบอายุขัยคือ 12 ปี)

จากนั้นคนคนนี้ก็เล่าเรื่องที่เขาพบไต้จี่เหยินในยมโลกให้ทุกคนทราบว่า : ไต้จี่เหยินถูกพันธนาการด้วยโซ่ตรวนและขื่อคา มีผีที่ถูกเขาปรับปรำทำร้ายจำนวนมากเป็นพยานห้อมล้อมเขา ยมบาลตัดสินความว่า "เจ้าก่อกรรมทำเข็ญ ข่มขืนชำเราสตรี เข่นฆ่าผู้อื่น ควรลงทัณฑ์ด้วยตกนรกกระทะทองแดง"

เมื่อพนักงานผีแบกกระทะทองแดงออกมา สุมไฟจนน้ำมันเดือดพล่านแล้ว บังคับไต้จี่เหยินโดดลงกระทะ ไต้จี่เหยินตกใจดิ้นไม่ออก มีแต่ปากท่อง "นำโม โอรา" คัมภีร์มหากรุณาธารณีสูตร ทันใดนั้น ทั่วตำหนักสั่นไหว กระทะทองแดงแตกสลายกลายเป็นดอกบัวสีขาวผุดขึ้นจากธรณี

ยมบาลลุกขึ้นยืน กล่าวกับผีอาฆาตเหล่านั้นว่า "เมื่อเขาสามารถสวดพระสูตรนี้ ไม่มีขุมนรกไหนสามารถกักขังเขาได้ ให้เขาไปเกิดใหม่แล้วค่อยลงโทษทีหลัง" (ขุมนรก เมื่อเจอผีที่สามารถสวดมหากรุณาธารณีสูตร จะส่งผีตนนั้นไปเกิดใหม่เพื่อให้ลืมพระสูตรทั้งหมด กำหนดให้เกิดใหม่แล้วเสียชีวิตแต่เล็ก จากนั้น ค่อยจับผีตนนั้นมาเพิ่มโทษและลงโทษทีหลัง)

เหล่าผีอาฆาตต่างยืนกรานไม่ยอม ยมบาลจึงพูดว่า "เมืองเจียซิง (嘉興) มีคนแซ่อู๋คนหนึ่ง เป็นคนทำแต่กรรมชั่ว ช่วงเร็วๆนี้เนื่องจากต้องการมีลูก จึงกลับมาสร้างความดี ฉะนั้น ให้ผีตนนี้ไปเกิดเป็นลูกเขา เพื่อให้ลืมพระสูตรทั้งหมด ค่อยจับเขามาลงโทษทีหลัง"

เมื่อข้าพเจ้าฟื้นคืนชีพใหม่ ต้องไปเมืองเจียซิงบ้านแซ่อู๋ดูว่า มีกำเนิดบุตรชายจริงหรือไม่

ต่อมา เขาไปเมืองเจียซิงบ้านแซ่อู๋ ปรากฏกำเนิดบุตรชายคนหนึ่งจริง

** ราชบัณฑิตเจียง (蔣進士) เป็นผู้พิพากษาในมณฑลซันตง (山東) พิพากษาคดีพี่น้องแย่งชิงมรดก ผู้พี่ติดสินบนเงิน 200 ตำลึง ผู้น้องติดสินบนเงิน 300 ตำลึง สุดท้ายตัดสินผู้เป็นน้องได้รับมรดก ผู้เป็นพี่เสียใจจนตรอมใจตาย

ต่อมาราชบัณฑิตเจียงเสียชีวิต ไม่นานที่หมู่บ้านเดียวกันมีขุนนางเก่าท่านหนึ่งก็เสียชีวิต แต่ขุนนางเก่าท่านนี้เสียชีวิตไปได้ 3 วันก็ฟื้นคืนชีพกลับมาใหม่ และมาบอกกล่าวกับบุตรชายราชบัณฑิตเจียงว่า "ข้าพเจ้าไปยมโลกได้เห็นบิดาเจ้ากลายเป็นลา ไปเกิดในบ้านนาย ก ของหมู่บ้านนี้" บุตรชายราชบัณฑิตเจียงไม่เชื่อ ขุนนางเก่าท่านนั้นกล่าวอีกว่า "บิดาเจ้าช่วงที่เป็นผู้พิพากษาซันต ตัดสินคดีแย่งชิงมรดกระหว่างพี่น้องเนื่องจากรับสินบนจึงตัดสินคดีมิชอบ ถ้าเจ้าไม่เชื่อ ไปถามบ่าวไพร่เก่าคนคนนั้นก็จะทราบเรื่องทั้งหมด"

เมื่อบุตรชายเจียงไปถามหาบ่าวไพร่ ก็พบเป็นเรื่องจริงดั่งที่ขุนนางท่านนั้นกล่าว บุตรชายเจียงจึงไปถามท่านขุนนางเก่าว่าพ่อเขามีสั่งเสียอะไรหรือเปล่า ท่านขุนนางเก่ากล่าวว่า "พ่อเจ้าวานข้ามาบอกเจ้าว่า

ควรนำเงินที่รับสินบนมาไปคืนให้ลูกหลานเขา จากนั้นช่วยพิมพ์หนังสือเทวราชโองการออกแจกจ่าย จะสามารถช่วยเขาพ้นโทษ”

บุตรชายราชบัณฑิตเจียงทำตามความประสงค์ของบิดาทุกรายการ ทั้งยังไปซื้อลาตัวที่เชื่อว่าบิดามาเกิดใหม่ไปเลี้ยงไว้ที่อารามปล่อยสัตว์หยางโจว (楊州放生庵) พร้อมสั่งบ่าวไพร่สองคนไปดูแลความเป็นอยู่ “ลา” เป็นประจำ

เวลาผ่านไป 3 ปี “ลา” ก็เสียชีวิต

** ที่ซันอินอำเภอผิงหูมีคนแซ่เส้า (山陰平湖邵某) รัชกาลคังซีปีติงเหม่า (康熙丁卯年 ค.ศ.1687) สอบได้จี่เหยิน (舉人) เคยรับค่าจ้างเงิน 200 ตำลึง ทำลายการวิวาห์ระหว่างตระกูลหลิว (劉)กับตระกูลลู่ (陸) สาวตระกูลหลิวถูกปรับปรำจนตรมใจผูกคอตาย หนุ่มตระกูลลู่ผิดหวังความรัก ยืนหยัดไม่แต่งงาน สุดท้ายไร้ผู้สืบสกุล

หลังจากเส้าจี่เหยินสิ้นชีพ ลูกและเมียได้ฝันเห็นเส้าจี่เหยินพร้อมกัน และเส้าจี่เหยินมากล่าวกับลูกเมียว่า “คดีตระกูลหลิวและลู่ ทำลายวาสนาขุนนางและบั่นทอนอายุขัยข้าจนหมดสิ้ ทั้งยังไม่สามารถหลีกหนีความผิด ปัจจุบันข้าไปเกิดใหม่เป็นสุกร พวกเจ้าไปดูคอกหมูที่โรงฆ่าหมู ตัวที่ลำตัวขาวครึ่งดำครึ่ง มี 5 หางก็คือข้าพเจ้า”

วันรุ่งขึ้น ลูกเมียเส้าจี่เหยินไปเยือนโรงฆ่าหมู เห็นหมูขาวดำ 5 หางจริงดั่งในฝัน จึงซื้อหมูตัวนั้นไว้ แล้วนำไปฝากเลี้ยงที่อารามแห่งหนึ่ง ต่อมา ยายเฒ่าในอารามแห่งนั้นเผลอเผยความลับของหมูตัวนั้น

ทำให้ชาวบ้านแห่กันไปดูหมูจนเนืองแน่น และเรียกหมูตัวนั้นว่า "เส้าจี่เหยิน"

** ที่เหาโจว (亳州) มีคนชื่อเจียงเฉิง (蔣成) ฉายาเลี่ยนถิง (蘭亭) เป็นคนฉลาดและเต็มไปด้วยไหวพริบ แต่เป็นคนละโมบปลิ้นปล้อน ชั่วชีวิตทำแต่สิ่งเลวทรามต่ำช้า เห็นคนพูดดีทำดีก็หาว่าเขาแสแสร้ง เห็นใครสร้างกุศลกรรม ก็มักไปขัดขวาง เยาะเย้ยเขา หาว่าทำสิ่งเหลวไหล

เจียงเฉิงอายุ 31 ปี ก็ยากจนข้นแค้นและร่างกายซูบผอมลงทุกวันๆ เที่ยวคุ้ยเขี่ยหากินตามชนบท จู่ๆวันหนึ่งหัวของเจียงเฉิงกลายเป็นหัวสุนัข หลังจากนั้นไม่กี่วัน ลำตัวก็กลายเป็นสุนัข เหลือแต่มือเท้ายังเป็นคนเหมือนเดิม และอยู่ในสภาพเช่นนี้เกือบปีจึงตาย

** ม่อเหยี่ยซู (莫冶書) เป็นคนนิสัยดุดัน ใจคอชั่วร้าย ชั่วชีวิตทำแต่เรื่องฝืนฟ้าขัดศีลธรรม ตอนอายุ 40 กว่า เกิดโรคที่ยากแก่การรักษา นอนแช่กองอุจจาระ ปัสสาวะอยู่บนเตียงเป็นเวลาสิบๆปี

อยู่มาวันหนึ่ง ม่อเหยี่ยซูจู่ๆเรียกลูกชายไปนำหญ้าฟางหลายมัดมาไว้ในห้อง จากนั้นไล่คนออกนอกห้อง ให้ปิดประตูไม่ยอมให้ใครเข้าใกล้ ไม่นาน ลูกชายเขาได้ยินเสียงเคี้ยวหญ้าฟางในห้อง พอเปิดประตูเข้าไปดู พ่อของเขากลายเป็นวัวนอนเคี้ยวหญ้าอยู่ในห้องนั้นเอง

** คนแซ่หวังที่อำเภออู๋ซิง (吳興王某) เป็นคนเหี้ยมโหดดุร้าย มักใช้เล่ห์เพทุบายหลอกซื้อที่นาชาวบ้าน เมื่อเจ้าของที่ดินนำโฉนดที่มามอบให้ จะจ่ายแค่ครึ่งราคาไปก่อน เงินที่เหลือจะใช้กลเม็ดต่างๆบ่ายเบี่ยงลากยาวจนไม่ต้องใช้ ถ้าใครปฏิเสธมอบที่ให้ก็จะอาศัยโฉนดเป็นหลักฐานเข้ายึดครองอย่างเหี้ยมหาญ เวลาปล่อยเงินกู้ เงินต้นพร้อมดอกเบี้ยคิดอย่างถี่ถ้วน แถมร้ายบางรายเมื่อคืนเงินต้นพร้อมดอกเรียบร้อยแล้ว ถ้าไม่ได้ทวงสัญญากู้หนี้คืนทันที ก็จะนำสัญญาฉบับเก่าไปทวงเงินอีกต่อไป

เนื่องจากคนส่วนใหญ่กลัวความโหดร้ายป่าเถื่อนของคนแซ่หวัง จึงไม่มีใครกล้าเข้าต่อกรกับเขา

วันหนึ่ง คนแซ่หวังจู่ๆเกิดตายอย่างฉับพลัน และไม่นานแม่วัวข้างบ้านก็คลอดลูกวัวออกมาตัวหนึ่ง เจ้าของวัวเข้าไปดู ลูกวัวตัวนั้นเกิดพูดขึ้นมาว่า “ข้าคือคนแซ่หวัง เนื่องจากข้าไปหลอกซื้อที่นาของเจ้ายมโลกจึงลงโทษข้ามาเกิดเป็นวัวเพื่อชดใช้ความผิด ช่วยไปเรียกลูกข้าพเจ้ามา ข้าจะสั่งให้เขาชดใช้เงินทองแก่ท่าน” เจ้าของวัวตกใจมาก รีบไปเรียกลูกชายนายแซ่หวังมาดู

ลูกชายคนแซ่หวังมาถึง ก็เอะอะมะเทิ่งว่า “ ไหน? วัวอยู่ที่ไหน?” เจ้าวัวน้อยก้มหน้านิ่งเฉย ทำเป็นละอาย ลูกชายคนแซ่หวังโกรธเจ้าของวัวคนข้างบ้านมาก หาว่าเขามาใส่ร้ายพ่อ จึงกำหมัดรี่เข้าไปจะทุบตีเจ้าของวัว เวลานั้นวัวน้อยพลันพูดขึ้นว่า “หยุดนะ อย่าเกเร การโลงโทษของยมโลกสาหัสสากรรจ์มาก” จากนั้นวัวน้อยก็เล่าเรื่องแต่ต้นมาคดโกง

ราคาที่นาคนอื่นกี่เจ้า สัญญาเงินกู้ที่ลูกหนี้จ่ายหนี้เสร็จแล้วไม่ยอมคืนมีกี่ฉบับ เก็บอยู่หีบใบไหนบอกให้ลูกทราบหมด และเรียกลูกต้องนำสิ่งของเหล่านี้ไปชดใช้เขา จะได้ช่วยปลดโทษให้ตัวเอง พูดจบ วัวน้อยร้องไห้และพูดขึ้นอีกว่า "ข้าอยู่ยมโลก รับโทษทัณฑ์ทรมานแสนสาหัส เวลานี้ยังมาเกิดเป็นวัว ข้าจะไปพบหน้าใครได้อีก?" พูดจบ วัวน้อยก็เอาหัวพุ่งชนรั้วกั้นคอก ตายอย่างน่าอนาถ

** นายหยวนซิ่ว เป็นเศรษฐีที่มีเงินถึงสี่แสนตำลึง มีลูกชายถึง 4 คน หยวนซิ่วเป็นคนที่มีอนุภรรยามากมาย แต่เขารักแต่ลูกเมียหลวง 4 คน เมียน้อยคนไหนคลอดบุตรออกมา ไม่ว่าชายหญิง จะสั่งบ่าวไพร่จับเด็กน้อยห่อผ้าแล้วไปฝังทั้งเป็น

วันหนึ่ง นายหยวนซิ่วฝันเห็นผีน้อยหลายสิบตนมาไล่ฆ่าเขา ว่าจะมาทวงชีวิตกับไอ้ฆาตกรเหี้ยมโหด หยวนซิ่วตกใจจนตื่น แต่สองมือสองเท้าของเขากลายเป็นขาวัวทั้งสี่ขา เขาไม่กล้าลงจากเตียง ร้องครวญครางอยู่บนเตียง 3 วันจนหัวขาดตาย

ต่อมา ลูกชายหยวนซิ่วทั้ง 4 คนล้วนตกเป็นอาชญากร สมบัติทั้งหมดถูกหลวงยึดเข้าคลัง

** หวีเซิงแห่งอำเภอเจียงอิน (江陰俞生) เป็นผู้มีชื่อเสียงโด่งดังและเปี่ยมไปด้วยความสามารถ รัชกาลเฉียนหลงเข้าสอบระดับหมู่บ้าน

ผลสอบยังไม่ทันประกาศ ก็เก็บเสื้อผ้าลาเพื่อนกลับบ้านด้วยสีหน้าดันทด โศกสลด เพื่อนร่วมสอบเห็นสภาพเช่นนี้จึงพยายามถามหาสาเหตุ ที่สุดได้คำตอบว่า "บรรพชนข้าพเจ้ารับราชการเป็นขุนนางมาครึ่งชีวิต สุดท้ายถูกปลดออกจากราชการ ช่วงไม่สบายใกล้เสียชีวิต ได้เรียกพวกเราสี่พี่น้องไปสั่งเสียว่า "ข้าชั่วชีวิตไม่เคยทำเรื่องขัดต่อมโนธรรม มีแต่ช่วงที่เป็นนายอำเภอ เคยรับสินบน 2000 ตำลึง ประหารนักโทษที่ไม่สมควรประหารไป 2 ศพ เมื่อคืนฝันถึงถูกจับตัวไปเข้าเฝ้ายมบาลเพื่อยืนยันคดีความ ยมบาลตรัสว่าตามกฎต้องถูกลงโทษไร้ทายาทสืบสกุล แต่เนื่องจากบรรพบุรุษได้สั่งสมผลบุญหนุนช่วย จึงตัดสินให้เจ้ามีลูกชายสืบสกุลเพียงคนเดียว และจะเป็นลูกโทน พร้อมมีถานะต้อยต่ำ ยากจนชั่วชีวิตถึง 5 ชั่วคน ข้าพเจ้าคงหลีกหนีไม่พ้นต้องไปรับทุกข์ทรมานในนรกภูมิ ถ้าลูกหลานข้าคิดริอ่านจะไปสอบเป็นขุนนาง หวังชื่อเสียงลาภยศ เงินทองพูนสุข มีแต่จะเพิ่มความผิด เพิ่มโทษทัณฑ์ให้แก่ข้าพเจ้า ลูกหลานคนนั้นก็คือผู้อกตัญญู" เมื่อบิดาพูดจบก็สิ้นใจตาย

ต่อมา พี่น้องข้าพเจ้าอีกสามคนก็เสียชีวิตติดตามกันไป เหลือแต่ข้าพเจ้าคงเหลืออยู่คนเดียว

การสอบคัดเลือกระดับหมู่บ้านที่ผ่านมาทั้งสองครั้ง ข้าพเจ้าสอบตก เที่ยวนี้เป็นการสอบครั้งที่สาม ข้าพเจ้าหวังว่าจะสอบผ่าน แต่เมื่อคืนเที่ยงคืน ข้าพเจ้าฝันเห็นบิดาข้ามาฉีกหมายเลขและชื่อข้าพเจ้าออกจากกระดานประกาศผล พร้อมตำหนิข้าพเจ้าว่า "เจ้าไม่สั่งสมผลบุญกุศลให้สูงเทียมฟ้า ไฉนจะมาขัดคำสั่งข้า ทำให้ข้าพเจ้าต้องเพิ่ม

โทษทัณฑ์เพราะวิ่งเต้นมาพบเจ้า ไอ้ลูกเณรคุณ" บิดาข้าพูดจบ เอาโซ่กุญแจมือตีเทียนให้ดับแล้วจากไป

ข้าพเจ้าเที่ยวนี้สอบตกอีกข้าไม่เสียใจ แต่สิ่งที่น่าเศร้าที่สุดคือทำให้บรรพชนต้องถูกคุมขังอยู่ในแดนสนธยา ข้าพเจ้าจะขึ้นเขาไปบวชเป็นพระสงฆ์ ศึกษาท่านพระโมคคัลลานะเถระ ช่วยบรรพบุรุษหลุดพ้นจากบ่วงกรรมในแดนสนธยา

เพื่อนร่วมสอบฟังการเล่าของหวีเซิงต่างตกใจถึงสิ่งที่เกิดขึ้น มีเพื่อนร่วมสอบท่านหนึ่งชื่อเฉินฝูชิง (陳扶青) อาลัยหวีเซิงถึงแต่งกลอนส่งหวีเซิงออกบวช

บันทึกกรรมสนองร่วมสมัย

** รัชกาลเสียนฟง (咸豐) ปีที่ 5 (ค.ศ.1855) มีชาวเมืองกุ้ยโจว (貴州) แซ่หวงท่านหนึ่ง (黃某) สอบได้ราชบัณฑิต ทางการส่งไปเป็นนายอำเภอที่อำเภอสู้หนิง (肅甯縣令)

หลังปฏิบัติหน้าที่นายอำเภอ ทุกครั้งที่นายอำเภอหวงนั่งบัลลังก์ตัดสินคดีความ จะประกาศว่า "ข้าพเจ้าชาติที่แล้วช่วงรัชกาลเจียชิ่ง (嘉慶) เคยรับหน้าที่เป็นนายอำเภอสู้หนิงมาก่อน เคยตัดสินคดีหญิงชนบทนางหนึ่งเนื่องจากเป็นโรคท้องบวม แต่ถูกครอบครัวสามีฟ้องร้องว่ามีชู้และท้องกับคนอื่น ช่วงพิจารณาคดี ข้าพเจ้าหลงเชื่อคำพูดของยามเฝ้า

ประตู ตั้งโจทย์สอบสวนเป็นคดีท้องกับผู้อื่น ทำให้หญิงนั้นอับอาย ใช้มีดผ่าท้องตัวเองเพื่อพิสูจน์ความจริงจนตาย”

ทุกครั้งที่ขึ้นพิจารณาคดี นายอำเภอหวงต้องประกาศเช่นนี้เป็นประจำ แต่หลังจากพิจารณาคดีเสร็จ นายอำเภอก็เป็นคนที่มีสติสัมปชัญญะเป็นปรกติ เหตุการณ์เช่นนี้ทำให้ที่ปรึกษานายอำเภอรู้สึกแปลกประหลาด จึงสั่งพนักงานบรรณสารตรวจค้นคดีเก่าก่อนว่ามีคดีดังกล่าวจริงหรือไม่ มีพนักงานสูงอายุท่านหนึ่งตอบว่า “มีคดีเช่นนี้เกิดขึ้นในรัชสมัยเจียชิ่งจริง ช่วงนั้น ข้าพเจ้ายังเป็นเด็กหนุ่ม รับตำแหน่งอาลักษณ์ เห็นเหตุการณ์นั้นจริง” เมื่อเลขานายอำเภอนำเอกสารหลักฐานต่างๆ ออกมาตรวจสอบ เรื่องราว ทุกคำพูดก็ตรงกับคำประกาศของนายอำเภอหวง

เรื่องนี้รู้ถึงหูรองผู้การท่านหนึ่ง สงสารนายอำเภอหวงซึ่งเป็นคนหนุ่มที่มีความสามารถ จึงสั่งให้อาจารย์โรงเรียนหลวงท่านหนึ่งไกล่เกลี่ยและคลี่คลายคดีความบาดหมางชาติก่อนของนายอำเภอ อาจารย์โรงเรียนหลวงจึงเขียนฎีกาเผาทูลยมบาล และให้นายอำเภอตั้งป้ายวิญญาณเส้นไหว้นางผีอาฆาตตลอดชีวิต ปรากฏนางผีตนนั้นอาศัยร่างของนายอำเภอพูดออกมาว่า “ยมโลกจะเคารพนับถือต่อหญิงพรหมจารีณีและลูกกตัญญูเป็นที่สุด นายอำเภอหวงฟ้าลิขิตต้องสอบได้ราชบัณฑิตสามชาติ ปัจจุบันก็ได้เป็นขุนนางไปแล้วสองชาติ ชาติหน้ายังจะสอบได้ราชบัณฑิตอีก เนื่องจากเด็กหนุ่มท่านนี้เป็นลูกกตัญญูยิ่ง ฉะนั้นยมโลกจึงไม่ทอนอายุขัยเขา เพียงแต่ตัดทอนลาภยศวาสนา มิเช่นนั้นคนคนนี้

คงต้องตายโหงไปแล้ว เรื่องจะยุติเรื่องราวบาดหมางคงทำไม่ได้ ข้าพเจ้าต้องปฏิบัติตำคำตัดสินของยมโลก" อาจารย์หลวงฟังเช่นนี้ก็จนปัญญา

ต่อมา นายอำเภอหวงลาออกจากราชการไปเป็นอาจารย์สอนหนังสือ ปัจจุบันยังสอนหนังสือสร้างกุศลอยู่ตามชนบท

น่าเสียดาย เนื่องจากตัดสินคดีผิดของหญิงพรหมจาริณีท่านหนึ่ง มีกรรมถึงสามชาติ สอบได้ราชบัณฑิตแต่ไม่สามารถเป็นขุนนาง ยังโชคดีที่คนแซ่หวงนี้มีจิตกตัญญู จึงรอดพ้นการถูกคร่าชีวิต ถ้าไม่กตัญญูกรรมเก่านี้จะสนองอย่างไรยังมิทราบ ส่วนครอบครัวสามีนางที่ใส่ร้ายนาง และคนเฝ้ายามที่รับสินบนแล้วแสร้งเป็นพยานมาใส่ร้ายนาง โทษกรรมจะเป็นเช่นใดไม่นึกคงต้องทราบว่าสาหัสสากรรจ์

โบราณกล่าวว่า "หมื่นบาป กามราคะ มาเป็นหนึ่ง
กตัญญู คือสุดยอด แห่งผลบุญ"

ผู้ที่รำดงตำแหน่งขุนนาง ควรยึดเรื่องนี้เป็นครู

** ตำบลเฉาเอ๋อในมณฑลเจ้อเจียง (浙紹之曹娥鎮) มีคนแจวเรือชื่อเสิ่นต้าเหมา (沈大毛) เสิ่นต้าเหมาเป็นคนซื่อสัตย์สุจริต กำเนิดบุตร ชายสองหญิงสอง เป็นครอบครัวที่พอจะมั่งคั่ง มีกินมีใช้

เสิ่นต้าเหมามีเพื่อนรักคนหนึ่ง ชื่อต่งต้าเหวย (董大爲) บ้านอยู่ตำบลใกล้เคียงสั้งซันจังเจียปู้ (上山章家埠) สองครอบครัวรักใคร่กลมเกลียวอย่างเช่นเครือญาติมาเป็นเวลาสิบกว่าปี

เรื่องเกิดเมื่อวันแรม 9 ค่ำ ของเดือน 12 รัชกาลถงจื้อปีที่ 3 (同治三年 ค.ศ. 1864) ต่งต้าไปธุระเยี่ยมญาติที่ตัวเมืองเส้าซิง (紹興) ขากลับเนื่องจากเป็นเวลาใกล้ค่ำ เดินทางไม่ถึงบ้าน จึงแวะมาพักค้างคืนอยู่ที่บ้านเสิ่นต้าเหมา

ในคืนนั้น ช่วงเข้านอน ต่งต้านำถุงย่ามสัมภาระที่ติดตัวมาวางไว้ใต้เตียง แล้วนอนหลับถึงสว่าง

รุ่งเช้า หลังทานอาหารเช้าเรียบร้อยแล้ว ต่งต้าแบกถุงย่ามล่ำลาเจ้าของบ้านแล้วเดินทางกลับบ้าน เมื่อเดินทางมาประมาณครึ่งลี้ (1 ลี้เท่ากับครึ่งกิโลเมตร) ต่งต้ารู้สึกย่ามเบาผิดปรกติ ฉงนใจจึงเอามือล้วงเข้าไปในย่าม ปรากฏถุงเงินที่มีเงิน 30 ตำลึงและจดหมายของญาติมิตรที่ฝากถึงครอบครัวเขาได้อันตรธานหายไป ต่งต้าตกใจมาก รีบวกกลับไปยังบ้านเสิ่นต้าเหมาถามหาความจริง

ครอบครัวเสิ่นต้าเหมาก็ตกใจ หลายคนช่วยกันค้นหาทั่วบ้านก็ไม่ปรากฏมีถุงเงินตกหล่นอยู่ในบ้าน ต่งต้าจนปัญญา มีแต่เดินกลับอย่างเคืองแค้น

ระหว่างทาง ต่งต้ายิ่งคิดยิ่งเจ็บใจ ยิ่งกังวล เพราะเงินที่สูญหายไปนั้นล้วนเป็นเงินพร้อมจดหมายของญาติมิตรที่จะฝากกลับบ้านใช้จ่ายในช่วงตรุษจีน เวลานี้เงินถูกเขาทำสูญหาย พวกญาติมิตร ตรุษจีนจะทำอย่างไร? ตัวเองจะมีหน้าไปพบญาติมิตรได้อย่างไร? จะให้คำตอบเขาอย่างไร? ยิ่งคิดยิ่งโกรธ ยิ่งคิดยิ่งแค้น สุดท้ายตัดสินใจ เอาตัวเองไปผูกติดกับก้อนหิน แล้วอุ้มก้อนหินกระโดดน้ำฆ่าตัวตาย

วันรุ่งขึ้น วันแรม 11 ค่ำของเดือน 12 รัชกาลถงจื้อปีที่ 3 ศพต่งต้าลอยขึ้นอืดที่หมู่บ้านซานเมี่ยวในแม่น้ำเฉาเอ๋อ ห่างจากตำบลเฉาเอ๋อสามลี้ คนไปแจ้งให้ครอบครัวต่งต้าทราบ ต่างก็ไม่รู้สาเหตุของการตาย

ปีถัดมา วันแรม 8 ค่ำ เดือนอ้าย อากาศทั่วตำบลเฉาเอ๋อร้อนอบอ้าวผิดปรกติ หลังเที่ยง เมฆดำเกิดทั่วสี่ทิศของตำบล ตกบ่าย ฝนฟ้าคะนอง พายุฝนมุ่งหน้าไปยังบ้านของเสิ่นต้าเหมา ต่อจากนั้น เกิดสายฟ้าผ่าเปรี้ยงไปยังหลังคาบ้านเสิ่นต้าเหม พร้อมกระชากลูกสาวคนโตของเสิ่นต้าเหมาออกมากลางถนน ถูกฟ้าผ่าคุกเข่าตาย ณ กลางถนน คนแห่กันไปดู ปรากฏศีรษะคนตายมีรูเท่าก้านธูปผ่าทะลุมาถึงหน้าอก

ส่วนเสิ่นต้าเหมาเห็นฟ้าผ่าลูกสาว ตัวเองตกใจวิ่งเข้าหาเตาไฟ เห็นที่เตาไฟมีลอยแตกแยก ปรากฏมีจดหมายและเงิน 30 ตำลึงที่ญาติมิตรต่งต้าฝากต่งต้านำกลับบ้าน เขาจึงรู้ว่าที่แท้เงินของต่งต้าสูญหาย คือฝีมือของลูกสาวคนโตของเขาเป็นผู้กระทำ ฉะนั้น ลูกสาวเขาถูกฟ้าผ่าตายเป็นโทษทัณฑ์ที่ลูกสาวเขาควรจะได้รับ หลังจากเจ้าหน้าที่ทางการชันสูตรศพเรียบร้อย เรื่องราวนี้ก็ระบือไปทั่วทั้งเมืองแล้ว

เรื่องที่บันทึกนี้ล้วนเป็นเรื่องจริงที่ข้าพเจ้าเห็นกับตา จึงขอฝากต่อชาวโลกผู้ที่มีจิตละโมบ การเห็นแต่ผลประโยชน์ตนเอง ไม่คำนึงถึงความฉิบหายของผู้อื่นนั้นควรงดเว้นเสีย

บันทึกโดยอู๋ฝูไท่ (吳福泰)

** ตระกุลหลี่ (李氏) ที่อาศัยอยู่ทางถนนเซี่ยซาของตำบลเฉาเอ๋อ (曹娥下沙) เป็นตะกุลใหญ่มีลูกหลานมากมาย ในตระกุลนี้มีแซ่หลี่คนหนึ่งสมมุตชื่อว่าหลีโม่ว (李某) อายุสามสิบกว่าปี ทำการเพาะปลูกเป็นครอบครัวที่มั่งคั่ง เพิ่งพาตนเอง มีกินมีใช้ ไม่สนใจลาภยศชื่อเสียงจนคนในละแวกนั้นขนานนามเขาว่าเทวดาเดินดิน

อยู่มาวันหนึ่ง หลีโม่วจู่ๆทุบโต๊ะกระแทกเก้าอี้ ร้องเสียงเอะอะโวยวายว่า "จะมาทวงชีวิต จะมาทวงชีวิต" ว่าแล้ว วิ่งเข้าหลังบ้านถือมีดจะฆ่าตัวตาย ญาติมิตรเพื่อนฝูงเห็นเช่นนั้น รีบเข้าไปห้ามปราม แต่เขามีแรงมหาศาล หลายคนเข้าไปยังสยบเขาไม่ลง อยู่ในระหว่างยื้อยุดชุดกระชาก หลีโม่วจะร้องเสียงเกลี้ยวกลาดว่า "ความจริงข้าไม่ต้องตายแต่เจ้าไปใส่ร้ายข้าต่อหน้าโจรกบฏ ทำให้ข้าถูกพวกโจรถ่อยฆ่าตายอย่างน่าสังเวช เมื่อข้าถูกปองร้าย คนในครอบครัวข้าล้วนตายตามไปกับข้า เหตุเพราะคนนี้แท้ๆ ฆ่าข้าทั้งครอบครัว แค้นนี้จะไม่ชำระได้อย่างไร? เวลานี้ ข้าสืบรู้คนคนนี้มาเกิดที่นี่ ข้าได้รับอนุญาตจากยมบาลให้ข้ามาทวงชีวิตคืน ข้าได้รวบรวมญาติมิตรเพื่อนฝูง วันนี้มาร่วมกันทวงชีวิตกับคนคนนี้ พวกเจ้าจะมาช่วยเขาไม่มีประโยชน์ หลีกไป"

คนในครอบครัวและญาติมิตรหลีโม่ว เห็นเป็นผีอาฆาตมาอาละวาดต่างคุกเข่าลงไปกราบไหว้ บ้างเสนอเผากระดาษเงินกระดาษทองให้เพื่อสลายความแค้น บ้างเสนอทำทักษิณานุปะทาน สวดอภิธรรมให้เพื่อสลายความแค้น

อาการหลีโม่วสงบลง หลีโม่วก็พอรู้สึกตัว ทุกคนค่อยคลายความกังวล หลีโม่วบอกกับญาติมิตรว่าไม่ต้องดูแลเขาอีก แต่แต่ละวัน ยังมีเพื่อนฝูงญาติมิตรเฝ้าใกล้ตัวหลีโม่วถึง 4 – 5 คน

วันหนึ่งหลังอาหารเที่ยง ญาติมิตรเฝ้ายามไม่เข้มงวด หลีโม่วร้องเสียงหลงว่า "ช่วยด้วย" แล้วปรี่วิ่งออกนอกบ้านเร็วดุดสายฟ้า ญาติมิตร 4 - 5 คนวิ่งตามเข้าไปฉุดกระชาก ต่างถูกเหวี่ยงจนหกล้ม หลีโม่ววิ่งจากถนนเซี่ยซา (下沙) มุ่งไปยังไป่กวน (百官) ระหว่างทางปากก็ตะโกน "ช่วยด้วย ช่วยด้วย" ตลอดเวลา เวลานั้น พอดีพบกับผู้มีพละกำลังมหาศาลผู้หนึ่งชื่อซุนชี (孫七) เดินมาจากไป่กวน เห็นเหตุการณ์เช่นนี้ก็เข้าไปขัดขวางและจับตัวหลีโม่วไว้ แต่ที่ไหนได้ ถึงซุนชีมีฉายา "กำลังพันชั่ง" หลีโม่วก็พยายามจะดิ้นหลุด ซุนชีคว้ากระจุกผมของหลีโม่วไม่ยอมปล่อย แต่หลีโม่วก็กระชากจนผมหลุดออกจากหนังศีรษะทั้งกระจุก วิ่งรี่ตรงดั่งธนูหลุดจากเกาทัณฑ์ พุ่งกระโจนลงกลางแม่น้ำจมน้ำตาย

เหตุการณ์นี้เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในรัชกาลกวางสีปีที่ 15 (光緒十五年 ค.ศ. 1889)

** ที่หังเหวิน (杭垣) มีร้านขายแพรไหมอยู่ร้านหนึ่ง เปิดกิจการมาหลายสิบปีแล้ว เจ้าของร้านวัยเลย 50 เป็นคนจิตอกุศล ไร้ความเมตตา

หลายปีก่อนที่ละแวกร้านเกิดอัคคีภัย เพลิงจวนลามมาถึงร้าน แต่หลังร้านแพรไหมนี้มีบ้านครอบครัวยากจนบ้านหนึ่งอาศัยอยู่ ทั้งครอบครัวมีสามชีวิต อาชีพรับจ้างซักรีดเสื้อผ้า และพึ่งพาเส้นทางเล็กข้างร้านเป็นทางสัญจรเข้าออก เมื่อเกิดไฟไหม้ ครอบครัวยากจนตะโกนเรียกเจ้าของร้านแพรไหมให้เปิดประตูให้เขาหนีไฟ แต่เจ้าของร้านแพรไหมไม่เพียงไม่เปิดประตู ซ้ำยังเอาของขวางประตูไว้ป้องการเขาพังประตู ตัวเองก็เอาแต่ขนย้ายสินค้าในร้านจนหมด หลังไฟสงบ ประกฎครอบครัวยากจนสามชีวิตถูกไฟคลอกตายอยู่ในกองเพลิง

เวลาผ่านไปหนึ่งปี เจ้าของร้านแพรไหมเกิดเสียชีวิตอย่างฉับพลัน

มีอยู่คืนหนึ่ง ลูกชายเจ้าของร้านแพรไหมได้ฝันเห็นพ่อเขามาพูดกับเขาว่า “ข้าเห็นชีวิตคนจนเป็นผักหญ้า ทำให้ครอบครัวยากจนหลังบ้านต้องตายในกองเพลิง ยมบาลไม่ให้ข้ามาเกิดเป็นมนุษย์อีก เวลานี้ให้ข้าไปเกิดในครรภ์สุกรที่ครอบครัวชาวนานั้นๆ หมูที่คลอดออกมาทั้งหมดมี 4 ตัว แต่ในนั้นมีตัวหนึ่งลายจุดขาวดำคือตัวข้า เจ้าจงไปซื้อหมูตัวนั้นกลับมาเลี้ยง ข้าจึงสามารถหนีพ้นจากการถูกจับไปเชือดเฉือน” พูดจบก็ร้องไห้

ลูกชายเจ้าของร้านแพรไหมตกใจตื่น รู้สึกความฝันคล้ายกับความเป็นจริงยิ่ง จึงไปตามที่อยู่พ่อบอกในฝัน ปรากฏว่ามีหมูลายจุดจริง เมื่อหมูลายจุดเห็นลูกมาก็ร้องเสียงลากยาว ทำท่าทางอย่างน่าสงสาร ลูก

ชายเขาเห็นเช่นนั้นจึงให้ราคาสูงแก่เจ้าของหมู แล้วซื้อหมูตัวนั้นกลับไปเลี้ยงที่บ้าน

ลูกชายเจ้าของร้านแพรไหมเปิดห้องๆหนึ่งไว้เลี้ยงหมูโดยเฉพาะ และจ้างคนงานสองคน มีหน้าที่คอยปฏิบัติรับใช้หมู อาบน้ำให้หมู นำข้าวปลาอาหารให้หมูกินดั่งเช่นปฏิบัติต่อบิดา ช่วงเจ้าของร้านมีชีวิตอยู่เขาเป็นคนชอบกินเหล้าและสูบยา ลูกเจ้าของร้านก็ปฏิบัติต่อหมูเช่นกันวันๆ ให้อาหารแล้วต้องให้เหล้าหมูกินจนหน้าแดง ต่อจากนั้นให้สูบยาคนใช้จะเอาบ้องยายัดเข้าในปากหมู หมูก็ฮูฮูดูดยาเข้าคอ ลูกชายร้านแพรไหมปฏิบัติเช่นนี้เป็นเวลาหลายปี

มีอยู่วันหนึ่ง เจ้าหมูมาให้เข้าฝันอีก และพูดว่า "ข้าชาติที่แล้วบาปกรรมหนักหนา จึงต้องถูกทำโทษมาเกิดเป็นสัตว์ ชาตินี้ยังได้เจ้าเลี้ยงดูกินอยู่ไม่ต่างจากคน แต่การเสวยสุขเช่นนี้มีแต่เพิ่มโทษทัณฑ์ให้แก่ข้าต่อจากนี้ไป เรื่องอาบน้ำ กินเหล้า สูบยา ควรงดหมด เพียงให้อาหารกินอิ่มอย่างเดียวก็เพียงพอ"

หมูตัวนี้ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่ และเรื่องๆนี้รู้กันไปทั่วนครหังโจว

บทความนี้ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ข่าวสดหน้าที่ 6 วันขึ้น 1 ค่ำ เดือน 4 สาธารณรัฐจีนปีที่ 17 (ค.ศ.1928)

หนีเอี้ยวเหมยแห่งเซียวซันน้อมบันทึก (蕭山倪耀楣敬錄)

บทที่ 8 ขจัดความประพฤติมิชอบที่บันทึกในเทวราชโองการให้พ้นจากตัวเรา

感 應 篇 讀 法 纂 要
ประมวลวิธีอ่านบทคติพจน์

感應篇 บทคติพจน์เป็นหนังสือคติธรรมแห่งฟ้า (天律) หรืออีกนัยหนึ่งคือกฎแห่งฟ้า ฉะนั้นเวลาเราอ่านบทความบทนี้ ไม่ควรใช้ท่าทีการอ่านเหมือนอย่างเราอ่านหนังสือทั่วไป เวลาอ่าน ผู้อ่านควรนั่งเรียบร้อยในห้องอ่านหนังสือที่สงบเงียบ ละทิ้งท่าทีที่อ่านอย่างผิวเผินลวกๆ เปลี่ยนเป็นท่าทีที่เคารพน้อมนอบ ตั้งอกตั้งใจ บทความบทนี้มีหลายประโยคที่ทำให้ผู้อ่านอ่านแล้วรู้สึกเคารพ หวั่นเกรง ถ้าเราสามารถใช้ท่าทีเช่นนี้หมั่นอ่าน หมั่นสำรวจตน ความประพฤติหรืออุปนิสัยอันมิชอบ จะค่อยๆแปรเปลี่ยนจนสูญสิ้นไป

1 **ควรเชื่อมั่นอย่างแน่วแน่**

สำรวจตั้งแต่โบราณกาลมา ผลประโยชน์ที่ได้เสีย เหตุการณ์แต่ละสมัยที่รุ่งเรืองหรือเสื่อมโทรม ล้วนเกิดจากมรรคและผล ล้วนเกิดจากหลักธรรมที่รับรู้และสนองตอบ ก่อกรรมเช่นใดก็จะได้รับผลกรรมเช่น

นั้นมิมีผิดเพี้ยน จะต่างกันเพียงแต่ความช้าเร็วของกาลเวลาเท่านั้น เหตุผลเช่นนี้น้อยคนที่จะเข้าใจและรับรู้อย่างลึกซึ้ง

คนหนุ่มสาวที่ห้าวหาญทระนง มักจะหลงตัวเอง ไม่เชื่อถือกฎแห่งกรรม แต่เวลาผ่านไป อายุมากขึ้น ประสบการณ์ชีวิตที่เพิ่มพูน จะค่อยๆเกิดความสำนึก ค่อยๆเกิดหิริโอตตัปปะ แต่ถึงเวลานั้น อายุมาก ความเคยชินทำให้ติดเป็นนิสัย เมื่อยามอาทิตย์อัสดง ชีวิตแก่เฒ่าค่อยมาขจัดความชั่วที่ซ่อนอยู่ในใจไม่ช้าไปหรือ? อย่าลืมคำว่า "น้ำน้อยย่อมแพ้ไฟ ไม้แก่ดัดยาก"

ผู้ใดอ่านบทความบทนี้แล้ว ควรรีบตั้งปฏิญาณให้มั่น ถ้าเราเชื่อมั่นต่อเมล็ดธรรม ถึงจะเป็นเมล็ดธรรมเม็ดเดียวปลูกฝังลงในมโนสำนึก มูลธรรมก็จะงอก ถ้าจิตใฝ่ธรรม ทำสิ่งใดยึดมั่นแต่ธรรม มูลธรรมก็หยั่งลึก เชื่อมั่นน้อย ผลบุญก็ได้น้อย เชื่อมั่นมาก บุญกุศลก็ได้มาก ขอให้อย่าลังเลสงสัย มิเช่นนั้นสุดท้ายก็จะทอดทิ้งตัวเองและทำลายตัวเอง

2 ควรหมั่นปฏิบัติธรรม

ผู้ที่อ่านบทความบทนี้แล้ว ควรปรับปรุงตัวเองและรุกหน้าไปอย่างกล้าหาญ ทุกคนควรรับทราบว่า ผีสางเทวดา ทำงานเข้มงวดกวดขันและน่าเกรงขาม โองการชี้แนะก็แจ่มแจ้งประจักษ์ชัด ฉะนั้น เราควรหมั่นสำรวจตัวเอง ปฏิบัติตามคำสอนทุกประการ ให้ชาตินี้เกิดมาไม่เสียชาติเกิด

3 **ข้อสำคัญอยู่ที่ยืนหยัดแน่วแน่**

การทำความดีสร้างกุศล กุศลน้อยบุญสนองเร็ว กุศลใหญ่บุญสนองช้า สนองเร็วได้รับบุญน้อย สนองช้าได้รับบุญมาก

โลกปัจจุบัน ไม่ใช่ไร้คนทำความดีสร้างกุศล ปัญหาอยู่ที่คนทำดีสร้างกุศลขาดความยืนหยัดแน่วแน่ โดยเฉพาะคนทำความดีไม่กี่เรื่อง เมื่อประสบการณ์ใดไม่สมหวัง ก็จะโทษฟ้าโทษดิน โทษฟ้าไม่มีตา โทษสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่ปราณี ทำดีแล้วไม่ได้ดี เลยล้มเลิกทำความดีแต่กลางคัน ความผิดพลาดนี้เกิดจากจิตที่ใจเร็วด่วนได้ (คิดว่าวันนี้ทำดีพรุ่งนี้ต้องถูกรางวัล)

4 **ต้องมีความจริงใจ**

การช่วยคนหรือการทำทาน .ข้อสำคัญอยู่ที่ความจริงใจและต้องลวดเร็วช่วยให้ทันท่วงที

การสำนึกผิดขมาบาปก็สำคัญอยู่ที่ความจริงใจและแน่วแน่ สิ่งเหล่านี้จะเหลาะแหละและหลอกลวงไม่ได้ จิตสำนึกที่เกิดจากสัตย์จริงแม้ชั่วแวบเดียวก็สามารถสะเทือนฟ้าดิน ฉะนั้น ข้อสำคัญที่สุดคือความดีที่เกิดจากใจจริง

5 **หมั่นแนะนำเผยแพร่**

กรรมสนองของความดีและความชั่ว ถือการอบรมสั่งสอน แนะนำคนทำความดี ละเว้นกรรมชั่วจะประจักษ์ชัดที่สุด ไม่ว่าเทพธรรมของพระผู้เป็นเจ้าที่อยู่เบื้องบน หรือการตัดสินคดีความในยมโลกก็เช่น

เดียวกัน ฉะนั้น ผู้ประพันธ์หลักธรรมะ ผู้รวบรวมกุศลกรรมต่างๆ เพื่อเผยแผ่ต่อชาวโลก ไม่จำเป็นต้องละบุชื่อ เพราะเราไม่ใช่อาศัยกุศลกรรมนี้มาตักตวงชื่อเสียง ผู้ที่นำไปเผยแพร่ (ไม่ว่านำไปแจกจ่ายหรือนำไปขาย) ไม่ต้องหวังผลกำไร เพราะเราไม่ใช่เพิ่งกุศลกรรมมาหาผลประโยชน์

เนื้อหาในบทความนี้ (รวมทั้งหนังสือเล่มนี้) คือวาสนาของการกุศล เมื่อคุณมีแล้ว คุณอ่านแล้วเก็บไว้มิดชิด ไม่ยอมเผยแพร่ แนะนำบอกต่อ เชื่อว่าต้องมีเคราะห์ภัย ถ้าคุณอ่านแล้ว สามารถถ่ายทอดได้ 1 คน เท่ากับคุณสร้างกุศลได้ 10 กุศล ถ่ายทอดได้ 10 คน เท่ากับสร้าง 100 กุศล ถ้าสามารถแนะนำแด่ผู้บุญหนักศักดิ์ใหญ่ แนะนำแด่อัจฉริยะบุรุษ แนะนำแด่ผู้มีพละกำลังหรือมีขีดความสามารถในการเผยแพร่สูง เท่ากับคุณสร้าง 1000 กุศล เผยแพร่ออกไปไร้ขอบเขต หรือทำแม่พิมพ์ขึ้นใหม่ เพื่อให้หนังสือเล่มนี้อยู่กาลนาน เท่ากับคุณสร้าง 10000 กุศล แนะนำบอกต่อบ่อยๆ หมั่นอบรมสั่งสอนผู้อื่น เพื่อให้ตื่นตัวตลอดเวลา ให้ชาวโลกทุกคนเมื่อได้ยิน ได้ฟัง ได้อ่านคติพจน์เหล่านี้แล้วรู้สำนึก ปรับปรุงแก้ไขเป็นคนดี ถึงเวลานั้น วาสนากุศลของคุณไร้ขอบเขต บุญวาสนาของคุณก็มีมากมายจนประมาณมิได้เช่นกัน

แต่กาลก่อน ท่านโจวชือ (周篪) เนื่องจากแสดงปาฐกถาพระสูตรบทนี้ ทำให้สามารถหลุดพ้นจากความอดอยากทันที ท่านจวินผิง (君平) แนะนำผู้คนมุ่งสร้างความดี สุดท้ายสำเร็จมรรคผลเป็นเทวดา ฉะนั้น ผลบุญของสาธารณกุศล จึงไม่มีวันสิ้นสุด

คติพจน์อนุตรเทพไท่สั้งเหล่าจวิน

太 上 感 應 篇

第一明義章　หมวดที่ 1　หมวดสาธยายความหมาย

หมวดนี้ เป็นหัวข้อสำคัญของคติพจน์ทั้งบท อธิบายความหมายของคำว่า ทุกข์ สุข กรรมดี กรรมชั่ว เคราะห์กรรมกับบุญวาสนามันเกิดขึ้นได้อย่างไร

太上曰　ท่านอนุตรเทพไท่สั้งเหล่าจวินตรัสว่า

禍福無門　ทุกข์ สุข เคราะห์กรรม บุญวาสนาล้วนไร้ประตูไร้ทางเข้า

惟人自召　บุญวาสนาที่เราได้รับมา หรือเคราะห์กรรมที่ตัวเราเองประสพล้วนแต่เกิดจากตัวเราไปแสวงหาทั้งนั้น

善惡之報　บุญสนองหรือกรรมสนอง กรรมดีหรือกรรมชั่ว ขึ้นอยู่กับการกระทำของตัวเอง และ...

如影隨形　ผลบุญหรือเคราะห์กรรมนี้จะติดตามตัวเรา "ดั่งเงาตามตัว"

示警章第二　หมวดที่ 2　หมวดตักเตือน

หมวดนี้บรรยายถึงเมื่อทำความชั่วแล้วจะมีกรรมสนองอย่างไร

是以天地有司過之神　ฉะนั้นฟ้าดินได้แต่งตั้งเทพเจ้าที่มีหน้าที่บันทึกความประพฤติชั่วหรือพฤติกรรมอันมิชอบของมนุษย์

依人所犯輕重　แล้วตรวจดูความผิดของมนุษย์ มีมากน้อยแค่ไหน

以奪人算　ก่อกรรมทำชั่วมาก ตัดทอนอายุขัย

減則貧耗　ประพฤติผิดน้อย บันดาลให้เกิดความยากจนถอดถอย

多逢憂患　มักประสพเภทภัยวิบัติ ลำบากยากเข็ญ

人皆惡之　ผู้คนรังเกียจ ไม่อยากคบค้า

刑禍隨之　คดีความตามติด ภัยพิบัติถามหา

吉慶避之　มงคลชัยหลอบหนี จากเคยโชคดีกลายเป็นอับโชค สิริมงคลเปลี่ยนเป็นภัยพิบัติ วาสนามลายสูญ

惡星災之　เภทภัย ทุกข์ยากมาเยือน เคราะห์กรรมตามติด จนถึง.

算盡則死　อายุขัยถูกตัดทอนจนหมดสิ้น สิ้นชีพอย่างน่าเวทนา

鑒察章第三　**หมวดที่ 3 หมวดควบคุมตรวจตรา**

หมวดนี้กล่าวถึงเทพสารวัตรที่อยู่เหนือศีรษะเรา จะทำการ ตรวจตรา สอดส่องความประพฤติของคนเราอยู่ตลอดเวลา

又有三台　มีเทพซันไถ (ซันไถคือเทพที่สิงสถิตอยู่ในกลุ่มดาวกฤติกา)

北斗神君　เทพเจ้าดาวกฤติกา (คือเทพเจ้าที่ควบคุมชะตาชีวิตของมนุษย์)

在人頭上　ถึงพระองค์ท่านอยู่ห่างไกลจากเรา แต่มีบุญญานุภาพเหมือน สถิตอยู่เหนือศีรษะเรา

錄人罪惡　มีเจ้าหน้าที่คอยบันทึกความประพฤติที่ชั่วร้ายของมนุษย์

奪其紀算　ประพฤติผิดมาก ตัดทอนอายุขัยหนึ่งรอบ （紀 12 ปี） ประพฤติผิดน้อย ตัดทอนอายุขัย 1 คณนา （算 1 คณนาคือเวลา 100 วัน）

又有三尸神　ทั้งมีเทพซานซือ （เทพ 三尸 คือเทพที่เกิดจาก สติ แก่นสาร และพลังของคนเรา คล้ายเทพสารวัตรในกายเรา มีหน้าที่คอยรายงานความประพฤติต่างๆ ทั้งชอบและมิชอบต่อสวรรค์เบื้องบน）

在人身中　เทพซานซือสิงสถิตอยู่ในตัวคน

每到庚申日　เมื่อถึงวันเกิงเซิน (วันเกิงเซิงคือวันที่เทพเบื้องบนวิเคราะห์ความดีชั่วของมนุษย์)

輒上詣天曹　เทพซานซือจะขึ้นทูลเกล้าพระผู้เป็นเจ้าของสรวงสวรรค์

言人罪過　รายงานความดีความชั่วของมนุษย์คนนั้น และ

月晦之日　วันแรม 14 – 15 ค่ำก็เช่นกัน

灶神亦然　เทพเจ้าเตาก็ทำหน้าที่เฉกเช่นซานซือ เมื่อถึงวันสุดท้ายของเดือน ก็จะรายงานความผิดถูกของเจ้าบ้านต่อสวรรค์เบื้องบน

凡人有過　ไม่ว่าใครประพฤติมิชอบ หรือก่อกรรมทำชั่ว

大則奪紀　ความผิดใหญ่ตัดทอนอายุขัย 1 รอบ (12 ปี)

小則奪算　ความผิดน้อยตัดทอนอายุขัย 1 คณนา (100 วัน)
其過大小　ความผิดใหญ่น้อยเหล่านี้
有數百事　รวบรวมแล้วมีหลายร้อยรายการ (ซึ่งจะบรรยายในหมวดที่ 6)
欲求長生者　ผู้ที่อยากมีอายุวัฒนา
須先避之　ควรหลีกเลี่ยงการประพฤติมิชอบ สิ่งที่เคยประพฤติผิดที่แล้วมา ควรละทิ้งและขจัดมันออกไป มีแต่แก้ไขในสิ่งผิด จึงสามารถสร้างสิ่งดีงามขึ้นมา ความชั่วไม่หยุด ความดีไม่เกิด ผิดไม่ขจัด ชอบไฉนจะมา

積善章第四　หมวดที่ 4 หมวดสร้างกุศล

หมวดนี้กล่าวถึงความประพฤติอันดีงามมีอะไร และควรกระทำอย่างไร

是道則進　พบธรรมมรรคควรเข้าหา ธรรมมรรคคือธรรมที่คล้อยตามฟ้า สอดคล้องกับจิตใจคน เป็นความต้องการของคนส่วนใหญ่
非道則退　พบอธรรมมิจฉาบถควรถอยห่าง เส้นทางนี้เป็นหนทางที่น่ารังเกียจ ฝืนฟ้าขัดหลักธรรม ฉะนั้น....
不履邪徑　คนดีมิควรย่ำกรายเข้าหาอบายมุข มิควรมีมิจฉาบถ
不欺暗室　ถึงอยู่ที่ลับ ไร้คนรู้เห็น ก็ควรมีหิริโอตตัปปะ ไม่ควรประพฤติผิดในศีลธรรมและคุณธรรม

積德累功 ควรหมั่นสั่งสมกุศล คิดดีทำดี จิตไม่คิดดี กุศลไม่เกิด กุศลไม่ทำ ผลบุญไม่เกิด กุศลมีแต่หมั่นสร้างหมั่นสะสม อานิสสงจึงจะตามมา

慈心於物 ควรมีเมตตาจิตต่อสรรพสิ่ง สรรพชีวิต

忠孝友悌 ควรซื่อสัตย์ภักดีต่อประเทศชาติและพระมหากษัตริย์ ควรกตัญญูกตเวทีต่อพ่อแม่บุพการี พี่ควรรักน้องและเอาใจใส่น้อง น้องควรรักพี่และเคารพนับถือพี่

正己化人 จะอบรมสั่งสอนคนอื่น ตัวเองควรประพฤติดี ประพฤติชอบเป็นเยี่ยงอย่างของผู้อื่น จากนั้นจึงสามารถสั่งสอนอบรมคนอื่น (โดยเฉพาะผู้นำครอบครัว ครูบาอาจารย์ ผู้นำองค์กรและผู้นำประเทศ)

矜孤恤寡 ควรสงสารลูกกำพร้า เวทนาหญิงม่าย

敬老懷幼 ควรเคารพผู้เฒ่าวัยชรา ควรเอาใจใส่เด็กเล็กเด็กน้อย ต่อคนสี่จำพวกนี้สมควรให้ความช่วยเหลือเท่าที่ความสามรถของตัวเองจะทำได้

昆蟲草木 แมลง สัตว์เล็ก ต้นไม้ ผักหญ้า ล้วนเป็นสิ่งมีชีวิต

猶不可傷 ไม่ควรทำลายล้างผลาญ ไม่ควรฆ่าสัตว์ตัดชีวิตโดยไม่จำเป็น

宜憫人之凶 ต่อผู้ตกทุกข์ได้ยาก ต่อคนประสพเคราะห์กรรม ควรสมเพชเวทนา อย่าไปเยาะเย้ยถากถางหรือไปซ้ำเติมเขา

樂人之善 ต่อผู้ได้ดี ประสพความสำเร็จ เราควรแสดงความยินดีต่อคนที่สั่งสมความดี หรือดำริดี เราควรให้การส่งเสริม ให้กำลังใจ สุภาพชนควรช่วยให้ผู้อื่นสมหวัง

濟人之急 ช่วยเหลือคนที่ได้รับความลำบากอย่างแสนสาหัส

救人之危 ช่วยผู้ประสพภยันตรายอย่างทันท่วงที

見人之得 เห็นผู้อื่นได้ดี มิควรอิจฉาริษยา

如己之得 ควรดีใจแทนเขาอ่างเช่นดีใจกับตัวเรา

見人之失 เห็นผู้อื่นประสพความล้มเหลว ประสพความพ่ายแพ้

如己之失 ควรเห็นอกเห็นใจเขา ควรเอาใจเขามาใส่ใจเรา

不彰人短 ไม่ประจานจุดอ่อน จุดด้อยของผู้อื่น เพราะสุภาพชนย่อมไม่ทำลายชื่อเสียงของคนอื่น

不炫己長 ไม่ควรโอ้อวดความสามารถและผลสำเร็จของตนเอง สุภาพบุรุษย่อมต้องรู้จักอ่อนน้อมถ่อมตน

遏惡揚善 ควรยับยั้ง ควรขจัดความชั่วร้าย ควรส่งเสริม ควรเผยแพร่ความดีงามให้คนหมู่มากได้รับรู้

推多取少 ปฏิเสธมาก รับแต่เพียงพอ สิ่งที่ไม่ใช่เป็นของเราโดยเฉพาะเงินทอง เราไม่ควรรับเกินคุณค่า ไม่ควรรับเงินโดยใช่เหตุ

受辱不怨 ถูกดูถูก ถูกสบประมาท ไม่ย่อท้อ ไม่เคียดแค้น ไม่อาฆาต

受寵若驚 เมื่อได้รับรักใคร่โปรดปราน อย่าหยิ่งผยองลำพองใจ ทำสิ่งใดควรระมัดระวัง เจียมเนื้อเจียมตัว

施恩不求報 ทำคุณอย่าหวังผลตอบแทน ทำคุณควรเกิดจากใจจริง ถ้าทำคุณเพื่อชื่อเสียง คำสรรเสริญ คำยกยอหรือทำเพื่อผลบุญ ผลบุญก็ไม่ปรากฏ

與人不追悔 ให้ทานแล้วอย่านึกเสียดาย การช่วยเหลือคนเป็นเรื่องคุณธรรม เป็นสิ่งที่ควรปฏิบัติ ฉะนั้นเมื่อให้ของเขาแล้วอย่าเสียใจ อย่าไปทวงกลับ

善報章第五 **หมวดที่ 5 หมวดบุญสนอง**

หมวดนี้พูดถึงผลบุญสนอง ทำดีได้ดี เพื่อให้ผู้อ่านฝักใฝ่ธรรมะ ฝักใฝ่สิ่งที่ดี และผลของการทำดีจะเป็นเช่นใด

所謂善人 คำว่าสาธุชน

人皆敬之 ทุกคนล้วนเคารพนับถือ แม้น...

天道佑之 ฟ้ายังคุ้มครองปกป้อง สวรรค์เบื้องบนมิมีสองใจ ไม่ยึดถือญาติมิตร จะยึดถือแต่คุณงามความดี ฟ้าจะปกป้องแต่คนดี เมื่อฟ้าปกป้อง...

福祿隨之 บุญวาสนา ลาภยศชื่อเสียงก็จะตามติดมา

眾邪遠之 สิ่งชั่วร้าย มฤจฉา พวกอธรรมจะหนีห่าง

神靈衛之 เหล่าทวยเทพ สิ่งศักดิ์สิทธิ์จะอภิบาลรักษา

所作必成 คิดสิ่งใดย่อมสมใจปรารถนา ประกอบกิจการใดย่อมได้รับความสำเร็จ (ต้องเป็นสัมมาทิฐิและสัมมากับมันตะ) แม้....

成仙可冀 อยากมีชีวิตอมตะ คิดเป็นเทวดาก็สามารถบรรลุผล เนื่องจากผู้สั่งสมความดี หมั่นสร้างกุศล คล้อยตามฟ้า ถูกใจคน เมื่อบุญบารมีสั่งสมถึงระดับหนึ่งแล้ว ฟ้าย่อมประทานพรให้บรรลุมรรคผล

欲求天仙者 ผู้หวังเป็นเทพบนสรวงสวรรค์

當立一千三百善 ควรสร้างกุศลได้ถึง 1300 กุศล

欲求地仙者 ผู้หวังอยากเป็นเทพเดินดิน (ผู้มีอายุวัฒนะ ร่างกายแข็งแรง อยู่ดีมีสุข ไร้ทุกข์ไร้โศก เฉกเช่นเทพก็คือเทพเดินดิน)

當立三百善 อย่างต่ำต้องประกอบ 300 กุศลขึ้นไปจึงสามารถบรรลุได้

諸惡章第六 **หมวดที่ 6 หมวดอกุศลกรรม**

หมวดนี้ ยกตัวอย่างอกุศลกรรมร้อยกว่ารายการมาแนะนำชาวโลกว่า สิ่งเหล่านี้คือมิจฉาบถ คนดีไม่พึงปฏิบัติ

苟或非義而動 背理而行 ถ้าหากประพฤติในสิ่งที่ไร้สัตย์ไร้ศีล ฝืนฟ้าขัดหลักธรรม อย่างเช่น....

以惡爲能 ถือผิดเป็นชอบ ทำความชั่วกลับอวดอ้างเป็นการทำดีบางคนถือ

忍作殘害 การเข่นฆ่าประหัตประหาร ทำลายทรัพย์สินเงินทองปล้นสะดมแย่งชิง ลักเล็กขโมยน้อย ใช้เล่ห์เหลี่ยมลอกลวงชาวบ้านเป็น

ความสามารถของตัวเอง ไม่เพียงไม่สำนึกผิด กลับนำไปโอ้อวดในหมู่พวกเดียวกัน

陰賊良善 บางคนอิจฉาริษยาคนดี จะทำร้ายซึ่งๆหน้าก็ไม่กล้าเลยแกล้งสร้างเหตุการณ์ สร้างหลักฐานเท็จใส่ร้ายป้ายสีคนดี

暗侮君親 บางคนต่อหน้าเบื้องสูง ผู้ใหญ่ เจ้านาย พ่อแม่ทำดีเอาอกเอาใจ แต่ลับหลังกลับติฉินนินทา ใส่ร้ายใส่ความ ดูถูกดูแคลน

慢其先生 ต่อบุพการี ต่อครูบาอาจารย์ใช้ท่าทีที่ไม่เหมาะสม มิเพียงใช้กิริยามารยาทไม่เคารพน้อมนอบ บางทีสยังใช้วาจาถากถางเหน็บแนม

叛其所事 ต่อผู้บังคับบันชา ต่อเจ้านาย ต่อนายจ้าง ต่อสามีไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ของตัวเองที่พึงจะมี หรือบ่ายเบี่ยงหลบหลีกหน้าที่ของตังเอง

誑諸無識 หลอกลวงผู้ด้อยความรู้ ผู้ด้อยปัญญา ให้เขาหลงเชื่อหลงทำตามในสิ่งผิด

謗諸同學 ทำลายชื่อเสียง ใส่ร้ายป้ายสีต่อเพื่อนฝูง เพื่อนนักเรียนที่เรามิชมชอบ

虛誣詐僞 พูดพล่อยๆ สร้างหลักฐานเท็จ หรือพูดจาแบบมีเงื่อนงำเพื่อให้คนเข้าใจผิด หรือ....

攻訐宗親 แฉโพยความลับ โจมตีจุดอ่อนของญาติมิตร คนใกล้ชิด สมัคพรรคพวกเพื่อหวังทำลายชื่อเสียง ให้คนเกลียดชัง การกระ

ทำเช่นนี้เป็นการสูญสิ้นมโนธรรม สูญสิ้นความเป็นคน เป็นที่น่ารังเกียจที่สุด

剛強不仁 กิริยาแข็งกร้าว ใจคอโหดเหี้ยม ขาดความปราณี ขาดความเมตตา

很戾自用 ทำตามแต่อำเภอใจตัวเอง

是非不當 ผิดถูกไม่แยก ชั่วดีไม่แบ่ง กลับดีเป็นชั่ว กลับขาวเป็นดำ

向背乖宜 สิ่งดีงามที่พึงกระทำกลับไม่ทำ สิ่งชั่วร้ายที่ควรหลีกเลี่ยงกลับสรรหา เห็นคนดีกลับหนีห่าง เห็นคนพาลรี่เข้าหา

虐下取巧 ทารุณโขกสับลูกน้อง เอาเปรียบผู้ใต้บังคับบัญชา เอาดีใส่ตัว ความผิดโยนให้ผู้อื่น

諂上希旨 ประจบประแจงเจ้านาย สอพลอผู้ใหญ่ เพื่อหวังโปรดปราน

受恩不感 รับคุณไม่สำนึก ไม่ทดแทน

念怨不休 รับโทษคิดอาฆาตมาดร้าย

輕蔑天民 เป็นขุนนางดูแคลนประชาราษฎร์ เป็นเจ้านายดูแคลนประชาชี

擾亂國政 ทำลายการปกครอง ทำให้การเมือง ประเทศชาติระส่ำระสาย

賞及非義 ต่อคนเลวให้รางวัล ต่อคนถ่อยให้เลื่อนขั้น

刑及無辜 เห็นคนดีเป็นคนร้าย ใช้อาญามุ่งทำลาย

殺人取財 เพื่อทรัพย์สินคิดฆ่าคน เพื่อเงินทอง ปองชีวี

傾人取位 ทำลายเขา เพื่อตัวเอง เบียดเบียนคน เพื่อลาภยศ

誅降戮服 บางที่ใช้วิธีเข่นฆ่าประหัตประหาร ปราบปรามทำร้ายเพื่อให้คนศิโรราบ

貶正排賢 กล่าวโทษ ผลักไสผู้ซื่อสัตย์ภักดี กีดกัน ขจัดผู้เปี่ยมด้วยคุณธรรมและความสามารถ

凌孤逼寡 ข่มเหงรังแกเด็กกำพร้า บังคับ ขู่เข็ญหญิงม่าย โลกมนุษย์ผู้ที่น่าสงสารที่สุดคือเด็กที่ไร้พ่อแม่เลี้ยงดู และหญิงม่ายที่ไร้สามีปกป้อง (ในสมัยโบราณ) ผู้ใดไม่ให้การช่วยเหลือ กลับไปข่มเหงรังแกเขา คือการสร้างบาป

棄法受賂 รับสินบน เพื่อทรัพย์สินเงินทอง ละทิ้งหลักธรรม ไม่ยึดหลักกฎหมาย

以直爲曲 เวลาพิจารณาคดี วินิจฉัยปัญหา สิ่งที่ถูกกลับวินิจฉัยเป็นผิด

以曲爲直 สิ่งผิดกลับวินิจฉัยเป็นถูก กลับขาวเป็นดำ กลับดำเป็นขาว

入輕爲重 โทษหนักตัดสินให้เป็นโทษเบา โทษเบาตัดสินเป็นโทษหนัก

見殺加怒 การตัดสินโทษเช่นนี้ ถึงลานประหาร ผู้ต้องโทษไม่เพียงแต่ไม่เกรงกลัว กลับเกิดความอาฆาตเคียดแค้น พยาบาทไม่มีวันสิ้นสุด

知過不改　ทำผิดไม่สำนึก　รู้ผิดไม่แก้ไข　ถึงความผิดที่ตัวเองทำอาจเกิดจากการไม่ตั้งใจหรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์　แต่ถ้ารู้ว่าผิดแล้วยังทำต่อไปอีก　ก็คือเท่ากับตั้งใจและจงใจจะทำ

知善不為　เห็นดีไม่ปฏิบัติ　เห็นชอบไม่ยอมทำ กุศลไม่ยอมสร้าง

自罪引他　ตนเองสร้างบาปยังไม่พอ　ชักชวนผู้อื่นร่วมแก๊งร่วมทีม　ก่อกรรมทำเข็ญ

壅塞方術　ซ่อนเร้น　ทำลาย หรือขัดขวางไม่ให้เผยแพร่ตำราการแพทย์　สูตรยาวิเศษ　ศาสตร์แห่งการทำนาย เป็นต้น　ทำให้ศาสตร์ศิลป์ที่มีค่าสูญหาย

訕謗聖賢　ติเตียนป้ายร้ายพระอริยเจ้า　ลับหลังนินทาปราชญ์และมหาบัณฑิต

侵凌道德　บั่นทอน　ทำลายศีลธรรมและคุณธรรม

射飛逐走　ยิงนกล่าสัตว์　เข่นฆ่าชีวิต

發蟄驚棲　ไล่ต้อนนกกา　ขุดปลวกจับแมลง

塡穴覆巢　ทำลายรังนก อุดรูสัตว์เล็ก ทำให้สัตว์เล็กสัตว์น้อยอยู่ไม่เป็นสุข

傷胎破卵　ทำลายไข่　ทำลายครรภ์　ซึ่งเป็นการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเช่นกัน

願人有失　จิตใจอิจฉาริษยา　อยากให้ผู้อื่นประสพความพ่ายแพ้เกิดผลเสีย

毀人成功 กลัวผู้อื่นประสพผลสำเร็จแล้วเกินหน้าเกินตาตัวเอง เลยพยามหาทางทำลาย ทำให้เกิดความล้มเหลว

危人自安 เบียดเบียนผู้อื่น ทำให้คนอื่นตกที่นั่งลำบาก แต่ตัวเอง ปลอดภัย อยู่อย่างสบาย

減人自益 เพื่อผลประโยชน์ตัวเอง ทำลายผู้อื่น

以惡易好 เอาความดีไว้กับตัว ความผิดโยนให้คนอื่น หรือ เอาของด้อยของตัวเอง ไปแอบแลกเปลี่ยนกับของดีของผู้อื่น

以私廢公 เพื่อประโยชน์ส่วนตัว ยอมทำลาย ละทิ้ง ประโยชน์ส่วนรวม

竊人之能 แอบอ้างความสามารถ ความสำเร็จของผู้อื่นมาเป็น ความสามรถ ความสำเร็จของตนเอง

蔽人之善 ปกปิดความดี ปกปิดความสามารถ ปกปิดผลงาน ของผู้อื่น แต่

形人之醜 โพนทะนาความเลว จุดอ่อน จุดด้อยของเขา

訐人之私 เปิดโปงความลับ เอาเรื่องส่วนตัวของผู้อื่นออกแฉโพย

耗人財貨 ถลุงทรัพย์สิน ล้างผลาญสมบัติของคนอื่น

離人骨肉 ยุแยงคนรักให้เกลียดชังกัน พรากลูกพรากเมียเขามิ ให้อยู่ใกล้ชิดกัน

侵人所愛 แย่งชิงของรักของหวงของผู้อื่น

助人爲非 ยุยงส่งเสริมคนทำในสิ่งผิด

逞志作威 สำแดงความโอหัง อวดศักดาบารมี

辱人求勝 เย้ยหยัน ถากถางผู้อื่น เพื่อให้ตัวเองได้รับชัย

敗人苗稼 ทำลายต้นกล้า พืชไร่ชาวบ้าน

破人婚姻 ทำลายการสมรส มุ่งร้ายงานวิวาห์ ทำให้คู่รักพลัดพรากจากกัน

苟富而驕 หากได้ร่ำรวย จองหองพองขน

苟免無恥 หากได้แคล้วคลาด ไม่รู้สำนึก

認恩推過 แอบอ้างความดี ทวงบุญทวงคุณ ความชั่วผลักไสโยนให้ผู้อื่น

嫁禍賣惡 ตัวเองทำชั่ว ป้ายสีผู้อื่น โยนบาปขายบาป ไม่อายใจตน

沽買虛譽 หลอกลวงเสแสร้ง เพื่อเอาชื่อเสียง ผักชีโรยหน้าสร้างภาพลวงคน

包貯險心 ใจคอเคี้ยวคด เล่ห์เหลี่ยมแพรวพราว

挫人所長 ทำลายคนดี ให้เขาหายเด่น...

護己所短 เพื่อหวังปกป้อง ความชั่วของตน

乘威逼脅 อาศัยอำนาจ ข่มเหงคนอื่น อาศัยตำแหน่ง ย่ำยีใจคน

縱暴殺傷 เข่นฆ่าทำร้ายผู้ขัดขวางผลประโยชน์ตน ปราบปรามทำลายแม้ประชาชน

無故剪裁 ตัดเย็บเสื้อผ้าโดยใช่เหตุ (สมัยก่อน เนื่องจากกำลังผลิตยังล้าหลัง มนุษย์จะตัดเย็บเสื้อผ้าชุดใหม่ต่อเมื่อมีความจำเป็นต้องใช้ เช่นขึ้นปีใหม่ หรือเข้าร่วมพิธีมงคล หรือได้รับการเลื่อนยศเลื่อนตำแหน่ง

หรือเสื้อผ้าชุดเก่าชำรุดเสียหาย จะไม่มีเปลี่ยนชุดเสื้อผ้าอย่างพร่ำเพรื่อ อย่างตามใจฉันเหมือนสมัยปัจจุบัน)

非禮烹宰 ถ้าไม่ใช่พิธีเส้นไหว้บวงสรวง ไม่ควรฆ่าหมู แพะ แกะ เป็ดไก่มาปรุงเป็นอาหารโดยไม่จำเป็น และไม่ควร..

散棄五穀 ทิ้งขว้างธัญเบญจก เพราะธัญชาติทั้ง 5 แต่ละเมล็ด ล้วนได้มาด้วยความความยากลำบาก ผู้กินผู้ใช้ควรทะนุถนอม ไม่ควร กินทิ้งกินขว้าง

勞擾眾生 เป็นผู้ปกครองไม่ควรให้ประชาราษฎรต้องทำงาน เหนื่อยยาก ตรากตรำลำบากเพื่อความสุข เพื่อประโยชน์ของตัวผู้ปก ครอง หรือขูดรีดภาษีประชาชนจนประชาชนมีชีวิตความเป็นอยู่ลำบาก

破人之家 ทำลายความสุขของครอบครัวผู้อื่น

取人財寶 ลิดรอน แย่งชิงทรัพย์สินเงินทองของชาวบ้านประชาชี

決水放火 พังเขื่อน วางเพลิง....

以害居民 ทำให้ประชาราษฎร์ต้องได้รับความทุกข์ยากลำบาก

紊亂規模 เพื่อประโยชน์ของตนเอง อาศัยอำนาจที่มีอยู่เปลี่ยน แปลงกฎบัตรอันดีงาม ทำให้ระเบียบยุ่งเหยิง กฎหมายเลวทราม เพื่อ..

以敗人功 ทำร้ายหรือทำลายผลงานคู่ต่อสู้ ทำให้เขาได้รับความ เสียหาย

損人器物 ทำลายข้าวของ เครื่องมือ เครื่องใช้ของผู้อื่นหรือคู่แข่ง

以窮人用 ทำให้เขาไม่มีเครื่องมือ เครื่องใช้ที่จะใช้แข่งขันกับ ตัวเอง

見他榮貴 เห็นเขาเลื่อนยศหรือได้รับยศลาภสรรเสริญ ก็...
願他流貶 อยากให้เขาถูกลดขั้นหรือถูกเนรเทศ
見他富有 เห็นเขาร่ำรวย มีสุข ก็...
願他破散 อยากให้เขาอับจนข้นแค้น หรือครอบครัวแตกแยก พลัดพรากจากกัน
見他色美 เห็นภรรยาผู้อื่นโฉมงาม ก็...
起心私之 เกิดจิตละโมบ อยากช่วงชิงมาเป็นของตน
負他貨財 ติดค้างหนี้สิน ไม่คิดจะคืน
願他身死 อยากให้เจ้าหนี้ตายเร็วๆ
干求不遂 ขอร้องผู้อื่นให้ช่วยเหลือ ไม่ว่าเรื่องการเงิน เลื่อนตำแหน่งยศศักดิ์ไม่สำเร็จ ก็...
便生咒恨 เกิดความอาฆาต ด่าทอสาปแช่ง
見他失便 เห็นเขาเพลี่ยงพล้ำ ก็ฉวยโอกาส...
便說他過 นินทาลับหลัง ขุดคุ้ยความผิดหรือจุดอ่อนเอามาประจาน
見他體相不具而笑之 เห็นคนไม่สมประกอบหรือหน้าตาอัปลักษณ์ก็นำมาล้อเล่น พูดจาถากถางให้เขาอับอาย
見他才能可稱而抑之 เห็นเขามีความสามารถแทนที่จะยกย่องสงเสริม กลับใช้วิธีต่างๆนาๆกดให้ตกต่ำ เพื่อไม่ให้เขาเด่นกว่าตนเอง
埋蠱厭人 เสกมนต์ดำ ทำคุณไสยเพื่อให้คนที่ตนรังเกียจ วายวอดฉิบหาย

用藥殺樹 ใช้ยาหรือสารเคมีลาดต้นไม้ เพื่อให้ต้นไม้ตายพราย

恚怒師傅 โกรธเคืองครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์เป็นผู้ประสิทธิประสาทวิชาความรู้แก่เรา และสั่งสอนให้เราเป็นคนดี เราควรให้ความเคารพน้อมนอบ ถึงบางเวลาเพื่อบรรลุเป้าหมายในการสอน มีการตำหนิติเตียน เคี่ยวเขนทำโทษ เราก็ไม่ควรถือโทษโกรธเคือง อาฆาตเคียดแค้น

抵觸父兄 ขัดขืน ฝ่าฝืนคำสั่งของคุณพ่อและพี่ชาย ใช้วาจาที่ไม่สุภาพ ก้าวร้าว ทำให้คุณพ่อผู้บังเกิดเกล้าและพี่ชายที่เคยดูแลเราเสียใจ

強取強求 หยิบฉวยสิ่งที่ไม่ใช่เป็นของเรา เรียกร้องสิ่งที่ไม่สมควรจะได้

好侵好奪 ชอบแสดงอำนาจบาดใหญ่ เที่ยวรุกราน แย่งชิง และ..

擄掠至富 ปล้นสะดมจนทำให้ตัวเองร่ำรวย

巧詐求遷 ไม่พอใจตำแหน่งหน้าที่การงาน ใช้เล่ห์เหลี่ยม กลลวงแม้กระทั่งวิ่งเต้นติดสินบนเพื่อให้ตัวเองได้รับการโยกย้าย เลื่อนขั้น

賞罰不平 ปูนบำเหน็จ ให้รางวัลหรือลงโทษผู้ใต้บังคับบัญชาอย่างไม่ยุติธรรม

逸樂過節 เสวยสุข เริงโลกีย์จนเกินความพอเพียง การเสวยสุขเกินความพอเพียง จะทำให้คนเสียสติสัมปชัญญะและเป็นผลร้ายต่อร่างกายและครอบครัว

苛虐其下 ทารุนโขกสับต่อผู้ใต้บังคับบัญชา บ่าวไพร่บริวาร

恐嚇於他 ชอบข่มขู่ผู้อื่น ทำให้เขาเกิดการระทึก อกสั่นขวัญเสีย

怨天尤人 เมื่อทำสิ่งใดไม่สมปรารถนาหรือเกิดความเสียหาย ไม่สำรวจตัวเอง กลับโทษแต่ผู้อื่น แม้กระทั่งเทพยดาฟ้าดิน

訶風罵雨 เกิดพายุก็โกรธลม เห็นฝนตกก็ด่าฝน

鬥合爭訟 ชอบการทะเลาะวิวาท ขึ้นโรงขึ้นศาล หรือชอบยุแยงตะแคงรั่ว

妄逐朋黨 ไม่แบ่งแยกดีชั่ว เพื่อผลประโยชน์ตัวเอง สบโอกาสก็ป้ายสีคนดีว่าเป็นสมัครพรรคพวกหรือเป็นกลุ่มก๊วนคนร้าย

用妻妾語 ฟังแต่คำพูดของภรรยา ไม่ว่าเมียหลวงหรือเมียน้อยจน...

違父母訓 ขัดใจพ่อแม่ หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของผู้บังเกิดเกล้า

得新忘故 ได้ใหม่ลืมเก่า คนได้ใหม่ลืมเก่า ไม่ว่าภรรยา เพื่อนฝูงหรือผู้ร่วมงาน ล้วนแสดงถึงเป็นคนใจจืดใจดำ ไร้ศีลไร้สัตย์ไร้น้ำใจ

口是心非 ปากอย่างใจอย่าง ปากดีใจร้าย ปากปราศรัยใจเชือดคอ

貪冒於財 เพื่อผลประโยชน์ทรัพย์สินเงินทอง ใช้เล่ห์เหลี่ยมกลลวง...

欺罔其上 ปกปิดมดเท็จ หลอกลวงเบื้องสูง หลอกลวงผู้บังคับบัญชา

造作惡語 สร้างหลักฐานเท็จ ใช้วาจา เขียนบทความ สร้างมติเพื่อ...

讒毀平人 ใส่ร้ายคนดี หรือทำลายผู้ไม่มีความผิด

毀人稱直 ใส่ร้ายผู้อื่นแล้วยังถือการใส่ร้ายใส่ความนี้ว่าเป็นสิ่งถูกต้อง

罵神稱正 ด่าทอเทพยดา เย้ยฟ้าท้าดิน และยังถือการกระทำนี้เป็นสิ่งถูกต้อง

棄順效逆 ละทิ้งคุณธรรม สวามิภักดิ์อธรรม

背親向疏 ต่อพ่อแม่ไม่กตัญญู ต่อพี่น้องไม่รักใคร่ ต่อผู้อื่นกลับอวดดี อวดร่ำอวดรวย ใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่าย

指天地以證鄙懷 เพื่อปกปิดความผิดของตัวเอง ชอบดึงฟ้าดึงเทพมาเป็นพยาน หรือสาบทสาบานเพื่ออำพรางความชั่วของตัวเอง

引神明而鑒猥事 ดึงพระดึงเจ้า มายืนยันการกระทำ (ที่ผิดหรือต่ำช้า) การกระทำเช่นนี้เป็นความผิดมหันต์ ทำให้ฟ้าดินเทพยดาต้องเปรอะเปื้อน

施與後悔 ทำบุญทำทานแล้วกลับนึกเสียดาย เมื่อสร้างกุศลแล้วมานึกเสียใจ กลายเป็นตระหนี่ถี่เหนียว

假借不還 ติดหนี้ติดสิน หรือหยิบยืมข้าวของแล้วไม่ยอมใช้คืน

分外營求 เรียกร้อง คิดหาวิธี หวังในสิ่งที่มิใช่ตัวเองสมควรจะได้

力上施設 บ้านช่อง เครื่องเรือน ของกินของใช้ แม้แต่ยานพาหนะ พยายามตบแต่งให้หรูเลิศจนเกินควรจำเป็น เพื่ออวดร่ำอวดรวย

淫慾過度 หลงราคะตัณหา เมามัวโลกีย์จนผิดคุณธรรมศีลธรรม

心毒貌慈 รูปลักษณ์เมตตา ใจคอโหดเหี้ยม

穢食餧人 นำของต่ำ ของสกปรกให้คนอื่นกิน

左道惑眾 ใช้วิชาอาคม ไสยเวทโอ้อวดชาวบ้าน ทำให้ชาวบ้านหลงเชื่อ

短尺狹度 ค้าขายไม่ซื่อตรง เช่นขายผ้าโกงความยาว โกงความกว้าง

輕秤小升 ชั่งสินค้า โกงตาชั่ง ตวงของขาย ลดปริมาณ

以僞雜真 ใช้ของปลอมแทนของจริง เอาสินค้าคุณภาพต่ำปนสินค้าคุณภาพสูง เพื่อ...

採取姦利 หวังผลกำไรสูงๆ โดยผิดจรรยาบรรณการค้า

壓良爲賤 กดขี่ รังแกกุลสตรี ใช้อำนาจบีบบังคับให้กุลสตรีไปเป็นบ่าวไพร่หรือเป็นโสเภณี

謾驀愚人 หลอกลวงผู้ด้อยการศึกษา หลอกใช้คนเหล่านี้เป็นเครื่องมือในการหาผลประโยชน์ใส่ตัว

貪婪無厭 ละโมบ มักมากจนไม่รู้จักเพียงพอ คนเช่นนี้ถึงสามารถกอบโกยจนร่ำรวยเป็นเศรษฐี แต่ก็จะเสวยสุขได้ไม่นาน

咒詛求直 เมื่อตัวทำในสิ่งผิด แต่กลับสาปแช่งคนอื่น เพื่อยืนยันว่าสิ่งที่ตนกระทำเป็นเรื่องถูกต้อง

嗜酒悖亂 ขี้เหล้าเมายา จนเสียการความคุมสติ ทำให้ตัวเองตกเป็นทาสของสุรา

骨肉忿爭 ก่อศึกสายเลือด การแย่งชิงระหว่างพ่อลูก พี่น้องเครือญาติเป็นการแย่งชิงที่ผิดหลักธรรมแห่งฟ้าที่สุด ไม่สมควรปรากฏ

男不忠良 เกิดเป็นชายไม่ซื่อสัตย์ภักดีต่อประเทศชาติและพระมหากษัตริย์

女不柔順 เกิดเป็นหญิงไม่อ่อนโยนคล้อยตามสามี

不和其室 เกิดเป็นชายไม่ซื่อสัตย์ต่อภรรยา ทำให้ครอบครัวไม่เป็นสุขหรือแม้กระทั่งทำให้ครอบครัวแตกสลาย

不敬其夫 เกิดเป็นหญิงไม่น้อมนอบเคารพสามี ทำให้ครอบครัวอยู่ไม่เป็นสุข

每好矜誇 เกิดเป็นชาย ชอบถือว่าเป็นชาย วางอำนาจบาตรใหญ่ ข่มเหงรังแกภรรยา

常行妒忌 เกิดเป็นหญิงใจคอคับแคบ อิจฉาตาร้อน

無行於妻子 เกิดเป็นชาย ผิดต่อภรรยาและไม่อบรมสั่งสอนลูกให้เป็นคนดี การปฏิบัติดีต่อภรรยาและอบรมสั่งสอนลูกเป็นหน้าที่ที่พึงมีของผู้ชายทุกคน ถ้าทำในสองสิ่งนี้ไม่ได้ ก็เท่ากับไม่ได้ทำหน้าที่ที่ดีของผู้เป็นพ่อและสามี

失禮於舅姑 เกิดเป็นหญิง เมื่อแต่งงานแล้ว ต้องเคารพ น้อมนอบและ ดูแลพ่อแม่สามี ถ้าไม่ปฏิบัติเช่นนี้ ก็เป็นการไม่ทำหน้าที่สะใภ้ที่ดี

輕謾先靈 เสียมารยาท หรือไม่เคารพสักการะบรรพชน บรรพชนผู้ล่วงลับไปแล้ว ถึงแม้จะเหลือแต่รูปภาพหรือป้ายวิญญาณ เราก็ควรให้ความเคารพ ถึงวันตรุษสารทหรือวันคล้ายวันเสียชีวิต เราควรมีพิธีเซ่นไหว้สักการะ มิเช่นนั้นก็ไม่ใช่เป็นลูกหลานที่กตัญญู

違逆上命 ฝ่าฝืนคำสั่งหรือคำสั่งสอนของเบื้องสูง ผู้บังคับบัญชา ครูบาอาจารย์ พ่อแม่

作爲無益 กระทำในสิ่งที่ไร้ประโยชน์ เช่นกินเหล้าเมายา หลงใหลแสงสีเสียง หลงใหลอบายมุก เพราะสิ่งเหล่านี้จะทำให้เราเสียความเป็นคน มีโทษต่อร่างกาย ต่อการศึกษา ต่อการงานและอนาคต บางครั้งกระทบถึงครอบครัว

懷挾外心 เอาใจออกห่าง เกิดเป็นคนควรซื่อสัตย์ภักดี ไม่ว่าชายหรือหญิงควรมีใจเดียว เป็นขุนนางถ้ามีใจออกห่าง คือไม่ซื่อตรงต่อเหนือหัว เป็นข้าทาสบริพาร เอาใจออกห่างคือไม่ซื่อตรงต่อเจ้านาย ลูกมีใจออกห่างคือเนรคุณต่อพ่อแม่ ภรรยามีใจออกห่างก็ผิดต่อสามี พี่น้องและเพื่อนถ้ามีใจออกห่างก็ไม่เป็นเพื่อนและพี่น้อง

自咒咒他 แช่งเขาแช่งเรา คนบางคนเพื่อจะยืนยันว่าตัวทำถูกต้อง เอะอะก็ใช้วาจาสาปแช่ง สาปแช่งตัวเองเพื่ออวดอ้างว่าตนพูดจริง สาปแช่งผู้อื่นเพื่อระบายความแค้น

偏憎偏愛 ลำเอียงรักเกลียด บางคนเมื่อรักก็รักอย่างหัวปรักหัวปรำ เมื่อเกลียดก็เกลียดจนเข้าไส้เข้ากระดูก ท่าทีสองอย่างนี้ล้วนเกิดจากอคติ ลำเอียงหลงใหล จนไม่คำนึงถึงเหตุถึงผลใดๆทั้งสิ้น

越井越灶 กระโดดข้ามบ่อน้ำ ก้าวข้ามเตาไฟ บ่อน้ำและเตาไฟล้วนมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์สิงสถิต จึงควรให้ความเคารพ ไม่ควรก้าวข้ามหรือกระโดดข้าม

跳食跳人 กระโดดข้ามอาหารของกิน ก้าวข้ามร่างคน อาหารเป็นสิ่งบริโภคหล่อเลี้ยงร่างกาย ร่างคนก็คือเผ่าพันธุ์เดียวกัน ทั้งสองนี้ควรให้เกียรติ การก้าวข้ามหรือกระโดดข้ามคือการเหยียบหยามไม่ให้เกียรติ

損子墮胎 ทำแท้งรีดลูก เข่นฆ่าทารก

行多隱僻 มุบมิบแอบแฝง อำพรางซ่อนเร้น เกิดเป็นคนไม่ว่าทำสิ่งใด ควรสง่าผ่าเผย ไม่ควรต่อหน้าอย่าง ลับหลังทำอีกอย่าง พยายามอำพราง ซ่อนเร้นความชั่วของตัวเอง นึกว่าไม่มีใครรู้ใครเห็น อย่าลืมว่าเลยหัวสามฟุตก็มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์สถิตอยู่ ความชั่วที่ก่อในที่ลับ สุดท้ายต้องถูกเปิดเผย ถูกคิดบัญชี

晦臘歌舞 ร้องรำทำเพลงในวันสิ้นเดือนและสิ้นปี สองวันนี้เป็นวันที่สิ่งศักดิ์สิทธิ์บันทึกและสรุปความดีชั่วของมนุษย์ เราควรให้ความยำเกรง ควรนั่งสมาธิปฏิบัติธรรม ไม่ควรหลงระเริงในแสงสีเสียง

朔旦號怒 เอะอะมักทึ่ง เสียงดังโวยวายในวันขึ้น 1 ค่ำ และยามฟ้าสาง ฟ้าสางเป็นการเริ่มต้นของวันใหม่ วันขึ้น 1 ค่ำเป็นวันเริ่มต้นของเดือนใหม่ ถ้าเรามีกิริยามักทึ่ง วาจาโวยวาย การเริ่มงานของวันๆนั้นหรือการเริ่มงานของเดือนๆนั้นก็จะไม่ดี ไม่ราบรื่น

對北涕唾及溺 ปัสสาวะหรือถ่มน้ำลายไปทางทิศเหนือ ทิศเหนือเป็นทิศสถิตของเทพไป๋โต่ว 北斗神君 ซึ่งเป็นเทพควบคุมชะตาชีวิตของมนุษย์ เราควรให้ความเคารพนับถือ ไม่ควรแสดงกิริยาหยาบคายเช่นนั้น

對灶吟咏及哭 ร้องเพลงหรือร้องไห้ต่อหน้าเตาไฟ เตาไฟมีเทพเจ้าเตาสิงสถิตอยู่ ฉะนั้น เราไม่ควรแสดงกิริยาวาจาที่ไม่ให้ความเคารพ

又以灶火燒香 ใช้ไฟในเตาจุดธูป การจุดธูปไหว้เจ้าต้องทำด้วยจิตที่เคารพน้อมนอบ ต้องใช้ไฟในตะเกียงหรือเปลวเทียนจุด ไม่ใช่สักแต่ไฟอะไรก็ได้ ขอให้จุดติดก็แล้วกัน การกระทำเช่นนี้ถือว่าไม่เคารพเทพเจ้า

穢柴作食 ใช้ไม้สกปรก เปรอะเปื้อนมาเป็นฟืนหุงหาอาหาร ใช้ไม้ฟืนสกปรกหุงหาอาหาร ควันไอที่โสโครกลอยขึ้นสูงไปกระทบ ปะทะกับเทพเจ้า ซึ่งเป็นการรังควาน มิให้เกียรติแก่เทพเจ้า

夜起裸露 นอนเปลือยกายในยามค่ำคืน บางคนถือเวลาค่ำมืดไม่มีผู้คนเห็นเรา เลยนิยมเปลือยกายเดินเหินหรือเปลือยกายเข้านอน หารู้ไม่ว่าการกระทำเช่นนี้เป็นการละเมิดต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เพราะสิ่งศักดิ์สิทธิ์มักจะออกสำรวจความประพฤติของมนุษย์ในยามค่ำคืน

八節行刑 ลงทัณฑ์หรือทำการประหารในวันตรุษสาทร วันตรุษสาทรเป็นวันสำคัญของฟ้าดิน ฉะนั้นจึงควรงดเว้นในกิจกรรมเหล่านี้

唾流星 指虹霓 ถ่มน้ำลายดาวตก นิ้วชี้สายรุ้ง

輒指三光 มักชี้เทวรูปหรือรูปภาพสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ผู้คนสักการบูชา

久視日月 เพ่งจ้องสุริยันจันทรา (การกระทำทั้งสี่นี้ ล้วนเป็นกิริยาที่ไม่เคารพต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์)

春月燎獵 ล่าสัตว์เผาป่าในฤดูวสันต์ ฤดูใบไม้ผลิเป็นฤดูขยายพันธุ์ เผยแพร่พันธุ์ของสรรพชีวิต ถ้าเราไล่ล่า เผาป่า จะทำให้สรรพชีวิตสูญพันธุ์เร็วขึ้น

對北惡罵 ชี้ด่าทอไปทางทิศเหนือ ซึ่งข้างต้นได้กล่าวมาแล้วว่าทิศเหนือเป็นทิศสถิตของเทพไป่โต่ว เราควรให้ความเคารพ ไม่ควรแสดงกริยาหยาบคาย

無故殺龜打蛇 ฆ่างูฆ่าเต่าโดยใช่เหตุ งูและเต่าเป็นสัตว์จำศีล เป็นสัตว์ที่สัญชาตญาณเป็นคนอยู่ในตัว จึงควรสงวน ไม่ควรฆ่าโดยใช่เหตุ

惡報章第七 **หมวดที่ 7 หมวดกรรมสนองอกุศลกรรม**

หลักธรรมของการทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เราได้กล่าวอย่างละเอียด ณ ข้างต้นแล้ว หมวดที่ 7 นี้จะย้ำถึงผลของกรรมชั่วว่าจะสาหัสสากรรจ์เช่นใด ให้ทุกท่านอ่านแล้วพึงควรระลึก ว่าผลของโลภ โกรธ หลงจะเป็นเช่นใด

如是等罪．司命隨其輕重．奪其紀算．算盡則死．死有餘責．乃殃及子孫 โทษที่กล่าวไว้ในหมวดที่ 6 นั้น เทพชะตาจะบันทึกโทษฐานของมนุษย์ทั้งปวง วิเคราะห์ตามความผิดใหญ่ เล็ก มาก น้อย แค่ไหน แล้วบั่นทอนโชคลาภ ตัดทอน

อายุขัย เมื่ออายุขัยหมด ก็ต้องจบชีวิตเมื่อนั้น เมื่อจบชีวิตแล้ว ความผิดที่ก่อไว้ยังไม่หมดสิ้น เวรกรรมนั้นๆก็จะตกทอดถึงลูกหลาน

又諸橫取人財者 อย่างเช่นผู้ที่หลอกลวง แย่งชิง ใช้อำนาจบีบบังคับ หรือปล้นสะดมทรัพย์สินของผู้อื่น ไม่เพียงแต่ครอบครัวของตัวเองต้องรับโทษแล้ว โทษทัณฑ์นั้น...

乃計其妻子家口以當之 ยังจะลามถึงครอบครัวของภรรยาให้ต้องรับกรรมด้วย

漸至死喪 ทำให้คนในครอบครัวภรรยา ค่อยๆเกิดการเจ็บป่วยจนถึงเสียชีวิต มิเช่นนั้น...

則有水火盜賊 ก็เกิดอัคคีภัย อุทกภัยหรือโจรขโมยเข้าบ้านหรือ...

遺亡器物 ทรัพย์สินข้าวของสูญหาย หรือ...

疾病口舌諸事 เกิดโรคภัยไข้เจ็บ เกิดการทะเลาะวิวาท หรือเกิดคดีความ เพื่อ...

以當妄取之直 ชดใช้ความผิดที่ไปเอาทรัพย์สินคนอื่นมาโดยมิชอบ

又枉殺人者．是易刀兵而相殺也 ผู้ที่เข่นฆ่าคนโดยไร้ความผิด จะพบกับดาบนั้นคืนสนอง นอกจากต้องตกนรกหมกไหม้แล้ว ตัวเองก็ต้องพบกับชะตากรรมที่ถูกฆ่า การฆ่าคนที่ไร้ความผิดนอกจากวิญญาณผู้ตายจะกลายเป็นผีอาฆาต ไม่ยอมไปผุดเกิด จะคอยมารังควานฆาตกรตลอดเวลาแล้ว ยังมีญาติมิตรพี่น้องของผู้ถูกฆ่าจะผูก

ใจเจ็บ คอยหาช่องทางแก้แค้น และยังหนีไม่พ้นช่องทางกฎหมาย ต้องถูกจับลงโทษ บางครั้งถึงขั้นประหารชีวิต

取非義之財者 ผู้ที่ได้ทรัพย์ด้วยวิธีการมิชอบนั้น...

譬如漏脯救飢 เฉกเช่นนำเนื้อที่มีสารพิษเจือปนมากินเพื่อปะทังชีวิต

鴆酒止渴 ดื่มเหล้าพิษเพื่อแก้กระหายน้ำ

非不暫飽 กินเข้าไปท้องไม่ทันอิ่ม ความกระหายยังไม่ทันลด

死亦及之 ตัวเองก็ต้องมาจบชีวิตเสียก่อน

指微章第八 หมวดที่ 8 **หมวดชี้แนะว่าทำการใดต้องคอยระมัดระวังแม้แต่เรื่องเล็กๆน้อยๆ**

หมวดนี้ชี้ให้เห็นว่า เพียงแต่ใจเรานึกคิด สิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็รับรู้ทันที ไม่ว่าเรื่องใหญ่หรือเรื่องเล็ก ต้องพึงสังวร การกระทำการปฏิบัติ กับกรรมสนอง เสมือนดั่งเงาตามตัว ตัวไปถึงไหน เงาก็ตามไปถึงที่นั่น ร้อยชาติก็หลีกหนีไม่พ้น

夫心起於善 โอ้..มนุษย์เรา เมื่อใจบังเกิดกุศล

善雖未爲 การกุศลนั้นยังไม่ทันปฏิบัติ

而吉神已隨之 แต่เทพมงคลก็คอยอภิบาลติดตามตัวเรา

或心起於惡 หรือ ใจเกิดความนึกคิดชั่วร้าย

惡雖未爲 ความชั่วถึงยังไม่ลงมือกระทำ

而凶神已隨之 เทพอัปมงคลก็ติดตามอยู่ข้างกายเราแล้ว

悔過章第九 หมวดที่ 9 **หมวดสำนึก**

หมวดนี้เขียนถึง มนุษย์เราถ้าทำผิดแล้วรู้สำนึก และแก้ไขในสิ่งผิด กลับมาสร้างความดี ก็สามารถโน้มน้าวใจฟ้า ให้ลดหย่อนผ่อนโทษ จากหนักกลายเป็นเบา จากร้ายกลายเป็นดี

其有曾行惡事 มนุษย์ที่เคยทำความผิด

後自改悔 ต่อมารู้สำนึก และแก้ไขในสิ่งผิด

諸惡莫作 และละเว้นการก่อกรรมทำชั่วใดๆทั้งสิ้น

眾善奉行 ปฏิบัติแต่สิ่งถูกต้อง เดินแต่กุศลมารค

久久必獲吉慶 เวลาผ่านไปนานวันเข้า ก็จะได้รับมงคลชัย

所謂轉禍爲福也 นี่คือสิ่งที่เรียกว่า "จากร้ายกลายเป็นดี จากวิบัติกลายเป็นวาสนา"

力行章第十 หมวดที่ 10 **หมวดทำความดี สร้างกุศล ต้องยืนหยัด หมั่นเพียร แน่วแน่**

หมวดนี้กล่าวถึงเมื่อรู้ว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วแล้ว ต้องยืนหยัดแน่วแน่สร้างความดี จึงจะได้ดี ถ้าทำความดีไม่กี่วัน ก็ไปก่อกรรมทำชั่วอีก วิบัติก็จะวกกลับมาอีก

故吉人語善 視善 行善 ฉะนั้น สาธุชนที่มีกุศลจิตต้องมี "สัมมาวาจา สัมมาเวทนา สัมมากัมมันตะ" พูดจาแต่ในสิ่งที่ดี รับรู้แต่ในสิ่งที่ดี และกระทำแต่ในสิ่งที่ดี

一日有三善　วันหนึ่งสามารถสร้าง 3 กุศล

三年天必降其福　ดำเนินเช่นนี้ติดต่อไปเป็นเวลา 3 ปี ฟ้าย่อมประทานวาสนาสุขให้แก่เรา

凶人語惡 視惡 行惡　คนชั่วที่พูดจามีแต่ความชั่ว รับรู้แต่เรื่องชั่วๆ ก่อกรรมทำเข็ญไม่หยุดหย่อน

一日有三惡　หนึ่งวันทำชั่วสามประการ คนเช่นนี้...

三年天必降之禍　เวลาผ่านไปสามปี เคราะห์กรรม สิ่งเลวร้ายต้องมาเยือนอย่างแน่นอน

胡不勉而行之　เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงขอให้ทุกท่านพึงระวัง และจดจำนำไปปฏิบัติ

太 上 感 應 篇

ไท เสียง กำ เอง เพียง

คติพจน์อนุตรเทพไท่สั้งเหล่าจวิน

太 上 曰 อนุตรเทพไท่สั้งเหล่าจวินตรัสว่า

ไท เสียง อวก

禍 福 無 門 ทุกข์ สุข ไร้ทวาร

หัว หก บ่อ มึ้ง

惟 人 自 召 คนลนลาน แสวงหา

หยุ่ย นั้ง จื่อ เตี๋ยว

善 惡 之 報 กรรมดีชั่ว สนองตอบ

เสี่ยง อัก จือ ป่อ

如 影 隨 形 ดั่งเงากาย ตามติดตัว

ยู เอี้ย สุ่ย เฮ้ง

是以天地有司過之神 ฟ้าดินตั้ง

สี อี่ ที ตี่ อู่ ซี ก่วย จือ ซิ้ง เทพตรวจสอบ

依人所犯輕重 บันทึกจด คนดีชั่ว

อี นั้ง ซอ หวม คิง ตั๋ง

以奪人算 ใครบาปหนา ทอนอายุ

อี เตาะ หนั่ง สึ่ง

減則貧耗 บาปน้อยไซร้ ลดวาสนา

เกี้ยม เจก พิ้ง ห่อ

多逢憂患 พานพบ ความวุ่นวาย

ตอ ห่ง อิว หวม

人皆惡之 คนรังเกียจ ไม่คบค้า

นั้ง ไก อู่ จื่อ

刑禍隨之 คดีความ มาเยี่ยมเยือน

เห่ง หัว ซุ้ย จื่อ

吉慶避之 มงคลชัย ล้วนหนีหน้า

กิก เข่ง ปี่ จื่อ

惡星灾之 ภัยพิบัติ ตามติดชิด

อัก แช จัย จื่อ

算盡則死 ชีวิตม้วย มรณา

สึ่ง จิ๋ง เจ๊ก ซี่

又有三台北斗神君 เทพซันไถ ดาวกฤติกา

อิ่ว อู๋ ซำ ไท้ ปัก เต้า สิ่ง กุง

在人頭上 สิงสถิต อยู่เหนือหัว

ต่อ นั้ง เท้า เจี่ย

錄人罪惡 จดบันทึก ความดีชั่ว

ลก นั้ง จ่วย อัก

奪人紀算 ท่อนอายุ คนชั่วช้า

เตาะ นั้ง กี้ สึ่ง

又有三ㄕ神在人身中 เทพซำซี สถิตกาย

อิ่ว อู่ ซำ ซี ซิ้ง ต่อ นั้ง ซิง ตัง

每到庚申日 วันเกิงเซิง ทูลเหนือหัว

มวย เก้า แก ซิง ยิก

輒上詣天曹 สรวงสวรรค์ ทรงรับรู้

เตียก เสียง จี้ เทียง เช้า

言人罪過 ใครทำดี และทำชั่ว

งั้ง นั้ง จ๋วย ก่วย

月晦之日 วันสิ้นเดือน คืนเดือนมืด

ง้วย ห่วย จือ ยิก

灶神亦然 เทพเจ้าเตา รายงานมา

เจ้า ซิ้ง เอีย เยี้ยง

凡人有過 ใครทำผิด ไม่ละเว้น

ห่วม นั้ง อู่ ก่วย

大則奪紀 กรรมใหญ่หลวง ทอนอายุ

ไต๋ เจก เตาะ กี้

小則奪算 กรรมเล็กน้อย ทอนคณา

เสี้ยว เจก เตาะ สึ่ง

其過大小 กรรมใหญ่เล็ก รวมทั้งสิ้น

ขี่ ก่วย ไต่ เสี้ยว

有數百事 หลายร้อยเรื่อง พึงพิจารณา

อู่ สู่ แปะ สื่อ

欲求長生者 ใครอยากได้ อายุยืน

ไอ้ ขิ่ว เฉี่ยง แซ เจี่ย

先須避之 ต้องหลีกเลี่ยง ทำกรรมชั่ว

เซย ซู ปี่ จือ

是道則進 ธรรมมรรค ควรเกาะติด

สี่ เต๋า เจก จิ่ง

非道則退 อธรรมนั้น อย่าพันพัว

ฮุย เต๋า เจก ถ่อ

不履邪徑 มิจฉากิจ อย่าเข้าใกล้

ปุก ลี เสี่ย แก่

不欺暗室 คนไม่เห็น ก็มิทำชั่ว

ปุก คี อำ สิก

積德累功 หมั่นสั่งสม บุญกุศล

แจะ เต็ก ลุ่ย กง

慈心於物 เมตตาจิต ทุกหย่อมหญ้า

ฉื่อ ซิม อี ม๊วย

忠孝友悌 พึงซื่อสัตย์ ต่อเหนือหัว

ตง เห่า อิว ถี่ กตัญญู บุพกา

正己化人 พี่รักน้อง คอยดูแล

เจี้ย กี้ ห่วย นั้ง น้องรักพี่ ดั่งบิดา

矜孤恤寡 ตัวยึดมั่น คุณธรรม

เก็ง โกว ซุก กั้ว ค่อยสอนสั่ง มวลประชา

敬老懷幼 เอาใจใส่ เด็กและเฒ่า

เก้ง เล่า ห่วย อิ่ว ช่วยแม่ม่าย เด็กกำพร้า

昆蟲草木 พืชแมลง สรรพสัตว์

คุง ทั้ง เฉา บั๊ก

猶不可傷 ไม่ประหัต ประหารฆ่า

อิ๊ว ปุก คอ เซีย

宜憫人之凶 คนรับทุกข์ ควรสงสาร

หงี่ เมี่ยง นั้ง จือ เฮียง

樂人之善 คนทำดี พึงปรีดา

หลัก นั้ง จือ เสียง

濟人之急 ช่วยคนทุกข์ ควรเร่งรีบ

จี้ นั้ง จือ กิบ

救人之危 ช่วยเคราะห์ภัย อย่าชักช้า

กิ๊ว นั้ง จือ งุ๊ย

見人之得 เห็นเขาดี ควรปีติ

เกี้ยง นั้ง จือ ติก

如己之得 ดั่งตัวได้ เปรมปรีดา

หยู่ กี้ จือ ติก

見人之失 เขาสูญเสีย น่าสงสาร

เกี้ยง นั้ง จือ สิก

如己之失 ดั่งตัวเสีย เวทนา

หยู่ กี้ จือ สิก

不彰人短 ไม่ประจาน จุดด้อยเขา

ปุก เจียง หนั่ง ต้อ

不衒己長 ไม่โอ้อวด ตัวเก่งกล้า

ปุก เหี่ยง กี๋ เชี้ยง

遏惡揚善 มุ่งเผยแพร่ เรื่องธรรมะ

อั๊ก อัก เอี่ยง เสียง ต้องขจัด สิ่งชั่วช้า

推 多 取 少 ไม่มักมาก รับแต่น้อย

ทุย ตอ ฉู เจี้ย พึงรับสิ่ง ควรได้มา

受 辱 不 怨 เมื่อรับโทษ ไม่อาฆาต

สิ่ว ยก ปุก อ่วง

受 寵 若 驚 เมื่อได้โปรด อย่าเริงร่า

สิ่ว ท่ง เหยียก เกีย

施恩不求報 ทำคุณ ไม่หวังตอบ

ซี อึง ปุก ขิ่ว ป่อ

與人不追悔 ช่วยคนทุกข์ อย่าชักช้า

อือ นั้ง ปุก ตุย ห่วย

所 謂 善 人 สาธุชน มุ่งทำดี

ซอ อ่วย เสี่ยง ยิ้ง

人 皆 敬 之 คนเคารพ ใจศรัทธา

นั้ง ไก เก่ง จือ

天 道 佑 之 ฟ้าคุ้มครอง ป้องพิทักษ์

เทียง เต๋า อิ๋ว จือ

福祿隨之 วาสนา สุขนำพา

ฮก ลก ซุ้ย จือ

眾邪遠之 มารชั่วร้าย ล้วนหลบหลีก

เจ้ง เซี๊ย เอี้ยง จือ

神靈衛之 สิ่งศักดิ์สิทธิ์ อารักขา

ซิ้ง เล้ง เหวย จือ

所作必成 คิดการใด สมใจนึก

ซอ จัก ปิก เซ้ง

神仙可冀 คิดเป็นเทพ สมปรารถนา

สิ่ง เซียง คอ กี๋

欲求天仙者 คิดเป็น เทพเทวา

ไอ่ คิ้ว เทียง เซียง เจี่ย

當立一千三百善 สร้างกุศล พันสามร้อย

ตึง ลิบ เจก เชย ซา แปะเสียง

欲求地仙者 อยากเป็น เทพเดินดิน

ไอ่ คิ้ว ตี่ เซียง เจี่ย

當立三百善 ตึง ลิบ ซา แปะ เสียง	สามร้อยกุศล มิชักช้า
苟或非義而動 โกว หก ฮุย หงี หยื่อ ตั๋ง	เรื่องชั่วช้า อย่าแตะต้อง
背理而行 ป้วย ลี่ หยื่อ เกี๊ย	เรื่องฝืนธรรม อย่าคะนอง
以惡爲能 อี อัก อุ่ย เล้ง	ใจเลวทราม ชอบอวดโอ้
忍作殘害 ยิม จัก ชัง ไห่	ถือสร้างบาป เป็นเรื่องโก้
陰賊良善 อิม ชัก เหลี่ยง เสียง	ชอบป้ายสี คนทำดี
暗侮君親 อ๋ำ บู้ กุง ชิง	แอบนินทา บุพกา
慢其先生 หมั่ง คี ซิง แซ	ใคร่ตำหนิ แม้ครูบา

叛其所事 ฝืนคำสั่ง ขัดบัญชา

ป่วง คี ซอ สื่อ

誑諸無識 ชอบหลอกลวง ผู้โง่เขลา

กวง จู บ่อ เสก

謗諸同學 ชอบใส่ร้าย ผู้ปัญญา

ปั้ง จู ตั่ง ฮัก

虛誣詐偽 สร้างหลักฐาน ป้ายความผิด

ฮือ บู๊ จ่า หงุย

供訐宗親 ประจานโจท ญาติและมิตร

เก็ง เกียะ จง ชิง

剛強不仁 ใจโหดเหี้ยม วาจาก้าว

กัง เคี้ยง ปุก ยิ้ง

很戾自用 หยิ่งผยอง ตามใจตน

ฮึง หลี จื่อ เอ่ง

是非不當 ผิดหรือถูก ไม่แบ่งแยก

สี่ ฮุย ปุก ตั่ง

向背乖宜	เฮี่ยง ป่วย กวย จี้	ไม่คำนึง ความดีชั่ว
虐下取功	เงี๊ยก เหีย ชู่ กง	ปล้นผลงาน โขกลูกน้อง
諂上希旨	เที่ยม เสียง ฮี จี้	หมายเอาใจ เจ้าเหนือหัว
受恩不感	สิ่ว อึง ปุก ก๋ำ	เมื่อรับคุณ ไม่สำนึก
念怨不休	เหนี่ยม อ่วง ปุก ฮิว	ถูกทำโทษ อาฆาตแค้น
輕蔑天良	คิง มิก เทียง เลี้ยง	ชอบดูหมิ่น คนทำดี
擾亂國政	เยียว หลวง ก๊ก เจ่ง	ประเทศชาติ ถูกย่ำยี
賞及非義	เซีย กิ๊บ ฮุย หงี	คนสอพลอ ได้เลื่อนขั้น

刑及無辜 ผู้บริสุทธิ์ ถูกจองจำ

เฮ้ง กิ๊บ บ่อ กู

殺人取財 เข่นฆ่าคน ช่วงชิงทรัพย์

สัวะ นั้ง ฉู ไช้

傾人取位 ใส่ร้ายคน เพื่อยศลาภ

ควง นั้ง ชู อุ่ย

誅降戮服 ใช้กำลัง ปราบผู้ต้าน

ตู กั่ง หลก ฮก

貶正排賢 กำจัดปราชญ์ ปราบคนค้าน

พิง เจี่ย ไป่ เฮี๊ยง

凌孤逼寡 รังแกเด็ก กดขี่ม่าย

เล้ง โกว เป๊ก กั้ว

棄法受賂 รับสินบน กฎละเลย

คี่ หวบ สิ่ว หลู

以直爲曲 ตัดสินถูก ให้เป็นผิด

อี ติ๊ก อุ่ย เขก

以曲爲直	ทำเรื่องผิด กลายเป็นถูก
อี เขก อุ่ย ติ๊ก	
入輕爲重	ทำเรื่องเล็ก เป็นเรื่องใหญ่
หยิบ คิง อุ่ย ตั๋ง	
見殺加怒	การเข่นฆ่า เพิ่มความแค้น
เกี่ยง สัวะ เกีย หน่อ	
知過不改	เมื่อรู้ผิด ไม่ยอมแก้
ไจ ก่วย ปุก โก้ย	
知善不爲	การกุศล ไม่ยอมทำ
ไจ เสียง ปุก อุ๊ย	
自罪引他	ตนทำผิด โทษผู้อื่น
เจ่อ จ๋วย อิง ทา	
壅塞方術	ตำราดี มุบมิบไว้
ยง สัก ฮึง ซุก	
訕謗聖賢	กล้าใส่ร้าย อริยปราชญ์
สั่ง ปั๋ง เซี่ย เฮียง	

侵凌道德 กล้าย่ำยี คุณธรรม

ฉิ่ม เล้ง เต๋า เต็ก

射飛逐走 ยิงวิหค ล่าเนื้อเก้ง

เสี่ย ปวย ต๊ก เจ้า

發蟄驚棲 ดักสัตว์ปีก ฆ่าแมลง

หวก เต๊ก เกีย ชี

填穴覆巢 อุดรูสัตว์ ทำลายรัง

เถี่ยง ฮวก หก เช้า

傷胎破卵 ทำลายไข่ ทำลายครรภ์

เซีย ทอ ผั่ว หนึง

願人有失 อยากให้เขา เกิดสูญเสีย

หง่วง นั้ง อู่ สิก

毀人成功 เขาสำเร็จ จ้องทำลาย

หุย นั้ง เส่ง กง

危人自安 ให้ร้ายเพื่อน ตนได้ดี

หงุ่ย นั้ง จื่อ อัง

滅 人 自 益 ตนมีสุข เขาเสียหาย

เกี๋ยม นั้ง จื่อ เอียะ

以 惡 易 好 นำของปลอม แลกของจริง

อี อัก แอ๊ก ฮ่อ

以 私 廢 公 เพื่อส่วนตัว ส่วนรวมทิ้ง

อี ซือ หุ้ย กง

竊 人 之 能 เขาสามารถ ตัวฉกฉวย

เขียบ นั้ง จือ เล้ง

蔽 人 之 善 เขาทำดี ถูกปิดบัง

ปี่ นั้ง จือ เสียง

形 人 之 醜 โพนทะนา จุดด้อยเขา

เห่ง นั้ง จือ ชิ่ว

訐 人 之 私 เรื่องส่วนตัว ถูกแฉโพย

เกียะ นั้ง จือ ซือ

耗 人 貨 財 มุ่งร้ายเขา ชิงสมบัติ

ฮ่อ นั้ง ห่วย ไช้

離人骨肉　พลัดพรากรัก พลัดพรากคน

หลี่ นั้ง กุ๊ก เน๊ก

侵人所愛　ชอบฉกชิง แม้ของหวง

ฉิ่ม นั้ง ซอ ไอ่

助人爲非　ยุยงเขา ก่อกรรมเข็ญ

จ่อ นั้ง อุย ฮุย

逞志作威　อหังการ ศักดาแผลง

เท่ง จี่ จัก อุย

辱人求勝　เหยียบผู้อื่น อวดตนเก่

หยก นั้ง ขิ่ว เส่ง

敗人苗稼　ชอบทำลาย พืชต้นกล้า

ไป่ นั้ง เมี้ยว แก่

破人婚姻　ทำลายแม้ การวิวาห์

ผั่ว นั้ง ฮุง อิง

苟富而驕　ยามร่ำรวย หยิ่งผยอง

โกว ปู่ หยื่อ เกียว

苟免無恥 แคล้วคลาดเคราะห์ ไม่อายคน

โกว เมี่ยง บ่อ ชี่

認恩推過 รับความดี ปัดความชั่ว

หยิ่ง อึง ทุย ก่วย

嫁禍賣惡 โทษผู้อื่น ใส่ร้ายคน

แก่ หัว โบ่ย อัก

沽買虛譽 ทุ่มซื้อ ยศตำแหน่ง

โกว โบ้ย ฮือ อื๋อ

包貯險心 หลอกชาวบ้าน หลอกใจตน

เปา ติ้ว เฮียม ซิม

挫人所長 เขาได้ดี คิดทำลาย

ฉ่อ หนั่ง สอ เชี้ยง

護己所短 เพื่อปกปิด ความชั่วร้าย

หู่ กี้ สอ ต้อ

乘威迫脅 ใช้อำนาจ บีบบังคับ

เส่ง อุย เป๊ก เฮียบ

縱暴殺傷		ฆ่ากำราบ	สยบคน
จ่ง เป๋า สัวะ เซีย			
無故剪裁		ตัดเสื้อผ้า	โดยใช่เหตุ
บ่อ กู่ เจียง ไช้			
非禮烹宰		ฆ่าไก่เป็ด	โดยใช่กาล
ฮุย โล่ย เพ็ง ไจ้			
散棄五穀		ธัญญาหาร	กินทิ้งขว้าง
สั่ว ขี่ โหงว กก			
勞擾眾生		ปวงประชา	เหนื่อยยากเข็ญ
เล้า เยี่ยว เจง แซ			
破人之家		ครอบครัว	ถูกทำลาย
พั่ว นั้ง จือ แก			
取人財寶		สินทรัพย์ไซร้	โดนปล้นชิง
ชู่ นั้ง ไฉ่ ป้อ			
決水放火		พังเขื่อน	และวางเพลิง
กวก จุ้ย ฮ่วง ห้วย			

以害民居 พร้อมทำร้าย ประชาชี

อี ไห่ มิ้ง กือ

紊亂規模 กฎบัตร ปล่อยให้ยุ่ง

หนุ่ง หลวง กุย ม้อ

以敗人功 เพื่อหมายมุ่ง เขาล้มเหลว

อี ไป่ หนั่ง กง

損人器物 เครื่องมือ ถูกทำลาย

สุง นั้ง คี่ ม๊วย

以窮人用 เพื่อมิให้ คนได้ใช้

อี เขี่ยง หนั่ง เอ่ง

見他榮貴 คนใด เด่นกว่าเรา

เกี่ยง ทา ย้ง กุ่ย

願他流貶 เนรเทศ กีดกันเขา

หงวง ทา หลิ่ว พิ่ง

見他富有 เห็นเขา ร่ำรวยกว่า

เกี่ยง ทา ปู้ อู๋

願他破散	ใจอิจฉา	มุ่งทำลาย
ง่วง ทา ผั่ว สั่ว		
見他色美	เห็นนารี	รูปโฉมงาม
เกี่ยง ทา เส็ก มุ่ย	ลูกเมียใคร	ไม่สนใจ
起心私之	วางแผน	เข้าครอบครอง
คี ซิม ซือ จือ	ครอบครัวอื่น	ล่มสลาย
負他貨財	ติดหนี้	ไม่ยอมจ่าย
หู่ ทา ห้วย ไช้		
願他身死	แช่งเจ้าหนี้	ตายไวๆ
หงวง ทา ซิง ซี่		
干求不遂	เรียกร้อง	ไม่สัมฤทธิ์
กัง คิ้ว ปุก ซุ้ย		
便生咒恨	ใจหงุดหงิด	แค้นแช่งชัก
เปี่ยง แซ จิ่ว หึง		
見他失便	เห็นเขา	เกิดผิดพลาด
เกี้ยง ทา สิก เปี๋ยง		

便說他過 รีบทับถม เข้าเหยียบย่ำ

เปี่ยง ซัว ทา ก่วย

見他體相不具而笑之 เห็นรูปชั่ว เยาะเย้ยหยัน

เกียง ทา ที เสี่ยง ปุก กู๋ หยื่อ เฉี่ย จื่อ

見他才能可稱而抑之 เห็นเขาเก่ง กลับลำเคือง

เกียง ทา ไฉ่ เล้ง คอ เฉ่ง หยื่อ อัก จื่อ

埋蠱厭人 ท่องมนตร์ดำ เสกคุณไสย

ไหม่ กู่ เอี่ยม นั้ง

用藥殺樹 ใช้เคมี ฆ่าต้นไม้

เอ่ง เอี๊ยะ สัวะ ฉิ่ว

恚怒師傅 เคืองแค้นครู ด่าอาจารย์

หุ่ย หน่อ ซือ แป๋

抵觸父兄 ต้านพ่อแม่ ต้านพี่ชาย

ตี ฉก แป๋ เฮีย

強取強求 พบของชอบ เข้าชิงแย่ง

เขี่ยง ชู่ เขี่ยง คิ้ว

好侵好奪 เฮ่า ชิ้ม เฮ่า เต๊าะ	ใช้กำลัง ประทุษร้าย
擄掠致富 หลู เลียะ ตี่ ปู่	ปล้นสะดม จนร่ำรวย
巧詐求遷 ค่า จ่า ขิ่ว เชียง	ใช้กลลวง ขอโยกย้าย
賞罰不平 เสีย ฮ๊วก ปุ๊ก เพ้ง	ปูนบำเหน็จ ชอบลำเอียง
逸樂過節 เอ๊ก ลัก ก่วย เจียก	การกินอยู่ สุรุ่ยสุร่าย
苛虐其下 ขอ เงียก ขี่ เหีย	ต่อลูกน้อง ชอบกดขี่
恐嚇於他 เคียง แหะ อี ทา	แถมข่มขู่ และทำร้าย
怨天尤人 อ้วง เทียง อิ่ว นั้ง	เย้ยฟ้าดิน โทษสวรรค์

呵風罵雨 โทษลมฝน วายุไฟ

ออ ฮวง แหม่ โหว

鬥合爭訟 ก่อคดี ชอบวิวาท

โต้ว ฮะ แจ สง

妄逐朋黨 แม้เพื่อนฝูง ถูกผลักใส

บวง ตก เผ่ง ตั้ง

用妻妾語 เชื่อคำพูด ภรรยา

เอ่ง ชี เชียบ งื่อ

違父母訓 ไม่เชื่อฟัง บิดรมารดา

อุย แป๋ บ้อ หุ่ง

得新忘故 ได้รักใหม่ ลืมรักเก่า

ติก ซิง บ่วง กู่

貪冒於財 งกเงินทอง ละโมบทรัพย์

ทำ เหมา อี ไช้

欺妄其上 กล้าหลอกลวง แม้เบื้องสูง

คี บ้วง ขี่ เสียง

造 作 惡 語 สร้างมติ สร้างหลักฐาน

เจ๋า จัก อั๊ก งื่อ

讒 毀 平 人 เพื่อใส่ไคล้ ผู้วิสุทธิ์

ช่ำ ฮุ่ย เผ่ง นั้ง

毀 人 稱 直 ใส่ร้ายคน อวดตนถูก

หุย นั้ง เชง ติ๊ก

罵 神 稱 正 เย้ยเทวา อ้างสมควร

แหม่ ซิ้ง เชง เจี่ย

棄 順 效 逆 พึ่งมิจฉา ไฝ่อธรรม

ขี่ สุง เห่า เง็ก

背 親 向 疏 ทิ้งพ่อแม่ เณรคุณ

ป้วย ชิง เหี่ยง ซอ

指天地以證鄙懷 อ้างฟ้าดิน สิ่งศักดิ์สิทธิ์

จี ที ตี่ อี เจ่ง ปี๋ ฮ๊วย

引神明以鑑猥事 เรื่องเลวทราม อ้างว่าถูก

อิง สิ่ง เม้ง อี ก่ำ อุ้ย สื่อ

施與後悔 ให้ของเขา นึกเสียดาย

ซี อื้อ เอ๋า ห่วย

假借不還 ติดหนี้เขา ไม่ยอมใช้

แก เจียะ ปุ๊ก ฮ้วง

分外營求 แย่งของเขา เป็นของตน

ฮุง หงั่ว เอี่ย คิ้ว

力上施設 ใช้ชีวิต อย่างเลิศหรู

ลัก เสียง ซี เสียก

淫慾過度 เมานารี จนเกินควร

อิ้ม เอี๊ยก ก่วย โต่ว

心毒貌慈 ปากปราศรัย ใจเชือดเฉือน

ซิม ตั๊ก เหมา ชื้อ

穢食餵人 ของเน่าเสีย ให้คนทาน

อ่วย เจี๊ยะ อุ้ย นั้ง

左道惑眾 อวิชชา หลอกชาวบ้าน

จอ เต๋า หก เจ่ง

短尺狹度 คนขายผ้า หดเมตรหลา

ตอ เฉียะ เฮียบ โต่ว

輕秤小升 โกงตราชั่ง โกงปริมาณ

คิง ฉิ่ง เซียว เซง

以僞雜真 เอาของปลอม ปนของจริง

อี หงุย จับ จิง

採取姦利 เพื่อหวังผล กำไรงาม

ไช ชู กัง หลี

壓良爲賤 กุลสตรี ถูกกดขี่

เอียบ เลี้ยง อุย จั่ว

謾驀愚人 คนโง่เขลา ถูกหลอกลวง

หมั่ว เม๊ก หง่อ ยิ้ง

貪婪無厭 ใจละโมบ ไม่รู้พอ

ทำ ล่ำ บ่อ เอี่ยม

咒咀求直 กล้าสาบาน แม้นทำชั่ว

จิ่ว จู ขิ่ว ติ๊ก

嗜酒悖亂 เมาสุรา เสียสติ

ชี จิ้ว ป่วย หลวง

骨肉忿爭 พี่และน้อง แย่งชิงกัน

กุ๊ก เน๊ก หุ่ง แจ

男不忠良 ชายโฉดชั่ว ไม่จงรัก

น้ำ ปุก ตง เลี้ยง

女不柔順 หญิงเลวทราม ไม่ซื่อสัตย์

นึ่ง ปุก หยิ่ว สุง

不和其室 ไม่อยู่เหย้า ไม่เฝ้าเรือน

ปุก หั่ว ขี่ สิก

不敬其夫 ซ้ำแข็งกร้าว ต่อสามี

ปุก เก้ง ขี่ ฮู

每好矜誇 ตนได้ดี รีบโอ้อวด

หมวย ฮ่อ เก็ง คัว

常行妒忌 เขาได้ดี ตัวอิจฉา

เสี่ย เกี่ย โก้ว กี่

無行於妻子 เกิดเป็นชาย ผิดต่อเมีย

บ่อ เห็ง อี ชี จื้อ

失禮於舅姑 เกิดเป็นหญิง ขาดธรรมเนียม

สิก โล่ย อี กู่ โกว

輕謾先靈 แช่งด่า บรรพชน

คิง บ๋วง เซย เล้ง

違逆上命 ขัดคำสั่ง เหนือหัวตน

อุ๋ย เง็ก เสี่ยง เหมง

作爲無益 หลงใหลสิ่ง ไร้สาระ

จั๊ก อุ๊ย บ่อ เอียะ

懷挾外心 ใจออกห่าง ครอบครัวตน

ห่วย เกี๊ยบ หงั่ว ซิม

自咒咒他 สาปแช่ง ตนและเขา

จื่อ จิ่ว จิ้ว ทา

偏憎偏愛 อคติ รัก เกลียด ชัง

เพียง เจ็ง เพียง ไอ่

越井越灶 ข้ามบ่อน้ำ ข้ามเตาไฟ

อ่วก แจ้ อ่วก เจ่า

跳食跳人 ข้ามอาหาร ข้ามคนล้ม

เที่ยว เจี๊ยะ เที่ยว นั้ง

損子墮胎 ทำลายครรภ์ เข่นฆ่าลูก

สุง จื้อ ตุ่ย ทอ

行多隱僻 ประพฤติผิด สร้างมัวหมอง

เกี่ย ตอ อึง เผียะ

晦臘歌舞 ร้องรำเพลง วันสิ้นเดือน

ห่วย ละ กอ บู้

朔旦號怒 เสียงอึกกทึก ยามฟ้าสาง

สวก ตั่ง เฮา หน่อ

對北涕唾及溺 ยืนปัสสาวะ ไปทางเหนือ

ตุ้ย ปัก ที่ ท่อ กิบ เน็ค

對灶吟咏及哭 ร้องโศกา หน้าเตาไฟ

ตุ้ย เจ่า หงิ่ม หย่ง กิบ เข่า

又以灶火燒香 ใช้ไฟเตา จุดธูปเทียน

อิ่ว อี เจ้า ห้วย เซีย เฮีย

穢柴作食 ฟืนโสโครก หุงอาหาร

อ้วย ช้า จัก เจี๊ยะ

夜起裸露 เปลือยกาย นอนล่อนจ้อน

แม้ คี่ ล่อ โหล่ว

八節行刑 วันตรุษสารท ชิงประหาร

โป๊ย โจ๊ยะ เกี่ย เฮ้ง

吐流星指霓虹 ชี้รุ้ง ถ่มดาวตก

โท่วหลิ่ว แช จี หนี่ ฮั้ง

輒指三光 ชี้ไปหมด องค์ปฏิมา

เตียก จี้ ซำ กวง

久視日月 ยืนเพ่ง จันทร์ตะวัน

กู สี่ หยิก ง๊วย

春月燎獵 เดือนวสันต์ ล่าเผาป่า

ชุง ง๊วย เหลี่ยว ละ

對北惡罵 แถมก่นด่า กฤติกา

ตุ้ย ปัก อัก แหม่

無故殺龜打蛇 ทั้งเข่นฆ่า งูเต่าเอย

บ่อ กู่ สัวะกู ต๋า จั๊ว

如是等罪 ความผิด ข้างต้นนี้

หยู่ สี เตง จ๋วย

司命隨其輕重 เจ้าชีวี พิจารณา

ซี เหมง สุ่ย ขี่ คิง ตั๋ง

奪其紀算 ใครผิด ทอนอายุ

เตาะ ขี่ กี้ สึ่ง

算盡則死 อายุสิ้น วอดชีวา

สึ่ง จิ๋ง เจ๊ก ซี่

死有餘責 จบชีวิต กรรมไม่หมด

ซี่ อู่ อื่อ แจะ

乃殃及子孫 กรรมตกทอด ถึงลูกหลาน

ไหน เอียง กิ๊บ จือ ซุง

又諸橫取人財者 หากใคร ปล้นชิงทรัพย์

อิ่ว จู ห่วย ชู่ หนั่ง ไช้ เจี่ย

乃計其妻子家口以當之 กรรมทะลัก

ไหนโก้ยขี่ ชี จื้อ แก เข้า อี่ ตัง จื่อ บ้านเมียตน

漸 至 死 喪 เสื่อมลาภ ชีวิตสั้น

เจี่ยม จี้ ซี ซึง

若 不 死 喪 ไม่อาสัญ บ้านถูกปล้น

เยียก ปุก ซี่ ซึง

則有水火盜賊 ภัยอัคคี ภัยอุทก

เจ๊ก อู่ จุ๋ย ฮ่วย เต่า ชัก

遺 亡 器 物 ข้าวของวอด บรรลัยหมด

หยุ่ย บ่วง คี่ ม๊วย

疾病口舌諸事 โรคาพาธ คดีความ

จิบ แป่ เขา จิ๊ จู สื่อ

以當妄取之值 ล้วนชดเชย กรรมทั้งสิ้น

อี่ ตึง บ๋วง ชู่ จือ ตั๊ก

又枉殺人者 ผู้ใด เข่นฆ่าคน

อิ่ว อวง ซัวะ นั้ง เจี่ย

是易刀兵而相殺也 มีดห้ำหั่น เข้าตัวตน

สี่ เอ๊ก ตอ เปีย หยื่อเซียงสัวะเอีย

取非義之財者 ปล้นชิง ทรัพย์ผู้อื่น

ชู ฮุย หงี จือ ไช้ เจี่ย

譬如漏脯救飢 เฉกเช่นกิน อาหารพิษ

พี่ หยู่ เหล่า โป้ว กิ้ว กี

鴆酒上渴 สุราพิษ ดื่มเข้าไป

ติม จิ้ว จี กัวะ

非不暫飽 ไม่ทันอิ่ม ตัวสิ้นใจ

ฮุย ปุก เจี่ยม ป้า

死亦及之 บรรลัยสิ้น ชีวาวาย

ซี่ อี กิ๊บ จือ

夫心起於善 หากจิต เกิดกุศล

ฮู ซิม คี อี เสียง

善雖未爲而吉神已隨之　　เทพพิทักษ์
เสียง ซุย บ่วย อุ๊ย หยื่อ กิก ซิ้ง อี ซุ๊ย จื่อ　　พระคุ้มครอง
或心起 於惡　　หากจิต
หก ซิม คี่ อี อัก　　คิดชั่วร้าย
惡雖未爲而凶神已隨之　　มารเคราะห์กรรม
อัก ซุย บ่วย อุ๊ยหยื่อ เฮียง ซิ้ง อี ซุ้ย จื่อ　　มาทำลาย
其有曾行惡事　　ผู้ใด　　เคยทำผิด
ขี่ อู่ เจ็ง เกี๊ย อัก สื่อ
後自改 悔　　รู้สำนึก　　รีบแก้ไข
เอ๋า จื่อ โกย ห่วย
諸 惡 莫 作　　พฤติกรรมชั่ว　　อย่ากล้ำกราย
จู อัก หมก จัก
眾 善 奉 行　　การกุศล　　หมั่นสร้างไว้
เจ่ง เสียง ห่ง เกี๊ย
久久必獲吉慶　　นานวันเข้า　　มงคลฉาย
กู๋ กู้ ปิก ฮวก กิก เข่ง

所謂轉禍爲福也 จากเลวร้าย กลายเป็นชัย

ซอ อ่วย จวง หัว อุ่ย หก เอี่ย

故吉人語善視善行善 สาธุชน หมั่นทำดี

กู้ กิก ยิ้ง งื่อ เสียง สี เสียง เกี๊ย เสียง วาจาดี รับรู้ดี

一 日 有 三 善 หนึ่งวัน ไตรกุศล

เจก ยิก อู่ ซัม เสียง

三年天必降之福 สามปีหลัง ชัยมงคล

ซา นี้ เทียง ปิก กั้ง จือ หก

凶人語惡視惡行惡 ทรชน ประพฤติชั่ว

เฮียง ยิ้ง งื่อ อัก สี อัก เกี๊ย อัก วาจาทราม หมกมุ่นมั่ว

一 日 有 三 惡 หนึ่งวัน ก่อสามกรรม

เจ็ก ยิก อู่ ซา อัก

三年天必降之禍 สามปีหลัง วิบากหา

ซา นี้ เทียง ปิก กั้ง จือ หัว

胡不勉而行之 สาธุชน พึงสังวร

หู่ ปุก เมี่ยง หยื่อ เกี๊ย จือ สร้างกุศล จงทำดี

飛龍光緒二十四年五月中浣

บันทึก ณ กลางเดือน 5 รัชกาลกวงสีปีที่ 24 (ค.ศ.1898)

太極真人垂訓曰 乩筆

太上垂訓　感應之篇　日誦一遍　滅罪消愆
受持一月　福祿彌堅　行之一年　壽命延綿
信奉七年　七祖升天　久行不倦　名列諸仙

เทพไท่จี๋ให้โอวาทว่า :

บทคติพจน์ที่ท่านอ่าน เป็นคำสั่งสอนของอนุตรเทพไท่สั้งเหล่าจวิน คติพจน์บทนี้ ผู้ใดนำไปสวดวันละ 1 จบ จะสามารถลดหย่อนผ่อนโทษและขจัดความผิดพลาดที่แล้วมา

ผู้ใดสวดภาวนาเป็นเวลา 1 เดือน จะเพิ่มวาสนาเจริญสุข

ผู้ใดปฏิบัติตามคำสั่งสอนนี้ติดต่อเป็นเวลา 1 ปี จะเจริญอายุวัฒนะเพิ่มพูนอายุขัย

ผู้ใดน้อมนอบปฏิบัติเป็นเวลาติดต่อกันถึง 7 ปี สามารถช่วยให้บรรพบุรุษ 7 ชั่วโคตรพ้นทุกข์ และขึ้นสู่สรวงสวรรค์

ผู้ใดน้อมปฏิบัติตามคำสอนนี้ติดต่อไปเป็นระยะเวลายาวนาน โดยไม่ย่อท้อ ถึงที่สุดจะมีชื่อของท่านปรากฏอยู่ในหมู่ทวยเทพ (บันเพ็ญจนสำเร็จมรรคผล)

(บทบันทึกนี้จดจากการทรงเจ้า)

文昌帝君丹桂籍

หนังสือวิเศษสมบูรณ์ของเทพเจ้าหวุนชัง

เทพเจ้าหวุนชังตรัสว่า “ข้าพเจ้าเกิดเป็นขุนนางติดต่อมา 17 ชาติ ไม่เคยข่มเหงรังแกประชาชน ไม่เคยโหดร้ายต่อผู้ใต้บังคับบัญชา ช่วยเหลือผู้มีความเดือดร้อนสาหัส สงเคราะห์ผู้ตกทุกข์ได้ยาก สงสารผู้กำพร้าไร้ที่เพิ่ง อภัยต่อผู้กระทำผิด หมั่นสร้างกุศล (โดยไม่หวังชื่อเสียงผลบุญ) ให้สูงระฟ้า ชาวโลกท่านใดมีจิตเช่นเรา สวรรค์ย่อมประทานบุญวาสนาแก่เจ้า” ดังนั้น ท่านตรัสสอนชาวโลกว่า “แต่กาลก่อน หวีกงปกครองเรือนจำ กลับสร้างประตูเรือนจำให้กว้างขวางเท่ารถเทียมม้าสี่ตัวเข้าออกได้ ท่านตู้มีเมตตาจิตช่วยสรรพชีวิต เห็นน้ำใกล้ท่วมรังมด รีบหักกิ่งไม้พาดเป็นทางเพื่อให้มดย้ายรังหนีน้ำได้ เห็นงูตายอยู่กลางทาง กลัวผู้สัญจรเผลอเหยียบถูกงูได้รับอันตราย จึงขุดหลุมกลบฝังซากงูให้มิดชิด ผลบุญส่งให้ท่านตู้สอบได้เป็นจอหงวน สุดท้ายดำรงตำแหน่งถึงขั้น อัครมหาเสนาบดี

จะขยายนาบุญ ต้องอาศัยกำลังใจ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่สรรพชีวิตเสมอ และสร้างบุญสร้างกุศลอย่างไม่ย่อท้อ จะทำการใดให้คิดถึงประโยชน์ของมนุษย์ชาติและสรรพสัตว์ บำเพ็ญบุญ บำเพ็ญกุศล เผยแพร่ธรรมแทนฟ้าดินอย่างองอาจ ใจคอกว้างขวาง จิตใจเสมอภาค มีเมตตาจิตช่วยประชาชนทำงานเพื่อประเทศชาติ ซื่อสัตย์ภักดีต่อเหนือหัว กตัญญู

กตเวทีต่อบุพการี เคารพพี่ ดูแลน้อง มีสัจจะต่อเพื่อนพ้อง สามีภรรยารักใคร่กลมเกลียว อบรมสั่งสอนลูกหลานให้เป็นคนดี อย่าเสียมารยาทต่อครูบาอาจารย์ อย่ากล่าวร้ายติเตียนพระอริยะเจ้า หมั่นสวดมนต์ไหว้พระ บำเพ็ญศีล บำเพ็ญธรรม ปฏิบัติตามคำสอนของไตรศาสนา เพื่อตอบแทนสี่พระคุณ หมั่นสนทนาธรรมเพื่ออบรมสั่งสอนผู้ดื้อรั้น หมั่นแสดงธรรม เล่าประวัติศาสตร์เพื่อช่วยเหลือผู้โง่เขลา

การช่วยผู้เดือดร้อน ต้องเร่งรีบดั่งช่วยปลาที่ค้างอยู่ในร่องล้อรถ จะช่วยผู้ประสพทุกข์ภัย ต้องฉับไวเฉกเช่นช่วยนกที่ติดอยู่ในข่ายแห สงสารกำพร้าช่วยเหลือม่าย เคารพผู้เฒ่าช่วยคนจน แนะนำคนดี ส่งเสริมผู้มีความสามารถ เข้มงวดต่อตนเอง อภัยให้ผู้อื่น กินอยู่อย่างพอเพียง เจียดเงินทองเพื่อช่วยผู้ยากไร้ บริจาคโรงศพเพื่อเก็บศพผู้ไร้ญาติมิตร สร้างโรงทานช่วยผู้ตกอับ สร้างสถานศึกษาให้ผู้ยากไร้ได้รับการศึกษา ตัวเองร่ำรวยควรจุนเจือญาติพี่น้อง ปีทุพภิกขภัยควรช่วยเหลือญาติมิตรและเพื่อนบ้าน

ทำการค้าควรซื่อตรง มิให้โกงน้ำหนักโกงปริมาณ

ปฏิบัติต่อผู้ใต้บังคับบัญชา ต่อคนใช้บ่าวไพร่ควรเอื้อเฟื้ออารี ไม่ควรเข้มงวดจนเกินเหตุ

จัดพิมพ์พระสูตรหนังสือธรรมะออกแจกจ่าย บริจาคเงินสร้างวัดวาอาราม บริจาคยาช่วยผู้ป่วย บริจาคน้ำชาน้ำดื่มแก่ผู้กระหายน้ำ จุดตะเกียงส่องทางแด่ผู้สัญจรยามราตรี ต่อเรือเพื่อคนสัญจรข้ามฟาก ปล่อยนกปล่อยปลาปล่อยสรรพชีวิต หรือถือศีลกินแจเพื่องดเว้นการฆ่าสัตว์

ก้าวท้าวแต่ละก้าวควรระมัดระวังอย่าไปเหยียบย่ำมดแมลงสัตว์เล็กสัตว์น้อย งดการเผาไร่เผาป่า อย่าเข้าป่าดักนกล่าสัตว์ อย่าใช้ยาเบื่อสัตว์น้ำ อย่าฆ่าวัวฆ่าควาย

อย่าทิ้งขว้างกระดาษที่มีตัวอักษร อย่าแย่งชิงสินทรัพย์ของผู้อื่น อย่าอิจฉาผู้มีความสามารถ อย่าข่มขืนชำเราลูกเขาเมียเขา อย่ายุยงเขาทะเลาะวิวาทหรือต่อสู้คดีความ อย่าทำลายชื่อเสียงคนอื่น อย่าทำลายงานสมรสการวิวาห์ อย่าเนื่องจากความแค้นส่วนตัวเลยทำลายความรักสมัครสมานระหว่างพี่น้อง อย่าเนื่องจากผลประโยชน์เล็กน้อยเลยทำลายความรักใคร่กลมเกลียวระหว่างพ่อลูก อย่าอิงอำนาจอิทธิพลไปหมิ่นเกียรติสาธุชน อย่าอาศัยความร่ำรวยไปรังแกผู้ยากไร้

ควรนอบน้อมถ่อมตนทำตามหน้าที่ของตัวเอง ยึดธรรมเนียมปฏิบัติตามกฎบัตร คลี่คลายความบาดหมาง ปรองดองสมานฉันท์ในวงศ์ตระกูล หมั่นเข้าใกล้สาธุชน จะเสริมสร้างคุณธรรมศีลธรรมทั้งกายใจ ห่างไกลทรชน ก็สามารถขจัดภัยที่อยู่ใกล้ตัว ขจัดความชั่ว ส่งเสริมความดี อย่าปากอย่างใจอย่าง จดจำคติพจน์หรือประโยคคำพูดที่เป็นประโยชน์ อย่าพูดจาเหลวไหลหรือสนทนาแต่เรื่องไร้สาระ

แผ้วถางขวากหนามที่กีดขวางทางสัญจร ขจัดอิฐหินที่ขวางทางเดิน ซ่อมแซมถนนที่ชำรุดขรุขระ เสริมสร้างสะพานเพื่อให้คนหมู่มากได้สัญจร

อบรมสั่งสอนให้คนอย่าทำในสิ่งผิด บริจาคทรัพย์เพื่อช่วยเหลือเขาได้สมประสงค์ กระทำสิ่งใดควรสมเหตุสมผล คล้อยตามหลักธรรม

แห่งฟ้า กล่าววาจาควรถูกใจคนฟัง ศรัทธาบูชาบุรพาจารย์เก่าก่อน พึงระวังการกระทำผิดแม้ไร้คนรู้เห็น ประพฤติแต่ความดี ระเว้นกรรมชั่วทุกประการ จะมีสิริเทพอภิบาลรักษา ไม่มีภูตมารผีร้ายตนไหนกล้าเข้ามากล้ำกราย และอานิสงส์ผลบุญเหล่านี้ เร็วก็ปรากฏแก่ตัวเอง ช้าก็ปรากฏแก่ลูกหลาน ถึงเวลานั้น ร้อยวาสนาร่วมบรรจุ สหัสมงคลเยือนถึงถิ่น นี่คือผลบุญของการสร้างความดี นี่คือพรหมลิขิต

บทความข้างต้นนี้ ท่านเทพเจ้าหวุนชังแก้ไขเพิ่มเติมจากบท "พรหมลิขิต" ของท่านและเปลี่ยนชื่อเป็น "หนังสือวิเศษสมบูรณ์" ช่วงแรกเข้าฝันแด่ท่านเวี๋ยนจื่อจังจิ้ง (顏子章敬) ต่อมาได้เข้าทรงท่านพันจ้งโม๋ว (潘仲謀) เนื้อหาในบทความสมบูรณ์กว่าฉบับเดิม ทั้งสองท่านปฏิบัติตามคำสอนของเทพเจ้าหวุนชังอย่างเคร่งครัด ต่างได้รับอิทธิปาฏิหาริย์อย่างเหลือเชื่อ ขอให้สาธุชนทั้งหลาย จริงจังจริงใจปฏิบัติตามคำสอนของท่านเทพ ซึ่งท่านจริงใจสอนพวกเราโดยไม่คำนึงถึงความเหนื่อยเหนื่อย อย่าให้ท่านเทพต้องผิดหวัง

關聖帝君覺世真經

พระสูตรปลุกจิตสำนึกของเทพเจ้ากวนอู

帝 君 曰	ท่านเทพเจ้าตรัสว่า
ตี่ กุง เอียก	
人 生 在 世	มนุษย์เราเกิดมาชีวิตหนึ่ง
นั้ง แซ ต่อ สี่	
貴盡忠孝節義等事	สิ่งสำคัญที่สุดคือต้องจงรักภักดี
กุ่ย จิ๋ง ตง เห่า จัก หงี เตง สื่อ	มีศีลสัตย์อย่างสุดความสามารถ
方於人道無愧	จึงนับได้ว่า ไม่เสียชาติเกิด
ฮวง อี หนั่ง เต๋าบ่อ ขุย	
可立於天地之間	จึงสามารถยืนหยัดอยู่ใต้ฟากฟ้า
คอ ลิบ อี ที ตี่ จือ กัง	อย่างสง่างาม
若不盡忠孝節義等事	ถ้าผู้ใดไม่จงรักภักดี
เหยียก ปุ๊ก จิ่ง ตง เห่า จัก หงี เตง สื่อ	ขาดศีลขาดสัตย์
身 雖 在 世	ถึงผู้นั้นจะยังมีชีวิตอยู่ใน
ซิง ซุย ต่อ สี่	โลกมนุษย์

其 心 已 死 แต่จิตวิญญาณความเป็นมนุษย์

ขี่ ซิม อี๋ ซี่ ได้ตายไปจากโลกนี้แล้ว

是 謂 偷 生 คนเช่นนี้เรียกว่า แอบมีชีวิตอยู่

สี อ่วย เทา แซ อย่างไร้ความหมาย ไร้ศักดิ์ศรี

凡人心即神 จิตของคนเราคือเทพ

ห่วม หนั่ง ซิม เจี๊ยก ซิ้ง

神 即 心 เทพคือจิต

ซิ้ง เจียก ซิม

無 愧 心 ไม่ละอายจิต ก็คือ....

บ่อ ขุ่ย ซิม

無 愧 神 ไม่ละอายต่อเทพ

บ่อ ขุ่ย ซิ้ง

若 是 欺 心 ถ้าหลอกลวงแม้กระทั่งจิตใจ

เยียก สี่ คี ซิม ของตนเอง

便 是 欺 神 ก็คือการหลอกลวงต่อเทพเจ้า

เปี่ยง สี่ คี ซิ้ง

故君子三畏四知	ฉะนั้น สุภาพชนควรมีสาม
กู้ กุง จื้อ ซำ อุ่ย ซี ใจ	ขยาดสี่รับรู้
以 慎 其 獨	โดยฉะเพราะในช่วงที่อยู่โดด
อี ซิม ขี่ ต๊ก	เดี่ยวยิ่งควรระมัดระวัง
勿謂暗室可欺	อย่าเข้าใจว่าไร้คนรู้เห็นก็
ไหม่ อ่วย อ๊ำ ซิก คอ คี	กระทำในสิ่งผิดได้
屋 漏 可 愧	ยิ่งช่วงฝนตกบ้านรั่วอากาศ
อก เหล่า คอ ขุย	หนาวเหน็บยิ่งน่าสะพรึงกลัว
一 動 一 靜	การกระทำใดๆทุกอิริยาบถ
เจก ต๋่ง เจก แจ๋่	
神 明 鑒 察	สิ่งศักดิ์สิทธิ์เฝ้าจับตาอยู่
สิ่ง เม้ง ก่ำ ฉัก	ตลอดเวลา
十 目 十 手	ทศเนตรทศกร
จับ มัก จับ ชิ่ว	
理 所 必 至	ล้วนต้องขึ้นต่อหลักธรรม
ลี่ ซอ ปิก จี่	

況報應昭昭 กงกรรมกงเกวียน บุญกรรม

ข่วง ป่อ เอ่ง เจียว เจียว สนองอย่างชัดแจ้ง

不爽毫髮 มิมีผิดเพี้ยนแม้แต่น้อย

ปุก ซ่วง เห่า หวก

淫爲萬惡首 อันตัณหาราคะคือสุดยอดของ

อิ๊ม อุ่ย บ่วง อัก ซิ่ว บาปทั้งปวง

孝爲百行原 ความกตัญญูเป็นที่หนึ่งของ

เห่า อุ่ย แปะ เห็ง ง้วง กุศลกรรม

但有逆理有愧於心者 กรรมใดที่ขัดต่อหลัก

ตั่ง อู่ เหง็ก ลี่ อู่ ขุย อี ซิม เจี่ย ธรรม ขัดมโนธรรม

勿謂有利而行之 ถึงทำแล้วเกิดผลประโยชน์

ไม่ อ่วย อู่ หลี หยื่อ เกี๊ย จื่อ แก่ตัวเองก็จงอย่ากระทำ

凡有合理於心無愧者 ถ้ากรรมใดที่สอดคล้อง

ห่วม อู่ ฮะ ลี่ อี ซิม บ่อขุย เจี่ย กับหลักธรรม ทำแล้วไม่

ละอายใจ ถึงทำแล้ว..

勿謂無利而不行 ไม่มีผลประโยชน์แก่ตัวเอง

ไม่ อ่วย บ่อ หลี หยื่อ ปุก เกี๊ย ก็พึงกระทำ

若 負 吾 教 ผู้ใดขัดคำสั่งสอนของเทพเจ้า

เยียก หู ตี่ ก่า

請 試 吾 刀 จงมาลิ้มรสดาบง้าวของเทพเจ้า

เชี่ย ชี่ ตี่ เตา

敬天地 บูชาฟ้าดิน

เก้ง ที ตี่

禮神明 สักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์

โล่ย สิ่ง เม้ง

奉祖先 กราบไหว้บรรพชน

ห่ง โจว โซย

守王法 ปฏิบัติตามกฎหมายของประเทศชาติ

ซิว อ่วง หวบ

孝雙親 กตัญญูต่อบิดามารดา

เห่า ซัง ชิง

重 師 尊 นอบน้อมเคารพต่อครูบาอาจารย์

ต่ง ซือ จุง

愛 兄 弟 น้องเคารพพี่ พี่รักน้อง

ไอ่ เฮีย ตี๋

信 朋 友 มีสัจจะต่อมิตรสหาย

ซิ่ง เผ่ง อิ้ว

睦 宗 族 สนิทชิดชอบ รักใคร่กลมเลียวกับ

หมก จง จ๊ก คนในวงศ์ตะกุล

和 鄉 鄰 สมานสามัคคีกับเพื่อนบ้านหรือคน

หั่ว เฮีย ลิ้ง ในหมู่บ้าน

別 夫 婦 สามีภารยาต่างมีหน้าที่ของตนเอง

เปียก ฮู หู และทำตามหน้าที่ของตนเอง

教 子 孫 อบรมสั่งสอนบุตรหลานของตนเอง

ก่า จือ ซุง ให้เป็นคนดี

時 行 方 便 อำนวยความสะดวกแก่สรรพสัตว์

ซี้ เกี่ย ฮวง เปี๋ยง และสรรพชีวิต

廣 積 陰 功 หมั่นสร้างกุศล

กวง แจะ อิม กง

救難濟急 ช่วยผู้ทุกข์ยากและเดือดร้อนอย่าง
กิ่ว หลั่ง จี้ กิบ แสนสาหัส

恤孤憐貧 สงสารคนจน ช่วยเหลือเด็ก
ซุก โกว เหลี่ยง พิ้ง กำพร้า

創修廟宇 ซ่อมแซมหรือบริจาคทุนทรัพย์
ชั่ง ซิว เบี่ย อู้ ช่วยสร้างศาลเจ้าและวัดวาอาราม

印造經文 จัดพิมพ์หนังสือธรรมะ คัมภีร์
อิ่ง เจ่า เก็ง บุ้ง พระสูตร

舍藥施茶 บริจาคน้ำ บริจาคยา (รักษาโรค)
เสี่ย แอ๊ยะ ซี แต๊

戒殺放生 งดเว้นการฆ่าสัตว์ ปล่อยสิ่งมีชีวิต
ไก่ สัวะ ฮ่วง แซ

造橋修路 ซ่อมถนน สร้างสะพาน
เจ่า เกี๊ย ซิว โหล่ว

矜寡拔困 สงสารผู้เป็นม่าย ช่วยเหลือผู้
เก็ง กั้ว ป๊วก ขุ่ง ประสพความทุกข์ยากลำบาก

重粟惜福 ถนอมบุญ ถนอมธัญญาหาร
ต่ง เฉก เซียะ หก

排難解紛 ช่วยแก้ไขอุปสรรค คลี่คลาย
ไป่ หลั่ง โก้ย ฮุง ความทุกข์ยาก

捐資成美 บริจาคทรัพย์ช่วยให้เขาสมความ
เกียง จือ เส่ง มุ่ย ปรารถนา

垂訓教人 สั่งสอนอบรมให้เขายึดมั่นใน
ซุย หุ่ง ก้า นั้ง ทางธรรม

冤仇解釋 คลี่คลายความบาดหมาง สลาย
อวง ชิ้ว โกย เสก ความแค้น

斗秤公平 ค้าขายยุติธรรม ไม่โกงน้ำหนัก
เตา ฉิ่ง กง เพ้ง ไม่โกงปริมาณ

親近有德 ใกล้ชิดผู้มีศีลมีธรรมและผู้มี
ชิง กึ๋ง อู่ เต็ก บุญญาธิการ

遠避凶人 ห่างไกลจากคนเลว ห่างไกลจาก
เอียง ปี่ เฮียง ยิ้ง ทรชน

隱惡揚善 หลิกเลี่ยงความชั่ว ส่งเสริมและ
อึง อัก เอี่ยง เสียง เผยแพร่ความดี

利物救民 ช่วยเหลือประชาชน อำนวย
หลี่ ม๊วย กิ้ว มิ้ง ความสะดวกแก่สรรพสัตว์

回心向道 สำนึกตน หันหน้าเข้าหาธรรมะ
ห่วย ซิม เฮี่ยง เต๋า

改過自新 ปรับปรุงตนและแก้ไขในสิ่งผิด
กอย ก่วย จื่อ ซิง

滿腔仁慈 ให้จิตใจของเรา เปรี่ยมด้วย
มัว เคียง หยิ่ง ชื้อ เมตตากรุณา

惡念不存 ขจัดอกุศลจิต อย่าให้ความคิด
อัก เหนียม ปุ๊ก ชุ้ง อกุศลหลงเหลืออยู่ในใจตน

一切善事 กุศลกรรมทั้งปวง
เจก เฉียก เสี่ยง สื่อ

信心奉行 ควรมีใจศรัทธาและนอบน้อม
ซิ่ง ซิม ห่ง เกี๊ย ปฏิบัติ

人雖不見 ถึงผู้คนยังไม่รู้เห็น แต่...

นั้ง ซุย ปุก เกี่ยง

神已早聞 สิ่งศักดิ์สิทธิ์จะรับรู้ตั้งแต่จิตเรา

ซิ้ง อี จา บุ๋ง นึกคิดและท่านจะ....

加福臻壽 เพิ่มอายุวัฒนะและเจริญสุขแก่เรา

เกีย หก จิง สิ่ว

添子益孫 ให้บุตรหลานเราเจริญรุ่งเรือง

เทียม จื้อ เอียะ ซุง

災消病滅 ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ

ใจ เซียว แป่ เกี้ยม

禍患不侵 หลีกพ้นจากภัยอันตรายทั้งปวง

หั่ว หวม ปุก ชิ้ม

人物咸寧 ทั้งครอบครัวอยู่เย็นเป็นสุข

หนั่ง ม๊วย ห่ำ เล้ง

吉星照臨 สิริมงคลเทพมาเยือน

กิก แช เจี้ย ลิ้ม

若 存 惡 心 ถ้าหากเรามีจิตใจชั่วช้า

เยียก ฉุ่ง อัก ซิม

不 行 善 事 ไม่สร้างกุศล

ปุก เกี่ย เสี่ยง สื่อ

淫 人 妻 女 ล่วงเกิน ข่มขืนลูกเขาเมียเขา

อิ่ม นั้ง ชี นึ่ง

破 人 婚 姻 ทำลายการสมรส ทำลายงาน

พั่ว นั้ง ฮุง อิง วิวาห์

壞 人 名 節 ทำลายชื่อเสียงเกียรติยศของผู้อื่น

ห่วย นั้ง เหมี่ย จัก

妒 人 技 能 อิจฉาคนมีความสามารถ

โก้ว นั้ง กี่ เล้ง

謀 人 財 產 หลอกลวง แย่งชิงสินทรัพย์ผู้อื่น

โหม่ว นั้ง ไฉ่ ซั่ว

唆 人 爭 訟 ยุแยงตะแคงแซะ ยุให้ต่อสู้คดี

ซอ หนั่ง แจ สง ความ

損 人 利 己 ทำลายผู้อื่น เพื่อประโยชน์ของ
สุง นั้ง หลี่ กี้ ตนเอง

肥 家 潤 身 หวังแต่ให้ตัวเองร่ำรวยคนเดียว
ปุ๋ย แก หยุ่ง ซิง

恨 天 怨 地 แค้นฟ้า เคืองดิน
หึ่ง ที อ่วง ตี่

罵 風 呵 雨 ด่าทอ ลมฝน
แหม่ ฮวง ฮอ โหว

謗 聖 毀 賢 ส่ร้ายป้ายสีพระอริยเจ้า
ปั่ง เสี่ย หุย เฮี๊ยง

滅 像 欺 神 ทำลายรูปปั้นรูปเหมือนของอริยเทพ
มิก เสี่ย คี ซิ้ง

宰 殺 牛 犬 ฆ่าสุนัข ฆ่าโคกระบือ
ใจ สัวะ หงู่ เคี่ยง

穢 溺 字 紙 ทำให้กระดาษอักษรเปรอะเปื้อน
อ้วย เน๊ก หยี่ จั้ว โสโครก

恃勢辱善 อาศัยอำนาจ รังแกคนดี

สี่ สี่ ยก เสียง

倚富壓貧 อาศัยความรวย ข่มเหงคนจน

อี ปู่ เอี๊ยบ พิ้ง

離人骨肉 พลัดพรากลูกเขาเมียเขา

หลี่ หนั่ง กุ๊ก เน็ค

間人兄弟 ยุแยงพี่น้องให้เกิดการทะเลาะเบาะแว้ง

โก้ย หนั่ง เฮีย ตี่+

不信正道 ไม่นับถือธรรมะ ก่อกรรมทำเข็ญ

ปุก สิ่ง เจี่ย เต่า+

姦盜邪淫 ปล้นชิงทรัพย์ ชำเราหญิง เริงโลกีย์

กัง เต่า+ เสี่ย อิ๊ม

好尚奢詐 หลงแฟชั่น เห่อกระแส เสพสุขฟุ้งเฟ้อ

เฮ่า เสียง เชีย จ่า

不重勤儉 สุรุ่ยสุร่าย ง่วงเหงาเกียจคร้าน

ปุก ต่ง ขึ่ง เขียม

輕棄五穀 ไม่ถนอมอาหาร กินทิ้งกินขว้าง

คิง ขี่ โหงว กก

不報有恩 มีคุณไม่ทดแทน

ปุก ป่อ อู่ อึง

瞞心昧己 ขาดหิริโอตตัปปะ หลอกแม้

หมั่ว ซิม หม่วย กี้ จิตใจตน

大斗小秤 โกงตาชั่ง โกงปริมาณ

ไต่ เต้า เซียว ฉิ่ง

假立邪教 ตั้งลัทธิมาร หรือสร้างสำนักมาร

เกีย หลิบ เสี่ย ก่า

引誘愚人 หลอกลวงผู้ด้อยความรู้

อิ๋ง อิ้ว หง่อ ยิ้ง

詭說昇天 โกหกว่าสามารถช่วยให้เขาขึ้น

กุย ซั่วะ เซง เทียง สวรรค์ เพื่อ...

斂物行淫 หลอกลวงทรัพย์สินและหลอก

เหลียม ม๊วย เกี่ย อิ๊ม ลวงหญิงสาว

明瞞暗騙 หลอกลวงทั้งทางตรงและทาง
เหม่ง มั๊ว อ๋ำ เผี่ยง อ้อม

橫言曲語 วาจาปลิ้นปล้อน กล่าวเท็จเป็น
ฮ๊วย งั๊ง เค็ก งื่อ จริง กล่าวจริงเป็นเท็จ

白日咒詛 แม้กระทั่งกล้าสาบานสาปแช่ง
แปะ ยิก จิ้ว จู ยามกลางวันแสกๆ แต่...

背地謀害 ลับหลังทำร้ายผู้อื่น
ป๊วย ตี่ โหม่ว ไห่

不存天理 ไม่มีคุณธรรมอยู่ในจิตใจ
ปุก ฉุ่ง ที ลี่

不順人心 ทำในสิ่งที่ฝืนหลักธรรม ฝืนใจคน
ปุก สุ่ง หนั่ง ซิม

不信報應 ไม่เชื่อบาปบุญคุณโทษ ไม่เชื่อ
ปุก ซิ่ง ป๊อ เอ่ง กรรมสนอง

引人作惡 ชักจูงคนทำแต่สิ่งชั่วร้าย
อิ๋ง นั้ง จัก อัก

不修片善 ไม่ยอมสร้างกุศล

ปุก ซิว เผี่ยง เสียง

行諸惡事 ถ้าปฏิบัติสิ่งเลวร้ายดังที่กล่าวมา

เกี่ย จู อัก สื่อ จะพบ...

官詞口舌 การทะเลาะวิวาท คดีความไม่

กัว ซื้อ เขา จิ๊ ย่นย่อ

水火盜賊 โจรขโมยขึ้นบ้าน อุทกภัย

จุ๋ย ห้วย เต่า ชัก อัคคีภัยตามมา

惡毒瘟疫 โรคร้าย โรคติดต่อถามหา

อัก ตั๊ก อุง ม๊ก

生敗產蠢 เกิดทายาทโง่เขลาหรือมีบุตร

แซ ไป่ สัว ชุ่ง หลานล้างผลาญ

殺身亡家 จนตัวตาย ครอบครัวล่มสลาย

สัวะ ซิง บ่วง แก

男盜女淫 มีลูกชายเป็นโจร มีลูกหญิง

น้ำ เต๋า นึ่ง อิ๊ม เป็นโสเภณี

近 報 在 身 บาปกรรมเหล่านี้ เร็วเกิดกับ

กิ่ง ป่อ ต่อ ซิง ตัวเอง

遠 在 兒 孫 ช้าก็ตกที่บุตรหลาน

เอี้ยง ต่อ หยี่ ซุง

神 明 鑒 察 สิ่งศักดิ์สิทธิ์พิจารณาความผิดถูก

สิ่ง เม้ง ก้ำ ฉัก

毫 髮 不 紊 มิคลาดเคลื่อนมิสับสนแม้แต่น้อย

เห่า หวก ปุก บุ่ง

善 惡 兩 途 เส้นทางแห่งความดีและความชั่ว

เสี่ยง อัก เหลียง ทู้ จะนำไปสู่...

禍 福 攸 分 บุญพาวาสนาส่ง หรือเคราะห์

หั่ว หก ฮิว ฮุง ซ้ำกรรมซัดซึ่งเป็นผลกรรมที่

แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

行 善 福 報 ทำดีได้ดี สร้างกุศล รับผลบุญ

เกี่ย เสียง ฮก ป่อ

作 惡 禍 臨 ทำชั่วได้ชั่ว สร้างบาปกรรม

จัก อัก หัว ลิ้ม ต้องเคราะห์ร้าย

我作斯語 คำโอวาทของท่านเทพ

ตี่ จัก ซือ งื่อ

願人奉行 หวังว่าทุกคนนำไปปฏิบัติ

หง่วง นั้ง ห่ง เกี๊ย

言雖淺近 คำโอวาทถึงไม่สวยหรู (คำพูดที่

งั๊ง ซุย เซียง กึ๋ง เข้าใจง่าย)

大益身心 แต่เป็นประโยชน์แก่กายและใจ

ไต่ เอียะ ซิง ซิม

戲侮吾言 ผู้ใดดูถูกหรือลบหลู่คำโอวาท

ฮี่ บู้ ตี้ งั๊ง ของท่านเทพ

斬首分形 (ระวัง)จะถูกประหารจนศีรษะ

จั๋ม สิ้ว ฮุง เฮ้ง แยกออกจากร่าง

有能持誦 ผู้ใดนำไปเจริญภาวนา สวด

อู่ เล้ง ถี่ สง พระสูตรนี้เป็นประจำ จะ...

消凶聚慶 พ้นทุกข์พ้นโศก มงคลชัย

เซียว เฮียง จู่ เข่ง เยือนถึงบ้าน

求子得子 ภาวนาขอทายาท ก็จะมี

ขิ่ว จื้อ ติ๊ก จื้อ ทายาทสมปรารถนา

求壽得壽 ภาวนามีอายุยืน ก็จะได้อายุ

ขิ่ว สิ่ว ติก สิ่ว วัฒนะสมใจนึก

富貴功名 ชื่อเสียงเงินทอง ร่ำรวยยศศักดิ์

ปู่ กุ่ย กง เมี๊ย

皆能有成 ล้วนสัมฤทธิ์ผล

ไก เหล่ง อู่ เซ้ง

凡有所祈 ไม่ว่าสวดภาวนา วิงวอนสิ่งใด

ห่วม อู่ สอ คี้

如意而獲 ล้วนได้รับผลอย่างสมใจนึก

หยู่ อี่ หยื่อ อ๊วก

萬禍雪消 เคราะห์ภัยหมื่นแสนมลายสูญ

บ่วง หัว เสาะ เซียว

千祥雲集 สหัสมงคลชัยรวมก่อเกิด

เชย เซี๊ยง หุ่ง จิ๊บ

諸如此福 บุญวาสนาเช่นนี้

จู หยู่ ชือ หก

惟善可致 มีแต่สร้างบุญสร้างกุศลจึงจะ

หยุ่ย เสียง คอ ตี่ ได้รับ

吾本無私 ท่านเทพไม่เห็นแก่ส่วนตัว

ตี่ ปึ้ง บ่อ ซือ ไม่ได้แบ่งแยกเขาและเรา

惟佑善人 มีแต่อภิบาลรักษาแด่สาธุชน ที่

หยุ่ย อิ๋ว เสี่ยง ยิ้ง

眾善奉行 ปฏิบัติแต่กุศลกรรมทั้งปวง

เจ้ง เสียง ห่ง เกี๊ย

毋怠厥志 จงยึดมั่นแน่วแน่ มิมีย่อท้อ

บู่ ไต่ เขียก จี่ อย่าสิ้นหวังก็จะได้สมหวัง

經內 吾字我字 . 敬請讀帝字

หมายเหตุ พระสูตรบทนี้ อักษรตัว 吾 หรือตัว 我 อักษรทั้งสองมีความหมายว่า "ข้าพเจ้า" เวลาสวดพระสูตร ให้อ่านอักษรทั้งสองตัวนี้ว่า " 帝 ตี่ " ซึ่งแปลว่าเทพเจ้าหรือท่านเทพ

พระบรมราโชวาทของเทพเจ้าหวุนชัง

文 昌 帝 君 蕉 窗 聖 訓

(บทสวด)

งดราคะจริต

ไม่เห็นอย่านึกคิด เมื่อเห็นคงสติ เห็นแล้วอย่าหวนคิด โดยเฉพาะต่อสตรีม่ายหรือสาวพรหมจาริณี

งดจิตชั่วร้าย

ใจอย่าโหดเหี้ยม จิตอย่าละโมบ อย่าอาฆาตมาดร้าย อย่าเห็นแก่ได้ อย่าอิจฉาผู้มีความสามารถ โดยเฉพาะผู้มีลักษณะโอบอ้อมอารีแต่ใจคอโหดเหี้ยมยิ่งต้องพึงระวัง

งดวจีกรรม

อย่าสนทนาหรือโจษจันเรื่องลับในห้องหอ อย่าเปิดโปงเรื่องส่วนตัวของผู้อื่น อย่าโพนทนาจุดอ่อนของเขา อย่าวิจารณ์ติเตียนผู้อื่นตามอำเภอใจตัวเอง อย่าแต่งบทเพลงเสียดสี อย่าใส่ร้ายลบหลู่พระอริยเจ้า ต่อบรรพชนยิ่งต้องพึงระวัง

อย่าละเลยหน้าที่การงาน

อย่าเกียจคร้าน นอนแต่เช้าแต่กลับตื่นสาย อย่าเข้มงวดกับผู้อื่นแต่ผ่อนปรนต่อตนเอง อย่าหมกมุ่นแต่การช่วงชิง วิ่งเต้น เสาะ

หาทรัพย์สินเงินทอง อย่าเรียนในสิ่งไร้สาระ อย่าเห็นแปลกแล้วคิดเปลี่ยนใจหรือคล้อยตามสิ่งแปลกใหม่ โดยไม่คำนึงถึงความผิดถูก ผู้ที่กายอยู่กับที่ แต่ใจคิดออกห่างยิ่งต้องระวัง

อย่าทำลายกระดาษอักษร

อย่าเอาหนังสือเก่าหรือกระดาษที่เขียนหรือพิมพ์ตัวอักษรมาห่อของหรือปะหน้าต่าง อย่าเอากระดาษอักษรเก่ามาเช็ดเก้าอี้หรือเอาไปเผาไฟต้มน้ำชา อย่าไปขีดเขียนหนังสือดีมีคุณค่า อย่าขีดเขียนหนังสือหรือวาดรูปตามประตูหน้าต่างหรือตามฝาผนัง อย่าขบเคี้ยวกระดาษร่างข้อความ อย่าโยนกระดาษอักษรลงตามร่องน้ำโสโครก

กระชับความสัมพันธ์ระหว่างบุคล

ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อลูก ควรเน้นที่การรู้คุณและการกตัญญูกตเวที พ่อแม่ควรสอนให้บุตรหลานมีศีลมีสัตย์

ความสัมพันธ์ระหว่างกษัตริย์และขุนนาง ควรเน้นที่การเคารพนอบน้อม กษัตริย์ควรปกครองทวยราษฎร์ด้วยความเป็น ธรรม

ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง ต้องเน้นที่เคารพรักใคร่ซึ่งกันและกัน โดยตั้งอยู่ในพื้นฐานที่ถูกต้อง

ความสัมพันธ์ระหว่างมิตรสหาย ต้องเน้นที่สัจจะวาจา ควรให้การแนะนำซึ่งกันและกันเพื่อความสำเร็จและความถูกต้อง

ความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยา ควรเน้นที่ความรักใคร่ปรองดอง ร่วมแรงร่วมใจ ให้ความเคารพซึ่งกันและกันและต่างปฏิบัติตามหน้าที่ของตนเอง

ชำระจิตใจให้บริสุทธิ์

หมั่นอ่าน หมั่นศึกษาคำสั่งสอนของบุรพาจารย์เก่าก่อน เพื่อขัดเกลาจิตใจของตนเอง นั่งสมาธิในห้องเงียบเพื่อวิปัสสนาจิต ลดการบริโภคสุราและอาหารคาวเพื่อสบายจิต ลดกิเลสตัณหาเพื่อสงบจิต บำเพ็ญธรรมเพื่อให้จิตรู้แจ้ง

ฝึกความประพฤติ

การงานต้องฉับไว วาจาต้องสำรวม ต่อการงาน การศึกษา จิตควรมุ่งมั่นใฝ่สูง ต่อชีวิตความเป็นอยู่ต้องอยู่อย่างสมถะพอเพียง ทำการใดใจต้องกล้าแต่ต้องรอบคอบระเอียดอ่อน ศึกษาและปฏิบัติตามแบบอย่างที่ดีงามของบุรพาจารย์เก่าก่อน เพื่อช่วยกันขจัดกระแสนิยมที่ผิดเพี้ยนของยุคประจุบัน ละทิ้งอบายมุขและแนวทางอธรรม เข้าหาหลักธรรมและความถูกต้อง คำนึง "นพคำนึง" ของสุภาพชน เกรงกลัวไตรหวาดหวั่นของเมธาจารย์ โดยเฉพาะผู้ไม่สนใจเสียงวิพากษ์วิจารณ์ของชาวบ้านยิ่งต้องพึงระวัง

ควรระมัดระวังในการคบค้าสมาคม

ควรเสมอต้นเสมอปลาย ปากกับใจตรงกัน ไม่ว่าต่อคนจนหรือคนรวยควรใช้ท่าทีที่เหมือนกัน ปฏิบัติต่อครอบครัวเขายามเขามีชีวิตอยู่หรือยามที่เขาจากไปก็ควรจะมีท่าทีที่เหมือนกัน ผิดถูกชั่วดีต้องแบ่งแยก อบรมสั่งสอนพวกไร้อารยชน ให้เข้าศึกษาความคิดของขงจื๊อ หลีกเลี่ยงสมาคมกับพวกทรชน คบค้าแต่ผู้มีธรรม และปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างที่ดีของมิตรสหายทั้งหลาย

หมั่นเผยแพร่ธรรมะ

ต่อผู้มีการศึกษาสูงควรหมั่นสนทนาเรื่องปราชญา เรื่องธรรมะ เรื่องเหตุและผล ต่อผู้มีการศึกษาปานกลางควรคุยเรื่องกงกรรมกงเกวียน บาปบุญคุณโทษ หมั่นจัดพิมพ์หนังสือดี หนังสือธรรมะ หมั่นสนทนาเรื่องกุศลกรรม โดยเฉพาะควรวิพากษ์อธรรม ส่งเสริมคุณธรรมเพื่อพิทักความเป็นธรรม

白衣觀世音菩薩神咒

แปะ อี กวม ซี อิม ผู่ สัก สิ่ง จิ่ว

南無大慈大悲 救苦救難

นำ มอ ไต่ ชื่อ ไต่ ปุย กิ้ว โค่ว กิ้ว หลั่ง

廣大靈感 白衣觀世音菩薩

กวงไต๋ เหล่ง ก๋ำ แปะ อี กวง ซี่ อิม ผู่ สัก

(สวดสามจบ และกราบสามครั้ง จากนั้นสวดมนต์หลัก 20 จบ)

南無佛 南無法 南無僧 怛質哆

นำ มอ ฮุก นำ มอ หวบ นำ มอ เจ็ง ถั่ง จี ตอ

唵 伽囉伐哆 伽囉伐哆 伽 呵伐哆

โอม เกีย ลอฮวกตอ เกีย ลอ ฮวก ตอ เกีย ฮอ ฮวก ตอ

囉伽伐哆 囉伽伐哆 娑婆訶

หล่อ เกีย ฮวก ตอ หล่อ เกีย ฮวก ตอ ซา ผ่อ ฮอ

天羅神 地羅神 人離難 難離身

เทียงหล่อซิ้ง ตี่ หล่อ ซิ้ง นั้ง หลี่ หลั่ง หลั่ง หลี่ ซิง

一切災殃化爲塵

เจก เฉียก ไจ เอียง ห่วย อุย ติ๊ง

南無摩訶般若波羅密

นำ มอ หม่อ ฮอ ปัว เย ปอ หล่อ บิ๊ก

(นี่คือมนต์ศักดิ์สิทธิ์ของพระปัณฑรวาสินีโพธิสัตว์เจ้า เมื่อจิตสัมผัสจะรับรู้ได้ทันที วิงวอนสิ่งใดก็สมปรารถนา ท่านใดตั้งจิตสวดภาวนาด้วยใจจริง นานวันเข้าจะได้รับการอภิบาลรักษาจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์)

佛母準提咒
ฮุก บ้อ จุง ถี่ จิ่ว

稽首皈依蘇悉帝　頭面頂禮七俱胝
ไค เซา กุย อี ซู เสิด ตี　เถ่า มิ่ง เตง ลี่ ฉิก กี จือ
我今稱贊大準提　惟願慈悲垂加護
งอ กิม เชง จัง ไต่ จุน ที　ไว ยง ฉื่อ ปี ซุย เกีย ฟู
南無颯哆喃　三藐三菩陀　俱胝喃
นำ มอ สัก ตอ นำ　ซำ เมียว ซำ ผู่ ทอ　กี จือ นำ
怛姪他　唵　折戾主戾　準提娑婆訶
ตัน จิ ทอ　งัน　จี ลี จู ลี　จุน ที ซอ พอ ฮอ

(พระสูตรบทนี้สามารถขจัดบรรดาบาปโทษและอุปสรรคทั้งปวง และช่วยส่งเสริมให้บรรลุกุศลกรรมทั้งหลาย ไม่ว่าผู้เป็นบรรพชิตหรือฆราวาส ผู้ถือศีลกินแจหรือไม่ ถ้าสามารถตั้งใจสวดภาวนา นานวันเข้า เทพย่อมอพิบาลรักษา ผู้ใดสามารถสวดครบหนึ่งแสนแปดพันจบ ขอสิ่งใดย่อมสมใจนึก ศักดิ์สิทธิ์ยิ่งนัก และโปรดอย่าเข้าใจว่าคำพูดนี้เป็นคำโป้ปดมดเท็จเป็นอันขาด)

ตำราเสริมสร้างอายุวัฒนะฉบับชาวบ้าน

益 壽 俚 言

ทารกที่อยู่ในครรภ์ ดำรงชีวิตอยู่ด้วยลมปราณและเดือดของมารดา ค่อยๆก่อตัวเป็นรูปเป็นร่าง เมื่อครอบสิบเดือน ก็หลุดจากครรภ์มารดา เป็นกายเอกเทศที่ซื่อบริสุทธิ์ ไร้การกระทำ ปราศจากการแต่งเติมและเสแสร้ง สภาพการณ์เป็นปถวี (坤象)

ทารกอายุหนึ่งขวบถึงสามขวบ กำลังแรกเริ่ม (元氣)บังเกิด สามปีเพิ่มหนึ่งเท่าตัว จนอายุครบสิบหกปี พลังแรกเริ่มบังเกิดครบถ้วนบริบูรณ์ จึงเรียกว่าหยังบริสุทธิ์ (純陽) (พลังร้อนบริสุทธิ์) สภาพการณ์คือฟ้า (乾象) บำรุงสมองเสริมสร้างพลัง จนกระทั่งสามธาตุแรกเริ่มครบถ้วน รูปร่างลักษณะสมบูรณ์

มนุษย์เรามีจำนวนไม่น้อย อายุก่อนครบสิบหกปี เนื่องจากพ่อแม่ขาดการสั่งสอนอบรม เกิดการเสียความเป็นหนุ่มและความเป็นสาว ทำให้พละกำลังแรกเริ่มถูกบ่อนทำลาย ทำให้ร่างกายไม่แข็งแรง เจ็บไข้ได้ป่วยอยู่เสมอ จนทำให้ชีวิตไม่ยืนยาว คนโบราณเมื่ออายุครบสิบหกปี พละกำลังแรกเริ่มบริบูรณ์ แถมยังรักษากายบริสุทธิ์จนถึงอายุสามสิบปีจึงแต่งงาน ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ สติปัญญาเต็มเปี่ยม กลมกลืนเป็นธาตุเดียวกัน การรักษาเนื้อรักษาตัวเช่นนี้ ย่อมได้รับวาสนาพูนสุข อายุยืนยาว ร่างกายไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ ตำรากล่าวว่า "หญิงควรออก

เรือนหลังจากอายุครบ20 ปี ชายควรแต่งงานหลังจากครบอายุ 30 ถึงช่วงนั้น ธาตุอิน (หญิง) ธาตุหยัง (ชาย) ร่วม สรรพสิ่งก่อเกิด

การร่วมประเวณีของชายหญิง ร่วมครั้งหนึ่งแล้วควรเว้น 7 วันเพราะการหมุนเวียนของโลหิต 7 วันจึงก่อเกิดอสุจิ 1 บาท เมื่ออายุครบ 24 ปี สภาพการณ์ชีวิตเดินมาถึงขั้นกว้า (坎卦) อายุ 27 ปีก็เช่นกัน 7 วันจึงสามารถก่อเกิดอสุจิ 1 บาท เมื่ออายุเพิ่มขึ้น สภาพการณ์ชีวิตก็เพิ่มไปตามยันตร์แปดเหลี่ยม จนอายุครบ 60 ปี การเกิดของอสุจิก็ลดน้อยลงสองเดือนจึงก่อเกิดอสุจิ 1 บาท ยันตร์แปดเหลี่ยมก็เดินครบถ้วน ฉะนั้นคนเราเมื่ออายุครบ 64 ปี พละกำลังในการสร้างเลือดและอสุจิมีน้อยมากด้วยเหตุผลนี้จึงควรงดเว้นการร่วมประเวณี คนโบราณปฏิบัติหลักดังกล่าว ฉะนั้นจึงปรากฏมีคนโบราณบางคนอายุยืนถึงพันปีก็มี หลายร้อยปีก็มี เนื่องจากเขาเหล่านั้นสามารถรักษาพลังหยังอันบริสุทธิ์ไว้ได้ หลังจากแต่งงานแล้วก็ไม่ใช้พลังหยังนี้อย่างพร่ำเพรื่อ ถนอมร่างกายอายุมักจะยืนยาว

คนปัจจุบัน ก่อนอายุ 16 ปี พลังแรกเริ่มยังไม่สมบูรณ์ ก็ปล่อยตัวปล่อยใจ ไม่สามารถถนอมร่างกายและกำลังแรกเริ่มให้พลังวังชาแข็งเกร่งจนถึงอายุ 30 ปีเฉกเช่นคนโบราณ แต่งงานแต่เยาว์วัย สามีภารยาอายุยังน้อย ใครหนอที่จะยับยั้งชั่งใจตัวเองได้ ทำให้พลังแรกเริ่มของทั้งคู่ถูกบ่อนทำลาย หลังแต่งงาน วันแล้ววันเล่า เดือนแล้วเดือนเล่า ปีแล้วปีเล่า มีแต่สึกหรอ ไม่มีเพิ่มเติม เหตุการณ์เช่นนี้จะทำให้คนอายุสั้น ถึงจะมีชีวิตอยู่ก็เต็มไปด้วยโรคภัยไข้เจ็บ บุตรที่กำเนิดออกมาย่อม

อ่อนแอ และถ้าบุตรยังดำเนินชีวิตเหมือนพ่อแม่ แต่งงานตั้งแต่อายุยังน้อย ประหัตประหารกำลังตนไม่หยุดหย่อน ร่างกายย่อมทรุดโทรม ฉะนั้น คนปัจจุบัน พละกำลังย่อมสู้คนสมัยก่อนไม่ได้ พลังยังสู้ไม่ได้แล้วจะพูดถึงเรื่องเสพสุขยาวนานได้อย่างไร เหตุผลง่ายๆข้อนี้มนุษย์เราไม่ควรละเลยและไม่ให้ความสำคัญไม่ได้

มนุษย์เราควรถามตัวเองว่าเมื่อเราคลอดออกมา ร่างกายเราแข็งแรงสมบูรณ์หรือไม่ ? เมื่อช่วงเป็นวัยรุ่นได้บ่อนทำลายตัวเองหรือไม่? เมื่อแต่งงานแล้วเราถนอมร่างกายตัวเองหรือไม่ ? นอกจากภรรยาหลวงแล้วเรามีไปยุ่งเกี่ยวกับสาวใช้หรือไม่ ? นอกจากสาวใช้แล้วเราเคยไปเที่ยวโสเภณีหรือไม่? เคยมีความประพฤติที่ผิดปรกติทางเพศหรือไม่? การประพฤติผิดทางเริงโลกีย์และอบายมุข ล้วนแต่เป็นการบ่อนทำลายพลังแรกเริ่มของตัวเอง ซ้ำๆซากๆ วันแล้ววันเล่า ร่างกายคนมิใช่หินเหล็กหรือทองคำ จะต้านทานไหวหรือ? เรื่องวุ่นวายบั่นทอนจิต ตรากตรำงานบั่นทอนกาย เมื่อมีการเคลื่อนไหว น้ำกามย่อมเคลื่อนที่ บวกกับปัญหาวุ่นวายของลาภยศชื่อเสียง การรบกวนของผลประโยชน์และแสงสี เมื่อมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่สมปรารถนา ก็เกิดการกังวลใจระทมจิต เหตุเช่นนี้จะเสวยสุขจนอายุยืนยาว บุตรหลานเฟื่องฟูรุ่งเรือง คงจะหาได้ยาก ยิ่งคนสมัยนี้ จำนวนไม่น้อยหลงใหลแต่ลาภยศชื่อเสียง หลงใหลแต่แสงสีเสียง เสพยาเสพติด วันๆมีแต่บั่นทอนกำลังกายและกำลังใจอนาคตในหลายร้อยปีข้างหน้า ผู้ที่มีอายุยืนถึง 50 ปีก็นับได้ว่าเป็นผู้ที่อายุขั้นสูงแล้ว ช่างเป็นเรื่องน่าสังเวทยิ่ง ฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า

เราควรใคร่ครวญ ชั่งใจตัวเอง การเศร้าโศก วิตกกังวลจะทำลายหัวใจ โทสะทำลายตับ เหน็ดเหนื่อย ตรากตรำการงานทำลายม้าม เหล้ายาปลาปิ้งทำลายกระเพาะ เริงราคะทำลายไต สิ่งเหล่านี้มีสุตรยาหรือวิธีการใดที่จะมาเยียวยารักษาได้? คนที่ขาดพลังวังชา ก็คล้ายตะเกียงที่ขาดน้ำมัน จะมีชีวิตอยู่ได้นานอีกสักเท่าไร? ผู้ชาญฉลาดเมื่อรู้แล้วคงอดวิตกไม่ได้

หวนคิดถึงฟ้าดิน เมื่อประทานชีวิตแก่พวกเรา เราสมควรที่จะจงรักภักดี กตัญญูกตเวที เมตตาต่อสรรพสัตว์ ช่วยเหลือสรรพชีวิต ชื่อเสียงเกียรติยศจะได้จาลึกไว้ในประวัติศาสตร์ เป็นประโยชน์แก่มวลประชา จึงไม่ผิดต่อฟ้าดินและพ่อแม่ที่ประทานชีวิตและเลือดเนื้อแก่ตัวเรา จึงไม่เนรคุณพ่อแม่ที่อุ้มชูและเลี้ยงดูตัวเรามาจนเติบใหญ่ แต่ถ้าเรามัวแต่หลงระเริงตั้งแต่วัยหนุ่มสาว ไม่รักษาเนื้อรักษาตัวให้ดี เมื่อถึงเวลาที่ดวงชะตาเดินมาถึงยามรุ่ง จะตั้งสติต่อสู้ฟันฝ่ากับการงาน แต่พลังกายถูกบั่นทอน อ่อนเปลี้ยเมื่อยล้า ช่วยชีวิตตัวเองยังไม่ไหวแล้วจะเอาพละกำลังที่ไหนไปทำงานใหญ่ จบสิ้นชีวิตตั้งแต่วัยหนุ่สาว ทอดทิ้งพ่อแม่ที่แก่เฒ่าไม่มีใครเหลียวแล เรื่องที่จะจรรโลงเกียรติยศชื่อเสียงให้เลื่องลือ เรื่องที่จะตอบแทนบุญคุณของประเทศชาติ บุญคุณของพระมหากษัตริย์ยิ่งไม่ต้องพูดถึง เรื่องที่สามีภรรยามีชีวิตครู่อยู่จนแก่เฒ่า เลี้ยงลูกสอนหลาน ร่วมกันเสวยสุขในครอบครัวแห่งมนุษย์ชาติก็เป็นไปไม่ได้ ความผิดที่ไม่สามารถกตัญญู ไม่สามารถจงรักภักดี ไม่สามารถมีเมตตา

กรุณาและมีศีลมีสัตย์ เกิดมาจากที่เราไม่ถนอมร่างกาย ไม่รักษาพลังแรกเริ่ม ไม่รักษาเนื้อรักษาตัว

สิ่งที่น่ากลัวที่สุด คนในสมัยนี้ จิตใจคนยากที่จะหยั่งรู้ ศีลธรรมตกต่ำ อายุยังอยู่ในวัยเด็กชายเด็กหญิง หรือเพิ่งพ้นวัยเด็กชายเด็กหญิงก็ถูกกระแสสังคมชักจูง ถูกคนใกล้ชิดหลอกลวง จนเสียเนื้อเสียตัว เสียความเป็นหนุ่มสาว หลงเดินทางผิด ทำลายพลังแรกเริ่ม เมื่อถึงวัยแต่งงาน พลังสูญสิ้น โรคภัยติดตัว บุตรที่คลอดออกมา ไม่นานก็เสียชีวิต ทุกวันนี้ตัวเองที่มีชีวิตอยู่ได้ ล้วนอาศัยบุญบารมีของบรรพบุรุษค้ำจุน

เมื่อข้าพเจ้าอายุใกล้ถึง 30 จึงเกิดสำนึกได้ว่า ปีๆหนึ่งเมื่อถึงฤดูหนาวสรรพชีวิตมักจำศีล เมื่อถึงฤดูใบไม้ผลิของปีถัดไป จึงค่อยงอกเงยเจริญอีกครั้ง กฎเกณฑ์นี้แม้แต่พวกมดปลวกแมลง มังกรงูนาคก็ยังดำรงไว้ ถ้าไม่มีการเก็บเกี่ยวเมื่อฤดูใบไม้ร่วง จำศีลเมื่อถึงฤดูหนาว สรรพชีวิตคงสูญหายไปจากโลกนี้นานแล้ว แล้วร่างกายที่อ่อนแอขี้โรคเช่นเราไฉนไม่เจริญรอยตาม ตำราเคยกล่าวไว้ว่า "เหมันต์ไม่ถนอมน้ำกามวสันต์มักเกิดโรคภัย" และในตำรายังกล่าวอีกว่า "ราตรีคือส่วนเหลือของทิวา ถ้าราตรีไหนไม่หลับนอน เมื่อวันรุ่งขึ้น ถึงคนร่างกายแข็งแรงก็รู้สึกเมื่อยล้า คนร่างกายอ่อนแอยิ่งจะรู้สึกไม่สบายทั้งวัน" ด้วยเหตุผลเช่นเดียวกัน เมื่อฤดูเข้าสู่ปลายสรทะ ใบไม้ใบหญ้าแห้งเหี่ยวล่วงโรยโบราณเรียกว่าเดือนกลวงหรือเดือนโรย 虛月 นี่คือเดือนเก็บเกี่ยวของฤดูสรทะ ฉะนั้น แต่ละปีมาถึงเดือน 9 ข้าพเจ้าจะงดกาเม เป็นเวลา 100 ถึง

200 วัน ถึงช่วงนั้น ข้าพเจ้าจะนอนคนเดียว และนั่งสมาธิอยู่ในห้องสงบ หรือนั่งพักผ่อนเดินลมปราณในห้องเงียบ ข้าพเจ้าปฏิบัติเช่นนี้จนถึงอายุ 40 ภรรยาก็กำเนิดบุตรชายให้คนหนึ่ง และร่างกายข้าพเจ้ายิ่งมายิ่งแข็งแรง เมื่อข้าพเจ้าอายุครบ 60 มีบุตรชาย 6 คน บุตรตรี 2 คน อายุ 66 ร่างกายข้าพเจ้ายังแข็งแรง สายตาดี กลางคืนไม่ต้องใส่แว่นตายังอ่านหนังสือได้ ฟันยังมีครบถ้วน โสตประสาทได้ยินชัด ยังมีพละกำลังตรากตรำงาน นี่คือตัวอย่างที่ยืนยันได้ว่า การถนอมร่างกายในฤดูเหมันต์ได้ผล แต่น่าเสียดายที่ข้าพเจ้ายังไม่สามารถที่งดกาเมอย่างสิ้นเชิง จึงทำให้ผมและหนวดเคราของข้าพเจ้าขาวโพลน

การฝึกวิชาเพื่อให้อายุยืนยาว นอกจากอาศัยความพยายามของตนเองแล้ว ยังต้องมีจิตฝักใฝ่กุศล และฝึกตัวเองให้ควบคุมอารมณ์ ยับยั้งใจตัวเองให้ได้ ทำสิ่งใดยึดหลักจงรักภักดี กตัญญูรู้คุณ สันติอหิงสา เมตตาผ่อนปรน รักสรรพสัตว์ และบำเพ็ญศีลบำเพ็ญธรรม ปฏิบัติเช่นนี้ไปติดต่อกัน นานวันเข้าก็จะสัมฤทธิ์ผล

พ่อแม่ที่มีจิตรักลูกอย่างแท้จริง เมื่อบุตรอยู่ในวัยเด็กหรือวัยแตกเนื้อหนุ่มสาว ควรดูแลใกล้ชิดเฉกเช่นดูแลสาวพรหมจาริณี คอยระมัดระวังอย่าให้หลงเดินทางผิด อย่าหลงตามกระแสอันเลวทราม บุตรชายถึงไม่สามารถรักษาตัวให้ถึงอายุ 30 ค่อยแต่งงาน แต่อย่างต่ำต้องรักษาตัวให้ถึงอายุ 17 ให้พลังแรกเริ่มเติบโตสมบูรณ์ จึงอนุญาตให้แต่งงาน หลังจากนั้น สั่งสอนวิธีประหยัดพละกำลัง ลดกาเม มีแต่วิธีนี้จึงสามารถลดโรคภัยไข้เจ็บ ยืดอายุให้ยืนยาว ลูกหลานเฟื่องฟูรุ่งเรือง

คนเราเมื่อร่างกายแข็งแรง พลังวังชา สติปัญญาเต็มร้อย จะเป็นพื้นฐานดีแก่ธุรกิจการงาน การเรียนดี การงานคล่อง รับราชการก็มีโอกาสก้าวหน้า สิ่งเหล่านี้เชื่อว่าเป็นประโยชน์ต่อมนุษย์ชาติ บทความนี้ไม่กล้าถือเป็นการเตือนสติสังคม แต่ก็อยู่ในเหตุและผลที่พึงกระทำ

คนแซ่หันแห่งเอี้ยนซัน (燕山文海鏡涵氏著)

เขียน ณ วันเช็งเม้ง (清明) ปลายฤดูวสันต์ (季春) ปีกี่อิ่ว (己酉 ค.ศ.1849) รัชสมัยเต้ากวง (道光 ค.ศ.1821—1850)

เชิญชวนให้ถนอมรักษ์ข้าวเปลือกและกระดาษอักษร ฉบับชาวบ้าน

เทพเจ้าหวุนชังตรัสว่า "อย่าทิ้งขว้างกระดาษอักษร" เทพเจ้ากวานอูตรัสว่า "ควรถนอมบุญรักษ์ข้าว อย่าทำให้กระดาษอักษรเปรอะเปื้อน" ข้าพเจ้ามีความเห็นว่า ผู้สะสมกุศลมักรับสุข ผู้ถนอมรักษ์อักษรย่อมอายุยืน นี่เป็นพยานหลักฐานที่เด่นชัด ไม่ต้องสาธยายให้มากความ แต่น่าเสียดาย คนในสมัยนี้ มีท่าทีที่ดูแคลน เหยียบย่ำข้าวและกระดาษอักษร ทำให้ข้าพเจ้าทนดูต่อไปไม่ได้ จึงต้องออกมาเชิญชวนและตักเตือนประชาชนทุกท่าน ณ ที่นี้ ถ้าหากประโยค "สะสมกุศลมักได้สุข ถนอมรักษ์อักษรมักอายุยืน" ท่านจะไม่เชื่อ เราก็ลองมาวิเคราะห์เหตุผลข้อหนึ่งว่า ถ้าหากชาติเราไม่มีอริยปราชญ์ "ชังเจี๋ย 倉頡" (ผู้ประดิษฐ์

อักษรจีนโบราณในสมัยหวงตี้ ห่างจากปัจจุบันประมาณ 4000 ถึง 5000 ปี)ประดิษฐ์อักษร เวลานี้โลกของเรามิตกอยู่ในยุคมืดมนป่าเถื่อนหรือ? ไม่มีอักษร ศาสตร์ต่างๆจะเกิดขึ้นได้อย่างไร ข่าวสารต่างๆจะสื่อสารหรือสืบทอดได้อย่างไร ฉะนั้นเราควรใช้ท่าทีรักษ์ข้าวและกระดาษอักษรอย่างเช่นรักษ์อัญมณีและทรัพย์สินเงินทอง

อนึ่ง เรามาดูชีวิตความเป็นอยู่ประจำวันของเราทุกวันนี้ เราจะขาดข้าวสารและอักษรได้ไหม? ขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใดไม่ได้แน่นอน ฉะนั้นเราจะใช้ท่าทีที่ดูแคลน ทิ้งๆขว้างๆ ถือเป็นของต้อยต่ำได้อย่างไร? ถ้าหากสินทรัพย์ของเราตกหล่น ผู้รักษ์ทรัพย์ย่อมต้องเก็บขึ้นและเสาะหากลับมา ไฉนข้าวและกระดาษอักษร ซึ่งมีคุณูประการอันใหญ่หลวงแก่มนุษย์ชาติ ซึ่งเป็นรัตน์มณีของชีวิตมวลประชา แล้วเราจะกินทิ้งกินขว้างปล่อยปละละเลย หรือจงใจทำลาย ทำให้เลอะเทอะเสียหายได้อย่างไร โทษฐานอันนี้ สวรรค์จะอภัยให้หรือ? ข้าพเจ้าจึงตักเตือนให้สาธุชนทั้งหลาย ไม่ว่าไปแห่งหนใด หรืออยู่ในสถานะใด ควรถนอมข้าวรักษ์อักษร และแนะนำผู้ใกล้ชิด ผู้รู้จักให้ถนอมข้าวรักษ์อักษรเช่นกัน ถ้าท่านสามารถปฏิบัติเช่นนี้ เท่ากับการสร้างบุญที่ไร้ขอบเขต ผลบุญที่ได้รับก็จะไร้ขอบเขตเช่นกัน

เนื่องจากคนปัจจุบัน ดูแคลนและย่ำยีข้าวและอักษรยิ่งนัก จึงอดที่จะพูดแล้วพูดอีก ย้ำแล้วย้ำอีกมิได้ ขอให้ชาวโลกพึงสังวร”

น้อมแนะควรเคารพบูชาเทพเจ้าผีสางเทวดา

ขงจื๊อกล่าวว่า "บุญญาธิการของเทพเจ้าผีสางรุ่งเรืองยิ่งนัก" และกล่าวอีกว่า "เรื่องเทพเจ้าผีสาง ไม่เชื่อก็อย่าลบหลู่" คำพูดของพระอริยเจ้าแจ่มชัดยิ่ง แต่เรื่องของเทพเจ้าผีสาง แท้จริงแล้วเป็นเรื่องเวิ้งว้างลี้ลับ ฉะนั้น เส้นทางของการเซ่นไหว้ บวงสรวง แท้จริงแล้วคือการนับถือบูชา เจริญรอยตามความรู้สึกในทรรศนะ

การสถาปนาประเทศของกษัตริย์แต่ละสมัย ล้วนผ่านการต่อสู้นาๆ ประการอย่างยากลำบากสั้งสิ้น แบบอย่างอันหาญกล้านี้ ย่อมมีอิธิพลต่อชนรุ่นหลัง ปฏิบัติตามแบบอย่าง กราบไหว้บวงสรวง ฉะนั้นจึงไม่มีรัชสมัยใดที่ออกกฎบัติมาห้ามการเซ่นไหว้

อีกอย่าง วิญญาณของบรรพบุรุษเรา แท้จริงแล้วก็คือ ผี เรามีศาลบรรพบุรุษ และป้ายวิญญาณที่สลากชื่อของผู้ล่วงลับ ให้เราเคารพกราบไหว้ เพื่อแสดงถึงจิตใจที่กตัญญูของพวกเรา แล้วพระอริยเจ้าทั้งหลาย พระพุทธเจ้า เทพยาดา พระสงฆ์องค์เจ้า ซึ่งเป็นผู้มีคุณูประการอันใหญ่หลวง ล้วนได้รับการเชิดชูให้เป็นเทพ สร้างตำหนักพิมานเพื่อให้เกิดทรรศนะเคารพบูชา จารึกชีวประวัติเพื่อให้ชนรุ่นหลังศรัทธานับถือและเจริญรอยตามแบบอย่างที่ดีงาม มิใช่เพื่อให้เซ่นไหว้บูชา จุดธูปจุดเทียนแล้วขอบุญขอพรแต่อย่างเดียว และมิใช่หมายความว่า ไม่ได้เซ่นไหว้ไม่จุดธูปเทียนก็จะมีโทษ การเซ่นไหว้บูชา แท้จริงเกิดจากการศรัทธา

และนับถือของประชาชน กาลเวลาผ่านไป นานวันเข้า บุญญาธิการและคุณธรรมของเทพยดาก็ซึมลึกและรุ่งเรืองในหมู่ประชาชน

ประเทศในซีกโลกตะวันตก ก็มีการเชิดชูเทพและกราบไหว้พระอริยเจ้า อย่างเช่นพระเยซูคริสต์ มุฮัมมัดเป็นต้น ล้วนเป็นเทพเจ้า ล้วนได้รับการกราบไหว้บูชา เพียงแต่ประเทศเขากราบไหว้แต่เทพเจ้าองค์เดียว ไม่เหมือนประเทศจีนกราบไหว้หลากหลายเทพเจ้า ในประเทศตะวันตกจะเชิดชูวีรบุรุษผู้หาญกล้าโดยปั้นเป็นรูปปั้น ตั้งตามสถานที่สำคัญของเมือง เฉกเช่นประเทศจีนที่สร้างอารามศาลเจ้าเพื่อเชิดชูเกียรติยศของเทพเจ้า

พูดถึงวันประสูติของพระอริยเจ้า ประเทศจีนก็มีจัดงานฉลองเฉกเช่นประเทศโลกตะวันตก ฉะนั้น การเคารพบูชาอริยเทพ ไม่ว่าประเทศจีนหรือประเทศซีกโลกตะวันตกก็ไม่มีอะไรที่แตกต่างกัน จึงขอตักเตือนชาวโลก ควรแสดงความเคารพนับถืออริยเทพจากใจจริง ไม่ควรกล่าวคำโอหังลบหลู่

การมีพิธีการกราบไหว้บูชา แท้จริงแล้วคือการตอบแทนบุญคุณและสืบทอดแบบอย่างที่ดีงามของเหล่าอริยเทพ แบบอย่างเหล่านี้ควรได้รับการเผยแพร่ เพื่อเป็นตัวอย่างของชนรุ่นหลัง ฉะนั้น ถ้าเข้าใจถึงเป้าหมายอันแท้จริงของการกราบไหว้บูชา ก็ไม่ควรติเตียนพิธีการเซ่นไหว้บูชาเหล่านี้เป็นสิ่งไร้สาระ และควรคำนึงถึงแท้จริงแล้ว เทพเจ้าหรือผีสาง วนเวียนอยู่ใกล้ตัวเราตลอดเวลา

การเชิญชวนจากใจจริงของข้าพเจ้านี้ ท่านจะเข้าใจก็ดี หรือวิพากษ์วิจารณ์ก็ดี ข้าพเจ้ายินดีน้อมรับ

เจ้าของหนังสือพิมพ์เม่าซิน (懋新報)เขียน ณ วันเหมันต์ (冬至) ปีปิ่งอู่ (丙午 年 ค.ศ.1906) รัชสมัยกวงสี (光緒 ค.ศ. 1875—1908)

อย่าอวดมนุษย์คือเซียนสุรา	休言人是酒中仙
เวลาเมาเหล้าตีลังกา	酒醉之時凡事顛
ก่อกรรมสร้างเวรไร้สัจจะ	惹禍招非全失信
หายเมาสำนึกเป็นเรื่องช้า	醒來懊悔亦徒然

นารีโฉมฉายร่างชดช้อย	美色佳人體自酥
เฉกเช่นกระบี่จ่อคอหอย	腰間利劍斬凡夫
แม้หัวไม่ขาดวิญญาณหลุด	雖然不見人頭落
เร่งกายเหลือแต่โครงกระดูก	暗裡催君骨髓枯

ไม่ยอมทำบุญสร้างกุศล 不結良緣與善緣
หลงใหลทรัพย์สินกระเสือกสน 苦貪財物受熬煎
มณีสินทรัพย์ในใต้หล้า 須知蓋世金銀寶
ครอบครองไม่เกินสิบทศพรรษ 借債凱看幾十年

สองเสือต่อสู้ต่างบาดเจ็บ 兩虎相爭有一傷
สันติแก้ไขเป็นเรื่องเด็ด 此事和解要從傍
รู้จักขอโทษคือยอดนักสู้ 肯陪不是方爲美
รู้ให้อภัยชนะศัตรู 免結冤仇少禍殃

เที่ยวซ่องเที่ยวสาวได้สิ่งใด 細看嫖子是何因
หญิงงามเกี่ยวรัดวิญญาณชาย 女優來钩浪子魂
เงินทองใช้หมดแถมโรคเอดส์ 銀兩用完身染毒
ซื้อสุขแถมทุกข์ทุกข์ไม่คลาย 買歡場裡種愁根

ล้างผลาญลวดเร็วการพนัน	敗子最快何如賭
เงินทองหมื่นแสนโยนโครมคราม	萬貫千箱一擲中
อาศัยใจกล้าชั่วประเดี๋ยว	祇爲片時心膽壯
เงินหมดลูกเมียซัดซมซาน	忍看妻子喝西風

อาหารสามมื้อประทังกาย	人身一日有三餐
หาเลี้ยงครอบครัวเรื่องไม่ง่าย	到口還思家道難
ข้าวปลาอาหารควรถนอม	淡飯黃齏須愛惜
กินทิ้งกินขว้างบาปเหลือหลาย	碗中餘粒莫拋殘

อย่าหลงแฟชั่นตามกระแส	勿貪時式學京裝
สง่าเรียบง่ายนั้นซิแน่	樸素原來最大方
อายุยังน้อยทำงานใหญ่	年少老成真不易
สร้างชื่อลือชารุ่งโรจน์แท้	令人稱讚亦輝煌

รายนามผู้ให้การสนับสนุน
การจัดพิมพ์หนังสือพระบรมมหารัตนเทวราชโองการ

ขออาราธนาอำนาจแห่งคุณพระศรีรัตนตรัย

อำนาจแห่งยมศาสดาพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์เจ้า

และอานิสงส์แห่งการเผยแผ่ธรรมนี้

จงดลบันดาลให้ท่านและครอบครัวประสพแต่ความสุขและความเจริญ

มีพลานามัยสมบูรณ์แข็งแรง สมปรารถนาในสิ่งหวังทุกประการ

เจริญด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ โภคะโดยทั่วกันเทอญ

คุณรุ่งเรือง จงวิมาณสินธุ์

คุณวิริยะ วิรุณรัตนกิจ

คุณโกวิท อิทธิภูริทัต

คุณสุเทพ โรจน์เจริญสุข

คุณเอกสุวัชร์ พันธ์สาธิต

คุณอดิศร-วรนุช ตันติอนันท์กุล

คุณพิสิษฐ ฤกษ์อุดมศักดิ์

คุณลักษมี โผนประสิทธิ์

คุณธนวันฒน์ กฤตอภิสิทธิ์

คุณสิริทิพย์ วงศ์ธิติโรจน์

คุณบังอร มานัสสถิต

คุณแม่ซก แซ่โง้ว

คุณมนตรี + คุณศิริพร
รัตนพิทักษ์ณ์กุล

คุณวิทูร วิรุณรัตนกิจ

คุณธีรศักดิ์ ทัศนานุกูลกิจ

คุณศิริเพ็ญ อิทธิภูริทัต

คุณสุวรรณ รัตนะโรจน์สกุล

คุณปริศนา ธีระจันทเศรษฐ

คุณภาณุ วิรุณรัตนกิจ

คุณนวรัตน์ วิรุณรัตนกิจ

คุณบุญส่ง ธีระจันทเศรษฐ
คุณอัจฉราฉวี ธีระจันทเศรษฐ
คุณบุญช่วย ธีระจันทเศรษฐ
คุณอัญชลี ธีระจันทเศรษฐ
คุณนิศากร ธีระจันทเศรษฐ
คุณสมจิตต์ จันทร์แจ่มจรัส
คุณสุรพล จันทร์วัฒรังกูล
คุณหยงจึ๊ง แซ่จึง
คุณพิชัย จันทร์วัฒรังกูล
คุณยงค์-สุมานทรัพย์ทวยชน
คุณอนุรักษ์ สุวัฒนนิมพ์
คุณสุนีย์พร สุวัฒนนิมพ์
คุณหนู-คุณสมศรี พากเพียรกิจ
คุณธีรวัฒน์ กองอำนวยสุข
คุณจิรัฐติ กองอำนวยสุข
คุณเสาวลักษณ์ อรรธสุธานนท์
คุณสุวิมล อรรธสุธานนท์
คุณพรอนันต์ ตติยวงศ์
คุณสุณีรัตน์ ตติยวงศ์
คุณกฤษณี พิริยเลิศศักดิ์
คุณนฤพันธ์ ตั้งจิตมั่นคงชัย

คุณเพ็กน้ำ แซ่หลอ
儀碧英
李克南
謝淑芳
謝莊惠貞
林莊春花
黃貞艷
陳金鳳
林美虹
胡木坤
羅麗英
胡平興
คุณม่วย แสงสุวรรณดี
คุณวีระศักดิ์-คุณลุ้ย
ประจักษ์วรวิทย์
คุณคาเง็ก แซ่แต้
คุณโสภา พิทักษ์มวลชน
คุณไพฑูรย์ งามวงศ์ล้ำเลิศ
คุณวรทิพย์ แซ่คู
คุณไชยวัฒน์ สิงหลปุระ
คุณธนาทิพย์ สิงหลปุระ
คุณปราโมทย์ สิงหลปุระ
คุณไพบูลย์-คุณธิดารัตน์-ด.ญ.
นัทพัตร์ เอกวราไพศาล

คุณฉลองกรุง - คุณอรุนรัตน์
คุณเพชร นันทิวัฒนา
คุณรัฏฐวรรณ สุริยประภาดิลก
คุณยงยุทธ สุริยประภาดิลก
คุณวัฒนพล-คุณวันพรรษา
ตันติอนันท์กุล
คุณศิวพล-ปรางอุษา-เคียงตะวัน
ตันติอนันท์กุล
คุณไชยวัฒน์ ศิวสิริการุณย์
และครออบครัว
คุณซกเกียง แซ่ฉั่ว
คุณประสิทธ์ ปิยะสกุลชัยชาญ
คุณประเทือง ปิยะสกุลชัยชาญ
คุณเหมี่ยวเค็ง แซ่ลี้
คุณจุนชอ แซ่อื๊อ
คุณสุรเดช ทิฆัมพรภาค (เฮียฮุก)
คุณสุวรรณา ทิฆัมพรภาค
คุณสมพร สุภาลา
และครอบครัว
คุณชาริณี ประจักษ์วรวิท
ครอบครัวสุวัฒกิตติวงศ์

คุณคิ้ม โชคพิพัฒน์
李亞圓
李嬋玉
คุณชิต สวนพุฒ และครอบครัว
คุณทวีศักดิ์ มานัสสธีตย์
และครอบครัว
คุณสุรชัย จ.จิตต์เจริญชัย
และครอบครัว
คุณพูนศักดิ์ สัจยากร
และครอบครัว
คุณดวงตา จงยั่งยืนวงศ์
คุณเป็งกวงและครอบครัว
คุณวิเชียร ฟังมงคล
คุณมีนา พูลศิริวรรณะ
คุณวรรณา พูลศิริวรรณะ
คุณทิพย์วรา พูลศิริวรรณะ
คุณกรัณรัตน์ กิตติแสงสุวรรณ
คุณหมุยเอ็ง แซ่ตั้ง
คุณบุญเทียม เจริญธาราไชย
คุณขวัญเดือน เจริญธาราไชย
คุณสมใจ เจริญธาราไชย
คุณมนทิรา มานะพิทักษ์พงศ์

謝立波
賴杜花
李妙卿
郭林碧鳳
吳李松秋
吳亞梅
張炎福
คุณเต่งเหมี่ยวลั้ง
คุณจกซำ แซ่แต้
คุณแปะเจีย แซ่โง้ว
คุณแดงดรณี โรจน์วงศ์ไพศาล
คุณณิฐภพ วุฒิชัยถาวร
คุณศิริญญา บุกประโยชน์
คุณรักษ์ จองวรรณศิริ
คุณธนกฤต เลิศรัตนเทพ
คุณชวาลภพ จำปางาม
ด.ญ.ศศิธร วนิชวัฒน์
คุณบุญยง วนิชวัฒน์
คุณบุญเลิศ วนิชวัฒน์
คุณสมศักดิ์ วิจิตรโกเมน
คุณม่วย แซ่ลี้
คุณ ณัฐภ์วาร วีระสุภวงศ์
คุณแม่จุ้ยเซียน(หยงเซี้ยง)แซ่อึ้ง
คุณแม่นิต แซ่ลิ้ม
คุณวราภรณ์ แซ่จิว
คุณสมชาย แสงเจริญธรรม
คุณเมธาภา เกรียงพัฒนาชัย
คุณชาญพจน์ แสงเจริญธรรม
คุณโสรดา แสงเจริญธรรม
ด.ช.ณัฐภูมินทร์ แสงเจริญธรรม
คุณพรทิพย์ แซ่จิว
คุณสมชาย แสงเจริญธรรม

玉歷至寶鈔（พระบรมหาวัดพนทวาราชโองการ）

泰國吞府打鈴蒼菜園路第十九巷新港玉福堂招財老伯公

玉歷至寶鈔

乙未夏日

唐駿署

後附懺目

